STEPH SWAINSTONOVÁ

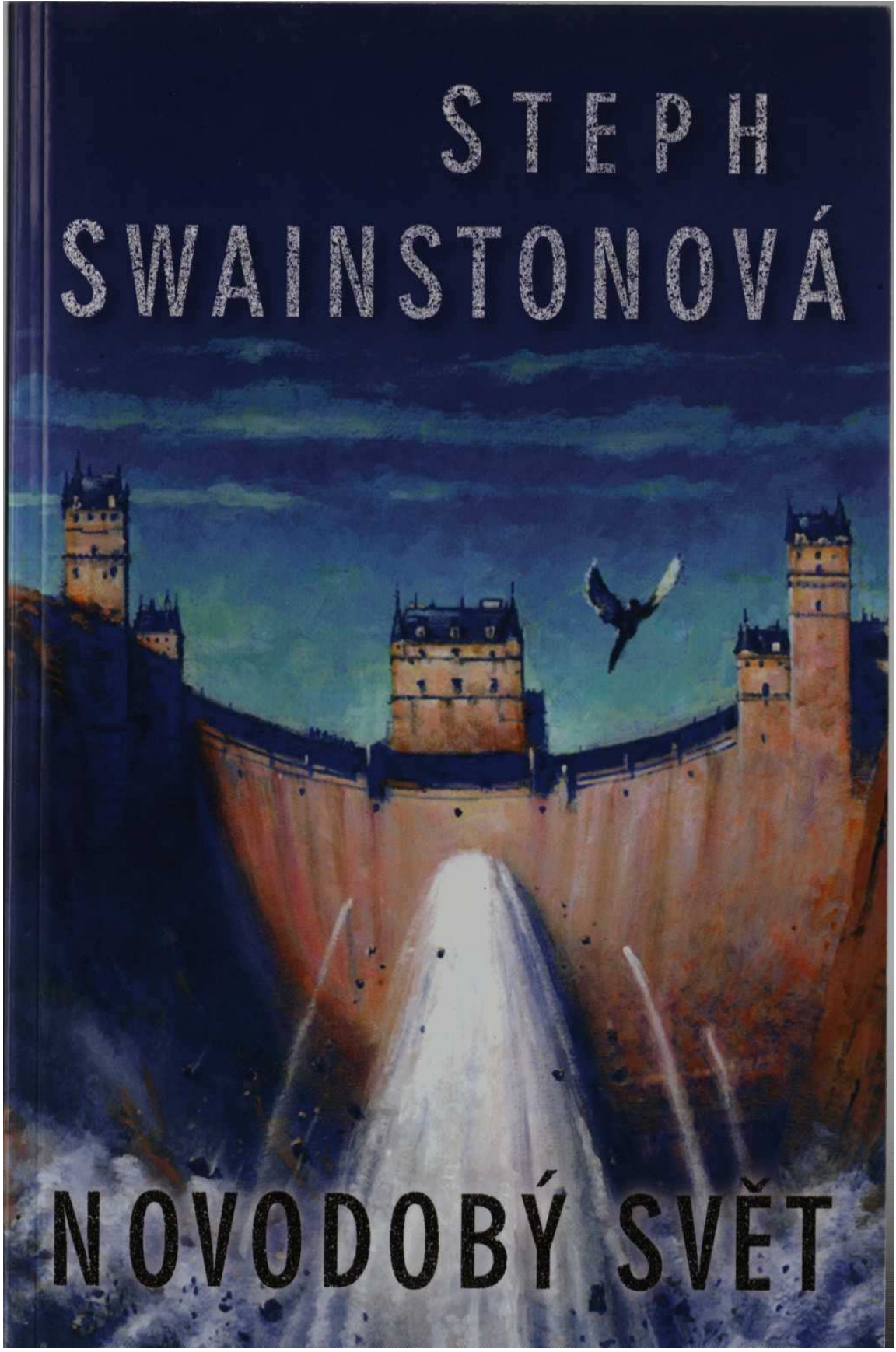

NOVODOBÝ SVĚT

NEW WEIRD

STEPH
SWAINSTONOVÁ

NOVODOBÝ SVĚT

Laser

Název originálu: **THE MODERN WORLD**

Obálka: **Edward Miller**

Grafická úprava obálky: **Michal Kuba**

Překlad: **Milan Žáček**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©2007 by Steph Swainston
All Rights Reserved
Copyright ©2009 for the Czech translation by M. Žáček Copyright ©2009 for Cover by E. Miller
Copyright ©2009 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-270-3

Brianovi

Poděkování

Velké díky všem, s nimiž jsem se vydávala jeskyňařit. Děkuji lidem z klubu závěsných kluzáků a spolku příznivců horkovzdušných balonů Blooners 2000 za to, že mi pomohli spatřit ze vzduchu Yorkshire Dales a Chiltern Hills. Děkuji Sokolnickému a ekologickému centru v Yorkshire Dales za dny, které jsme strávili venku se sokoly. Děkuji doktorce Jo Cooperové, kurátorce ornitologické sekce Přírodovědeckého muzea v Tringu za to, že mi umožnila zhlédnout jejich úžasné sbírky, a Alison Hardingové za to, že mi dovolila pohrát si s ornitologickou knihovnou. Velice děkuji Stelle Swainstonové za podrobnosti ohledně policejních postupů při zásazích proti demonstrantům, práci se štíty a výstrojí, které jsem využila ve svých štítových hradbách. Děkuji doktoru Marku de Bonimu za to, jak mi při pizze nezapomenutelně vysvětlil principy boje zblízka. Děkuji Johnu Berlyneovi. Děkuji Makovi a Jenny. Především chci vyjádřit lásku a díky Brianovi, bez něhož by nic z toho nebylo možné.

—Mapa—
ČTYŘZEMÍ
PAPÍROVÉ KRAJE
HMYZÍ ZEĎ
řeka Oriol
LETNODEN
BHACHNADICH
Dolní sedlo
Miroir
Mírný brod
Prostřední sedlo
Ressond
Výměty
Bělotrn
TANGARA
KLANNICH
Pluh
řeka Osten
Avernvod
KARNISS
OSTNOVOD
TEPEN
PTAKKA
Bukaččí údolí
TEMNINY
Výpad
MIKAVOD
Tambrin
řeka Mika
Svitka
STRAVAIG
SOKOL
DONAJSE
GREADERICH
Jinobran
SÚT
HUSICE
TRAVNATÝ OSTROV
MHADAIDH
řeka Moren
Hrad
ESKE
Nízké Temniny
řeka Jelec
Kobalt
TEMNINY
KOŠŤAVA
ŠIVEL
AWNDYN
Litany
kanál
ROVINY
DIW
Dáma
Aniž
HACILIT
BRANDOCH
MORENZIE
Fády
ZÁVRAT
Morenská delta
Káty
GHALLAIN
CJ·S 2015

Zavrhl všecken ten včerejší pohled
přijav novodobého světa rozlet.

Chaucer, *Canterburské povídky*

Probudím se a nehybně ležím na svém polním lůžku v temném stanu, poslouchám. Vichr ryčí v sedlech mezi mým a vedlejším stanem, syčí nad kotevními lany. Venku práská a pleská těžká plachtovina. Svítilna před vchodem do stanu se chvěje na železném kůlu a hlasitě hučí. Když poryv ztichne, poznám lomoz, který mě probudil. Vojáci křičí. Muži na sebe v naprosté tmě venku přímo řvou. Bouře se znovu rozzuří s takovou silou, že opět nedokážu nic rozlišit. Mohl jsem spát jen několik hodin; musí být jedna nebo dvě po půlnoci.

Odhodím pokrývky a vyskočím z postele. Jakmile se bosýma nohama dotknu vlhké trávy, země se zachvěje tak prudce, že padnu na kolena. Na zem se skácí moje lůžko i nízký rákosový stolek vedle něj, na řídkou trávu se rozletí dopisy a oblečení. Přišlo zemětřesení?

Chvění prudce sílí, jedno kotevní lano se trhá a já v polotmě vidím, jak se žerdi vojenského stanu naklánějí doprava. Stěny se začínají svěšovat a vytvářejí se na nich záhyby.

Neustále je slyšet třískání, plamen svítilny se mihotá. Světlo zhasne; najednou všechno pohltí naprostá čerň. Kůl s žuchnutím dopadne na zem.

Vítr nadouvá stěny, pak je úplně vysává, přivléká vzdálené zvuky zoufalého, nezemského jekotu, zběsilého tlučení a tříštícího se dřeva. Tohle nepůsobí lidé. Co se to děje? Co se stalo? Šátrám kolem sebe, snažím se najít zápalky, když tu si uvědomím, co to je. Takový zvuk vydávají zvířata. Koně. Co je sakra mohlo přinutit takhle řičet? Jsou ve stájích v horní části tábora; ty rány působí kopyta bušící do vrat, za nimiž jsou uvězněni. Jejich povyk je výrazem čiré paniky, ale nic jiného neslyším. Během okamžiku mě síla jejich muk vyděsí natolik, že zakňučím. Popadnu ze země své vojenské kalhoty, chvíli poskakuju na jedné bosé noze, abych druhou vsunul do nohavice, potom nohy vyměním, vytáhnu si kalhoty do pasu, zapnu je.

Bouře se stupňuje a buší do plátna stanu. Křik koní utichá, jeden po druhém. Už slyším i řev mužů a žen, jejich povykování ke mně doléhá odevšad, i z řady stanů před mým příbytkem.

„Pomoc!“ Výkřik jakéhosi muže se ve větru trhá. Na dřevěném chodníku venku duní kroky, rozléhají se oběma směry. Lidé utíkají do středu ležení i z něj; nedokážu určit, co se snaží udělat. Venku začínají planout lucerny, daleko na opačné straně stanových řad, nedaleko brány. Jejich světlo prozařuje stěny mého stanu jako žluté tečky s rozpitými aureolami, vykresluje hřebeny okolních stanů.

Vsouvám nohy bez ponožek do lepkavých kožených bot, nacpu je až na tvrdou podrážku a přetahuju si přes kolena kožené chlopně. Popadnu košili šupinového brnění, s řinčením si ji zvednu nad hlavu a vsoukám se do ní, jako by to byl nějaký svetr, řemínky na lemu nechávám volně viset. Ledové šupiny mi pleskají na holou kůži, ale nemám čas si oblékat nátělník.

Nemotorně strkám levou ruku do kožených poutek svého kulatého štítu. Kolem nevidím nic než tmu. Šátrám po cepínu, popadnu ho a natáhnu si kolem prstů a až na zápěstí roztřepený řemínek. Plátěný strop se mi snese až na hlavu. Zadní stěna se zatřepotá ve studeném poryvu, který přináší vůni vytrvalé trávy a mokrého mechu. Lana se napínají, divže neprasknou, potom vyrvou ze země silné kolíky.

Vrhám se k východu, svými dlouhými bílými prsty odvazuji chlopně ve výšce očí. Venku kolem mě proklopýtá něčí silueta, běží, aby si zachránila život, potom se vrací tam, odkud přiběhla. Potácí se jedním směrem, potom druhým, není schopna dojít k rozhodnutí, mává ve vzduchu širokým mečem, sevřeným v jedné zablácené ruce.

Vyškrábu se pod podmračenou, bezhvězdnou oblohu, na fošny, které slouží řadě číslo padesát jedna. Stoupnu na něco neforemného a poddajného a shlédnu na to. Stojím na odseknuté pravé ruce. Zvednu špičku boty z dlaně a zkroucené prsty se zlehka uvolní.

Znenadání se na pozadí bouře ozve mohutný třesk, jako by se někde lámal kmen stromu, po němž následuje série prasknutí, počínající někde hluboko v noci přede mnou. Zní to jako trhající se plachta nebo jako když lovec rve maso z žeber mrtvého zvířete. Je slyšet stále blíž, prožene se napravo a skončí s ohlušujícím zahřměním daleko za mnou. Krčím se a v duchu se ptám, co to kurva bylo. Vítr běsní s dvojnásobnou silou a do tváře mi cáká kapky ze stanoviny. Musela se zřítit palisáda. Tři strany našeho čtvercového ležení jsou rozvalené. Vichr se s rykem žene z vysokého vřesoviště, aniž ho láme jakákoli bariéra, a prohledává mezírky v mém šupinovém brnění. Najednou před očima vidím rozlehlé, prázdné kopce. Od posil v Mírném Brodu nás dělí pět kilometrů, tři kilometry daleko leží nejbližší opevněné hospodářství.

Opravdu to musí být zemětřesení, pokud je dostatečně silné, aby zbořilo palisádu. Země se otřásá krátkými křečemi. Za zády se mi s povzdechnutím zřítí můj stan, vyfoukne kolem mě vzduch. Škubne jím vítr, zkroutí ho do šustící, živoucí podoby. S pleskotem se kolem

mě mihnou utržené pásy, stoupají a svíjejí se. Letí jako vlajky z vedlejšího stanu; ten je na cáry. Kolem základny jeho stožáru se převalují a zachytávají zmuchlané zakrvácené šaty. Po mé pravici, ke středu tábora, leží sousedící stany skácené ve stejném směru, jako stromy v sežehnutém lese. Kolem této trasy stojí další světla, ale ta, co nezhasla, jen chabě blikají. Civím do rachotící noci, ale nikam dál nevidím.

Po dřevěném chodníku sprintuje tmavovlasý muž, tiskne si k nahé hrudi pomačkaný vycpaný nátělník, na jinak holých nohách se mu blyští holenice.

„Stůjte! Co se tam děje?“

Zmizí na pozadí temné masy vřesoviště.

Spíše cítím, než vidím pohyb po své pravé ruce poblíž pobořené palisády. Nejspíš lidé, hrnoucí se od stanů. Jako by prořídli, ztratí se z dohledu. Uslyším cvakání a s prudkým nadechnutím sebou škubnu a uskočím doleva. Odcupitalo něco za plátěnou spoušť? Tak pevně svírám topor sekery, že cítím, jak se mi do dlaně vtlačují zářezy. Pozvedávám ji do obranné pozice.

Před dalším stanem dřepí voják a chystá se kálet. Stěny stanu jsou potřísněné krví a line se z nich teplý, lepkavý zápach vnitřností. Voják se ode mě odvrací, je tak vyděšený, že mu povoluje svěrač, pospíchá, aby to měl co nejrychleji za sebou.

Běží kolem mě jiný muž, nemá na sobě nic než kabát a kalhoty a za hlavou mu švihá copánek. Nevím, jak je mám přimět, aby neutíkali, a začnu je s křikem svolávat: „Ke mně! Ke mně! Minsourajové!… Probuďte se! Probuďte se…“

Ale probudit není koho. Nevidím do potrhaných stanů, a i kdybych mohl, nestojím o to. Couvám; o kus dál bych mohl být ve větším bezpečí.

Tvoří předvoj, pouhých pět tisíc mužů, ale na svolání je jich přesto příliš. Kde je Krup? Tyhle stany jsou pro jeho minsouraje, zvědy na koních, kteří provádějí průzkum a hledají trasy pro vojsko, lokalizují a zaznamenávají pozice k utáboření.

Začínám si razit cestu ke středu a polnímu štábu Hradu. Pokud se nám podaří znovu seskupit, Sluneční stan bude nejlepším místem.

Ubírám se po dřevěném chodníku táhnoucím se nad trávou, zničenou a zadupanou do bahna; to je stále mazlavější krví. Pod prkny zahlédnu botu, z níž vyčnívá dolní část nohy. Po zbytku těla není ani stopy. O kus dál jsou drny a chodník poseté volně ležícími končetinami.

Cloumá mnou vichr a někde v něm postřehnu škrábání hmyzí nohy o krunýř. Stáhnu se a rozhlížím se. Nevidím nic!

Za mnou přeběhne chodník jakýsi tvor o velikosti poníka, avšak se čtyřma tenkýma dlouhýma nohama. Jsou všude! Naskočí mi husí

kůže: každou chvíli se některý vyřítí z noci a popadne mě dřív, než ho vůbec spatřím.

Daleko na druhé straně tábora se světla shlukují a odcházejí. Pokusím se k nim dojít. Mohu-li důvěřovat tomu, co jsem slyšel, tam palisáda ještě stojí.

Poryvy větrů přinášejí ze všech stran úsečné cvakání kusadel; připomíná svištění brousku na čepeli kosy. O něco blíže středu vidím, že ze stanů po obou stranách zbyly jen cáry. V jednom z nich slyším praskot kostí. V každém stanu kusadla vyřídí deset mužů dřív, než se stačí probudit, zanechají za sebou těla zkroucená do nejrůznějších pozic. Deset mužů se slévá na jedné jateční hromadě v natolik nerozpoznatelný stav, že je budu muset identifikovat jen pomocí jejich štítků.

V dalším stanu je uskladněna zásilka zbroje, kterou jsme obdrželi včera. Slyším rány, jak paráty kloužou po oceli, narážejí do hromad plátů, strkají do svazků kopí. Cítím smrad a slyším šramot z latríny. Hmyz je i tam, převrací hlínu a pojídá výkaly.

Cesta se začíná klikatit. Zemětřesení rozházelo některé pracně vybudované úseky. Potom si všímám, že jsou zvednuté do špic; prkna jsou stále spojená, ale stojí na hranách.

Třpytí se tu šedé oční fasety. Jeden hmyzí exemplář zahlédnu přímo před sebou. Stáhne se do tmy mezi dvěma stany. Trojúhelníkovou mravenčí hlavou pohybuje nahoru a dolů; zamotal se mezi zkřížená lana stanů a teď je překusuje. Nocí létají kusy papíru a roztržené praporce, dotýkají se země a zachytávají se na zkroucených hřebenových tyčích.

Vidím hranaté hmyzí siluety, jak stojí a krmí se mrtvolami. Zavane vítr, něco se vztyčí. Vzápětí spatřím čelisti podobné kusadlům roháče, potom se mi zaboří do štítu, sklouznou po oblé hraně. Zařvu a máchnu sekerou, cítím, jak si našla cíl. Sekeru uvolním a ještě jednou se s ní oženu. Je mrtvý. Je mrtvý! Uklidni se! Dýchám mělce a rychle, cítím, ale nemyslím – kolik ještě? Musím pryč. Vrhám se na chodník, slepě pádím. Každým okamžikem hrozí, že nad sebou ztratím kontrolu, potom se náhle zastavím.

Chodník skončil. Žádná další prkna.

Ve stejném okamžiku mi do tváře zavane prudký poryv, v němž je patrný neklamný a palčivý hmyzí zápach spálené mědi. Když jsem jako dítě přicházel o mléčné zuby, zatahal za některý a otočil ho, až se mi ústa zalila slanou pachutí krve, nacházel jsem zvláštní bolestivé potěšení, když jsem otáčel zubem na vláknu tkáně nebo skousával ostré dolní hrany do dásně. A právě takhle je Hmyz cítit a zápach je tak intenzivní, že útočníků musí být tisíce.

Jak se uvnitř tábora vůbec objevili? Svědí mě čelist, jako bych měl zvracet. Polknu sliny a z hrdla se mi vydere řev, kterým uvolňuji

strach.

„Jante!“ odpoví mi ve větru jakýsi slabý hlas. To je Tornádo, řve, ale myslím, že v jeho hlase slyším určitý podtón, jako by bojoval s bolestí. „Jante, kde jsi? Krupe, jsi to ty?“

„Tornádo!“ zařvu ze všech sil.

„Jante! Jante!“ Tornádo volá zoufale. „Do prdele –“

Vítr ječí stále víc. Jestli roztáhnu křídla, mrští mnou o zem.

Spolu s poryvy větru mi něco prosviští kolem tváře a vrazí do chodníku za mými zády. Sehnu se, abych si to prohlédl. V ostrém úhlu trčí z fošny šíp, s hrotem hluboko zarytým v dřevě. Dřík i bílá pírka se ještě chvějí. Začínám slyšet, ale ne vidět, jak se se sykotem snášejí k zemi další šípy. Prší z oblohy odněkud přede mnou, nejsou unavené, útočí s plnou silou.

Zvedám si před tvář štít a cítím, jak se otřásá. Šípy padají na chodník jako kroupy, bubnují do mrtvých těl, do vojáků, kteří jsou pořád naživu, ale zranění, leží na zemi, potí se a škubou sebou. Kam dohlédnu, terén se zaplňuje šípy. Naši lučištníci musejí být pár set metrů daleko. Proč na nás střílejí?

Řvu do noci: „Přestaňte!“ a vítr trhá můj hlas na cucky.

Neviditelné šípy narážejí do chodníku před mýma nohama; jeden se mi odráží od štítu a padá vedle mě. Zachytávají se v plachtách stanů. Slyším, jak klepou na hmyzí krunýř, jak nepřítel cvaká článkovanými paťáty při nemotorném pohybu pod zřícenou plachtovinou.

Šípy hučí v dobře synchronizovaných sprškách, ale neslyším žádný hlas, který by střelbu řídil. Kdo to tam je? Blesk – pokud je to Blesk – musel dojít k závěru, že všichni jsou po smrti nebo jim není pomoci. Lučištníci jsou určitě vyděšení. Chrání se a rozhodně nepřestanou. Pospíchám pryč, zakopávám o šíp zaražený v chodníku a lámu jej.

Zahlédnu před sebou jediné mihotavé světlo. Prozařuje zevnitř bílý stan. Všude kolem panuje tma, takže stan – obdélníkového tvaru, neboť je ke mně otočený bokem –, vypadá, jako by visel ve vzduchu. Světlo se pomalu hýbe, trhavě, na úrovni země. Šine se ke vchodu; stále blíž a blíž. Doléhá na mě hrůza, protože vím, že to, čeho budu svědkem, je ještě horší. To, co se chystá vyjít z toho stanu, je poslední živý tvor na téhle straně tábora, a já ho nechci vidět. Nechci se muset potýkat s tak příšernými zraněními. Bude to zmrzačené a dohnané bolestí k takové nepříčetnosti, že už to ani nebude člověk. Vroucně doufám, že to zemře dřív, než se to vynoří.

Zpoza plachty se vysouvá útlá ruka. Svírá lucernu a na všech čtyřech se ven plíží Skřivan – hlava, ramena, hrudník. Znám ho jako minsourajského kapitána, domorodce s významnou znalostí Dolního Sedla. Hloubení hradeb z něho udělalo šlachovitého člověka, má

nakrátko ostříhané vlasy a tvář jako vysušený kožený pytel. Vyrostl pod neustálým tlakem hmyzí hrozby a ptačí ctižádosti.

Do trávy vedle něj se zaboří šíp; letky trčí kolmo vzhůru.

„Skřivane!“ zavolám.

Podívá se ke mně, nepoznává mě. Když vytahuje ze stanu nohy, všímám si, že nemá chodidla. Něco mu je ukouslo těsně nad kotníkem, ačkoli ne příliš čistě, protože z odhryznutých konců mu vyčnívají ostré rourky bílých kostí; vypadají jako nedovařené makaróny.

Za ním se zakomíhají hmyzí tykadla. Ta následují vypouklé, složené oči a vzápětí netvor zaútočí. Skřivan děsem vytřeští oči. Ztěžka se zvedne a pokouší se utíkat na pahýlech, ale kosti se mu zarážejí do země jako duté kolíky. Stvůra ho popadne pod pasem; kusadly mu trhá břicho. Skřivan ví, že nastala jeho poslední vteřina. Vztekle zavrčí a ožene se železnou svítilnou, která mu visí z ruky. Přetáhne s ní hmyzího agresora po hlavě. Po hnědém krunýři se rozšíří žlutě planoucí tekutina. Cítím pálící se chitin, potom na Skřivanovi vzplanou křídla a košile. Z letek mu kanou plameny a v ohni se zmenšují, jako by se zatahovaly do křídel. Stvůra mu uhryzne hrudník, pohodí hlavou a mrští ke mně horní část Skřivanova trupu. Hmyzí stvůra a Skřivanovy ostatky klesají k zemi, spečené ohněm, v ostrém kontrastu s řadou zničených stanů.

V jejich světle najednou vidím, že stojím na okraji ohromné propasti. Plameny vyskakují a vrhají stíny na protější stranu, vzdálenou dvacet metrů. Nechápavě na ni třeštím oči: tohle má být střed tábora. Kuželovitá díra se postupně a vytrvale rozšiřuje. Pod nohama se mi boří trávník a padá do hlubin. Ustupuji a všímám si, že sráz je posetý různým harampádím. Na druhé straně se zřítil Sluneční stan a teď leží přilípnutý na stěně propasti jako obrovské mokré prostěradlo, kolem něhož volně leží provazy, dosud připevněné ke špinavým, vyrvaným kolíkům. Mezi záhyby se lesknou mosazné sluneční puklice, jimiž jsou osázeny hlavní žerdě. Kolem stanu a pod ním se povalují mrtví muži, bledí a nazí nebo poloobležení, někteří ještě zachumlaní ve spacích pytlích. Po ubíhající zemi kloužou k základně kužele. Jejich končetiny mění polohu trhanými pohyby loutek – vypadají, jako by mávali. Meče a rozbité rámy polních lůžek se s rachotem valí přes kamení uvázlé v hlíně; z pytlů se sype výstroj.

Opět zahřímá Tornádův hlas: „Jante!“ Zvednu oči a spatřím toho kolohnáta na protější straně, obklopeného sedmi hmyzími stvůrami; pět stojí na srázu před ním a dvě po jeho bocích. Další Hmyz však vybíhá z kráteru. Tornádo má za zády prázdný sanitní vozík, na něm je velkými neumělými písmeny vyveden nápis PRVNÍ ROTA DOLNOSEDELSKÉHO SPECIÁLNÍHO VOJSKA a zabrzděná kola mají po obvodu přitlučené oblé desky, aby byla širší a nezapadala do

bahna.

Tornádo má na sobě rozsekané krátké kalhoty a rudé šrámy pod nimi se zalévají krví. Krev mu stéká po noze z hluboké rány ve stehnu. Má rozepnutou džínovou košili; mohutnýma rukama svírá topor své dvousečné sekery. Každou vteřinu utrpí zranění, která by mě na místě zbila.

Jedna ze stvůr před ním vyráží, ale Tornádo ji udeří sekerou pod kusadla takovou silou, že jí usekne hlavu. Jedním plynulým pohybem kosí stvůry po svém pravém i levém boku. U nohou mu z hromady mrtvých těl vytéká do šířící se jámy hustá, bledá, žlutá hemolymfa. Do srázu vybíhají další dvě stvůry a přelézají okraj. Jedné uštědří prudkou ránu a prosekne jí hruď. Druhá se o něho na první pohled jen otře hlavou, ale otevře mu obrovskou krvavou ránu v tukovém záhybu nad rozepnutou přezkou opasku. Tornádo zaryčí.

Začíná přepadávat. Zachytí se vozíku; ten se na oblých deskách zakolébá. Tornádovi se podlomí nohy, má sinalou kůži. Padne na koleno, potom na druhé, svěsí hlavu. Nevidím mu do tváře.

Dívám se, jak jedna stvůra zezadu šplhá na vozík, vyškrábe se nahoru, vynoří se nad Tornádovou hlavou jako špičatá silueta, trhá sebou jako marioneta s mnoha klouby. Natahuje se k Tornádovým svěšeným ramenům. Začíná se krmit.

Pod tíhou vozíku s oběma těly se utrhne hrana jámy a oba se zřítí dolů. Tornádo se v bezvědomí, s rozhozenýma rukama, kutálí ze svahu. Narazí do okraje hromady harampádí a nedaleko dna zůstává nehybně ležet. Hlína se dál drolí; přední kola vozíku sklouznou přes hranu. Zakymácí se a pak se také řítí ze srázu. Desky na kolech pleskají a zanechávají v blátě otisky, držadla vyrývají v hlíně brázdy. Vozík přejede Tornádovu napřaženou ruku, zlomí ji, vráží do prken sesutého chodníku a rozbitých stanů, zastaví se přímo nad ním a mezi svými čtyřmi koly ho uzavře jako v kleci.

Tornádo padl. Jakou mám šanci? Na Skřivanově stvůře dohořívá olej a světlo pohasíná. Stíny se posunují a vidím na dno jámy, kde byla ze světlešedého podloží odstraněna zemina. Někdo ji odmetl. Přes dno se táhne široká prasklina, která ho rozděluje na dvě desky, připomínající hluboko pohřbené náhrobní kameny. Jsem tou puklinou jako uhranutý – je dokonale černá, tak černá, až se mi zdá, že poskakuje a tetelí se jako optický klam. Dívám se na ni, zatímco mi kolem nohou stále skučí a bubnují šípy.

Záblesk pohybu po mé levici a vzápětí na mě zaútočí hmyzí hlava s otevřenými kusadly. Mám zvednutý loket, a než ji dokážu zastavit, ukryju hlavu pod štítem. Ucukávám mezi čelistmi, reaguji bleskurychle, ale nemůžu cuknout dostatečně daleko: hlava se natáčí a vráží mi do břicha otevřené levé kusadlo jako dýku. Ztuhnu šokem.

Stvůra trhne hlavou, jako by mě nabíral na rohy býk, a já cítím, jak se do mě ostré kusadlo zarývá o kus výš. Trhá se mi před ním kůže. Volná šupinová košile se s kovovým šramotem muchlá stvůře přes hlavu. Studená hmyzí čelist si razí cestu vzhůru pod košilí a zahákne se mi o nejnižší žebro. Stvůra se snaží pokračovat v trhání a vytahuje mě na špičky. Se štěstím se zapotácím a sklouznu z hrotu.

Se zaťatými prsty se oženu a mířím potvoře na oko, ale nehty na ni nijak nepůsobí a já se sám sobě hnusím, že se uchyluji k rhydanským způsobům a škrábání, zatímco po zemi vláčím cepín.

Rychle mě opouštějí síly. Zvedám cepín a švihnu ji mezi oči, do čelního plátu posetého třemi menšími očky a jamkami tykadel. Plát praskne jako skořápka ořechu a jedna strana se nadzvedne: zahlédnu spodní část složeného oka, přirostlou k vlhké bláně.

Stvůra se vztyčí a strčí do mě. Zapotácím se a upadnu. Zatínám svaly, ale s překvapením zjišťuji, že pořád padám. Instinktivně se mi roztahují křídla. Okraj propasti se překlápí a zabírá místo oblohy. Levým křídlem ztěžka narazím do srázu a – křup – zlomím si v něm kost.

Tohle není moje polní lůžko. Kde to sakra-? Ne: ležím na zádech na srázu, levé křídlo mám ohnuté pod sebou a udělal bych nejlépe, kdybych zase neomdlel. Pravou ruku mám nataženou, řemínek kolem zápěstí mě váže k cepínu, který je dosud zaražený ve hmyzí hlavě.

Stvůra ochable leží; hlavou, která se převaluje v předsmrtné agonii, mi tahá za ruku. Otevírají a zavírají se jí kusadla. Zploštělé přední nohy kopou, hrnou hlínu z okraje srázu. Sypou se na mě drny a zrnitá hlína a zlehka mě celého zakrývají.

Podvědomě si jednou rukou svírám břicho, ale rána je příliš dlouhá, abych ji udržel celou staženou, a prsty mi zajíždějí pod okraj roztržené kůže. Je teplá a velmi kluzká. Cítím, jak mi přes ruku klouže smyčka střev. Shlédnu a vidím, jak se lepí na zem, jak na ní ulpívají kousky hlíny a stébla trávy. Nejsem schopen střeva zastavit a sleduji, jak mi vyhřezávají z dutiny pod železnou košilí. Vnitřnosti se po sobě smekají; mají různé odstíny šedi a jsou na dotyk pevné.

Ze svého křídla vidím pouze biceps a ostrý úlomek zlomené kosti, vyčnívající ze svalu kousek od těla, mezi černým peřím. Když vydechnu, uniká z duté kosti vzduch. Vzduchový váček uvnitř se zlehka nadouvá od zašpičatělého konce. Je to velmi tenká, vlhká a stříbřitá blána. Vím, že Ptakkové mají dva vzduchové vaky, hluboko v zádech a v dlouhých kostech končetin, které jsou nejblíže tělu: kosti pažní a stehenní, nikdy jsem však neviděl, že by se některý takhle nadouval. Nadechnu se, omráčený šokem a nedostatkem vzduchu, a vak se nafoukne. Vydechnu a vak se v místě, kde je proražený, zatřepotá a vzduch sviští ven. Pod okolní opeřenou kůží se začíná

nalévat puchýř, protože tam zůstává uvězněn unikající vzduch. Krucinál. Tak to jsem v prdeli, jestli dýchám kostí.

Země se otřásá, ale já se už nekutálím ze svahu, protože jsem připoutaný k mrtvé stvůře u okraje. Nedokážu v sobě najít energii, abych se obrátil a odplazil se. Nemůžu se pohnout. Umřu tady. Musím něco udělat, cokoliv, jen to nevzdávat. Vítr se mi dostává pod zlomené křídlo a to povlává, skřípe, když vítr krouží kostí. Mezi poryvy na mě křídlo pomalu dosedá, potom ho vítr znovu zvedne. Odtahuji ruku od roztrženého břicha a natáhnu ji, abych křídlo přitiskl k zemi, ale hroty per se přesto stáčejí vzhůru.

Přichází bolest. Je prudká a ostrá, doběla rozžhavená čepel, která se mi táhne přes celý bok. Ležím tváří ve studené nerovné hlíně, připomínající ropuší hřbet, a křičím. Do úst mi vnikají hrudky bahna a pokrývají kořen jazyka. Zatínám zuby a ty na cizím povrchu skřípou. Cítím, jak mi hlína plní nosní dírky. Dávím se žížalovitým puchem prsti a utržených kořenů. Vší silou nesrozumitelně řvu, snažím se ulevit bolesti. Člověk nebo Ptakk by volali o pomoc, ale Rhydan nevolá, protože ví, že se žádné nedočká.

Cítím, jak mi od linie vlasů stéká pot, jak se mi z boku volně řine proud krve, vsakuje do země. Nevěděl jsem, že mám tolik krve.

Nerovné hromádky těsně vedle mě, o nichž vím, že jsou maličké, mi nyní připadají nepřekonatelné jako horské hřebeny a temné organickými tkáněmi mrtvých vojáků… k nimž se zanedlouho připojím.

Z černé oblohy prší šípy. Hluk vichru je slyšet daleko nade mnou; už mě nezasahuje. Cítím, jak se mi mezi nohama rozlévá teplá skvrna: pomočil jsem se. Začínám trpět nesnesitelným zahanbením. Co lidi řeknou, až zjistí, že jsem se pomočil a kalhoty mám přilepené k rozkroku? Ale než mě najdou, budu dávno mrtvý, pokud mě vůbec najdou.

Nechtě si naberu další sousto hlíny a opět zakřičím, ochromený představou, že jednou provždy opustím svět. Je mi třiadvacet; nechci umřít. Jsem starý sto třicet let, nechci umřít. Necítím prsty na nohou ani na rukou, ani chodidla či dlaně, ani nohy nebo ruce. Chlad mi ulpívá na kůži jako mokrý hadr. Prostupuje mi kostmi a svaly mě bolí napětím. Nedokážu se před ním schoulit. Třesu se ledovým vzduchem v otevřené ráně, proniká mi do těla, až mám pocit, že jsem víc nahý než nahý.

Brzy mi dochází energie a zůstávám vyčerpaně ležet, s hrdlem rozdrásaným. Vlhká hlína pod tváří mi konečně připadá pohodlná. Jsem po celém těle studený jako okolní země, jako bych už byl její součástí. Začínám zapomínat dýchat. Jak jsem nehybný. Slyším, jak pod zemí škrábou drápy hmyzí stvůry, která se vytahuje štěrbinou ve skále.

Podléhám vyčerpání a navzdory bolesti začínám upadat do teplého spánku. Matně si uvědomuji, jak mi přestává fungovat tělo. Zoufale se snažím zůstat bdělý, horečnatě se vzpírám, ale proč se trápit? Nezůstal tady nikdo, kdo by mi pomohl. Svádí mě spánek. Křičím na sebe – jestli usneš, umřeš! Zůstaň vzhůru! Otupělost proniká stále hlouběji a nemám na vybranou. Vkrádá se mi do nitra. Zatímco se mé vědomí zoufale pokouší zůstat při smyslech, jedna část mé mysli usíná, potom druhá, zavírá se. Nedokážu oživit svou paměť. Nedokážu probudit svůj sluch… hmat… zrak… obklopuje mě spící mysl; umírám.

Kapitola první

Probudil jsem se. Zkusil jsem se posadit a bouchl jsem se hlavou do dřevěné desky nad sebou. Sakra, to mě už uložili do rakve?

Byl jsem pevně schoulený v jakémsi malém prostoru, strnulý potlačovanou panikou. Uklidnil jsem se, uvolnil a vzpomněl si, kde jsem. Není rok 1925, píše se rok 2025 a jsem šest kilometrů jižně od Zdi ve městě Mírný Brod. Spal jsem vtěsnaný na nejnižší polici obrovské knihovny. Moje napjatá křídla, napůl roztažená, zabírala celé metry dlážděné podlahy.

Jinovatka, Architektka a majitelka knihovny, seděla za svým stolem několik metrů ode mě. Shlédla na mě. „Už je skoro devět hodin, Jante. Do schůzky nám zbývá jenom hodina, vzpomínáš?“

Vysoukal jsem z police své dlouhé nohy, postavil se a protáhl a pokusil jsem se svázat si vlasy, abych na ni viděl.

V Jinovatčině hlase zaznívala zvědavost: „Zase se ti zdálo něco hrozného? Byl to ten masakr z roku devatenáct set dvacet pět?“

„Ano. Vrací se mi pokaždé, když sem přijdu. Panebože, jak to tady nemám rád.“

„Nepřekvapuje mě, že se ti zdají hrozné sny, když spíš na polici v knihovně. Někdy zapomenu, že jsi Rhydan, ale potom uděláš něco opravdu prapodivného. Tornáda ani Bleska noční můry nesouží.“

„Je nikdo nevykuchal a kromě toho si pamatují horší masakry.“ Zahákl jsem palec do kapsy džínů a stáhl si pás kalhot, abych jí ukázal spletitou starou jizvu, která se mi táhla po levé straně břicha.

„Fuj. Přesto, po tak dlouhé době by ses s tím už měl vyrovnat. Byl jsi teď pod vlivem?“

„Ne.“ Tedy od té poslední hrsti houbiček a toho, čím jsem je spláchl. „Jsem čistý.“

„Tak to se zdá, že ’čistota‘ dělá zázraky s tvou marnivostí.“

Vytáhl jsem zrcátko, abych si zkontroloval černé líčení kolem očí.

Duhovky jsem měl tmavě zelené jako lahvové sklo, zorničky svislé, jako mívají kočky, na pozadí blány odrážející světlo. Je to rhydanský rys. A kromě toho i stříbrné náramky a pestrobarevný vlněný šátek, který nosím omotaný kolem pasu, z něhož visí indigové střapce. Ale jsem taky napůl Ptakk a v této chvíli je ptacké i mé oblečení; kvalitní jezdecké kalhoty, ustřižené nad botami. Fajánsové korálky a polámaná pírka káňat v černých vlasech. Elegantní prostříhávaná košile, k níž jsem přišel v Tepnu a přes niž mě spálil vítr, takže teď, s vyhrnutými rukávy, jsem měl žíhané a kropenaté ruce. Posledních šest měsíců jsem pro Jinovatku doručoval vzkazy a neustálé létání mě vybrousilo na kost a svaly. V této době se cítím mnohem lépe a všichni vidí, že taky mnohem lépe vypadám.

Protáhl jsem si křídla a Jinovatka sledovala, jak mi fungují klouby, bohužel nikoli okem ženy, které to připadá přitažlivé, ale okem zaujaté inženýrky. Jinovatka, do morku kostí žena z Rovin, žádná křídla neměla. Dívala se mi do míst, kde se údy křídel, silné jako stehna, připojují ke kříži. Pohybují jimi svaly, které mi vyrůstají z horní části boků.

Obě křídla jsem elegantně složil, aby brka zůstala v jedné řadě jako píšťaly varhan vyčnívající z jemné, zvrásněné kůže. Vápencová dolnosedelská voda zbavila peří lesku.

Jinovatka seděla za hrubým stolem uprostřed síně, s velkou mosaznou konvicí na kávu po ruce. Vedle ní měla opřeného svého malého a nesmírně odřeného králíčka s jedním okem. Dostala ho jako dárek od manžela před více než třemi sty lety. Konvice na kávu a králík zatěžovaly hromadu papírů, kupu učebnic s ohnutými růžky a poznámek; na všech se skvěl Jinovatčin rukopis, ale některé listy byly starodávné. Z obou boků stolu spadla ohromná stočená mapa údolí Oriolu. Byla počmáraná ďábelskými rovnicemi, vzkazy a úhlednými, hranatými kresbičkami. Občas bylo něco podtrženo. Její geniální výpočty byly psány v řádcích; drobná čísla a písmena. Viděl jsem tam i všemožné trojúhelníčky. Ty trojúhelníčky se mi líbily.

Jinovatka nad tímto uspořádaným nepořádkem trůnila s glazovaným hrnkem s dvěma uchy v hranatých dlaních. Kulatou tvář pokrývaly málo zřetelné skvrny; nebyla na ní patrná žádná stopa po líčení. A měla červený nos. Kolem očí se jí kupily suché vrásky a dvě svislé rýhy mezi nimi jí dodávaly hrůzyplného vzezření; přišla k nim však v důsledku civění do větrných zákopů, nikoli nevraživým kaboněním. V týle měla mohutný hnědý cop s několika šedými vlasy, stočený a sepnutý sponou. Rašily z něj drátovité pramínky, které se jí stáčely kolem širokého čela a tužky zasunuté za uchem.

Rukávy objemného svetru měla Jinovatka srolované nad lokty do nevzhledných jitrnic. Ve vlně se dělaly cucky a pleteninu hyzdily vytahané nitě. Kolem krku měla Architektka uvázaný šátek a velká

stehna v pohodlných kalhotách vyplňovala sedadlo polní židle. Jinovatka si nepotrpěla na rafinované oblékání a chodila vždy jen v černé. Nohy v silných ponožkách a botách s ocelovou špičkou měla složené vedle hromádky architektonických nákresů na milimetrovém papíru, přilepené k rýsovacím prknům.

Sál byl třicet metrů dlouhý, plný ozvěn a strohý; oblý strop se nad námi klenul jako vnitřek sudu. Od okamžiku, kdy ho Jinovatka začala používat jako pracovnu, pokryla pracovní stoly na kozách vzorky zdiva; klenáky, kusy klenbových oblouků a krycími kameny vybroušenými větrem do zajímavých tvarů. Stály tu plechové bedny – nivelační přístroje pro zaměřování, pláty pro vyztužování cihlového zdiva, koš s červeně natřenými korkovými splávky pro měření proudu vody a složitý model přehrady. S nastávajícím večerem byly zapáleny olejové lampy, visící z cihlové klenby, a v krbu zažehli oheň, který měl zahnat dubnový chlad. Jinovatčini pomocníci stavěli pracovní stoly do řad. Uvažoval jsem, že její svět je o dost praktičtější než ten můj.

„Blesk a královna se venku procházejí po přehradě," řekla. „Jsou tam už od svítání; prý je to nejlepší místo, odkud lze rozhodnout o umístění vojska. Mohl bys tam zaletět a požádat je, aby za námi přišli?"

Napodobil jsem královnin přecitlivělý hlas: „Ach, drahoušku, opravdu *musím?"*

Jinovatce se zacukala ústa. Úsměv jí unikl, jen když nebyla ve střehu. „Vystihl jsi ji skvěle. Ano, musíš. Tedy ona musí. Nejspíš jí to připadá stejně únavné jako mně."

„Už jste viděli nějaké reportéry?"

„Bože, to tak. Většina z nich čeká u Prvosenky. Víš, že s nimi mluvím nerada. Překroutí všechno, co řeknu, a je poznat, že je to vlastně ani nezajímá. Kdyby je to zajímalo, neměli by špatně ta nejzákladnější fakta. Nevím, proč se s nějakými tiskovými konferencemi vůbec obtěžuju. Všem kromě novinářů je ta přehrada jasná, a ty jejich nicneříkající otázky mě vždycky odvedou od tématu."

„Postarám se, aby se nevyskytly žádné zádrhely."

Přitáhla si objemný svetr ještě blíž k tělu a usrkla kávy. „Tímhle vrcholí léta práce od chvíle, co jsem odhalila ten model. Přehrada vyplňuje veškerý můj čas, když nespím… a vlastně i když spím. Ale pochybuju, že na tom novinářům záleží. Pátrají po jiných hloupých námětech a potom se soustředí na ten špatný. Vrhnou se za jakýmkoli skandálem, bez ohledu na to, jak je významný."

„To nic," uklidňoval jsem ji. „Tím se netrap, nech to na mně. Já jsem zvyklý držet je zkrátka. Jestli mi položí otázku, na kterou nebudu umět odpovědět, přivedu tě." Zamával jsem ve vzduchu rukou a Jinovatka na ni zůstala hledět. Vrazil jsem ji do kapsy. „Rychlý let mě osvěží. Ta přehrada zajímavě láme vzduch. Je to mistrovské dílo."

„To ano! Je to opravdu mimořádně účelná stavba! Na světě není přehrada, která by se téhle mohla rovnat funkčními schopnostmi, na světě není tak velké jezero!“ Tvář jí zaplála pronikavým nadšením. Nudila lidi říčním stavitelstvím už tři sta padesát let a tohle byl její nejsmělejší projekt. „Mikavodský most vedle toho vypadá jako učednická práce! Všichni technici říkali, že jsem až příliš ctižádostivá, ale čísla byla v pořádku. A to platí i pro jejich převedení do praxe! Prý to bylo nemožné. Říkali: ’Model můžeš držet v rukou, ale Hmyzu na prahu největší stavbu všech dob nepostavíš.‘ O tři roky později jsem je vzala na prohlídku! Od té doby, co zase fungují tepenské vysoké pece, jsem nechávala železo na ozubené tyče a válce odlévat po částech a montovat až tady, což je elegantní řešení, jak musíš uznat, a měl by ses taky podívat, jak jsem sklenula lávku nad přepadovým kanálem, takže –“

„Jinovatko, prosím tě…“

„Myslela jsem, že se ti to líbí.“

„Líbí, ale právě jsi mě požádala, abych povolal Bleska a Eleonoru.“

„Ach tak,“ couvla, jako bych jí vzal vítr z plachet. „To je pravda.“ Oběma rukama jsem jí poslal vzdušný polibek, který se proměnil v letmou poklonu.

„Uvidíme se za hodinu, jo?“

Vstoupil jsem na dlážděné ústřední nádvoří, ze tří stran sevřené kuchyní, jídelnou a hostincem. Všechna zařízení byla postavena z vápencových bloků a zastřešena lauzem; silnými těžkými pláty, které vypadaly jakoby huňatě, jako jedlové větve.

Napříč budovami se táhly klenuté průchody, tři na každé straně, tak široké, aby jimi prošel vždy jen jeden člověk. Byly navrženy s úmyslem zabránit tomu, aby se na nádvoří dostal byť i ten nejmenší Hmyz, a náměstí představovalo poslední útočiště pro případ, že by bylo někdy zdoláno městské opevnění.

Prostá síň sloužila v průběhu let mnoha účelům: byla nemocnicí, ústředím nesmrtelných a nyní byla dočasnou rezidencí královny Eleonory Tangarské a Jinovatčinou pracovnou. Po celé délce střechy se táhla Jinovatčina oranžová zástava s nápisem vyvedeným tučnými černými písmeny: „Říční společnost, založena 1692.“ Vedle ní se třepotal tangarský praporec s labutí, mikavodský prázdný stříbrný kosočtverec na modrém poli a ptacký bílý orel na modrém nebi.

Vojáci se shromáždili před hostincem U Prvosenky naproti síni. Seděli na provizorních stoličkách ze sudů a dívali se, jak uprostřed nádvoří trénují dva nesmrtelní. Mečíř, Mženec Střízlík, bojoval s Mračnem Hurikánem, Mistrem ručních zbraní. V jejich hře byla patrná eszajská soutěživost: oba věděli, že kdyby necvičili, někde by mohl číhat potenciální Vyzyvatel.

Mračen Hurikán byl klidný perfekcionista, vysoký muž z Pluhu, který před tím, než se stal nesmrtelným, býval podlenním vozkou. Mženec Střízlík byl naopak malý a podsaditý a měl ten nejpříšernější účes ze všech Eszajů – vlasy navoskované do krátkých hrotů s odbarvenými špičkami. Úzké kotlety mu vybíhaly do malé bradky připomínající podbradní řemínek.

Střízlík se vynořil teprve před pěti lety a porazil předchozího Mžence ve spravedlivé Výzvě, podle všech hradních pravidel. Řada lidí pořád tvrdila, že jeho předchůdce byl zarputilejší bojovník, ale Střízlík uměl bystře využívat zoufalých manévrů. Byl často podrobován Výzvám, dokud se mezi lidmi nerozkřikly pověsti o jeho nadání. Nalepil se na Mračna; myslím, že obdivoval jeho asketické, mlčenlivé vystupování. Mračen mu mohl být v hloubce své vyrovnanosti vděčný: vždycky to bývá tak, že Eszajové ztrácejí přátele, ale získávají sparingpartnery. Oba byli často vidět, jak se spolu umanutě hádají, zda jsou jako zbraně lepší halapartny nebo široké meče.

Oba byli zdrojem neskonalého pobavení pro další nesmrtelné, kteří seděli opodál a sledovali jejich klání: Siláka Tornáda, Zákopníka, Dělmistra a hradní právničky Bouře Holthenové, která působila ve vojsku také jako žalářnice. Byla to chytrá, světaznalá žena, která vstoupila do Kruhu po dlouholetém působení u soudu.

Mračen se baletním krokem oháněl halapartnou a ani o milimetr nevystoupil z dokonalé pohybové sekvence. Sklonil dvoumetrové ratiště a máchl špičatým hrotem Střízlíkovi pod nohama. Střízlík ho přeskočil. Když doskočil, Mračen ho hákem zachytil za lýtko. Zacházel se zbraní s elegancí, která odporovala jeho síle. Střízlík poskočil a z háku sklouzl.

Bouře se zasmála a zatleskala; tím vylákala z hostince kuchařku, která se také přišla podívat, co se děje.

Přicházelo všech padesát nesmrtelných. Přivolával jsem je po jednom, buď z Hradu, nebo odkudkoli, kde se právě věnovali svým zájmům. Ti, kteří se účastnili předběžného plánování, tu byli už celý měsíc, ale všichni se měli dostavit do konce týdne.

Nesmrtelní, v nízkém jazyce Ptakky zvaní Eszajové, jsou lidé, kteří dokázali, že jsou ve své zvolené profesi nejlepší na světě. Všichni hrajeme své role v boji, protože císař San nás připojuje ke Kruhu a sdílí s námi svou nesmrtelnost, dokud vedeme válku. Tady na frontě máme absolutní moc, i nad guvernéry a královnou; ale jinde nebo v záležitostech nesouvisejících s válkou můžeme lidem nanejvýš radit. Podobně platí, že Sanovo slovo je pro svět radou, ale pro nás zákonem.

Střízlík srazil Mračnovo ostří. Mračen se stáhl, přebrousil ho a zaútočil okovaným koncem. Střízlík vší silou útok odvrátil. Přihlížející smrtelníci zalapali po dechu, ale my Eszajové už jsme Mračnovo

vynikající umění znali; stokrát jsme ho viděli v akci.

Hrad zachovává ty nejlepší a postupně, stále víc, je vylepšuje; jen málokdy je ztratí. Já jsem už dvě stě let Kometou, nejrychlejším poslem všech dob. Jsem sice monstrum, ale znamená to, že budu žít věčně.

Otočil jsem se ke zdi za zády, popadl do pěsti drsný kámen a vytáhl se vzhůru. Rychle jsem vyšplhal kolem dveří a plakety nad nimi – jediné dekorace ve městě. Sgrafitová červená omítka, vyškrábaná na úroveň spodní bílé vrstvy, zobrazovala hradní emblém vycházejícího slunce, obkroužený nápisem: „Na památku bitvy u Mírného Brodu, jediné noci v pokračující válce. 12. dubna 1925 zemřelo 4981 lidí z Rovin, Ptakků a Morenzanů."

Jako by nám to museli připomínat, pomyslel jsem si, když jsem se vytáhl přes okap a dolezl na vrchol střechy. Tam jsem chvíli balancoval a shlížel na smrtelné vojáky před hospodou. Najednou jsem si uvědomil, že těm to připomínáno být musí. K masakru došlo před třemi generacemi, dlouho předtím, než kam sahala jejich vlastní paměť. Neznamenal pro ně nic, jen datum v učebnici. Zlehka jsem našlapoval po hřebeni a vůbec poprvé mě napadlo, že mám víc společného s ostatními Eszaji než se smrtelníky, Zaskaji, kteří nemají nejmenší tušení, jaké to je klopýtat ohniskem krveprolití. S hrůzou mi docházelo, že bez ohledu na to, kolik úsilí vkládám do poznávání všech nejaktuálnějších trendů v zaskajské módě a vývoji jejich obchodu, propast mezi námi se nepřestává rozšiřovat. No, došel jsem nakonec k závěru, není nutné, abych se jim vzdálil tak jako Jinovatka nebo Blesk. Prostě se musím víc snažit; koneckonců je to moje profese.

Ze střechy jsem viděl řadu soustředných pásů, v něž bylo město rozvrženo. Budovy kolem nádvoří tvořily první ze tří prstenců. Za nimi ubíhala široká cesta, následoval další kruh zahrnující kovárnu, dílny a sklady potravin, stejnokrojů a munice, neboť Mírný Brod je zásobní základnou pro celé západní Dolní Sedlo. Všechny křižovatky byly uspořádány střídavě, aby Hmyz, jenž by případně vtrhl dovnitř, nemohl utíkat přímo do středu města.

Z kovárny se linula vůně horkého železa a mísila se se slaměným zápachem koňského trusu, roztroušeného na cestě, a mokrou vůní brambor vařících se v kuchyni, která sousedila se síní.

Hostinský dole bušil dřevěnou palicí do mosazné pípy, aby ji zarazil do obrovského pivního sudu. Rány zněly nádvořím společně s nářkem krčmářova holátka a šepotem jeho matky, která se snažila potomka utišit. Držela ho zavinutého ve smetanovém šálu u prsou. Holátko máchalo jednou neopeřenou peroutkou se třemi špičatými prsty, připomínajícími křídlo oškubaného kuřete. „Hole" je morenzský slangový výraz pro ptacké děti, než jim naroste peří, a tenhle

konkrétní tvoreček nejspíš plakal, protože ho svědila křídla, kde začaly rašit první pisky.

Dlouhé budovy třetího prstence byla kasárna, v nichž bylo možno přechodně ubytovat deset tisíc vojáků.

Viděl jsem kamenné nádrže na střechách umýváren, naplněné nedávnými bouřkami. Ptačtí vojáci si navíc zbudovali saunu a mastkovou koupel: podmínky jsou na frontě už tak dost špatné na to, aby nás musely ještě trápit vši v křídlech.

Potom následovaly stáje a políčka ve stínu na úpatí výplňové zdi. Nad stísněnými obdělanými záhony se zelenými výhonky – odolnými plazivými fazolemi a tuříny – se skláněly zbídačené jabloně a lísky. Vojáci si zpestřovali nabídku stravy pěstováním zeleniny, ale měli to dovoleno jen uvnitř hradeb, protože každý druh rostlinstva přitahuje pozornost Hmyzu.

Ve všech kovových klecích vedle zákopů byla hmyzí stvůra o velikosti válečného oře. Kusadla a tykadla měly svázané drátem; zanedlouho měly být prodány a odvezeny na jih do ostnovodského amfiteátru. Jejich pach nutil štěkat mastify na opačném konci města.

Vnější výplňovou zeď v pravidelných vzdálenostech po celé délce a ve všech čtyřech rozích vyztužovaly věže. Zeď byla vysoká – výška hrála proti Hmyzu důležitější roli než tloušťka – a táhla se i pod zemí, aby mu zabránila se do města podkopat. Po celé délce se nad zdí táhly zastřešené dřevěné ochozy. Jediná brána vedla na sever k Papírovým zemím. Z velkých čtvercových oken ve strážní věži se rozhlížela hlídkující žena se vznešeným klenotem na přilbě.

Tahle vojenská města – Mírný Brod, Výměty, Bělotrn – navrhla Jinovatka krátce po svém zasvěcení do Kruhu. Stala se velkou oblíbenkyní vojáků, kteří díky ní už nemuseli stavět tábory pod širým nebem. Každé město bylo ve své podstatě pevností, s měnícím se osazenstvem vojska a lidí, kteří se o ně starají: ubytovacích důstojníků, šípařů, markytánů, prostitutů a prostitutek.

Mírný Brod ve mně probouzel nepříjemný pocit podobný neodbytným obavám, které cítíte při návratu na místo, které jste znali před dávnou dobou. Všichni vaši kamarádi se odstěhovali; v jejich domech teď bydlí úplně cizí lidé. I cesty, po nichž jste chodili, se změnily, protože hospody, které jste znali, mají zabedněná okna a kavárny se otevřely tam, kde by neměly ani stát. Když jsem tu byl naposledy, ocitl jsem se totálně na dně, žil jsem v drogovém čase, čase měřeném jehlami a žílami, nikoli skutečným pohybem hodinových ručiček, a jen stěží jsem si všímal, jak pusté a bezútěšně praktické tohle místo vůbec je.

Soustředil jsem se na vzdálený konec střechy, dýchal jsem klidně jako gymnasta na kladině, ruce kvůli rovnováze rozpřažené. Rozběhl

jsem se, roztáhl křídla; automaticky se mi roztáhly i prsty. Křídla drhla, táhla mě zpátky a já tlačil do tašek, abych dosáhl větší rychlosti. Prodloužil jsem krok, abych byl ještě rychlejší. Dosáhl jsem konce střechy, vyskočil do vzduchu, přitáhl si nohy k tělu a mohutně máchl křídly dolů.

Když začnu padat, vždycky – protože mám stejné instinkty jako každý jiný – očekávám, že okamžitě žuchnu na zem, jako bych jenom zakopl. Ale nepřestávám padat, pod nohama necítím nic než řídký vzduch.

Dvě další zoufalá máchnutí a konečně jsem ladným obloukem vyvlekl tělo vzhůru. Před tváří se mi spojily hroty křídel, potom jsem se „odrazil" a přestal padat. Napjal jsem nohy a vodorovně se položil na proud vzduchu.

Lidé pode mnou viděli měkký spodní povrch mých černých srpkovitých křídel, jejichž povlávajícími okraji probleskovalo slunce. Cítil jsem, jak mi z každé letky prýští vzduch. Když jsem začal mávat křídly ještě usilovněji a získávat výšku, tvrdé a ostré náběžné hrany letek skřípaly ještě hlasitěji. Přehoupl jsem se přes hřeben hostince, odrazil se dlaněmi a extaticky se rozesmál, když jsem přelétal silnici, prstenec kasáren, výplňovou zeď a konečně vyrazil z města.

Dolnosedelská cesta ubíhala přímo jako podle pravítka, dlážděný, lehce vypouklý povrch se vrásnil otisky kopyt z načervenalého bahna. Příkopy byly plné vody; po dokončení přehrady celá krajina připomínala jednu velkou louži a všude se začínaly objevovat tůně.

Mírný Brod vypadal z výšky jako šedý čtvercový lukostřelecký terč, položený na profilu světlezeleného svahu údolí. Ohlédl jsem se. Bránu, dvakrát větší než já, křižovaly tlusté železné pásy. Prostor mezi nimi byl zjizven mělkými vrypy, kde se hmyzím kusadlům podařilo odřít staré dřevo. Po mé pravici se táhla dolnosedelská cesta a přede mnou se třpytila nádrž, plochá a stříbřitá. Měl jsem namířeno k hmyzím Papírovým krajům, které pokrývaly celý severní břeh řeky a všechno za nimi, kam až jsem dohlédl, jako nějaké bílé prostěradlo natažené přes krajinu.

Ostré poryvy větru mě nutily letět poměrně nízko, asi dvacet metrů nad zemí, kde jsem se mohl s minimálním úsilím pohybovat po přímé trase. Přeletěl jsem křižovatku s menší Cestou paběrků, po níž přicházejí vojáci ze západní Ptakky. Mírnobrodský památník, hladký obelisk, tam stál v trávě poseté žlutými prvosenkami – křehkými kvítky přenesenými z říčního břehu před tím, než se začalo s napouštěním přehrady. Mast, která se z nich vyrábí, je vynikajícím balzámem na zranění, a také se staly symbolem zdejšího masakru.

Po obzoru odjakživa kráčely neústupné kopce, jejich kamenité

vrcholy čněly do poloviny oblohy a rámovaly dolnosedelské údolí. Dále na východ v Miroiru se táhla obnažená pásma blat, posetá rašeliništi. Okřídlené bruslařky se prohánějí po černých strouhách kyselé stojaté vody a komáři bzučeli nad pásy houbovitého rašeliníku mezi vřesem. Na tomto konci údolí byla vrstva půdy tenká. Ve vápencových puklinách a mezerách rašilo bodláčí a starček. Dno údolí bylo poseté jeskyněmi. Voda tu tisíce let hloubila zlomy ve skále do nezměrných propastí a obrovských síní, kde kapky vytvářejí podivné a úchvatné formace, podobné sloupům v Trůnním sálu. K těmto soustavám se připojují hmyzí tunely; pomyšlení na tohle všechno nikam nevede.

Samotný Mírný Brod je vystavěn nad vývěrem podzemní říčky, takže mu nikdy nechybí sladká voda. Jinovatka zkoumala trasy této soustavy pomocí barev. Začala si pohrávat se stavem podzemní vody a všichni vyděšeně sledovali, jak hladina v hluboké studni dosáhla samotného okraje.

Cesta protínala nerovný terén, zařezávala se do skalních výchozů. Svah velkého kopce jizvil ne zrovna malý kamenolom. Plachtil jsem nad jeho zarovnaným povrchem, kde stály zaparkované vozíky, až po okraj plné ztvrdlého bílého vápenného prachu.

Minul jsem několik vápenek ve svahu jednoho zářezu: kamenné pece velké jako místnosti v domě, s neforemnými komíny, teď studené a prázdné, s hromadami dřevěného uhlí, jež vlhly před jejich ústími. Postavila je Jinovatka a také zaměstnala topiče; jakmile zjistila, že má dostatek cementu, přesunula je na práci na přehradě. Vysoká zeď chránila poměrně rychle rostoucí borovicový háj, jehož dřevo Jinovatka používala jako stavební materiál.

Na severní straně cesty stál první z řady statických katapultů zvaných petrary, zasazených do betonové plošiny lesknoucí se kalužemi zelených řas. Jeho navoskované dřevěné břevno a bytelné základy se třpytily, poseté kapkami dešťové vody. Lano někdo odstranil a vyvažovací koš byl prázdný. Vedle pyramidy muničních kamenů byla nahodile naskládána klubka ostnatých drátů. V dáli jsem dokázal zahlédnout nejbližší čtyřhrannou strážní věž, článek v řetězu táhnoucím se od Výmět k Letnodnu, vybudovaný za účelem monitorování hmyzí aktivity.

U řeky jsem změnil směr a zamířil proti proudu k přehradě. Orobince se skláněly k hladině vody, zbrázděné větrem vanoucím rákosím na jižním břehu. Na protějším břehu nebylo nic kromě bahna udusaného stopami se třemi pařáty: Hmyz tu vyplenil veškerou vegetaci.

Potom začala být patrná Jinovatčina práce a terén prošel nenadálou proměnou. Říční společnost úplně přetvořila údolí. Břeh křižovaly koleje po vozících; voda v zářezech odrážela oblohu. Země

byla posetá zlomenými lopatami, špinavými provazy a červeně pruhovanými vyměřovacími tyčemi, poházenými mezi opuštěnými dělnickými chatrčemi, prázdnými pytli a hromadami vysypaného štěrku.

Přerytá hlína se ztrácela pod béžovými skvrnami – kalcinovanými úlomky kostí –, z nichž některé bylo možné identifikovat jako žebra nebo lebky; ostatky celých lidských pokolení. Ležely tu kusy starobylých zbrojí a rozbitých hmyzích krunýřů, které se nerozpadávají snadno, ale zvětráváním se mění v porézní zlomky. Hmyz se na jih vkrádá nebo hrne v celých hejnech už déle než patnáct set let. V reakci na jeho výboje neustále přesouváme na frontu muže a zásoby, abychom ho zastavili, to všechno v tak masivním měřítku, že mám někdy pocit, že celé Čtyřzemí nakonec podlehne erozi a skončí jako řada kopců.

Říční břehy se narovnaly. Vyztužily je zdi z kovových a drátěných beden, plných suti. Řeka tu tekla pomaleji, ale hladinu měla prakticky stejně vysoko jako předtím. Jinovatka nemohla dopustit, aby vyschla, protože vzhledem k tomu, že Hmyz neumí plavat, byl Oriol naší hlavní obrannou linií.

K přehradě jsem se přiblížil od hráze. Její kamenné čelo tvořila gigantická svažující se stěna. Konce se zužovaly a stáčely se proti mně jako rohy. Výpusť u paty hráze připomínala obrovské prázdné oko. Na horním okraji stála opevněná věž, která držela a chránila mechanismus zvedající bránu. Věží procházel chodník, uzavřený na obou koncích hrozivou padací mříží, aby se Hmyz nemohl dostat ven z Papírových zemí.

Blesk a Eleonora byli jen dvě drobné postavičky. Stály vedle věže a shlížely dolů zpoza plotu ze štípaného dřeva. Nad rovnou odtokovou plošinou sílil vítr. Vzduch narážel do stěny a hnal se po šikmém povrchu vzhůru. Ležel jsem s roztaženými křídly a nechával se jím unášet – před očima se mi míhaly čtvercové bloky a malta tak blízko, že jsem si na nich mohl brousit nehty.

Po celé délce přehrady uháněl vítr stále větší rychlostí, až po srázu kolem Bleska a Eleonory vystřeloval přes hranu chodníku přímo do oblohy.

Bleskurychle jsem se k nim vznesl a zaslechl poslední slova jejich rozhovoru. „ – Tohle by mohla být odpověď.“

„Možná. Jenom škoda, že jsme o tom nepřemýšleli dřív.“

Našel jsem správnou rovnovážnou pozici, abych jim mohl zůstat zavěšený nad hlavami. Dopadl na ně můj stín a špičky mých bot se jim začaly komíhat na úrovni tváří. Odtáhli se, zastínili si oči a dívali se, jak visím uprostřed šesti metrů nádherného rozpětí svých křídel.

Za přehradou se rozlévalo ohromné jezero, vytvořené zadrženými

vodami Oriolu. Na severním břehu voda pleskala a vtékala do labyrintů hmyzích papírových buněk; nepravidelných, mnohostěnných schránek o velikosti skříní až celých domů. Vinuly se mezi nimi chodby; některé zakrývaly špičaté střechy, ostatní se otevíraly širému nebi. Vypadaly jako keramické houby nebo geometrická termitiště z papírové drti.

Jezero se studeně zrcadlilo v čerstvém dopoledním světle. Prostředek vodní plochy brázdil pás vln, přerušovaný bílými hranatými vrcholy vyčnívajícími nad hladinu: špičky zatopených hmyzích staveb.

Hmyz tyto zdi při stoupající hladině pětkrát stavěl a opouštěl. Horní části vykreslovaly nepravidelný okraj jezera jako prstence stromů. Naše bývalé ležení a jáma, která byla jeho zkázou, zůstaly kdesi na jezerním dně, zcela zakryté papírem.

Novou hmyzí zeď jsem sotva rozeznával v desetikilometrové dálce na souši, za močály. Hmyz instinktivně napojil nový úsek k obrovité Zdi, která ho bezpečně uzavírá a chrání Papírové země napříč světadílem, od jednoho pobřeží ke druhému.

Nechal jsem vítr, aby mě odvál zpátky přes chodník. Postupně jsem rozkládal a skládal křídla a spouštěl se k zemi. Pokrčil jsem kolena, zmírnil náraz a v podřepu přistál na zemi. Dlouhými brky jsem se po obou bocích otřel o dlážděný chodník.

Vzpřímil jsem se a poklonil se královně Eleonoře Tangarské. Políbila mě na obě tváře a beze spěchu si prohlížela mou tvář.

„Jak se máš, drahoušku? Ach, Jante, po tom létání jsi úplně prochladlý."

Obklopil mě její parfém z růžového oleje a připomněl mi všechny růžemi provoněné dopisy, které posílala. Vždycky byly pomačkané a slané, protože je psala na zpocených zádech svého nejnovějšího milence. Eleonora byla podle všeho nejmocnější smrtelnicí na světě, ale všude ji pronásledovaly skandály; byla na štíru s jemností a ještě hůř na tom byla s taktem.

Poodstoupil jsem a zadíval se na dechberoucí prostor přehrady. „To je neuvěřitelné," řekl jsem. „Uznávám, že jsem pochyboval. Ale odsud vidíte epochálnost Jinovatčiny vize. Je mi ctí, že smím být její součástí."

Blesk, hradní Lučištník, vážně pronesl: „No, já jenom doufám, že to nebude poslední z tisícovky plánů, které jsme vyzkoušeli a museli zavrhnout."

Eleonora se zachvěla. Měla na sobě Bleskův dlouhý svrchník, obšitý kožešinou, a díky její výšce jí takřka padl. Pod pláštěm se jí blyštělo šupinové brnění. Ptakkové někdy nosí pláty, ale přednost dávají tradičním šupinám a já chápu proč, neboť pláty člověka

příšerně omezují.

Stáhla si přilbu do týla. Zůstala viset na řemínku a odhalovala zelený saténový vnitřek. Měla otvory pro oči a chránič nosu v ptackém stylu. Chocholka ze žíní měděného a růžového odstínu jí šustila na zádech a dosahovala málem až na zem. Měděný odstín měla i královnina kroužková čapka a šupinová košile a navíc byly cizelovány reliéfním pernatým vzorem, jenž jí ladil s holenicemi a loketníky. Mezi každým spojem si povytáhla saténový nátělník.

Eleonora měla širokou, nápadnou tvář s jemným nosíkem pršáčkem. Řekl bych, že je pohledná, ale má prohnaný a odporný úsměv. Její přírodní křídla měla samozřejmě jinou barvu než krátce střižené tmavé vlasy, což byl jev tak vzácný, že jsem ho nikdy předtím neviděl.

„Královno Eleonoro," oslovil jsem ji uctivě, „nevím, jestli si uvědomujete, kolik je hodin, ale už jste promeškala začátek tiskové konference a Jinovatka mě poslala, abych vás zavolal."

„Dobrá, myslím, že té se musíme zúčastnit," řekla chraplavě. Vydala se po chodníku kolem přehradního jezera. Ubírala se mezi strmým srázem na jedné straně a šplouchající vodou na straně druhé. Šla pomalým, elegantním krokem; z promyšleného držení těla bylo zřejmé, že je zvyklá, že se na ni někdo dívá.

Když jsme se ní přidali, nepřestávala se rozplývat. „Jestli to bude fungovat, našli jsme způsob, jak zcela zničit Papírové kraje. Účinek je zřejmý, máme ho přímo před očima! Hmyz se stěhuje ze zatopených oblastí, staví novou Zeď a stahuje se za ni. A to sám od sebe, bez jakéhokoli odporu!"

„Potom tu oblast odvodníme a vtrhneme dovnitř!" zvolal jsem.

„Soustřeďme se napřed na vyčištění tohoto kusu země," pronesl Blesk.

Eleonora se usmála. „Všechno to závisí na pěchotě. Až bude Jinovatka vyprazdňovat jezero, rozmístíme ji do patřičných pozic. Je to tak správně?"

„Ano." Blesk ukázal na město trůnící ve střední vzdálenosti. Ploužila se k němu nekonečná řada mul a vozů se zavazadly, které přiváželi proviant a výzbroj pro tábor, který ho měl zanedlouho obklopovat. Konvoj chránili předsunutí jezdci, kteří hned od vjezdu do Dolního Sedla jeli ve formaci v přesně stanovených vzdálenostech od cesty. Ještě jsme neshromáždili hlavní část jízdy, protože ta spotřebovává ohromné množství krmiva. Proti konvoji odjížděla od stájí sklápěcí kára s hnojem a mířila k borovicové plantáži. „Rozmístíme dvacet praporů speciálního vojska, se sekerami, tam… a tam."

„Až se vydají na pochod, bude tam strašně moc bahna," poznamenal jsem.

„To je opravdu mírně řečeno," kývl Blesk. „Představte si, jaké to bude pro zadní prapory, až před nimi přejde prvních deset tisíc lidí. Budeme potřebovat celou rotu, která musí za pochodu pokládat chodníky. Přes vypuštěné jezero, v jedné řadě, zatímco budeme rozbíjet hmyzí budovy, můžeme postupovat jen velice pomalu. Aniž…" Slova si přímo vychutnával. „Aniž se musíme obávat jakékoli ztráty."

„Já jsem v hmyzí buňce nikdy nebyla," pronesla Eleonora zamyšleně. „Ale jsou příliš natěsnané, aby se jimi dalo projít s koňmi."

„Až dojdeme k nové Zdi," řekl Blesk, „celou oblast zajistíme, budeme pokračovat v ničení buněk a přivezeme několik trebuchetů. Královnini kopiníci budou hlídkovat a sloužit jako zadní voj."

Vítr čechral Bleskovi špinavě světlé peří a zvedal je. Blesk podrážděně zatřepal křídly a pevně je složil. Nemůžu uvěřit, že dal Eleonoře svůj kabát. Copak nezná její pověst? Pozorně jsem se na něj díval a bylo mi jasné, že i on si musí být vědom zvěstí o její necudnosti. Eleonora byla jediný potomek guvernéra Orlovce Tangarského, kterého Hmyz zabil před dvaceti lety, a byla posledním žijícím členem rodu. Když nebyla na frontě, udržovala dvůr v Ostnovodském paláci, ale jakmile renovuje rodové sídlo, hodlala navrátit ptacké hlavní město do Tangary, jako tomu bylo v roce 1812, než na trůn usedli Ostnovodové.

V jezeře se zrcadlila obloha pokrytá beránky, doplněná o řídká oblaka šedofialového odstínu malířovy vody na štětce. Slábl na ní Chocholík, jitřní hvězda. Dole na zemi se na hladině řeky vinoucí se na východ k Dolnosedelské pevnosti pohupovala olejnatá, duhová vrstva starého jedu, vymývaného ze Zdi.

Přešli jsme lávku přes suché přepadové koryto a sešli na břeh. Oba vojáci strážící vstup na chodník rychle udělali bránu z kopí a my mezi nimi prošli.

Signální koš plný větviček a slámy stál vedle velkého zvonu na tyči a moje návěstidlo bylo v neutrální poloze. Kovové podpěry je bránily, aby je Hmyz nesežral. Na válečných koních seděla poslušně v pozoru Eleonořina tělesná stráž, složená ze čtyř tangarských speciálních kopiníků. Ze zvyku si je uznale prohlédla: vypouklou zbroj, vlněné pláště, které jim splývaly až k ostruhám, přilbice s chocholy z modře a bíle pruhovaných žíní a povlávající mušelínové praporce. Ptakkové si na ozdoby doopravdy potrpí.

Mezi nimi čekal Eleonořin kůň. Stříbrná vykládaná zbroj na hlavě oře byla bohatší než cokoliv, co jsem vlastnil. Plát nad nozdrami mu vybíhal do ostrého hrotu; zbroj, která mu halila krk, byla z prolamované oceli s vlnitými okraji připomínajícími netopýří křídla. Bleskův kůň byl v porovnání s ním bezvýrazný. Eleonora zvířata nadšeně přivítala: „Nazdar, Perlino! Nazdar, Balzane!"

Perlino reagoval na můj pach podrážděně. Položil uši a majestátně

se mu rozšířilo chřípí. „Ty se mi taky nelíbíš," řekl jsem mu.

Eleonora ho poplácala po krku a on jí strčil čumák do dlaně.

„Já nemůžu za to," řekl jsem, „že většina koní se bojí, že je Rhydani chytí a snědí."

„Možná bych měla vzít Perlina do Temnin a nechat mu pro srovnání očichat čistokrevného Rhydana. Potom by si tě vážil." Vsunula špičku nohy do třmenu a vyšvihla se do sedla. Zůstala sedět vzpřímeně a držela volně svěšené otěže. Perlino zvedal silné přední nohy a potom ho Eleonora přiměla k piruetě.

Vyklonila se ze sedla a dloubla mě do hrudi. „Dáme si závod!" Poplácala Perlina po boku a vyrazila po cestě. Její osobní strážci se po sobě podívali a vydali se za ní. Stáli ve třmenech, kopí skloněná dozadu v držácích na sedlech.

Blesk překvapeně váhal, potom vyskočil na Balzana, přitáhl otěže, otočil se a uháněl za ní. Přešli z cvalu do trysku; pohrdavě jsem je sledoval, dokud z nich nebyly tečky nad mračny vodní tříště. Potom jsem si povzdechl, trhnutím rozprostřel křídla a rozběhl se, abych se vznesl.

Kapitola druhá

Jinovatka mi dala na přípravu proslovu několik dní, ale já si s ním jako obvykle nelámal hlavu; jsem zvyklý mluvit spatra. Stál jsem před síní, poslouchal tlumenou změť hlasů a vnímal atmosféru plnou očekávání. Připomínalo mi to dvůr.

Když jsem vstoupil, všichni vzhlédli a na lavice zaplněné novináři a jejich pomocníky, rozbolavělé ze sedel a v pomačkaném oblečení, se sneslo ticho.

Jinovatka seděla na lavici u přední stěny, naproti nim. Pohrávala si se svatebním prstenem s říční perlou, svým jediným šperkem, ale vypadala spíš zamyšleně než nervózně; nejspíš si krátila čas tím, že si v duchu přepočítávala rovnice.

Na nejvzdálenějších lavicích sedělo značné množství architektů a inženýrů. Byla mezi nimi řada žen, které sledovaly svůj vzor s obdivnými výrazy, s plnicími pery připravenými začít psát na svazky papíru, které jim ležely na kolenou. Hledal jsem v místnosti známé tváře a uvažoval: budu se dívat po Morenzanech, ti bývají nejmíň uctiví – ale zahlédl jsem Krahujce Jinobrana, výjimku z pravidla.

Jinovatka přilepila kresbu přehrady na krbový komín. Já se před něj postavil a obrátil se k obecenstvu: „Dobré ráno vespolek. Vítejte v Mírném Brodě, milí zástupci guvernérů a tisku. Vím, že máte za sebou několikadenní cestu a omlouvám se, že ubytování, které vám můžeme nabídnout, je ze své podstaty poměrně skromné.

Dnes slavíme sté výročí bitvy u Mírného Brodu. Přesně před sto lety vyrazily z jeskynní soustavy pod řekou tisíce hmyzích stvůr a vtrhly doprostřed předsunutého tábora pěti praporů. Útok přežilo jen třicet smrtelníků, lučištníků, kteří prokázali neuvěřitelnou odvahu.

Já jsem tam byl a dodnes na to nemůžu zapomenout, ale i pro ty, kdož tam nebyli, je toto datum mimořádně významné. Museli jsme se stáhnout do téhle části údolí. Tady a pouze tady, poprvé od chvíle, kdy byly v roce tisíc devět položeny základy dolnosedelské pevnosti, Hmyz

protáhl svou Zeď na jižní břeh Oriolu. Je to naše zranitelné místo. Hrad se přesně jedno století snažil Zeď odsunout a znovu obsadit naši zemi. Je to sto let – a páni – už to vypadá jako celá věčnost!“

Počkal jsem, dokud neutichl zdvořilý smích novinářů, a potom jsem napřáhl křídlo k Jinovatce. „Architektce Kruhu trvalo pět let, než navrhla a postavila přehradu, největší stavbu na světě. Ta je skutečným divem novodobého světa.

Hmyz sice může být instinktivní stavitel, ale když se řeka začala rozlévat, musel vzít nohy na ramena. Sledoval jsem ho ze vzduchu, viděl jsem ho, jak se topí, jak se svíjí a kroutí. A teď, příští týden, jezero vypustíme a vy všichni jste zváni téhle velkolepé podívané přihlížet. Bude to největší vodopád, jaký si jen dokážete představit.“

Strženi mým nadšením poposedávali na židlích. Vzrušovala mě představa, že uvidím, jak se do řeky řítí miliony tun vody. „Za postupného snižování hladiny jezera se budou objevovat mokré a slizké hmyzí budovy.

Všichni nesmrtelní budou stát v čele vojska, které obsadí dvě stě čtverečních kilometrů země a severní břeh řeky. Už jsme rozestavili oddíly z pobřežní Ptakky – to znamená z panství Tangara, Sokol a Tepen – jezerní Ptakky, z panství Mikavod a Ostnovod. Požádal jsem o oddíly z Hacilitu a Eske, takže uvidíte, že se této akce se vstřícností sobě vlastní účastní i další hlavní města Říše.“

Krahujec Jinobran, sedící v první řadě, se mě pokusil přerušit: „Kometo –“

Zvedl jsem ruku: „Prosím, počkejte a na konci zodpovím všechny otázky. Rád bych vás nyní předal Jinovatce, která vám sdělí některé další podrobnosti o svém velkolepém činu.“

Teatrálním mávnutím jsem ji vyzval, aby vstala, a sám jsem se šel posadit. Když jsme se míjeli, poplácal jsem ji po rameni a naklonil jsem se, abych jí zašeptal do ucha: „Moc je nezatěžujte odbornými termíny.“

Jinovatka se postavila za svůj stůl. Používala ho jako bariéru mezi sebou a obecenstvem. Hovořila přes papíry. Usmála se a z tváře jí zmizela škrobenost, nashromážděná za celý život. Roztáhla ruce, a zatímco vykládala své myšlenky, vzdálenost mezi nimi ještě zvětšovala. „Tu přehradu jsem postavila v místech, kde hmyzí Zeď protínala řeku. Má dva kilometry dlouhou a třicet metrů vysokou stěnu. Zadržuje dvacet kilometrů dlouhé jezero. Přehrada je násyp, hliněný val s vnitřkem ze suti, obloženým ochranných kamením. Je to úsporná stavba – vojsko je zvyklé stavět opevnění a tohle se příliš neliší. Přehrada je vybudovaná kolem pilířů, zasazených do bývalého říčního dna.“

Panebože, pomyslel jsem si; už se dostává do ráže.

„Vzdutí – tedy voda vypuštěná z jezera – má být spíše široké než

hluboké, aby se zaplavila co největší možná oblast. Rozumíte, údolí je mělké, takže se jezero rozlije.

Vratidlem bude otáčet koňské spřežení a to taky zdvihne stavidlo. Je tak těžké, že jsem na naviják použila lodní lano a nikoli řetěz, jinak by ho koně neuzvedli. Ve vlhkém prostředí však lano nevydrží věčně a bude muset být vyměněno, takže do horní části stavidla vede servisní šachta.

Převody vratidla jsou nový vynález a jsou přímo úžasné, chápete – “

Významně jsem na Jinovatku pohlédl. Odložila své poznámky, zase je zvedla a začala jimi listovat. „No, víte… Rychlostí sto deset kilometrů v hodině bude vypuštěno dvě stě milionů krychlových metrů vody. Vodopád do spadiště a zadržované a usměrněné proudy vody budou přímo vyrážet dech.“

Nechal jsem ji brebentit, zatímco jsem si soustředěně prohlížel Krahujce. Byl to syn jinobranského fojta. Krahujcovi se vždycky podařilo být prvním zpravodajem z místa jakéhokoli neštěstí a na můj vkus byl až příliš prohnaným komentátorem.

Jinovatčin proslov jsem poslouchal na půl ucha, ale už jsem to všechno jednou slyšel a pozornost mi začínala odbíhat. Mluvím všemi šesti současnými a sedmi mrtvými jazyky Čtyřzemí, ale Jinovatčin technický žargon si nikdy neosvojím. Kdysi mě vábila, že mě naučí matematiku, tvrzením, že je to jazyk, ale já jsem záhy zjistil, že jen popisuje opravdu nudné věci. Teď Jinovatka rychle ztrácela pozornost i zbytku posluchačstva. Novináři vám za přehršle informací nepoděkují, protože noviny nikdy netvoří více než tři tiskové strany.

Přemýšlel jsem o svém místě na hradním tenisovém žebříčku. A o způsobech, jak se co nejvíc vyhýbat Eleonoře. A o tom, že Jinovatka umí být vlastně poměrně přitažlivá, když se trochu snaží.

Vstoupila Eleonora a vytrhla mě ze zasnění. Mosazné světlo z ohně jí hvězdami posévalo ramena a pas. Blesk kráčel těsně za ní a škrábal si boty. Vyskočil jsem a zvolal: „Prosím vstaňte, přichází královna Ptakky!“

Eleonora se posadila na lavici vedle mě, položila si přilbu na zem a na sedátko za sebou si zasunula svůj meč z roku 1910. Seděla, ruku položenou na nádherném opálovém jílci zbraně z jemně popouštěné oceli.

Jinovatka čekala, dokud se obecenstvo neuklidní, potom pokračovala: „Věřím, že po dlouhé době máme prostředek, jak vyhrát tuto válku. Jsem odhodlaná v této fázi neskončit. Přehrada nám umožní mít nad řekou kontrolu desítky dalších let. Můžeme zaplavit přilehlé oblasti, z nichž se Hmyz také stáhne. Mohu přesměrovat koryto řeky a využít dalších přehrad k zaplavování dalšího a dalšího

území. V přístupu do vyčištěných oblastí zabrání Hmyzu kanály. V průběhu dalších pěti set let ho můžeme vytlačovat dál a dál, až obsadíme celé Papírové kraje… Potom moje práce, a práce celého Hradu, bude u konce… No… myslím, že jsem skončila."

„Děkuji, Jinovatko," řekl jsem. „Jsou nějaké otázky?"

Krahujec zvedl ruku a zakřičel přes šest dalších reportérů: „Kometo?"

„Ano, Krahujče?"

„Před sto lety se protrhla zem. Je to tak?"

„Ano," odpověděl jsem potichu.

„Proč by se to nemohlo stát znovu?"

Pokynul jsem Jinovatce, aby mu odpověděla ona. „Ne, ne, to není možné," řekla. „Terén jsem důkladně testovala a je pevný. Jezero zatopilo hmyzí bludiště a podložní vrstvy a podzemní prostory v krasovém loži – tedy jeskyně – jsou zcela plné. Hlavní Mírná jeskyně pozřela dvakrát větší množství vody, než jsem původně odhadovala. Připouštím, že ty tunely jsou velké. Opravdu velké – na šířku se mohou rovnat velikosti Trůnního sálu –, ale žádný Hmyz pod námi nezůstal; důkazem toho je, že na povrch se řine pěna."

„Nebude tedy představovat žádné nebezpečí pro postupující vojáky, co myslíš, Blesku?" zeptal jsem se.

Blesk vstal. „Jediná potíž, kterou předpokládám, je útok ze vzdálenějších oblastí údolí. Hmyz byl zatlačen do Papírových krajů, kde nezůstalo nic k snědku, takže bude vyhladovělý. Ale mohu vás ujistit, že s lučištníky a kopiníky na všech stranách žádný Hmyz za naše obranné pozice nepronikne ani nezanechá pachovou stopu pro ostatní."

Krahujec přikývl a já jsem ukázal na dalšího muže s rukou nahoře.

„Ždibec, *Hacilitský hlasatel,"* představil se. „Je pravda, že Trisánci dělají Námořnici potíže?"

„O Trisu se teď nebavíme," odpověděl jsem. „Bavíme se o přehradě."

„Trisánci prý stávkují, protože nechtějí být vojáky ani námořníky."

„To už asi uběhla dlouhá doba, co jste vydali článek o Mlhovi Rackovi," prohodil jsem jízlivě. Toho bulvár přímo zbožňoval, protože nacházel kurvu v každém přístavu a přístav v každé kurvě, a jen polovina z nich byly ženy.

„Je pravda, že je v Kafarnaumu vojenská posádka?"

Krahujec se obrátil na Ždibce a řekl: „Trisánci obehnali řetězem celé ústí přístavu, aby do něj nemohly vjet žádné lodě."

„Vážně?"

„Jako že se Krahujec jmenuju."

Výmluvně jsem se na oba zadíval. „Senát požádal Hrad o pomoc

při znovunastolení pořádku a my vyhovujeme přání guvernéra Síha, nic víc. Jasně?“

Ždibec vycouval. „Jasně.“

„Někdo další? Ano, Krahujče?“

„Bude vypouštění přehrady bezpečné?“

„Ano, ovšem,“ odpověděla Jinovatka. „Souhlasím s tvrzením, že tam budou působit obrovské hydrostatické síly. Neznalým lidem by interakce mezi kolísajícími tlaky určitě připadala děsivá. Ale vrata budu otevírat velice pomalu a odtékající vodu umím usměrňovat. Vypustit vodu, která se nasbírala za celý rok, bude trvat pět dní. Ráda bych mluvila přesněji, ale to samozřejmě nemohu, protože nádrž a tunely mají nepravidelný tvar, takže vlastnosti proudu budou záviset na měnící se vlně. Mám-li to zasadit do kontextu…“ Přehrabovala se v papírech na stole a vytáhla stránku popsanou spletitým výpočtem. Zvedla ji a potom jí tvář zkřivil roztrpčený výraz, protože pochopila, že by mu v sále porozuměl jen málokdo. „Přijďte potom za mnou a já vám to vysvětlím… No, pokusím se. Celou událost můžete sledovat z bezpečné vzdálenosti. Bude to skvělé – mohutná vzdušná vlna a záplava –“

„Bílé vody,“ dodal jsem.

„Tak nějak.“ Jinovatka pokrčila rameny.

„Nejen že to bude bezpečné,“ vmísil jsem se, „bude to podívaná, o které budete moct vyprávět vnoučatům. Má ještě někdo otázku? Ano, Ždibče?“

Novinář z *Hacilitského hlasatele* se obrátil na Bleska: „Pane, naši čtenáři by rádi věděli, jestli jste připraven oznámit datum své svatby s guvernérkou Vlaštovkou Awndynskou.“

„O tomhle teď není řeč!“ zvolal jsem zoufale.

Blesk vlídně odpověděl: „Myslím, že naše zásnuby potřebují ještě trochu času.“

„Odpovědi jste se dočkal,“ řekl jsem. „Nějaké další otázky *k věci?“*

Krahujec si přehodil nohu přes nohu a dloubl do své asistentky, aby nepřestávala psát. „Nic ve zlém, Kometo, ale nedělá královna Eleonora stejnou chybu jako král Jespák?“

Jinovatka propadla panice, ale Eleonora vstala a upřela na Krahujce netečný pohled. „Nerozumím,“ řekl jsem. „Co tím myslíte?“

„Víte, před deseti lety se král Jespák Ostnovod pokusil při vojenské operaci prolomit Zeď a za veškerou naši námahu jsme se dočkali jen největšího hmyzího roje za celá staletí a ohromujícího počtu mrtvých. Jinobran přišel o všechny muže v celé generaci branců, takže ho Hrad nyní zprostil vojenské povinnosti. Do vojska nemusejí ani muži z Tambrinu. Awndynskému panství lze jen závidět, že je schopno využívat zisků z obchodování s Trisem k zaplacení rytířské daně, a nemusí budovat vlastní vojsko. Dolní Sedlo

a Letnoden jsou jediná dvě panství, kde Hrad může jmenovat guvernéry, a obě byla převedena pod královniny kopiníky. Jejich posádky zaznamenaly nárůst počtu mužů, protože hrozba stále přetrvává, Krahujče –“ pokusil jsem se.

„ – ale vy navrhujete *další* útok na Papírové kraje. Čeho jsme minule dosáhli? Ničeho! Zeď je pořád na stejném místě. Spousta lidí si myslí, že bychom ji měli nechat být. Nevrtat do ní. Je vaše kampaň vojenskou nutností, nebo jste prostě jen zbrklí a unáhlení?“

Eleonora se nadechla. „Kometo, já tomu pánovi odpovím. Ofenzíva Jespáka Ostnovoda byla mizerně promyšlená. Vedl tažení svaly a ne hlavou. Hmyzí těla jsou mnohem silnější než ta naše, takže je dokážeme porazit jen svými schopnostmi a mozky. Jespák na ně spíše reagoval, než aby se je pokoušel přelstít, a tím předznamenal pád svého rodu. Náš současný útok s tím předchozím nemá nic společného. My využíváme spíše svých vědomostí o hmyzím chování než životů našich vojáků. Zabereme desetkrát větší území než on. Náš neotřelý přístup využívá nejnovějších hradních novinek – které jsou, mohu-li to tak říct – vodotěsné? – a síly mého kvalitně vycvičeného a zkušeného speciálního vojska. Císař to schvaluje.“

Zasunula si prsty za opasek s mečem.

„Hmyz tady odsud zpustošil západní oblasti mého království; musím ochránit drahocenná pole v Pluhu. Nedopustím, aby Hmyz dělal papír z ptackého peří a kostí.

Jsem prostě nejvýznačnější mezi ptackými panovníky. Za stavu nouze jsem se starala o své lidi a teď, když se věci vracejí k normálu, jsem se ujistila podporou svých guvernérů.“ Blesk souhlasně přikývl. „Ptakka se vždy vyznačovala stoickým přístupem. Tangarové nikdy nepřijmou porážku. Vyslala jsem na bojiště všechny speciální vojáky, protože vím, že to zlepší životy jejich rodin.

Dovolte mi, abych vám řekla, že jestli budeme úspěšní, už nebudeme muset svolávat obecné vojsko. Už nebude třeba sahat k obecnému odvodu všech lidí. Vím, že se jim každoroční šedesátidenní neplacená služba nezamlouvá, a jsme si dobře vědomi dezercí během žní a zimního slunovratu. Od nynějška budou moci setrvávat u své běžné práce.

Dobré zprávy mám i pro speciální vojáky. Jejich měsíční žold se zvedne na pět liber týdně a každý rok dostanou dvacet liber přídavků na výzbroj. V den, kdy jsme přišli o boha, se jako obvykle bude obnovovat služební poměr. Očekávám, že zteč bude v té době už u konce. Konečně máme prostředek, jak vyhrát válku! V budoucnosti budeme pohlížet na tuto dobu jako na převratný rok, nejen kvůli souvislosti s rokem devatenáct set dvacet pět, ale rok dva tisíce dvacet pět bude datem, kdy jsme konečně zastavili nápor a učinili první krok, jenž vyústil ve smrt poslední hmyzí stvůry.“

Eleonora nám věnovala svůj velkolepý úsměv. Krahujec a další novináři se krčili a rychle zapisovali. Nikdo z nich proto neměl čas zadívat se jí do očí. Dopsané stránky klouzaly ze sešitů, snášely se k zemi jako listí a zapadaly pod lavice.

„Máte ještě další otázky?“ zeptal jsem se. „Ne?… Dobrá tedy. Dámy a pánové, Vaše Veličenstvo, dovoluji si upozornit, že jménem Hradu prohlašuji tuto konferenci za skončenou.“ A k novinářům jsem už méně formálním tónem dodal: „Poobědvat můžete v hostinci.“

Trvalo jim ještě deset minut, než dopsali a posbírali si věci. Lavice zaskřípaly na dlaždicích a lidé odešli ze síně. Najednou se zdála nesmírně prostorná. Já se opřel zády o okraj stolu, zaklonil se, protáhl si ruce a nohy.

Architektka zmizela v zástupu vzrušených studentů v teplých barchetových kabátech. Kladli jí otázky a obklopili stůl, aby se podívali, jak kreslí odpověď na jednu z nich. Z jejich středu se vymanila tím, že jim poskytla tolik čísel a rovnic, kolik jich byli schopni vstřebat, a potom jsme se všichni dívali, jak pomalu odcházejí ze síně s hlavami v jednom kole.

Kapitola třetí

„Myslím, že to bylo úspěšné, i když to říkám já sama."

„Červené, nebo bílé?"

„Ne, díky. Včera jsem měla až moc a ještě se z toho dostávám."

Blesk už byl u druhé sklenky. „Tenhle ročník není tak dobrý jako ten předešlý, ale pořád…"

„No, tak trošku červeného, děkuji."

Jinovatka, Eleonora, Blesk a já jsme slavili obědem v síni. Seděli jsme společně v čele stolu, takže jsme slyšeli změť hlasů dalších nesmrtelných o kus dál a občasný hlas z krčmy na druhém konci nádvoří, kde se bavili novináři. Jinovatka si na stůl vedle sebe odložila notes. Běda tomu, kdo se dostane mezi ni a jeho stránky, když ji něco napadne.

Pečlivě odložila příbor s kostěnými rukojeťmi a začala si do popraskaných rukou vtírat trochu másla. „Děkuji, Jante," řekla. „Sama bych to nezvládla."

„Ani nebylo třeba. Tohle je Jantův úřad a jsem rád, že někdy může přiložit ruku k dílu."

„Hej, Lučištníku, co piješ? To snad ani nejsi ty." Zazubil jsem se na něho.

Blesk se na mě zamračil. „Aspoň že je poslední dobou spolehlivější tvoje kurýrní služba."

Eleonora, usazená v čele stolu, se naklonila, když jí číšník přinesl pstruha na ovocném octu. „Mrak se překonal, nemyslíte?"

„Na frontu je to v pořádku," odpověděl Blesk, který přinesl dobré jídlo a celý vinný sklep. Jedině tak dával najevo své bohatství, protože oblečený byl velmi zdrženlivě, byť draze. Při pohledu na něho byste nepoznali, že si přijde na miliony ročně.

Každý z Bleskových rysů, kdybyste je posuzovali zvlášť, by také působil spíše normálně než nápadně, ale i kdybych nevěděl, že je urozeného původu, udělal by na mě dojem; má sebevědomí, které

přímo září a staví člověka do středu pozornosti, protože ví, že tam patří. Dodejte jeho nenápadným šedým očí pánovitý výraz, ale ať, často tíhnou k zastřenosti. Udělejte mu důlek v bradě, zpevněte mu ústa, která jsou zvyklá rozkazovat, ale s nádechem sarkasmu. Nezapomínejte, že nejenže kolísá mezi horlivostí a zasmušilostí, ale že někdy dokáže vykazovat obojí najednou.

Neustálý trénink je to jediné, co přiměje muže neochvějně setrvat ve štítové hradbě, a vojáci podstupují u Bleska takový dril, až mají větší strach z jeho vzteku než z Hmyzu. Protože je guvernérem mikavodského panství a zároveň Eszaj, směle si podmaňuje okolní svět, ale přesto vítá každoroční cyklus sklizní, loveckých sezón a zúčtování. Svět bere vážně, protože nemá žádnou představivost. Protože nemá žádnou představivost, je oblíbený romanopisec.

Vítr z Dolního Sedla burácel nádvořím a vyl v bočních uličkách. Jako by neměl nikdy ustat. Na střeše svištěla a pleskala zástava Říční společnosti.

Jinovatka na mě pohlédla. „Zase se zvedá vítr."

Zachvěl jsem se. Najednou jsem živě viděl, jak se mi přes šaty drolí hlína. Cítil jsem ji na jazyku. „Měli bychom slavit tvůj úspěch," řekl jsem. „Nepřipomínej mi, v jakém stavu jsem byl před sto lety."

„Přežil jsi," poznamenal Blesk. „Příště si prostě dávej větší pozor."

„Příště?"

„Většinu z nás už pokousali. Tornáda Hmyz kousl víckrát, než dokáže spočítat."

„Vzpomínáš si, jak tě nesli?" zeptala se Eleonora.

„Ts! Ovšemže ne."

„Byl v komatu," řekl Blesk.

„Umíral jsem."

„Čtrnáct týdnů ležel v bezvědomí v polní nemocnici v Bělotrnu. Kapka ho přestěhovala do ostnovodského lazaretu a nakonec do své nemocnice na Hradě. Tam zůstal celý rok."

Obtočil jsem kolem vidličky se dvěma hroty proužek ryby. „Bylo to strašné." Jsem příliš netrpělivý na nekonečnou rekonvalescenci v nemocnici, kde je jediným zpestřením jenom občasné krvácení.

Měl jsem pneumotorax a zápal plic – k tomu jsou zranění Ptakkové náchylní – a zatraceně velkou díru v boku. Otrava krve vyústila do selhání organismu, ale Kapka věděla, jak mě uložit ke spánku, dokud se mé tělo zase nezotavilo. Když jsem přišel k sobě, ječel jsem ostošest, vysokým a děsivým hlasem jako nemocné dítě, než mě napumpovala léky proti bolesti. Byl jsem v šoku; léky mě uzavřely do kukly a izolovaly od reality. Věděl jsem, že jsem utrpěl velmi vážné zranění, ale nezbývalo mi než v klidu ležet a důvěřovat jí. Představa, že už třeba nikdy nebudu schopen létat, mě přiváděla k zoufalství;

jestli mě to zlomené křídlo mělo jednou provždy upoutat k zemi, byl bych zranitelný vůči všem Vyzyvatelům, takže jsem si dával pozor, aby mu Kapka věnovala maximální péči. Trpěl jsem rovněž obrovským pocitem selhání, protože všichni smrtelníci, kteří na mě spoléhali, že je povedu, zahynuli. Zoufale jsem potřeboval mluvit, ale zůstával jsem zticha. Připadal jsem si jako v tmavém tunelu, který se jen velmi zvolna rozšiřoval, a pak jsem si začínal uvědomovat, co se mi vlastně přihodilo. Pořád dokola jsem si to prožíval a postupem času jsem to pochopil. Potom jsem se o tom rozhovořil a zotavil se rychleji.

„Dotíral na nás, abychom mu řekli, co je všechno nového," vysvětloval Blesk Eleonoře.

„Ztratil jsem čtyři měsíce života!" zvolal jsem.

Eleonora se zeptala Bleska: „Kde jste byl v té bitvě vy? Proč jste neutrpěl takové zranění jako Jant?"

Skromně pokrčil rameny.

„No tak," dráždila ho. „Povězte mi to."

Blesk nikdy nepotřebuje dvakrát přemlouvat, aby znovu vylíčil nějakou historku.

„V předchozích týdnech," začal, „byli všichni jakoby unavení, přepracovaní a podrážděni. Pořád se něco kazilo. Tehdy jsme nemohli vědět, že je to proto, že se má stát něco tak závažného, tak úděsného, že to vysílá vlnky proti proudu času, aby nás to znepokojilo a rozptýlilo naši pozornost.

Byl jsem právě ve Slunečním stanu a psal jsem. Znáte ten příběh, jak je jeden Eszaj Vyzván, ale vyšle vraha, aby zabil Vyzyvatele dřív, než se setkají, takže nakonec ho San vyhodí z Kruhu?"

„Ne," odpověděla Eleonora.

„To nevadí," řekl Blesk. „Ale tohle je důkaz, že romantické romány nám dokážou zachránit život. Začala se třást zem a postupně pohasínaly svíčky. Nic jsem neviděl, neviděl jsem si ani hřbet ruky, ani stránku před svýma očima. Nemohl jsem pochopit, co se děje.

Zavolal jsem kapitána a společně jsme šli podél řady stanů, povolávali lučištníky, říkali jim, aby se vystrojili, a uklidňovali je. Než jsme sehnali stovku mužů, zbytek zmizel. Utekli. Zem se nám lámala a propadala pod nohama takovou rychlostí, že palisáda popadala."

Blesk se upřeně zahleděl do prázdna, sledoval svou vzpomínku. Podvědomě položil ruku na jílec meče. S rozzářenýma očima a druhou rukou nataženou se naklonil přes stůl a promluvil přímo k Eleonoře. „Nikdy byste se neměla setkat s Hmyzem v otevřeném terénu. Kdykoli je to možné, používejte opevnění. Já to věděl, ale co jsme měli? Dva oddíly lučištníků a hrstku šípů.

Ustupovali jsme kolem palisády, až jsme dospěli do jediného rohu, který ještě zůstal stát. Poručil jsem mužům, aby se sešikovali uvnitř,

s bariérou za zády. Nohy se jim podlamovaly strachem, ale já je přiměl, aby před námi postavili jednu zřícenou část a stříleli jako o život. Takže jsme pálili přes okraj, na střídačku, celou dlouhou noc."

„Celou noc?" zeptala se Eleonora.

„Kdybychom zpomalili, umřeli bychom, to jsem věděl velice dobře." Zamával rukou přes stůl. „Vzum! Vzum! létaly šípy. Kdykoli jsme polevili, přiblížili se k nám odloučení vojáci, někteří úplně nazí, a my jsme je přetahovali přes ochranný val. Šplhal se na něj i Hmyz a já určil družstva, která do něj sekala, jen co dosáhl vrcholu. Po první hodině začali muži odpadávat, vyčerpaní a podchlazení. Odtahoval jsem je a zbytek jsem nutil pokračovat v boji. Nic jsme neviděli. Věděli jsme, že někde střílíme i do lidí, ale ti už stejně padli za oběť Hmyzu. Nemohl jsem jim pomoci. Dělal jsem to, co by měl při pohromě dělat každý Eszaj: omezovat ztráty a zachraňovat svoje vojáky.

Když nám došlo střelivo, poslal jsem padesát mužů pro další. Vrátilo se jich jenom deset. Byla to sebevražedná mise. Neměli jsme možnost zjistit, co se děje za naší palisádou. Prostě jsme jenom pálili, vzdorovali okamžiku, kdy jsme měli být zničeni. Cítil jsem, jak se Kruh rozpadá, a poznal jsem, že o život přišel Krup Esekský, ale svým mužům jsem to neřekl." Podíval se na mě. „Čekal jsem, že se Kruh přeruší kvůli Kometovi a Tornádovi. Nebylo to poprvé, kdy jsem musel opustit bojiště na vlastní pěst.

Po té první hodině jsem věděl, že jediné, co se tam ještě hýbe, je Hmyz. Udržoval jsem přerušovanou palbu nepřetržitě šest hodin, dokud se nezačalo rozednívat.

Světlo se rozlévalo jen velmi pomalu, bylo světle šedé a tmou jsme konečně zahlédli dokonalou spoušť. Terén před námi se svažoval přímo do jámy. Střed tábora zmizel. Stát zůstaly jenom stany na opačném konci a i ty se nakláněly. Kolem nás se palisáda všelijak bortila a klikatila jako stuha. Hmyz byl všude, krmil se těly. Byli jsme bezradní, uvěznění ve svém rohu a unavení k smrti. Koutky očí mi ztmavly vyčerpáním, ale zahalil jsem se do křídel a nevzdával to.

Potom se od cesty ozval hřmot. Blížila se těžká kavalerie. Jezdce od hlavy až k patě kryla zbroj; řinuli se do tábora jako vlna s napřaženými kopími a začali srážet Hmyz na potkání. Víte, kdo je vedl? Kapka. Doktorka. Zachumlaná v tom svém starém plášti, usazená na hřbetu válečného oře.

Cítila, že se Kruh trhá. Byla se zadním vojem v Mírném Brodu a za rozbřesku shromáždila všechny zbývající jezdce a vydala se nás najít. Vyšplhali jsme na palisádu a pozdravili ji.

Navedla k nám koně kolem okraje kráteru. 'To je ale povznášející rano, co, Rarohu?' řekla. 'Kde jsou ti dva další?'

'To já nevím,' odpověděl jsem. Oba jsme věděli, že vyvíjeli tlak na Kruh.

’Byl jsi dlouho venku,‘ řekla. ’Vrať se do města.‘

Do města jsem se nevrátil. Opatrně jsem s ní procházel po klesající zemi a hledal Kometu a Tornáda. Potom zahlédla v rozryté hlíně slunce na jeho štítu –“ ukázal na mě – „a poručila svým vojákům, aby ho vykopali. Najít Tornáda bylo složitější. Musela povolat několik svých cvičených psů. Ale z Krupa Esekského jsme dodnes nenašli ani kousek… Dlouhá protahovaná muka nás mění. Pro mě to byla jen jedna noc. Ale stála za to!“

„Byla to moje největší bitva,“ podotkl jsem.

„Zřítit se do té jámy nebylo za daných okolností nejlepší řešení,“ ujistil mě Blesk.

„Aspoň jsem nebyl tak neužitečný jako Krup.“

Jinovatka podotkla: „Všichni si pamatují, kde byli, když uslyšeli tu novinu.“

Blesk přikývl, byl brunátný ve tváři. Rozvázal si u krku šňůrky košile, dopil zbytek vína a zavolal: „Přineste ještě trochu klaretu. Ne, ne… tu starou láhev… Ta vám bude chutnat, Eleonoro. Musel jsem kvůli ní prodat jeden dům.“ Sluha mu podal zmíněnou láhev a Blesk ťukl do skla svým prstenem s vyrytým vzorem. „Tímhle bychom si měli připít na Jinovatčinu přehradu. Na světě zůstalo už jen šest lahví… Vlastně už jen pět. Ale žijeme jenom jednou.“

Omluvil jsem se, odešel jsem od stolu a vydal se do bloku s umývárnami, abych se vymočil. Právě jsem si zapínal poklopec, když se za mnou vynořila jakási postava. Rychle jsem se ohlédl a ve dveřích uviděl Eleonoru. Se zvrhlým úsměvem se rozhlédla. „Hmm. Tady je to zajímavé. Proč je tu takový nepořádek?“

„Proč jste za mnou přišla?“ zeptal jsem se.

„Máš šikovný zadek.“

„Mě snad jebne,“ zamumlal jsem.

„Neprobouzej ve mně žádné takové představy!“

„Eleonoro… *ne!*“

Rozesmála se. Prosil jsem a to jí stačilo. Nakonec řekla: „Ale kdepak. Chci si s tebou promluvit o Lučištníkovi.“

„Co je s ním?“

„Tady ne.“ Pokynula mi. „Pojď do kostela, pryč z toho příšerného větru.“

Procházeli jsme kolem skladišť, překračovali kolejnice, po nichž se dopravuje krmení do stájí, a vstoupili do kostela vedle síně.

Byla to tichá bílá místnost s pytli na sezení na podlaze. Kostely tvoří jen jediný prostor, ale často je stavějí a finančně podporují guvernéři a někdy mohou být jakožto výstavní skříně mecenášova bohatství velmi vyšňořené. Nepracují v nich žádní hodnostáři, nepočítáme-li správce, kteří se starají o budovu, a jsou to místa, kde

lze přemýšlet a odpočívat a rozjímat nad nepřítomností boha. Lidé v nich sedí nebo se procházejí a obdivují výzdobu. Cestovatelé v nich mají možnost přečkat noc. Jsou pro lidi, ne pro boha, protože bůh na delší dobu opustil svět a od počátku kalendáře nemá vliv na život žádného člověka.

V kostele nikdo nebyl, takže Eleonora se rozhovořila otevřeně. „Nevíš, co Bleska trápí?“

„Jeho něco trápí?“

Nevěřícně zamrkala. „Ano! Muži – vy si taky nikdy ničeho nevšimnete. Už jsi ho někdy viděl tak nalitého?“

Zamyslel jsem se. „Ne, už dlouho ne. Souvisí to s tou jeho snoubenkou?“

„Vlaštovkou!“ odsekla Eleonora pohrdavě. „Ne. Tobě by se o tom nezmiňoval, protože to nesouvisí s přehradou. Já vím, jak Eszajové skrývají své slabosti. Mně to řekl, a protože tíha zodpovědnosti za útok spočívá na vás nesmrtelných, napadlo mě, že bych ti měla povědět, co jím tak otřáslo.“

„On to řekl *vám?* Co? Co vám řekl?“

„Vzpomínáš si na Kyan, jeho dceru?“

„Ovšemže si vzpomínám na Kyan.“

„Je nezvěstná,“ Eleonora se dramaticky odmlčela.

„Cože, už zas?“ zeptal jsem se.

„Prosím?“

„Už jednou ji unesli,“ vysvětloval jsem. „Zatímco vy jste měla plné ruce práce s tím, abyste vyrvala trůn Poštolkovi Ostnovodovi a poslala toho ubohého blázna do vyhnanství.“

Eleonora natáhla nohu a zamyšleně jezdila kolečkem ostruhy po prknech podlahy, na níž zanechávala čáru zářezů. „Už tomu rozumím. To by pak vysvětlovalo Bleskovu extrémní reakci. Okamžitě došel k názoru, že Kyan někdo unesl. Koneckonců je to budoucí sokolská panovnice a dcera mikavodského guvernéra, takže je terčem únosců. Ti dobře vědí, že by za její bezpečí dal celé své panství.“

„Kde se ztratila? V Awndynu?“

„V Hacilitu. Ve městě.“

„Jak to? Co tam dělala?“

„Nevím. Doufám, že bys to mohl vyřešit. Eszajové by sakra měli jeden druhému povědět, když se někde něco vyvrbí, místo aby upadali do deprese a opíjeli se.“

Přikývl jsem. „S tím bych třeba mohl pomoct.“

S Hacilitem mám mnohem větší zkušenosti než Blesk. Vlastně ho znám jako žíly svých rukou. Mohl bych se zmínit na patřičných místech, a kdyby některý hoteliér nebo majitel lázní zahlédl dívku tak oslnivě důležitou, jako je Kyan, město by se dostalo do varu.

Eleonora vycházela z kostela za mnou – a ve dveřích mě silně

štípla do zadku. Vyrazil jsem, abych jí utekl, a vrátil jsem se do síně.

Kolem stolu klidně přecházel sluha, sbíral talíře a sklenice a nepřestával Bleskovi dolévat klaret. Lučištník mluvil s Jinovatkou, ale skočil jsem jim do řeči. „Jak to, žes mi neřekl, že Kyan zmizela! Nemůžu tomu uvěřit!“

Blesk se chvilku tvářil zmateně, potom upřel na Eleonoru pronikavý pohled. „Já… No, uznávám, že si dělám trochu starosti.“

„Vždyť se sotva dokážeš soustředit,“ řekla mu Eleonora.

„Právě naopak, plánování mi na to pomáhá zapomenout.“ Usrkl vína. „Ale nemůžu vystát, že Kyan může být v ohrožení života.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Jinovatka.

Blesk si povzdechl. „Myslím, že bych vám to měl říct. Mé dceři se podařilo ztratit se při velké cestě. To je taková ptacká tradice, Jinovatko. Včera ráno jsem od svého správce Motáka, který ji doprovázel, dostal dopis. Cestovali po Ptacce a jednou se zastavili i v Morenzii, aby si prohlédli místní pamětihodnosti. Toho rána navštívili Řepíčkovou zvonici, kostel na místě, kde se narodil náš Císař, a prohlédli si obrovské bronzové průčelí paláce Avera Sokolíka. Moták se šel zapsat do hotelu U Placaté láhve, a když se vrátil, byla pryč.“

„Při tak nudném programu bych zmizel taky,“ poznamenal jsem.

Blesk mi věnoval pohled, v němž se zračila síla každé minuty jeho čtrnácti set čtyřiceti let. Byl starší než všechno ostatní v tomto vydobytém údolí, dokonce starší než dolnosedelská pevnost, kterou byste mohli považovat za věčnou. Zachvěl jsem se.

„Utéct Motáku Disantovi není vůbec snadné. Všude jinde než v Hacilitu by ji vystopoval.“

„Všiml si nějakých únosců?“ zeptal jsem se.

„Ne. Když se vydala na cestu, myslel jsem, že je nutné, aby se součástí jejího vzdělání stalo i poznání okolního světa, ale teď se obávám, že se toho naučí až příliš. Pro Kyan bych udělal cokoliv, koupil bych jí jakýkoli dárek, nechal ji cestovat na všechna místa světa, jenom nesmí zůstat sama ve městě.“

„Můžu tě uklidnit,“ řekl jsem. „Poletím do Hacilitu a podívám se, jestli na něco nepřijdu. Jestli Kyan najdu, přivedu ji.“

Jinovatka na mě zůstala nevěřícně hledět. „Ty si děláš legraci, ne?“

„Ne.“

„V předvečer útoku? To snad ne.“

„Tam a zpátky to jsou jenom čtyři dny letu,“ řekl jsem bezstarostně. „Ani si nevšimneš, že jsem pryč.“

„Ale jasně, že si všimnu!“ Jinovatka popadla notes a přitiskla si ho k hrudi, složila přes něj ruce a zoufale poulila oči. „Opravdu, Jante, tohle je jen další z tvých ztřeštěných nápadů! Jenom proto, že je to

Bleskova dcera. Jenom proto, že je to on! Upřímně si myslím, že všechny ty korálky, co nosíte, vám blokují přísun krve do mozku. Císař vás požádal, abyste letos pracoval pro mě. Vy víte, že potřebuju vaši pomoc. A komunikace a logistiky mám zapotřebí ze všeho nejvíc!“

Že je Jinovatka rozrušená poznám, když začne prokládat věty pozůstatky svého brandošského přízvuku a přechází k vykání. Od sedmnáctého století tak nikdo nemluvil, ani na Rovinách.

„Depeše jsem už poslal,“ řekl jsem. „Vojáci jsou na cestě a rychleji nepůjdou, ať je budu popohánět sebevíc. Stejně jako novináři se nemůžu dočkat, až otevřeš stavidla, ale to bude trvat ještě osm dní. I kdybych Kyan nenašel, za tu dobu se v pohodě vrátím.“

„Dávat si takové úkoly je pro Eszaje přímo typické!“ řekla Eleonora.

„Jinovatka má pravdu,“ řekl Blesk. „Když Kyan unesli, zběhl jsem ze služby a vydal se ji hledat, i když se Hmyz rojil. Císař byl nemilosrdný – a oprávněně –, protože na bráně šivelského panství jsou pořád vidět kousance a v síni tangarského zámku jsou ještě patrné papírové skvrny. San mi dal poslední šanci a jeho edikty jsou vytesány do kamene. Už se k němu nechci nikdy muset plížit. Zašel dokonce tak daleko, že řekl, že každý z těch tisíců lidí, kteří přišli o život, měl stejnou cenu jako Kyan.“

„Ty se Císaře bojíš.“

„Ano, bojím. Kvůli sobě i kvůli tobě.“

„Jak je ta Kyan vlastně stará?“ zeptala se Jinovatka.

„Je jí sedmnáct,“ odpověděl Blesk a dolil si sklenku.

„Sedmnáct!“ zvolala Jinovatka.

Sedmnáct… pomyslel jsem si a jen se utvrdil v rozhodnutí, že vyrazím ji hledat. Připadá mi, že smrtelníci v této době stárnou velmi rychle. Uvažoval jsem o ní jako o dítěti, ale teď už musí mít vlastní rozum a odpovídající tělo. Její otec se narodil do bohaté rodiny a mohl si dovolit věřit v to nejlepší z lidské povahy. Její matka, která zemřela před pěti lety na Trisu, byla intrikánka, přesvědčená o tom nejhorším. Jak se tyhle vlastnosti smíchaly v Kyan? Co z ní vyrostlo?

„Nejspíš si jen někde užívá,“ soudila Jinovatka, „a vrátí se, až bude chtít. Copak si nevzpomínáte, jaké to je, když je vám sedmnáct?“

„Ano. Proč si myslíš, že si dělám takové starosti? Když mi bylo tolik co jí, tropil jsem spoustu pitomostí… Třeba ta epizoda s otcovým válečným vozem a jezerem… Ale my věděli, jak se chovat, a obávám se, že zrovna tohle Kyan neví. Je to zvláštní. Proč by měla utíkat? Nemůže mít na mě vztek, o tom bych určitě věděl, jinak by plýtvala námahou. Buď mi nějakou dobu lhala, nebo tohle je jen nějaké dočasné poblouznění. Myslím, že zase dostane rozum a uvědomí si, že je ztracená.“

„Je dostatečně chytrá, aby se zase nechala najít,“ řekl jsem.

„Nežila přece v úplném ústraní.“

Blesk točil sklenkou a civěl na nehybnou hladinu vína uvnitř. „Ve městě ještě nebyla… A já mám mezitím cvičit lučištníky, kteří si myslí, že si sem vyšli na procházku k hrázi.“

Napadlo mě, že se Blesk plete. Vždycky říkal, že si Kyan může dělat, co chce, ale když se teď rozhodla, že tuhle možnost využije, byl najednou v ráži. Pokud teprve nyní okusila svobodu, bylo samozřejmé, že bude chtít vědět, kolik si jí bude moct užít, aniž o ni přijde. Bude pít jako o život a blít ve tři ráno na ulici. Pokazí si žaludek a bude mít kocovinu, vylíže se z toho a bude se stydět. Potom zjistí, že v hostinci je trochu drsné povlečení a mají tam i štěnice; ve džbánu je jenom studená voda a na misce není mýdlo. „Blesku,“ řekl jsem, „domů se vrátí světaznalejší, se svěšenýma ušima, a odpřísáhne ti, že z paláce dlouho nevytáhne paty.“

Blesk si otřel rukou čelo. „Panebože. Ty tomu nerozumíš. Kyan proudí v žilách krev dynastie staré tisíc let. Je novou dědičkou mikavodského rodu… Proč nikdo nemá ani ponětí, co to pro mě znamená?“

„Na krvi už tolik nezáleží,“ řekl jsem.

„Ale záleží. Mně na ní záleží. Jo, já vím, co si myslíš. Že jsem přežitek ze sedmého století. Ale dovol, abych ti sdělil, že to byl zlatý věk Ptakky – škyt! – (omluvte mě). Rodokmeny každé druhé rodiny se kroutily a klikatily a pohasínaly. Ale Mikavod trvá už dlouhá staletí: ve mně. A teď i v Kyan. Je dědičkou esmerillionské koruny. A je to taky moje dcera a já ji miluji a chci vědět, že je v bezpečí.“

„Pořád ta dědictví a bohatství,“ zamumlala Eleonora.

„Celá tahle minulost tě tíží jako mlýnský kámen. Nemůžeš na ni na chvíli zapomenout?“ zeptal jsem se.

„To by znamenalo zapomenout na dějiny,“ odpověděl Blesk.

„Já tedy na dějiny zapomínám.“

„Ani se nedivím. Jsi Rhydan. Ale dějiny mé rodiny jsou dějinami mé země, a i kdyby nám Hmyz sebral zemi, nesebere nám to, co jsme.“

„Výborně, bravo!“ volala Eleonora.

Blesk pokýval hlavou a začínal se rozpalovat. „Když se v roce čtyři sta patnáct objevil Hmyz v Ptacce poprvé, chaos, který způsobil, vedl v každé zemi k pádu vlády. Hmyz rozšiřoval svoje Papírové země a ptacké rodiny se před ním začaly stěhovat na jih. Tenhle příběh všichni znají, ale mezi těmi rodinami byli i mí předci. Naše letopisy do tak daleké minulosti nesahají; tehdy jsme nebyli významní. Byli jsme neočekávaní osadníci, ale měli jsme odvahu a pod čepicí. Osídlili jsme kraj v Pentadrice. Tam panovala anarchie a místní byli vděční za pořádek, který jsme ustavili. Také jsme přivezli poznatky, jak bojovat s Hmyzem, a s Pentadričany, kteří zůstali, jsme žili v harmonii. Zanedlouho král Alkoun rozhodl o posunutí hranic Ptakky směrem na

jih. Tehdy veškerá půda od řeky Moren po Osten patřila Pentadrice. Pokud víte, co hledáte, Eleonoro, ještě pořád můžete najít zbytky Pentadriky – řeka Jelec, to bylo jedno z rybích jmen, jaká pořád používají Trisánci. Ptakka se rozkládala od Ostnu až k severnímu pobřeží kontinentu, a to vše dnes pokrývá papír.

Moje rodina začala uplatňovat nárok na úrodnou půdu v údolí řeky Miky. Založili jsme panství a přijali jméno řeky za jméno našeho rodu. Potom bylo ve Sviňce objeveno zlato, moje rodina ho začala dobývat a vzkvétali jsme. Potom jsme se přiženili do rodu z Husice a získali veškerou půdu jižně od ústí řeky. Zdálo se, že náš rostoucí vliv nic nezastaví."

„Podívej," řekl jsem, „tohle všechno my víme."

„Mlč, Jante," okřikla mě Eleonora. „Blesk mluví se mnou."

Povzbudivě na něj kývla a tak pokračoval – bohužel: „Alkouni seděli na trůně celá staletí. Získali údolí Ostnu, ale v roce pět set čtyřicet devět vymřeli a trůn jsme zdědili my. Královna Esmerilliona byla první z našeho rodu – o jejím šarmu kolovaly legendy. Přesunula hlavní město z Alkouna do Mikavodu. Postavila palác, daleko od té nejlepší půdy, samozřejmě, ale poskytla mu nejlepší výhled.

Uplynulo devadesát let. Potom se můj děd, král Kopřivka, oženil se Suříkovkou z Donaise a získali jsme její panství – k Mikavodu byly připojeny všechny donaisské kopce. Kopřivka se Suříkovkou měli dvě dcery, prvorozená byla Kačírka. Kačírka Mikavodská se provdala za válečníka jménem Hvízdák Uhlazovač, a ačkoli měli devět potomků – mé sourozence a mě –, byli jsme posledním pokolením… dokud se nenarodila Kyan." Blesk si povzdechl a složil ruce na hrudi.

Já hlasitě dopil a prohlásil jsem: „Bože, tohle jsem potřeboval."

„Já tomu rozumím, i když Jant ne," řekla Eleonora. „Žijeme věčně prostřednictvím svých potomků."

„Já budu radši žít věčně tím, že jsem nejrychlejší posel na světě," opáčil jsem. „Blesku, chceš ještě víno?"

„Děkuji. Ale, víte, já měl nárok na trůn až jako čtvrtý v pořadí a vůbec jsem neočekával, že ho zdědím, takže mě nikdo nevychovával k umění, jak spravovat panství, jako tomu bylo u mých bratrů Sokola, Sokolce a Ťuhýka. Během prvních několika let jsem udělal spoustu chyb.

Sokol věděl, že umírá na rakovinu. Předpokládal, že budu žít déle než celý smrtelný rod, takže na mě převedl panství, i když zdědit ho měl Sokolec. Sokolec byl posledním z mých bratrů, který zůstal naživu, ale byl černou ovcí rodiny; zahořkl po smrti své sestry před desítkami let. Hádali jsme se… Já to nezvládl. Víte, Hrad ze mě udělal vojáka, ne politika. Ztloukl jsem Sokolce ve Velké síni a vyhodil ho ven. Každé hrubé slovo mám v sobě dosud vypálené.

To bylo v roce šest set osmdesát sedm a znamenalo to konec

našeho rodu. Sokolec si ode mě chtěl vytvořit jistý odstup, takže se oženil s tou zatracenou Dropou Orlevou. Chtěl si změnit jméno, ale postup byl tehdy stejný jako dnes; na děti přecházelo jméno rodu zámožnějších rodičů. Orlevové nemohli být ani náhodou zámožnější než Mikovodové, takže si Sokolec změnil jméno úplně. Pojmenoval svůj rod po řece protékající územím, které odřízl od mého panství. Tenhle nedostatek originality byl poslední urážkou.

Nakonec Avernvodové postoupili trůn Datlíkům a já pochopil, že na světě nezbývá ani kapka krve mého rodu, kromě mě…“ Blesk svraštil čelo, potom pokrčil rameny a napil se klaretu.

„Snažím se vysledovat svůj rod až k Ostnovodům, ale jenom si něco namlouvám,“ dodal. „A když tvrdím, že sedmé století bylo naším zlatým věkem, myslím to naprosto vážně. Podařilo se mi udržet panství na vrcholu rozmachu a úspěchů našeho rodu. Přinesli jsme stabilitu do našeho panství, potom i do celé Ptakky, a zabránili Hmyzu v dalším postupu na jih. Vždycky jsem si myslel, že proto mi San dovolil podržet si toto území i poté, co jsem se stal Eszajem. Znamenalo to také, že Ptakka nemohla posunout své hranice dál do Rovin. Podnikavé rody jako Tangarové naopak postupovaly na sever proti Hmyzu a Ostnovodové se tlačili na západ.“

Jinovatka mluvila s Bouří, ale zachytila i útržek našeho rozhovoru a usmála se. „Pokud jde o vrtochy opeřených rodů, na Bleska nikdo nemá. Všechny si je pamatuje.“

Blesk vypočítavě a podnapile zvedl prst. „Já věděl… chci říct… já je znal všechny.“

„To je nám jasné. Nechceš si dát kousek tohohle?“ zeptal jsem se ho a nabídl mu klínek čokoládového dortu, přes nějž bylo prakticky vyloučené dál hovořit.

Blesk ho odmítl, aby měl možnost předvést Eleonoře své znalosti. „Náš dvůr byl u moci od roku pět set čtyřicet devět do roku šest set osmdesát sedm. Moje matka seděla na trůnu v době Her. Následovali Avernvodové, od roku šest set osmdesát sedm do roku tisíc; drželi se dlouho, ale jejich město je teď jen tangarským obvodem. Datlíci přišli k moci a vládli od roku tisíc do roku tisíc osmdesát jedna. Potom zaznamenali velký úspěch Pardalotové, od roku tisíc osmdesát jedna do roku třináct set dvacet šest, kdy Hmyz zabil poslední jejich zástupce. Datlíci se vrátili k moci od roku třináct set dvacet šest do roku třináct set devadesát osm. Zamlouvali se mi, ale velké mínění jsem neměl o rodu Timaliů (vládnoucích od roku třináct set devadesát osm do roku patnáct set šestnáct), kteří v patnáctém století vedli velmi prostopášný život. Radostné časy nové Ptakky byly dávno pryč. Říkali mi: ’Chovej se zpustle, dokud ještě můžeš. Hmyz zničí i nás.‘ Poslední z nich, Lanara Timaliová, otrávila svou rodinu a byla uvězněna za otcovraždu. Potom byli u kormidla Turpani (patnáct set

šestnáct až patnáct set třicet šest), dokud s nimi a desítkami tisíc dalších neskoncovala chřipková epidemie. Následovalo bezvládí a můžu vám říct, že já se tehdy mohl ukousat netrpělivostí. Sokolíci byli kupečtí kariéristi – stižení občasným šílenstvím –, kteří vyplnili vakuum mezi lety patnáct set třicet osm až šestnáct set čtyřicet jedna. To jsem musel přetrpět; ti byli šílení všichni. V rodině došlo k rozkolu a ubohý Vrabec Sokolík odešel do Hacilitu, ale jeho synovi se dařilo jako prvnímu Averu Sokolíkovi. Potom se objevili Tangarové, slavný válečnický rod –“ usmál se na Eleonoru, „ – a nastoupili na trůn. S nimi se mezi lety šestnáct set patnáct až osmnáct set dvanáct vrátilo něco z původní úžasné energie…“

„Finanční problémy,“ podotkla Eleonora půvabně.

„Finanční problémy,“ přisvědčil Blesk. „K moci se dostali Ostnovodové (osmnáct set dvanáct až dva tisíce patnáct). Ti založili Karniss, ale skoncoval s nimi hmyzí roj a na trůn se vrátili Tangarové… od roku dva tisíce patnáct až kdoví dokdy?“

„Tak vidíte smrtelníky, co?“ řekla Eleonora. „Jen jako odnože rodových linií, jen jako poslední krále nebo sloužící nebo vojáky.“

Blesk dloubl prstem do desky stolu. „To je velmi složitá otázka. Mám-li odpovědět v těch nejjednodušších pojmech souhlasu či nesouhlasu, dovolte, abych řekl, že snad.“

Tvář se mu znovu rozsvítila úsměvem. „Vy, Eleonoro, jste *výtečným* zosobněním Tangarů.“

„Možná jsme byli dobří válečníci, ale v době míru jsme tak úspěšní už nebyli. Mí předkové se o peníze nestarali tolik, jak se o ně museli starat ti tvoji.“

„Nicméně,“ odpověděl Blesk, „myslím, že vy vydržíte. Podejte mi ještě víno, prosím.“

„Už jsi pil dost.“

„Za svůj život… jsem vypil tolik klaretu, že by se jím naplnilo mikavodské jezero. To je pravda. Už jsem na to přišel. Celé zatracené jezero kalretu. Klaretu.“

„Jen z Ptakky čiší taková královská nádhera,“ pokračovala Eleonora. „Ostatních zemí je mi líto.“

Mně bylo líto Bleskovy dcery. Zdálo se, že chce, aby znovu stanula na počátku jeho rodu, aby na něj mohl tentokrát náležitě dohlížet, ale jak bylo vidět, nedokázal dohlédnout ani na Kyan. Řekl jsem: „Jestli Kyan najdu, všechno jí to vysvětlím. Kromě toho už jsem na frontě dlouho; uvítal bych změnu prostředí.“

„Máš všechny priority opačně!“ zaúpěla Jinovatka.

„Já bych Janta nikam nepustil,“ vysvětlil jí Blesk, „kdybych si myslel, že to nezvládne. Kyan ho zná a má ho ráda. Poslouchá ho.“

„A taky znám podsvětí,“ dodal jsem.

„Panebože… Tak to hodně štěstí.“

„Co chceš, abych udělal, jestli ji najdu?“

Blesk si opřel hlavu o dlaň. „Hmm. Pošli ji do paláce. Ne, když o tom tak přemýšlím, přiveď ji sem. Tady na ni můžu dohlížet. Jinak by mohla zase utéct. Moták nám už možná stárne a nestačí na ni.“

„Může nás sledovat, jak shromažďujeme vojsko,“ nadhodila Eleonora.

„Ano. Neomalené slečně by mohlo udělat dobře, kdyby viděla vojáky v akci. Potřebuje pevnou ruku. Říká si Kyan ze Sokola, jak by i měla, protože až jí bude jednadvacet, zdědí celé panství. Jsem rád, že to přijímá, ale jinak mám pocit, že všechno ostatní, co v téhle době dělá, mi má jen působit bolest. Pokud… pokud by došlo k nejhoršímu a ty bys potřeboval strážníky, nebo koně, požádej Avera Sokolíka. Kyan se s ním měla stejně setkat… Moták se musel všude možně doprošovat.“

Jinovatka zavrtěla hlavou a obtočila ruce kolem svého šálku s kávou. „Mně se to nelíbí. Já se věnuji čistě své specializaci, přesně jak to od nás chce San. Nikam neodbíhám. Nemám žádná povyražení; celou dobu pracuji. Ale ty, Blesku, když se zrovna nezabýváš geopolitikou, zabýváš se rodovou historií!“

„Budeš schopná pracovat bez Janta?“ zeptal se jí.

Naježila se. „Ano, ovšem! Než přiletěl, vystačila jsem si sama stovky let!“

„Použij moje dvořany,“ nabídl jsem.

„To je typické. Všechno se musí dělat spíš rychlostí staré herky než rychlostí orla.“

„Dej mu šest dní, Jinovatko,“ žádal Blesk. „Ty nikdy nikomu nedopřeješ dostatek volného času. A tuším, že tebe nevyjímaje.“

„Jak bych jinak dokázala postavit tu přehradu?“ zeptala se, načež se obrátila na Eleonoru. „Vaše Výsosti, buďte mi svědkem, že vůči tomuhle směšnému úkolu vznáším námitky.“

Eleonora pokrčila rameny. „Jak si přeješ, ale jsme na frontě, takže do sporu mezi Eszaji vstupovat nemohu.“

Jinovatka pochopila, že je v menšině, a já pocítil bodnutí výčitek, protože útok na Hmyz měl být naší prioritou. Ale já dokážu zvládnout obojí a ona je nejspíš jen dopálená, že jsem zaměstnanější než ona. „Jante,“ nařídila, „až se vrátíš, hned se u mě hlas. Budu pro tebe mít pěknou hromádku dopisů.“

Vzal jsem si kabát, přehozený přes opěradlo židle, naklonil se nad stůl a pobral několik sýrových závitků.

„Počkej ještě,“ ozval se Blesk. Ztěžka vstal a objal mě kolem ramen. Byl vyšší než mých metr osmdesát pět a skoro dvakrát širší. V důvěrném duchu mě doprovázel ke dveřím a přitom říkal: „Jante, měl bys vědět, že… jak bych to řekl… Mám určité pochybnosti. Víš… Bůh ví, že se ti odjakživa snažím ukazovat správnou cestu, ale ty se

necháváš příliš snadno svádět…“

„Cože?“

„Kyan je velmi přitažlivá dívka.“

„Výborně.“

Konečky prstů si promnul jizvu na pravé ruce. „Nejsem si jistý, jestli… jestli jak ví, že je hezká. Ví, jak je hezká. Na určité muže to může působit… Na určité muže, kteří se dobrovolně nabídnou, že ji najdou.“

„Cože!“ zvolal jsem rozhořčeně. „Slibuju, že se jí ani nedotknu!“

„Ty nikdy nevíš, co se chystáš udělat, Jante, takže se neobtěžuj s nějakými sliby. Byl bych rád, kdybys tentokrát spíš plánoval, než žil v daném okamžiku a do všeho se bezhlavě vrhal. Vzpomínám si, jaký jsi byl, když jsi vstoupil do Kruhu a dychtivě jsi hledal způsoby, jak se zničit. Pořád si zakládáš na tom, jak jsi nebezpečný.“

Tenhle proslov mu chvíli trval a já trpělivě čekal. „Blesku, ty máš staromódní představy.“

„Časem zjistíš, že ty jsou nejbezpečnější. Jestli… jestli bys Kyan zneužil, použiju tvoje střeva na tětivy. Způsobím ti větší újmu, než tehdy ta bitva… Zpřelámu ti každý z těch tvých divně vyhlížejících prstů.“

„Bože. Ty opravdu víš, jak se dostat Rhydanovi na kobylku. Nemusíš si dělat starosti, věř mi; požádal jsem Kyan, aby o mně uvažovala jako o svém bratrovi.“

Obměkčeně přikývl. „Tak tedy, můj dům ve městě a lovecké chaty ti jsou k dispozici, jako ostatně vždycky. A Jante, jestli ji během těch šesti dní nenajdeš, musíš se vrátit. Ať tě ta tvoje neskutečná energie nesvádí k absurdním výkonům. Císař by nás oba vyhodil.“

Kapitola čtvrtá

Našel jsem rytmus a přál mi vítr; přelétal jsem nad konvoji přijíždějícími do Mírného Brodu. Byl jsem rád, že letím na opačnou stranu, proti proudu, v pravém úhlu ke společnosti. Užíval jsem si to; žiju pro létání. Cítil jsem se lehký a éterický.

Vítr mnou smýkal. Přepínal jsem se a držel křídla v nehybné poloze, jako vzpěry. K větrům chovám úctu, protože stačí málo a některé smršťě mi mohou zlomit kosti a natrhnout svaly, takže aby mě počasí nezaskočilo, bedlivě studuju mraky.

Lety na dlouhou vzdálenost přede mě staví velmi uspokojivou výzvu, protože mi trvalo celý život, než jsem se naučil pravidlům oblohy. Vždycky k nim přistupuji jako k šachovnici s rozehranou partií, spleti rizik a možností. Létání staví jednotlivé zlomky života do patřičné perspektivy – tak usilovně jsem se soustředil na správné pohyby, že jsem se nezabýval žádnou ze svých každodenních starostí.

Vyhledával jsem nadýchané bílé obláčky, které spočívají na teplých vzestupných proudech. Tvořily se celé dopoledne a nechávaly se unášet větrem, až vytvořily souostroví; každý mráček jako návěstí v tunelu vzestupných proudů, které mě měly odnést na jih.

Vletěl jsem do prvního teplého proudu a ucítil trhnutí. Otočil jsem se a zakroužil k jeho středu s hroty křídel doširoka roztaženými, aby zachytily stoupající vzduch. Zatímco jsem se hladce vznášel, pode mnou se otáčela blata a já se celou dobu rozhlížel a snažil se předpovědět další zdroj stoupání. Po několika minutách teplá vzduchová bublina odezněla a přestala mě nadnášet, ale to už jsem získal takovou výšku, že jsem mohl plachtit k další.

Tohle je nejlepší způsob létání. Od ptáků jsem se naučil, že fígl je nemávat celou dobu křídly, ale co nejvíc plachtit, abyste ušetřili síly. Pro mě je to ale hra důvtipu. Když jsem byl na drogách, bral jsem zoufale známou krajinu za samozřejmost; létal jsem v omámení, doručoval dopisy, nebo taky nedoručoval. To už skončilo – teď jsem ji

viděl novýma očima, plný radosti, že jsem konečně čistý. Byl jsem v rauši ze vzrušení ze skutečného světa – obloha byla barvitější než na tripu – jak jsem mohl zapomenout na intenzivní krásu okolní scenérie, když jsem byl zamilovaný do všech světů Přesunu, do nichž mě mohla zavést kočka? Čtyřzemí bylo stokrát lepší.

Stáhl jsem si z čela malé kulaté sluneční brýle a zadíval se daleko před sebe. Tvar a zabarvení terénu ovlivňují proudění větrů a místa, kde se tvoří vzestupné proudy.

Když jsem opustil Dolní Sedlo, linie zákopů zůstaly za mnou, ale ptacká hranice byla poseta bunkry a strážními věžemi – místy, kde bylo možné vyhledat útočiště před Hmyzem. Poznal jsem, že jsem přeletěl do severozápadní Ptakky, když jsem překonal Osten, tenkou stříbřitou nitku blyštící se jako lněné vlákno, jež se odmotává napříč květinami posetými nivami.

Letěl jsem nad horním údolím Ostnu, kropenatou zemědělskou krajinou, hustě a pravidelně posetou vesnicemi. Tohle byl plužský obvod. Všechna panství jsou rozdělena na obvody se zhruba stejně velkým osídlením, jejichž původním účelem bylo shromažďovat příslušné vojsko. Každý obvod spravuje fojt jmenovaný vládcem panství. Fojtova rodina si mění příjmení, aby odpovídalo názvu obvodu, v rámci systému zavedeného v dávné minulosti, nejspíš proto, abychom si je my nesmrtelní snáze pamatovali.

Laskal jsem vzduch nad Pluhem, největším městem tohoto obvodu, které však pořád bylo víceméně jen fojtovým statkem obehnaným vodním příkopem, kolem něhož se seskupily kamenné sýpky se střechami z červených tašek a dvory. Patřily pachtýřům, kteří obhospodařovávají půdu pod fojtovým dohledem, a podleníkům, jež si ji pronajímají od pachtýřů.

V žádné stodole nebylo seno a dobytek byl na pastvinách. Muži a ženy upírali oči k obloze a ukazovali na mě, ustávali v práci, kterou vykonávali v hlubokém předklonu, ve vytrhávání plevele rostoucího mezi výhonky pšenice a ječmene. Zamával jsem jim a ruce se začaly zvedat po všech polích, odkud mi mávaly stovky lidí zároveň.

Není divu, že se plužskému obvodu říká „ptacká obilnice“. Kamenný prach rozdrcený ledovci v horách se snáší do nížin na vysokovzdušných proudech a usazuje se po celé oblasti, kde řeky přispívají svou hlínou a vytvářejí nejúrodnější půdu v celé Říši. Ptakka má štěstí, že její krajina je tak plodná; jinak by byla brzy v troskách, neboť musí snášet hlavní nápor hmyzích výpadů, zatímco zbytek Čtyřzemí může vzkvétat bez obtěžování bojem.

Přeletěl jsem městečko Chlum, postavené z břečťanem obrostlé mramorové kružby ukořistěné ze starých paláců.

Kdysi bylo slavné jako sídlo rodu Timaliů, a nyní je slavné pouze svými rozvalinami.

Krajina se začala vlnit travnatými pahorky. Poslední vzestupný proud mě nechal na holičkách, a tak jsem musel vystoupat za třepotání křídel. Prudce jsem jimi mával a zhluboka dýchal, abych utišil bolest, kterou jsem cítil v křídlech a břišních svalech. Když létám na dlouhé vzdálenosti, snažím se odpoutat od únavy odpočítáváním výrazných bodů v krajině a odhadováním, za jak dlouho je minu. Je to jako běžet maraton; do určité fáze je to těžší a těžší. Pokud se za tuhle fázi dostanu, cítím, že můžu pokračovat donekonečna.

Přeletěl jsem Zlobné údolí, vřesoviště obydlené tetřívky, a pronikl do mikavodského panství. Terén se strmě svažoval ve vápencových pásech a náspech a já plachtil vysoko nad mladými bukovými a starými dubovými lesy. Nebyl to žádný divoký hvozd, ale Bleskovo pečlivě spravované území, honitba oblíbená pro radovánky dam a pánů. Ti sem přijíždějí z ptackých paláců a letních sídel hacilitských obchodníků, ležících o něco hlouběji v údolí. Pokaždé, když nad tímto krajem přelétám, uvědomuji si, jak je Blesk bohatý, když mu platí nájem všechny tyhle tisícovky lidí. Samo jeho panství má pravděpodobně cenu poloviny Rovin. Poněvadž je už dlouho zvyklý na nesmrtelnost, plánuje daleko dopředu a jeho lidé těží z jeho hlubokých zkušeností. Stará se o ně dobře; v Mikavodu ve skutečnosti nikdo nežije jako podruh.

A Blesk teď bude ještě bohatší, když mu začíná vynášet jeho investice do trisského obchodu. Ale já mu nezávidím. Co bych se všemi těmi penězi dělal, že? Mám dvacet letek a modrou báň oblohy!

Zahlédlo mě stádo daňků a zpanikařilo. Byli tak daleko pode mnou, že vypadali velcí jako zajíci; odskákali mezi stromy, až se jim zablýskaly bílé ocásky. Zahlédl jsem je jenom občas, šedohnědé hřbety a jelení paroží obalené sametem, ale s radostí jsem je hnal před sebou. Doběhli k okraji lesa a začali se brodit mělkým Výpadem, kde jsem je nechal stát v rychlém proudu. Výpad lze přebrodit po celé jeho délce, což dalo vzniknout přísloví: „Až budou nad Výpadem stát dva mosty“, to znamená nikdy.

Shlédl jsem přímo pod sebe a uvědomil si, že hledím do země – do skalnaté propasti. Mávnutím křídel jsem se přenesl přes zpěněný tok Sviňky a opět se ocitl nad stromy. Sviňka se kaskádovitě spouští z Temnin, kde pramení mezi černou žulou a břidlicí, z nichž odírá drobounké průsvitné vločky. Ty se třpytí ve vodě po celé délce toku a usazují se od Karů až po Mikavod v převodech vodních kol, která se při otáčení zvláštně mihotají.

Stíny se dloužily a večer pomalu končil. Bylo by lepší, kdybych dnešní putování ukončil a využil Bleskovy pohostinnosti, než se hnal

dál, urazil sice o několik kilometrů víc, ale pak musel strávit noc v nějakém ponurém kostřavském zájezdním hostinci. Přenesl jsem váhu, Močil doleva a začal sledovat řeku k další vesnici, Železité. Do zorného pole mi zabloudilo hejno hus, letící o několik set metrů níže. Svist jejich křídel ve mně probudil vrozenou loveckou touhu. Nechal jsem je proletět, potom jsem se zhoupl do stoje, složil křídla a nohama napřed jsem se začal řítit k zemi. Posledního ptáka v řadě jsem zasáhl podrážkami bot a vyrazil z něj duši. Pták se volně snášel vzduchem a zřítil se mezi větve.

Přistál jsem, popadl ho a utíkal najít pěšinu; přitom jsem kolem sebe vířil oblaka výtrusů z pýchavek. Stonky zvonků na břehu nebylo vidět; květy visely ve vzduchu jako jemný prach očních stínů. Hedvábné bukové listí se rozvíjelo z pupenů jako vějíře, kapradí se roztáčelo jako zelené otazníky a zvedalo se ze země, kde zakrývalo bažanku a kakosty.

Zaklepal jsem na dveře Železité honitby, jedné z Bleskových malebných a dokonale vysmýčených loveckých chat. Jako Posel mám výtečnou výsadu: o ubytování můžu požádat všude. Vždycky mě pobaví, když vidím, jak se velkomožní páni snaží ze všech sil poskytnout svá nejlepší apartmá bývalému klukovi z ulice, závislému na drogách. Ve dveřích se objevila překvapená tvář správce.

Zvedl jsem husu a správce se široce zazubil.

Každý centimetr vnitřních stěn Železité honitby byl přeplněný loveckými trofejemi. Stůl, k němuž jsem usedl, abych povečeřel pečenou husu, byl ve skutečnosti skříňkou se skleněnými dvířky s ukázkami vycpaného divokého ptactva. Obklopovaly mě stovky jeleních hlav, natočené na stěnách doleva nebo doprava, aby paroží zaplnilo všechna volná místa. Táhly se přes ně růžové a oranžové papírové řetězy – pozůstatky po Bleskově posledním večírku, které ještě nikdo neuklidil. Blesk má ve zvyku zcela nahodile oznamovat, že má narozeniny. Někdy je slaví dvakrát třikrát do roka, jindy ani jednou za deset let. Když mě poprvé požádal, abych doručil pozvánky, opravdu jsem si myslel, že má narozeniny, dokud mi Kapka nevysvětlila, že jde o pouhou záminku k uspořádání večírku a že nikdo vlastně neví, kdy je slaví doopravdy. Podle Bleska se narozeniny nesmrtelných nepočítají.

Následujícího rána jsem zamířil do Ptakky. Letěl jsem na jih a díval se, jak se pode mnou šíří Roviny. Bylo to fantastické, nádherně osvěžující! Jestli se jednoho dne zřítím na zem a umřu, nebudu litovat vůbec ničeho. Podívejte na mě, Císařův Posel! Mám právo vstoupit kamkoli. Připadalo mi, že mi v těle hoří moje síla, moje rychlost, jizvy z bitvy u Mírného Brodu. Bože, jak úžasné bylo žít, vznášet se v

chladivém vzduchu, který mě nesl.

Zamával jsem rukama čirým nadšením, ale jak se zdálo, tímhle jsem ho nerozptýlil. Teď Potřebuju svou starou kytaru, abych z ní za letu mohl vyloudit „Hotel U zmrzlého psa“.

Vzhlédl jsem k další vrstvě jemných řídkých oblaků, tisíce metrů nad svou hlavou. Už jsem to zkoušel, ale letět tak vysoko je nemožné. Nemůžu tam dýchat a vracím se pokrytý ledem. Na dlouhé vzdálenosti obvykle putuji ve výšce přibližně půldruhého tisíce metrů a nikdy se nepouštím výš než pět tisíc metrů, což je mnohem níž, než leží údolí v Temninách, kde jsem kdysi žil.

Za takových příhodných podmínek můžu plachtit sto kilometrů, aniž bych jedinkrát mávl křídly, ale už jsem neviděl příliš mnoho podrobností. Navigace byla snadná; teď už mi stačilo jen sledovat tok Morenu až do Hacilitu. Řeka byla posetá čluny plavícími se proti proudu k havířským vesnicím. Měly sešikmené plachty a na palubách vezly bílé hromady, nejspíš pytle s uhlím, které pocházelo z uhelných dolů z Avernvodu a uhelného obvodu v Tepnu. Když se terén ještě více zploštil, Moren se začal líně klikatit. Kostřavské panství se dál táhlo po jeho jižní straně – ubohé písečné vřesoviště, protkané nezpevněnými honáckými cestami. Ve střední Kostřavě s výjimkou kručinky prakticky nic nerostlo.

Krátce po poledni jsem přelétal Hrad. Šedé osmiboké hradby, rohové věže a Císařův palác vměstnaný mezi ně z této výšky vypadaly, že by se mi vešly na dlaň. Nerozlišoval jsem jednotlivé členité budovy, ale viděl jsem, jak se paprsky v záblescích odrážejí od zlatého slunce, jímž byla zakončena věž Trůnního sálu. Kanál od řeky napájel blyštící se dvojitý vodní příkop. Na hladkém, mírně svažitém trávníku jsem rozeznával několik vedlejších budov: oválný amfiteátr přiléhající ke čtvercové tělocvičně a nádvoří před stájemi. Lukostřelecká cvičiště a kolbiště pro jezdecká klání vypadala jako zelené dlaždice.

Bylo zvláštní vědět, že Císař sedí na trůnu přímo pode mnou a vůbec netuší, že mu plachtím tisíce metrů nad hlavou. Rozbalil jsem sendviče a pustil papír k zemi. Odletěl a řítil se dolů závratnou rychlostí; najednou mi poskytl něco, díky čemu jsem mohl posoudit svoje tempo. Doufal jsem, že Císař stojí na balkonu a papír se mu snese přímo na hlavu.

Hradní výplňová stěna se hrozivě tyčila na Císařovou vsí kousek na západ, za řadou zrcadlových rybníků. V této vsi bydlí Císařovi sloužící a je to jediný kus země, který kdy patřil Hradu. Území, na němž spolu s Hradem stojí, je nezávislé na všech panstvích, ale zároveň také mnohem menší než jakýkoli obvod. Pole, jež k ní patří, uživí jen ves, nikoli Hrad, a ten je závislý na dobré vůli Říše – to bylo

Sanovo výslovné přání, jež má symbolizovat skutečnost, že Hrad je sluhou Říše.

Do záhybu řeky se vměstnalo město Tombak. K jeho molům přirážely otevřené nákladní čluny s tupými příděmi, které nebyly větší než pecičky z jablek. Dřevěné jeřáby jim na paluby skládaly pytle. Zaznamenal jsem první známku přítomnosti velkoměsta: Hacilit vstřebává obrovské množství plodin – ani obchody celé Roviny a zbytku Morenzie se nemohou rovnat objemu zboží, které se nakupuje a prodává na jeho trzích. Začínalo ve mně sílit vzrušení – už tady v Šivelu lze cítit tlak Hacilitu.

Těžší čluny sedí nízko na vodě, převážejí mlýnské kameny a zdivo z heškamských lomů. Střídají se s nimi pokácené kmeny, plovoucí v obrovských provazových ohradách, které pojedou po proudu do hladového hlavního města.

Tombak se zmenšil a já se hnal nad jednotvárnou zemědělskou krajinou; samými úly, stodolami, chlévy, prasečími chlívky, rybníčky, mlaty, olejovými lisy. Přede mnou se od řeky táhl Šivel, druhé největší rovinské město, a na nezvlněné zemi připomínal lišejník.

Šivelské panské sídlo stálo kousek za městem na hlavní cestě. Uvažoval jsem, jak moc se liší od většiny ptackých panských sídel. Ta obvykle stojí poměrně daleko od měst, uprostřed vlastního parku, ale rovinští vládci žijí poblíž svých občanů. To sice může lid povzbuzovat, ale pochybuji o tom, protože navzdory fyzické blízkosti je rovinská aristokracie ještě vzdálenější od svých pachtýřů než aristokracie ptacká – a zkorumpovaná hacilitská oligarchie, která žije ve stejných ulicích jako její občané, vystupuje, jako by se pohybovala v úplně jiném světě.

O něco dál jsem přeletěl shluk zpustlých chýší s rákosovými došky, obydlí podruhů, kteří přežívají jen tak, že se v době setí a sklizně nechávají pachtýři najímat za odměny, které postačí jen na holé živobytí. V mezidobí berou za vděk jakoukoli prací – ženy věšely na šňůry prádlo. Připadalo mi, že všichni mají plné ruce práce se stavbou další chýše z lepenice. Kolem pobíhaly bosé děti a pod žebříky jim hrabala kuřata; podruzi nechávají svůj podvyživený dobytek žít ve vlastních domech.

Zlehka jsem nadzvedl křídla z vodorovné pozice, abych co nejúčelněji klouzal. Protínala vzduch; tlačil se přes tvrdé a hladké horní plochy se svištěním, které připomínalo svist čepele. Už jsem musel letět rychleji, abych si udržel dostatečnou výšku. Z ustavičné nutnosti držet hlavu zpříma a hledět přímo dopředu mě bolelo za krkem.

Po cestě pochodoval oddíl lučištníků – pouhé tečky, před nimiž se

táhly dlouhé stíny. Byla to nejspíš hlídka vracející se z kopců – využívají je všichni guvernéři, aby zbavili hlavní cesty loupežníků. Koňské překážky na vedlejším poli nebyly větší než zápalky a elegantně klusající koníci připomínali figurky. Měl jsem pocit, že stačí natáhnout ruku a přeskupím je.

Krajina začala vypadat 'pomačkaně', jako prostěradlo, které někdo vyprášil a nechal zmuchlané a neposkládané. Stoupal jsem nad výběžek awndynských vrchů. Přeletěl jsem město Coutille ve stejnojmenném obvodu, samé nedlážděné ulice a rozpačitě tradiční hrázděné domy. Zdi těch nejstarších se vydouvaly ven, takže vypadaly, jako by se měly každou chvíli zřítit a srazit se jako harmonika na hromadě silných došků.

Dalšími předzvěstmi města byly jižní svahy awndynských vrchů: poseté hezkými rezidencemi hacilitských průmyslníků či právníků, svárlivých a úplatných kupců, námořníků a obchodníků. Ti neměli zájem vlastnit půdu, protože větší úctu vzbuzuje, když jste kupec v Hacilitu, zároveň však dychtili stavět na odiv své bohatství.

Po celém obzoru růžověly v nadcházejícím soumraku bílé postavy vytesané do křídových kopců. Z dálky byly miniaturní, ale daly se rozlišit jako symboly nejbližších panství: awndynský delfín, esekský pluh, hacilitská pěst a šivelská hvězda; vytesávala a udržovala je místní vojska.

Hacilit vrhal tlumený přísvit na nízko visící mračna; bledou žluť ohňů z kanelového uhlí z tisícovek domácností. Kamenouhelný dehet už byl dobře cítit. Ještě kousek a vynořovaly se dobře známé větší budovy; všechny bych je dokázal pojmenovat. Zužovalo se mi zorné pole, střechy se zvětšovaly a pode mnou se otevřel předměstský cár obvodu Slitování. Táhl se ve stuze obtočené podél břehů kanálu a na kratší vzdálenost kolem Klopené cesty, jako by k ní byl přilepený.

Pohyboval jsem se tempem dvou mávnutí za minutu, s nohama napjatýma a přitisknutýma k sobě, v rychlém krahujčím letu. Pode mnou běžela cesta přes jediný oblouk pazourkového mostu Slitování; byl to nejstarší most na kanálu, jenž přiváděl Klopenou cestu do Hacilitu a Morenzské republiky.

Řeka Moren byla plná naplavenin a líná, připomínala jednolité těleso. Odrážela matný přísvit, jako by byla natřená šelakem, světla se třpytila na druhém břehu – na molech Marennova doku a na nábřeží daleko v brandošském panství.

V Morenu se až do Hacilitu projevuje příliv a odliv a břehy tvoří poloslaná půda. Všiml jsem si, jak mokřady bezútěšně kráčí pastevec a dohlíží na vyhublé ovce. Potom se objevila obrovská železná vrata na konci hacilitsko-awndynského kanálu a mokřiny skončily v nekonečném pásu mol.

Tento nesmírný kanál byl Jinovatčinou velkolepou vodní cestou; výstavba jí zabrala padesát let a zajistila slávu tepenským zbrojovkám. Na kanálu zbohatl i Awndyn, ale naopak diwský přístav se jeho vinou proměnil v město duchů, protože lodě už nemusely riskovat plavbu kolem mysu Podsebití.

Po celém východním břehu Morenu se táhly drsné doky Galtu, obklopené smetišti a chatrčemi bahňáků, kteří si vydělávají na mizerné živobytí prohledáváním bahenních nánosů. Kolesové tramvaje byly staženy z provozu před dlouhými desetiletími a jejich kolesa byla rozebrána, ale rozpadávající se podpěry se tyčily z řeky jako věže.

Tlusté nízké komíny z kameniny a břidlice. Všechny ty špinavé zadní části domů s uličkami ověšenými prádlem a zaházenými tolika odpadky, že se proměňovaly v prsť.

Udělal jsem několik velmi prudkých obratů a začal jsem padat střemhlav s rozepjatými křídly a volně svěšenýma nohama. Můj sestup a úhel pohledu byly stále ostřejší: fasády obchodů příliš strmé, abych na ně viděl, jen řady a řady střech ubíhajících stejným směrem. Připadalo mi, že čím níž padám, tím se všechno míhá rychleji, protože jsem mohl měřit svou rychlost podle každého hřebenu a okapu. Přistání je nejrizikovější okamžik, a tak jsem se pekelně soustředil na nalezení bezpečného doskočiště. Nic jsem nenašel. Nemohl jsem vplachtit do žádné ulice, aniž bych nenarazil do výkladu nějakého obchodu.

Otočil jsem se a do zorného pole se mi vklopila exkluzivní čtvrť Fiennafor. Vysoké měšťanské domy z osmnáctého století zde stály seřazeny do čtvrtkruhových řad. Ve světlech ulice se matně lesklo průčelí bronzem obloženého paláce Aver Sokolíků. Na široké promenádě se mezi kočičími hlavami třpytily louže.

Ocitl jsem se u mírně stočené řady, která byla nejblíže paláce a honosila se dvojdílnými, svisle posuvnými okny a novokačírkovskými bílými průčelími s jednoduchými sloupy přitisknutými ke zdem. Brány v železných mřížích ústily na promenádu; táhla se kolem dokonale zastřiženého trávníku s rozložitým platanem. Byl jsem v Oblouku a Bleskův dům nesl číslo jedna.

Snesl jsem se před něj. Napřel jsem křídla proti proudu vzduchu a peří se mi automaticky roztáhlo, aby zbrzdilo pád. Roztáhnout prsty křídel, nohy spustit dolů: špičkami bot jsem začal klouzat přes hladinu kaluže, na níž jsem zanechával dvě dlouhé brázdy. Seskočil jsem ze vzduchu, bez zaváhání přešel do kroku a přitom skládal křídla.

Na vzdálenost natažené ruky kolem mě prodrkotala žlutá kola nablýskaného kočáru. Nechal jsem ho odjet, přeběhl jsem ulici a vystoupal po schodech k černě natřeným dveřím.

* * *

Klepátko bylo vyleštěné tak důkladně, že mi připadalo neskutečné. Použil jsem ho a rozhlížel se, zatímco jsem čekal, že mi přijde otevřít majordomka. Obloha ztěžkla vidinou dalšího deště a večer byl klidný.

Majordomka mě zavedla do pokoje. Rozprostřela přede mnou župan z nejlepšího ptackého hedvábí a odnesla mi vyprat a vyžehlit oblečení. Servírovala na stůl horkou kávu a palačinky. Když jsem pojedl, stáhl jsem z postele všechny pokrývky a ulehl ke spánku na podlaze.

Kapitola pátá

Pustil jsem se do hledání Kyan a napadlo mě, že nejlepší bude zkusit módní čtvrť. Prošel jsem Fiennafor a nahlédl do paláce Aver Sokolíků, potom na Sedlářskou a do morenzského Grandu. Na Burzu a do kavárny U Starého chudobice. Po Bleskově dceři jsem nikde nenašel ani stopu. Zaplatil jsem si kočár a vydal se na východ do Morenzských vřídel, luxusního letoviska, které nedávno pozřely městské výspy. Kyan jsem hledal v Travertinových lázních a v Calandrových sadech, ale nikdo o ní nic neslyšel.

Dalšího rána jsem uvažoval, co podniknu. Zbýval mi jen jeden den a začínal jsem pochybovat, že ji najdu. Rozhodl jsem se, že budu postupovat na jih, Galtem do Starého Města. Tak bych mohl ještě před odletem navštívit na univerzitě Kapku. Ujistil jsem se, že mám peněženku v bezpečí, pořádně jsem si zapnul kapsy kabátu a vnořil se do Galtu, největšího z pěti hacilitských čtvrtí.

Čím dál jsem zacházel, tím víc jsem si uvědomoval, že Kyan nikdy nenajdu, ale neztrácel jsem naději. Pomalu jsem dál postupoval a bedlivě se rozhlížel, zvláště po dívkách, zatímco jsem prošel a minul:

Kecálkovské kasino
kohoutí arény
boxerské budky
vinařství U Držmánků
ubytovnu U Krbu
býčí arénu
papírnu
slévárnu mosazi
prádelnu džínoviny
soustruhy dřevěných kol
Trhy:
dobytčí trh
trh s kožešinami a kůžemi

kraječkový trh se sukny
trh s dřevěným nádobím
trh se sklem a hrnci
trh s rybami a solí
potravinový trh, kde mění majitele lodě plné obilí
masný trh, v jehož stokách proudila krev
trh pracovních sil, kde prodávají své služby žadatelé o práci
„teplý“ trh s hromadami uhlí
„šeptavý“ trh s parfémy a uměleckými předměty – zastřešenou pasáž, kde stánky stojí tak těsně u sebe, že se obchoduje šeptem, aby nikdo neslyšel, čeho se týkají uzavírané obchody
minul jsem máslovník na konci tržnic
minul jsem Bednářský dvůr
minul jsem Kušiníkův dvůr
minul jsem provazovou lávku
minul jsem Celnici východního moře
minul jsem suchý dok, kde se opravovaly lodě
a došel do mokrého doku, kde se vykládá zboží.

Tam jsem se zastavil a rozhlédl se po řece, celistvé mase říčních galér, nákladních, vlečných a rychlých člunů, které čekaly, až budou naloženy, zapsány, až vjedou do kanálu nebo se vymaní ze všeobecného chaosu. Proti proudu řeky sledovala přičinlivé hemžení okem strážce jediná ozbrojená karavela.

Neuvěřitelné množství vozů, obilných skladů naplněných po střechy, puchu kamenouhelného dehtu a shon a povyk trhů mi připomínaly zástupy blížící se k frontě. Pokud se Kyan ztratila v těchto davech, neměl jsem šanci ji najít.

Koupil jsem si kebab a módní časopis *Orlosup,* abych se podíval, co v této sezóně dělá moje manželka Alka Tepenská. Přejel jsem očima její sloupek nazvaný „Věčný vkus“, ale o mně se v něm nepsalo. Alku jsem takto šťastnou neviděl od minulého století; pomocí kořisti z Trisu splatila většinu svých dluhů a teď dohlížela na přestavbu a novou výzdobu svého panského sídla. Tepnu se neříká ptacké hlavní město módy jen tak pro nic za nic; Alka usilovně pracovala, od jednoho večírku k druhému, vlekla za sebou lidi, aniž si jich všímala, s výjimkou chvil, kdy ji iritovali.

Začalo poprchávat a do všeho pronikal vlhký hacilitský chlad. Opustil jsem řeku a zacházel hlouběji do Galtu; mířil jsem ke Starému Městu. Domy se tu k sobě tiskly zadními trakty, mezi nimiž ubíhala jen úzká ulička; nebyly tu žádné dvory, jen jeden venkovní záchod, o který se dělil každý průchod. Strouhou zurčela dešťová

voda; línala se přes několik plesnivějících letáků z nedávných voleb.

Chudoba tu byla vidět na každém kroku; spousta lidí žila na ulici. Všichni měli na hlavě klobouk, nekonečnou škálu plátěných čepic a kápí. Jakýsi žebrák křičel: „Pěsti a narcisy! Labutě a lastury!“ Probral jsem se peněženkou a hodil mu pár desetipencových bankovek s letnodenskou lasturou.

Sklouzl jsem pohledem ke krytému nádvoří továrny na štíty. Chlapci z dílny rozkládali po zemi nenamalované štíty, aby na nich uschlo lepidlo. Sotva jsem stačil nahlédnout do provozu, kde řemeslníci štíty ručně vyráběli.

Zastavil jsem se a rozhlížel se. Věděl jsem, že se pořád ubírám ke Starému Městu, protože nad rozpadajícími se střechami se tyčila věž univerzity s vížkami ve všech čtyřech rozích. Ocitl jsem se v srdci Galtu, ale cítil jsem se podivně dezorientovaný. Předpokládal jsem, že své bývalé útočiště poznám, ale s Galtem, který jsem znával, nemělo nic společného. Po bývalém rozvržení ulic nezbylo nic, nezůstala jediná stopa po starých docích. Uběhlo dvě stě let, Jante, říkal jsem si; cos očekával? Místo působilo neznámě… ne, spíš tak *skoro* známě, že mi z něho naskakovala husí kůže.

Projel kolem mě vůz naložený odpadky; kočí s mohutnými licousy hulákal na celé kolo: „Háádry a kóósti! Háádry a kóósti!“

Co to mělo znamenat? Kde jsou všechna mola? Tohle všechno bývalo nezastavěné prostranství – jak se sem mohlo natěsnat tolik domů?

Byl jsem si jistý, že už jsem měl minout Buchtu v ruce, ptacký striptýzový klub, ale kolem byly jen další a další domy. Buď jsem někde úplně jinde, nebo se tu proměnily samy ulice. Hm, řekl jsem si, támhle by měla být lékárna, kde jsem dělával. Zajdu tam a podívám se, jestli mám pravdu.

Když jsem tady bydlel, městský způsob uvažování mě držel pod krkem, zužoval mi obzory, stejně jako továrny zakrývají oblohu. Ani jsem nechtěl odcházet. Upíral jsem veškerou energii do scestných akcí a negativních reakcí, až jsem se nedokázal vyhrabat z bahna. Tehdy vedly cesty z Galtu dvěma směry. Doleva ulice řídly a jedna ulice se vinula přes most Slitování na úpatí travnatých kopců v dálce. Tou cestou jsem se mohl vydat a utéct, nikdy jsem to však neudělal; tedy dokud jsem k tomu nebyl donucen. Ta cesta jako by ani neexistovala. Každou noc jsem se vydával doprava, druhým průchodem ke striptýzovému baru s cedulí ve výloze slibující „Superkozy!“ Přesvědčil jsem se, že jsem se nacestoval ažaž, měl bych zůstat v krámku a číst knihy a chodit za kurvami. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že o mé nadání bude někdy stát Hrad, na to došlo, až se můj život v Hacilitu ocitl v troskách.

Práce v Kulíkově lékárně se mi velmi zamlouvala, bylo tam šero a ticho; strach členů party ze zaměstnání z něj dělal bezpečné útočiště. Když byly spuštěné žaluzie, každý zákazník, který vešel dovnitř, uviděl mě, hocha krčícího se na pultu, který si dotyčného už stačil prohlédnout; na pohled možná zrůda, vysoká a hubená i na puberťáka, ale jinak dokonalý důvěrník.

Čas, který jsem měl vyměřený k nalezení Kyan, takřka vypršel. Je to beznadějné, pomyslel jsem si – půjdu radši navštívit Kapku, jestli tedy neodjela do Brodu, a potom se vydám zpátky. Aspoň budu moci ostatním říci, kdy se k nám Kapka připojí.

Došel jsem na otevřené náměstí a zastavil se. Tohle by měla být Škvárová. Možná… támhleta řada ulic ubíhala po stejné linii. Rozhlédl jsem se. Pokud tohle byla Škvárová, na druhém konci by měla stát hospoda U Lodní zátěže… A moje lékárna by měla být… tam. A varieté U Silenky! To by mělo stát na další ulici! Honem jsem vyrazil a rozpomínal se na odlepující se plakáty, které se třepotávaly na vývěsních tabulích, na skleněné střepy, kterými byla osázená zeď kolem divadla, na masky a spirály kolem oken v zatékající mansardové střeše.

Ulice končila na prázdném náměstí s řadou butiků a jakousi módní vinárnou. Varieté U Silenky zmizelo.

Oni celou ulici překopali! Jak se opovážili? Ano, byla sice zchátralá, ale mně se líbila. Nebyla tu ani stopa po osobitých krámcích s použitým zbožím, které jsem míval tak rád. Na támhletom nároží jsem hrával s Babbittem – a teď to všechno srovnali se zemí.

Nové obchody neměly žádný charakter; čas jim nedodal žádnou jedinečnou osobitost omšelosti. Bránily mi ve výhledu na potahovou stezku kolem kanálu, tiskly se k sobě, vysoké a úzké, jako by někdo položil ruce na oba konce náměstí a srazil je. Bledé fasády měly narůžovělé, nažloutlé, namodralé, nazelenalé a našedlé odstíny. Na plechových cedulkách přibitých na zdi hrdě oznamovaly, že je schválili požární inspektoři, deratizátoři a hubitelé vší.

Kráčel jsem podél této řady, napůl zastřené mrholením. Z vývěsní cedule příšerného nového baru na opačném konci kanuly proudy vody a pleskaly do soustředných kruhů na dlažbě. Tenhle bar stál zhruba v místech, kde kdysi bývala hospoda U Lodní zátěže, kde mi šéf naší bandy vyryl do ramene jizvu s Kolem. Při této vzpomínce jsem se mimoděk zachvěl: já přežívám celé *ulice,* a už neexistuje Škvárová a nic, co jsem choval v paměti.

* * *

Přesně tady mě musel najít lékárník Kulík, když ze mě udělal

svého učedníka. Stál jsem a zíral na řadu obchodů, až se mi podařilo vyvolat obraz Silenky, jaká byla před dvěma sty lety. Ve vzpomínkách mi připadala větší, bližší a jasnější než obchody, které překrývala. Na několika místech z ní odpadaly začazené kameny a obnažily čisté, světlehnědé skvrny.

Uslyšel jsem jakési ševelení, kolesová tramvaj! – Znělo to, že by to mohla být ona… ale nebyla. Jen hejna štěbetajících špačků, kteří vířili vzduchem a hledali, kde by se mohli usadit.

Ze Silenčina portika seskočil přelud mého vlastního já a prohnal se kolem mě; naprosto potichu, ačkoli v kalužích měly šplíchat kroky. Zmizí. Znovu se objeví v uličce vedle Lodní zátěže; průhledný – potom třírozměrný – vyčouhlý patnáctiletý kluk ve špinavé bundě s kapuci. Skloní hlavu a otře nos do rukávu.

Před varieté U Silenky čekají řady kočárů a mezi koly a kolem nich se svíjejí prstýnky smogu. Ginově modré plameny olejových lamp s prskáním dohasínají, protože jsou tři hodiny ráno a právě končí noční představení. Estráda dodělává na pozadí vlažného potlesku a lidé se začínají potácet na ulici. Světlonoši postávají v podivném oblaku a jejich protáhlé svíce vykreslují ve vzduchu nad jejich hlavami kouřové čmáranice. Rhydanský kluk je nenávidí, protože si rozumějí. Vědí, jak kupovat dropi hamburgery a tabulkový fondán. Pyšně si vykračují s všeobjímající důležitostí své práce.

Z konce ulice jsou slyšet zvýšené hlasy, kluci, kteří na sebe křičí názory na tanečnice kankánu. V pozadí skřípou kolesové tramvaje a mezi kolejemi drtí zelné listy a vyplivnutý tabák na černou kaši. Kluk je rychlejší než oko; zastaví, aby se nadechl, a vklouzne za rám čekajícího kočáru. Nejbližší člověk odejde a kluk se uvolní.

Pohybuje se rychlými přískoky, čeká za kandelábrem a za vozem, ve dveřích a v uličce. Ohne ruku a loktem trhá okna z hmyzích křídel na všech kočárech v řadě.

„Já jsem tě viděl!“ zavolá hlas odněkud z mlhy. Kluk hbitě jako krysa vyskočí na střechu kočáru, který se na plochých pružinách skoro nezakolébá. Přikrčí se, u nosu svíčku, pronikavé oči v ušmudlané tváři.

Z krytého vchodu Silenky vychází starý muž. Má sklopenou hlavu a tvář mu tone ve stínech. Tenhle trik kluk velice obdivuje. Muž vzhlédne; má opuchlý obličej, zbrázděný spoustou vrásek, a žilkami posetý nos mu hraje brusinkovou barvou. K plešaté hlavě mu přiléhají chomáče na Galt příliš bílých vlasů. Má na sobě dlouhý šedý kabát a v ruce drží hůl se stříbrnou rukojetí, kterou namíří na kluka. Kluk se ještě víc přikrčí na vyzáblých nohou a roztáhne křídla.

Stařec ví, že jestli udělá krok nebo se jen příliš upřeně zadívá, kluk uteče. Velice nevrle se zeptá: „Co jsi zač?“, ale řekne to suťsky.

„Vy mluvíte suťsky? Jak to? Konečně! Co je tohle místo zač?

Ehm… od posledního období tání jsem s nikým nemluvil. Jsem pořád nemocný. Takhle nemocný jsem nikdy nebýval. Musím si sám obstarávat obživu! Ne-nemůžu se s nikým dorozumět! Nikdo –“

„Pst! Ne tak rychle, chlapče; nedrmol tak. Jsi sám?“

„Vy máte ale postřeh!“

„Proč jsi rozbil ta okna?“

Kluk pokrčil rameny. Jak jinak by ještě mohl projevit svůj vztek nebo dát najevo svou přítomnost? Seděl se zkříženýma nohama na střeše kočáru, natáhl ruku do roztrženého okna a vytáhl jablko. Začal si ho prohlížet s předstíranou mlsností.

„Nepatří ti, Daro.“

„Já jsem Šira. To by mohl být důvod, proč mi připadá tak zábavné rozbíjet ta okna.“

„Jsi rychlý,“ řekl stařec s úsměvem.

„Jsem nejrychlejší,“ odpověděl kluk.

Stařec pevně sevřel hůl a chvíli zamyšleně klepal do dlažby. Když to kluk viděl, jablko zahodil a to se odkutálelo pod záhyby starcova kabátu. Kluk ho ve vytržení sledoval s hlavou nakloněnou na stranu. Instinkt mu napovídal, aby vyrazil na útěk, ale stařec byl první člověk, s nímž po roce mluvil. Nerozhodnost ho přikovávala na místo. Suťsky zaklel, ale všechny tyhle nadávky o kozách neměly v Hacilitu patřičnou váhu.

Stařec se kašlavě zasmál. „Víš co, potřebuji pomocníka, ale nikdy by mě nenapadlo, že si ho budu muset zkrotit… Teď se otočím a odejdu,“ pokračoval pomalu. „Jestli chceš, můžeš jít za mnou. Nikdo ti nic neudělá. Nikdo tě nebude do ničeho nutit, ale bude pro tebe nejlepší, když půjdeš.“

Stařec pokračoval v chůzi, aniž se jedinkrát ohlédl, a postupně zmizel ve smogu. Nevypadal nebezpečně; mohl to být dokonce zachránce. Kluk ho pozoroval ze své vratké vyhlídky, potom slétl na zem a vydal se za ním co noha nohu mine; pořád byl připraven vyrazit na útěk.

Kulík a kluk prošli stěnou baru a zmizeli. Povzdechl jsem si. Ve městě by byl naivní každý Rhydan, ale já jsem byl naivní i podle rhydanských měřítek. Byl ztělesněním malého cizince; je s podivem, že jsem to všechno přežil.

Po tomto výjevu se potřebuji napít a kromě toho mi prší za krk. Prohlížel jsem si bar, osázený po celé přední stěně poškrábanými a leštěnými bronzovými pláty. Po obou stranách dveří se s těžkopádnou elegancí tyčily hladké kovové sochy zbavené takřka všech vnějších znaků; měly založené ruce a stylizovaná křídla podobná čepelím. Bar byl zrekonstruovaný, aby vypadal jako Aver Sokolíkův hranatý palác,

ve stylu nového dekorativního umění. Na ceduli stálo: Klub Leskovec. Tak ptacká hospoda, místo, které bude mít v oblibě těch několik málo turistů, kteří sem zabloudí z Fiennaforu. Jakoby na potvrzení mých myšlenek se zevnitř ozval jakýsi příšerný vřeštivý smích. Nikdy jsem nepochopil, proč cestovatelé a vystěhovalci cítí potřebu chodit do hospod imitujících všechny rysy baru v jejich domovině, aby tam popíjeli víno za desetinásobnou cenu. V okolí byla spousta morenzských hostinců, kde si mohli dát pivo, najíst se kančích pirohů a poslechnout si místní, hovořící vlastním jazykem.

Vešel jsem dovnitř, zamával polosloženými křídly, abych si je osušil, a přitom jsem všude nacákal vodu. Pár studentů u nedalekého stolu se hned rozkřičelo, ale když vzhlédli a všimli si mě, okamžitě zmlkli.

Zařízení hospody sledovalo ty nejaktuálnější designové vzory, ale podlaha byla ulepená rozlitými nápoji. Ke stěnám byly přišroubované čtvercové sloupy, všechny natřené na černo, nicméně na horních koncích se blýskaly zlatem a rašilo z nich špičaté peří. Po stěnách se hnala překvapivě půvabná freska laně pronásledované stovkami honicích psů. Laň se psy rafajícími jí po hrdle utíkala přes celou místnost dozadu a tam, mezi jejíma roztaženýma nohama, seděla na kožené pohovce potřísněné nikotinem Kyan.

Kapitola šestá

To snad ne! Už ode dveří jsem slyšel Kyanin hlas. Byla příliš nápadná; se vší blaženosti si neuvědomovala, že přitahuje pozornost každého zloděje a násilníka v Galtu. Hlasitě vyprávěla jakousi historku skupince studentů a nevšimla si mě, takže jsem se k ní začal blížit, aniž jsem ji spouštěl z očí.

Nebyla už žádné dítě. Blonďaté vlasy jí dokonale rovně visely až k hornímu okraji živůtku. Byly jí vidět řemínky a ramínka a taky chloupky v podpaží. Krátká sukně jí pořád klouzala po stehnech nahoru a ona si ji pořád stahovala. Punčochy se jí ztrácely v mohutných černých botách. Neměla křídla – byla po matce – a byla štíhlá; drobnější, s výraznějším vosím pasem než ptacké ženy.

U pasu jí visela dýka, přichycená do pochvy poutkem podle nařízení městských zákonů, a na opěradle židle měla v lakovaném pouzdře zavěšený ten nejnádhernější malý složený luk, jaký jsem kdy viděl. Pod stolem se ve voskovaném bavlněném toulci skrývalo tolik šípů, že by stačily na vystřílení celého baru. Copak nevěděla, že nosit luk takhle na očích je ve městě zakázané?

Kyan jsem neviděl od pohřbu její matky. Připadlo mi, že se nosí úplně jinak; v původně nevinné podnikavosti zakořenila energičnost. Tohle byla dívka, kterou jsem lechtával, až se zalykala smíchy. Tohle byla dívka, kterou jsem před lety vynesl ze ztroskotané lodi – ale na to se samozřejmě nemohla pamatovat. Potají jsem ji pozoroval; cítil jsem se zvláštně, trochu se mi točila hlava, neboť jsem uletěl závratnou vzdálenost a poté vstoupil do banálního světa místních obyvatel. Bylo vyloučené, aby pochopili nebo dokonce ocenili můj výkon. Pro ně se prostě jen objevím.

Zatímco tak vášnivě hovořila, nad nevelkými prsy se jí houpal obrovský rubínový přívěsek na zlatém řetízku. Podobně okázalé byly naštěstí i skleněné šperky některých jiných žen, ale nemuseli jste se dívat zvlášť pečlivě, abyste poznali, že Kyanin rubín je pravý.

Obklopovala ji spousta dívek, které se musely mylně domnívat, že by jim mohla zprostředkovat schůzku s Bleskem. Začaly si mě všímat a jedna po druhé se odkrádaly nebo odskakovaly zpět ke svým stolům. Kyan nevzhlédla, dokud jsem nestanul přímo naproti ní a nevytratila se poslední z jejích dvorních dam, po nichž u ní zůstal už jen jeden drsně vypadající voják.

Kyan překvapením málem vyskočila z polštářů. „Jante! Pojď sem, pojď sem a posaď se! Proč ses trmácel až sem? Ale to nic; s tím nejúžasnějším Eszajem bude můj večer přímo dokonalý!“

Zabořil jsem se do křesla na druhé straně stolu. Z koutů místnosti se ke mně upíraly pohledy všech přítomných. Kyan byla bez sebe radostí. „Dovol, abych tě představila. Rawney, tohle je Kometa Jant Šira. Přiletěl sem za mnou z Hradu. Někdy nám nosí z Temnin led do pití… Jante, tohle je Rawney.“

„Rawney co?“

„Ne. Rawney Mršin.“

„Velice morenzské. Rád tě poznávám.“ Rawney Mršin moji napřaženou ruku ignoroval a upíral na mě nevrlý pohled. Připadalo mi, že si na Kyan začal dělat nárok. Nebyl vysoký, takže mě napadlo, že se narodil a vyrostl ve městě. Měl na sobě vojenskou pracovní uniformu s emblémem hacilitské hnědočervené pěsti, vyšitým na hrudi, a tento symbol měl také vytetovaný na ruce. Honosil se postavou vzpěrače a očividně si o sobě dost myslel.

„Je desátník,“ řekla Kyan. „A tohle… eh?… tohle *byl* Sharny. Zdá se, že odešel. Co se dá dělat. Co tady vlastně děláš? Poslal tě sem táta? A proč máš na očích saze? Jo, to je líčení.“

Rawney si odfrkl.

„Drž hubu,“ řekl jsem mu. Nejsem zvědavý na drzé připomínky nějakých vojáků. „Kyan, tentokrát jsem tady, abych tě přivedl domů.“

„Ona tu chce zůstat,“ řekl Rawney.

„Běž si za zbytkem svého oddílu,“ řekl jsem mu.

„Ještě žádný nemám. Dnes v noci mám oddíl obecného vojska naverbovat.“

„Jdete na frontu?“

„Ano. Těším se na to. Je to lepší než dělat v docích. Je to dobrodružství.“

„Dobře.“ Usmál jsem se na něho.

Vojáky verbují jen hacilitské obvody a já pochopil, že Rawney musí patřit k profesionálnímu speciálnímu vojsku, protože jen speciální můžou v tom či onom vojsku zastávat nějaké hodnosti. Opřel se o pohovku a objal Kyan kolem ramen. Přisunul jsem se, jako bych ji chtěl ochránit.

„Poslal tě táta?“ zeptala se ještě jednou.

„Vlastně jsem s tím nápadem přišel sám. Jsi v pořádku?“

„Skvěle se tu bavím!“

„Máš kde bydlet?“

„Ano.“

„A peníze máš?“

„Ano, ovšem. Táta mi dal na cestu kapesné a vždycky si můžu vybrat z účtu. Občas tam něco přisype. Topí se v penězích.“

„V tom případě si dám dvojitou whisky,“ řekl jsem.

„Jasně.“ Kyan vytřepala z peněženky pětilibrovou minci.

„Požádej ho, aby ji donesl,“ ukázal jsem hlavou na Rawneyho, usmál jsem se a minci posunul k němu.

„Rawney, přines nějakou whisky, pro mě ještě jednoho rejdováka a sobě si kup džbánek piva. Tady u stolu objednávky nepřijímají,“ otočila se ke mně. „Tak ptacké to tu není.“

Rawney se odkolébal k baru. Ještě jsem za ním zavolal: „A pár misek s čipsy!“

„Kam to všechno dáváš, když jsi tak hubený!“

„Lítám,“ odpověděl jsem úsečně. „Kyan, proč jsi utekla? Blesk se může zbláznit strachy. A copak nevíš, že se ve městě nesmí nosit luky?“ Stáhl jsem zbraň z opěradla a zasunul ji pod pohovku. „Co tady děláš? Musíš se vrátit domů.“

Změřila si mě. „Žádné ’musím‘ neexistuje. Já se do Mikavodu ani do Awndynu nevrátím. Už nikdy. V žádném případě. Nemůžeš mě přinutit.“

„No, abys věděla, tak můžu. Co tady děláš s tím kolohnátem?“

„S Rawneym? Ten je úchvatný.“

„Je to blbec. Blesk chce, abys přijela na frontu. Chystáme se k útoku u Jinovatčina jezera.“

„To je ta stará pojídačka úhořů. Mně se k žádné zatracené přehradě nechce. Chci zůstat tady.“

„Nebydlíš náhodou u toho morenzského trouby, že ne?“

„Do toho ti nic není! Víš co… myslím, že ti to neřeknu, protože ty pak odfrnkneš k tátovi a všechno mu vyslepičíš. Vím, co dělám.“

„Jsi si jistá?“

„Ten hloupý Awndyn mi už lezl krkem.“ Povzdechla si. „Musela jsem pláchnout. Před povinnostmi! Chci zůstat tady a pár měsíců si to užívat. Tady mám volnost, jakou jsem s Vlaštovkou nebo s tátou nikdy nepoznala; tam všichni žijí ve snovém světě. Nemají ani ponětí, jak funguje skutečný svět. Tohle je skutečný svět –“ Svým gestem obsáhla celý bar a to málo z Východního Břehu, co bylo vidět oknem, „ – tady žijí skuteční lidé.“ Zapálila si cigaretu a přimhouřila před kouřem oči. „Vím, že mám kliku a můžu si dělat, co se mi zlíbí, ale ještě jsem se nerozhodla.“

„Prosím tě, vrať se.“

„Nekecej blbosti, kozodechu. Vždycky jsi mi říkal dělej si, co chceš.

Tak proč bych nemohla?“

Roztrpčovalo mě, že to musím říkat: „Hacilit je nebezpečný.“

„Jo, jasně!“

„Ty nemůžeš být Rawneyho holka! Můžeš to předstírat, ale nikdy mu nebudeš doopravdy rozumět.“

Sladce se usmála. „Z hecu si s ním můžu hrát. Uctívá zemi, po které chodím.“

„Ne,“ sykl jsem. „To si můžeš myslet, ale on si říká, že jsi jeho holka. Jestli se ho pokusíš opustit, mohl by ti něco udělat.“

„Kdes na to přišel?“ vyhrkla vyjeveně.

„No tak, Kyan. Prosím tě, dávej si pozor. Můžeš zjistit, že takových chlapů se těžko zbavíš. On ví, že tě doopravdy mít nemůže, takže místo toho by se mohl pokusit udělat ti ze života peklo. Mohl by ti předhazovat, že je jen vějičkou na Hmyz a ty se jen blyštíš rubíny.“

„To bych neřekla.“

„Ale ano. A co víc, jestli uvěří, že jsi něco, co nejsi, mohl by to pronásledovat do posledního dechu a být ochotný umřít za to, co z tebe udělala jeho fantazie. Strašně rád by se oženil se sokolskou dědičkou.“

Podíval jsem se k baru, ale Rawney si naštěstí dával na čas. Klábosil s jakýmsi vyzáblým, zničeným chlapíkem. Usrkl jsem Kyanina „rejdováka“ – zázvorového piva, které mělo blíž k pivu než k zázvoru – a pokračoval: „Nikdy nepoznáš, jaký je Hacilit pod povrchem. To je nemožné, ale snaž se pochopit, že tohle ti říkám na základě vlastních zkušeností. To, jak působím, není jen dojem, Kyan; byl jsem svědkem posledních dnů gangů z Východního břehu.“ Stáhl jsem si kabát z ramene, aby se mohla podívat na kolo se šesti paprsky, které mi tam vyřezal vůdce naší bandy. „Druhý gang, Lukaři, měl na předloktích jizvy ve tvaru hrotů šípů. Občas jsme jim stáhli kůži a přibili ji na dveře našeho skladiště.“

„Páni.“

„Ano. No myslím, že jsem se jim nikdy neměl stavět do cesty. Když někoho z nás chytili, hodili nás do zdymadla. Když jsme my chytili někoho z nich, přibili jsme ho ke vzpěrám vodního kola. Proto to Kolo.“ Vzal jsem ji za ruku a přejížděl jejím prstem po brázdách mé jizvy.

„Cítím to.“

„To je dobře.“

Nevěděla, jestli mi má věřit, nebo ne. „Strážníci nic neudělali?“

„Strážníkům jsem to vždycky ohlásil. Ale stejně je tam nechali několik hodin točit, než je sundali… Lukaři nakonec vysledovali, kde bydlíme. Jednou v noci jsem přišel domů a uviděl jsem, že můj krámek hoří. Vběhl jsem dovnitř, snažil jsem se najít svého mistra…“ Pokračoval jsem smutně, zatímco jsem zasouval ruku do rukávu.

„Jmenoval se Kulík. Snažil jsem se vyběhnout nahoru, ale schody už prohořívaly. Předpokládám –, doufám –, že se udusil kouřem dlouho předtím, než se plameny dostaly do patra…“

„To je mi líto.“

„Tehdy jsem nemohl cítit lítost, jenom zoufalství. Byla to další nevyhnutelná lavina, která se na mě zřítila. Jak se ale vlastně žilo v Hacilitu? Z lékárny, kterou kolem mě stravovaly plameny, mě vytáhla moje holka a tehdy jsme se rozhodli, že z Galtu odejdeme. Vydali jsme se cestou, která vedla přes most Lítosti, a uvědomili si, že jednou z možností je Hrad.“

Nikdy neříkám Zaskajům, že jsem obchodoval s drogami, ale líčím jim svá nešťastná dobrodružství. Vypadám přitom, že mám mnohem větší talent, když jsem z nich dokázal uniknout.

„Hacilit se musel změnit,“ podotkla Kyan.

„Ano, teď je jiný. Podsvětí už není tak vidět a je zatraceně složitější, ale nezmizelo.“

Napila se a otočila oči v sloup. „Panebože. Jestli je tohle tvoje rada, tak o ni nestojím. Nestojím ani o tátovy rady a určitě nechci slyšet venkovsky prosté rady té šílené divy Vlaštovky. Měla jsem o tobě lepší mínění. Dovol mi, abych se dopouštěla vlastních chyb!“

„Nestojíš o Bleskovy rady? O rady nastřádané za čtrnáct set let?“

„Spíš nudu nastřádanou za čtrnáct set let!“

„Až ti bude jednadvacet, zdědíš Sokola,“ namítl jsem.

„Právě před tím utíkám! Moje opravdové místo v životě, no potěš. Jak můžu být ptacká dáma, když se vůbec ptacky necítím? I když ne že by záleželo na tom, že nemám křídla; Ptakkové mě přijmou a stejně nemám na vybranou. Ale mám pocit, že nikam nepatřím. Táta mi dal tohle –“ Zahákla prsty za řetízek rubínového přívěsku, jako by ho chtěla utrhnout a zahodit. „Říká se, že se v našem rodě dědí. Ale já nepatřím ani k Mikavodům. Ty mi říkáš, abych se vrátila domů, ale já prostě ani nevím, kde ten domov mám. Morenzie je jediná země, která je svobodná.“

„Tohle před Bleskem neříkej.“

„V Ptacce jen pět rodin vlastní osmdesát procent země. Morenzané žádnou takovou pitomou aristokracii nemají. Nemusejí se klanět a poklonkovat. Ty nevíš, jaké to je být holka uvězněná v Awndynu.“

Přikývl jsem. Tohle byla pravda.

„Hacilit je tak velký! Je tady tolik lidí mého věku. V Awndynu jsem nikdy neměla kamarádky. Ale, proboha, Jante, co to znamená pro tebe? Jsi příšerně starý. Chrání tě Hrad, stejně jako tátu.“

„Měla jsi mě vidět v Mírném Brodu, jak si jednou rukou snažím udržet střeva v břichu.“

„Úplně koukám. To je mi líto.“ Štípla se do tváře a potřásla hlavou. „Ty si myslíš, že máš před sebou mladou holku, ale z těchhle očí hledí

velmi zkušená žena, co do zkušeností nejmíň tak stará jako ty. Teda skoro. Mám všechno řádně zcestované.“

„Jezdila jsi sama, nebo tě někdo vozil?“

Stáhla obočí. Pokračoval jsem: „Ještě jsi nebyla na jih od Awndynu a na sever od Mikavodu.“

„Teď jsem tady sama. Tak mě nepodceňuj. Vezmi si Rawneyho. Setkala jsem se s ním teprve před čtyřmi dny a říká, že pro mě udělá všechno na světě. Může pro mě sehnat všechno, i blaf. Pomohl mi nastěhovat se na Haldu.“

„Tam tedy teď bydlíš?“

„No… ano, dalo by se říct. Zapiš si to za uši. Já se nechci nechat zavřít v Awndynu s tou šílenou primadonou.“

Rawney se vrátil s pitím, ale bez jídla. Kyan ani nevrátil drobné, ale ničeho si nevšimla. Přede mě postavil celou láhev laciné whisky. „Nate! Popadněte ji do pařátů!“

„Nemám paráty,“ odpověděl jsem popuzeně, ale on na mě dál neurvale zíral, zatímco jsem si naléval. Taky jsem se na něho zadíval a pak konečně oči odvrátil.

Lidem se přirozeně protiví každý, kdo jim dává rozkazy, a Zaskajové obzvlášť nemají v lásce pohledné nesmrtelné, kteří umějí létat. Rawney se pokoušel najít něco, v čem by se mi mohl cítit nadřazený a, jak je u těchto lidí obvyklé, soustředil se na mé rhydanské kořeny. Pro Morenzany není v mém vzezření a vystupování mnoho, s čím by se mohli ztotožnit; všechno, co je ve mně lidské, jsem se naučil. Charakterizují Rhydany jako bandičku beznadějných opilců; představa, že by někdo mohl slétnout z hor a začít jim rozkazovat, je jen další urážkou jejich důstojnosti. A kromě toho, pokud se podobá většině Zaskajů, bude mě považovat za hlas Císaře a bát se o to víc. Smrtelníci si někdy myslí, že vzhledem k tomu, že mám možnost hovořit s Císařem, jsem mu blíž než ostatní nesmrtelní. To ale není pravda a stejně, proč by mě San posílal, abych tajně sledoval někoho, jako je Rawney?

Kyan se rozpačitě zasmála. „Je hodně zvláštní mluvit s jedním z tátových spolupracovníků.“

„Jako budoucí sokolská guvernérka,“ řekl jsem, „si na to zvykneš.“

„Kolikrát ti to musím ještě vykládat? Já nechci být guvernérka! Hnusí se mi, když na sobě celou dobu cítím tíhu tátových očekávání! Ty můžeš být spokojený, lítáš si a nikdy nebereš v potaz rizika. Plány, co se mnou táta má, mě nechávají v klidu. Já mám jiné. Jak se opovažuje předpokládat, že má stejný vkus jako já? Vždyť mě ani nezná!“

„Ale lovy v Sokolu se ti přece strašně líbily,“ namítl jsem.

„Ano, já vím. Divné, co? Myslím, že mi prostě zevšedněly. Zklamalo mě to. Už nechci vídat pořád stejné tváře.“ Otočila se na

Rawneyho. „Jant mě kurevsky vytáčel těmi svými vzrušujícími plány, které jsem nemohla uskutečnit. Zbožňovala jsem jeho historky o vzdálených místech. A teď v jedné z nich žiju!“

Tomu jsem se musel usmát. „Blesk by vyskočil vzteky z kůže, kdyby věděl, že sedíš v baru.“

„Ts. Ten? Ten nechápe, co je v životě skutečné. Toho svazuje jen jeho smysl pro čest. Já myslím, že bysme měli napřed cítit, a pak podle svých citů konat. Jante, já jsem chtěla, aby někdo poznal, co mám v hlavě. V Awndynu to nikdy nikdo nedokázal, takže změnit se musím já. Pomyslela jsem si: jestli se nezměním, umřu. Ale teď se přede mnou budoucnost otevřela dokořán!“

Dolil jsem si whisky. Takhle mluví každý rozmazlený teenager a Kyan byla v ráži. „Zase se mi vrátilo nadšení. Mívala jsem pocit, jako bych spala, jako bych čekala, kdy začnu žít vlastní život. Žila jsem se zatajeným dechem a v úzkosti, ale byla jsem připravená, a teď se konečně začíná něco dít! Nenávist k Awndynu mě napružila jako pérko a vystřelila mě do Hacilitu. Teď už se nezastavím.“

„Fronta by ti mohla připadnout stejně osvěžující,“ řekl jsem. „Viděla jsi někdy živý Hmyz? Ne? Tak to bych ti mohl ukázat věci, které tě vzruší ještě víc než Hacilit.“

Pohlédla na Rawneyho. „Vezmi ho s sebou,“ poradil jsem jí. „Blesk si ho zamiluje.“

Kyan pomalu odpověděla: „Hacilit mě víc očišťuje. Tady se můžu ztratit. Nikdo neví, kdo jsem.“

„Já myslím, že to lidi vědí!“

„Kecy, Jante. Kecy. Poslyš. Existují tři sorty lidí: lidi z Awndynu nebo Mikavodu se nemusejí ptát, kdo je tvůj otec, protože to vědí a berou to jako samozřejmost. Potom jsem se vydala na cesty a potkala lidi, jako jsou u Aver Sokolíků, kteří si naopak myslí, že je důležité se ptát, kdo je tvůj otec. Když jim to řeknu, jsou překvapení a trochu vyděšení, protože vlastně nevědí, co na to říct. Myslí si, že by se mnou měli zacházet v rukavičkách. Tyhle lidi nenávidím. A potom jsou opravdoví lidé, jako tihle Morenzani. Ty nikdy nenapadne, aby se vyptávali; pokud jde o ně, je to bezvýznamná záležitost. Jednají se mnou jako s každou jinou holkou.“

„V tom je ta potíž.“

Rawney mlčel, ale byl v obličeji pořád brunátnější, dokud nevybudil. „To o tom víš hovno, nesmrtelníku! Tys z města vypadl! Tys to nakonec vyhrál. Jo, odešels a získals nesmrtelnost a vzal sis bohatou nevěstu. Tak co tady pohledáváš? Pročs sem přišel? Mazej zpátky na Hrad. No tak – táhni! S těma svejma zasranejma chytrejma poznámkama a těma divnejma staromódníma hadrama sem nepatříš!“

Naklonil jsem hlavu a upřeně se na něho podíval přes vlastní lícní

kosti. Jestli se chtěl rvát, dokázal bych mu třemi pohyby zarazit do zadku cepín. „Namouduši," procedil jsem mezi zuby, „kdybysme neposílali lidi z Hacilitu bojovat s Hmyzem, mlátili by se mezi sebou."

Rawney sebou cukl a upřel pohled na Kyan. „Koukej, holčičko, mluvíme s bláznem. Opravdovým degenerátem. Je mu dvě stě let a umřít se nechystá, takže ve srovnání s náma smrtelníkama musí být blázen. Nemá s náma nic společnýho."

Kyan vyšpulila rty. „To, že vypadá pořád stejně, je vážně nechutné. Připomíná mi to, jak jsem byla malá."

Povzdechl jsem si, urážek jsem měl už po krk. „Prosím tě, Kyan. Já tě tady nechci nechat. Tohle Bleskovi říct nemůžu."

„Já nemůžu uvěřit, že jsi na tátově straně!"

„Nejsem. Souhlasím s názorem, že bys neměla pokorně vést život, který ti nalinkoval. Jestli chceš, na vládnutí zapomeň. S tím nemám problém. Ale myslím, že jsi trochu zranitelná a –"

„Já se o sebe dovedu postarat!" Než jsem ji stačil zastavit, vytáhla zpod pohovky luk a vysunula ho z pouzdra.

V baru se najednou rozhostilo ticho. Otočily se k nám všechny tváře, ale Rawney vstal a zavolal: „Chcete vidět ještě něco?"

K mému úžasu začali všichni tleskat. Nikdo nevyklouzl ven, aby zavolal strážníky. Kyan jim mávnutím poděkovala. Položila si luk přes koleno a přejížděla po něm rukama, aby ho zahřála, potom opatrně ohnula oba konce a napnula tětivu. Oba konce se zužovaly a na reflexní luk byly překvapivě pružné. Na palec si nasadila kostěný kroužek a z toulce vytáhla dva šípy, kratší než běžné vojenské šípy. Na ostré jehlové hroty natlačila korkové zátky z láhví od zázvorové limonády a řekla: „Předvedu vám jeden kousek."

„Tohle už jsem viděl. Je to jeden z Bleskových fíglů."

„Ne, to je *můj* kousek." Ani teď podruhé neslevila nic z důraznosti, takže jsem se rozhodl, že ji nechám vyhrát. „Tak jen do toho."

Neobtěžovala se vstáváním. Nasadila šíp na tětivu a nataženými prsty si ji přitáhla k líci. Zamířila a vystřelila.

Na nejvzdálenějším stole vyskočila do vzduchu láhev, s rachotem dopadla zpátky a začala se točit, až se jí blyštělo prázdné hrdlo a dno.

Kyan vypustila druhý šíp a ten točící se láhev znovu zazátkoval. Síla nárazu ji srazila ze stolu. Několikrát na zemi poskočila a odrazila se jednomu mladíkovi od nohy. Ten ji zvedl. Zátka byla pevně na svém místě a vyčníval z ní šíp.

Překvapené obecenstvo se znovu roztleskalo. Kyan vzpažila a zvedla tři prostřední prsty; palcem přidržovala malíček u dlaně. Kdysi dávno to byl lučištnický pozdrav, nyní velmi vulgární gesto.

„Vidíš?!" zavolala ke mně. „Všichni tihle noví přátelé!" A hlasitěji dodala: „Ukažme Kometovo, jak se umíme bavit! Všechno pití je na můj účet!"

Ozval se jásot a lomození, jak se všichni začali tlačit k baru. V ohromení jsem řekl: „Máš skvělou mušku. A taky úžasný luk."

„Díky. Navrhoval ho táta."

„Když tu nebudu, v Hacilitu už ho nikdy nepoužívej! Proč nechceš jít na frontu, když tě tak baví střílet? S Hmyzem můžeš trénovat každý den."

„Já se k tátovi nevrátím. Leda až budou nad Výpadem stát dva mosty! Než se s ním budu bavit, to napřed Císař odejde z Hradu, vrátí se bůh a nastane konec světa!"

„Snažil se ze všech sil. Vychoval tě, jak nejlíp uměl." Ukázal jsem na luk jako na doklad Bleskovy štědrosti.

„Co tě nemá. Může za to, že mi zabili mámu. Mohl ji zachránit, ale nechal ji umřít."

Položil jsem láhev zpátky na stůl.

„Cože? Kdo ti to řekl?"

„Karmína Dei. Jedna z mých nevlastních sester."

„Lže. Blesk dělal všechno, co mohl, aby ji zachránil. Vím to; byl jsem u toho." Kyanina nevlastní sestra byla stejná mrcha jako jejich matka Ata. Po Atině smrti zůstala část její obrovské rodiny v kontaktu, jako součást velké tajné organizace, a Karmína má v této době celou tuhle podezřelou síť pod palcem. Byla kapitánkou městského přístavu; neuspěla při posledním klání na Námořníka Kruhu a status neúspěšné Námořnice z ní udělal ještě jedovatější osobu.

„Karmíniny řeči nesmíš poslouchat," varoval jsem ji. „Bydlíš u ní?"

„Ne. Ne tak docela. Karmína mi prozradila spoustu tátových tajemství a já vím, že některá musejí být pravdivá. Koneckonců mě nechal u guvernérky Vlaštovky Fatarské. Ta mě nutila, abych se učila hrát na ty její hloupé nástroje, které mě ani trochu nezajímaly. Jednou, když jsem byla malá, jsem předstírala, že jsem Hmyz pod tím jejím pitomým klavírem, a náhodou jsem ho poškrábala. Vlaštovka málem vyskočila z kůže. Potom jsem měla s hraním si na Hmyz utrum. Kráva jedna. A s tátou si pohrává líp než s kdejakým nástrojem! Občas zajedu do Mikavodu, ale on si vůbec neuvědomuje, jaké jsou mezi návštěvami pauzy. Co dělá tak zatraceně důležitého, že se musím starat sama o sebe?"

Kyan se o sebe nikdy starat nemusela. Všude, kam se vydá, čekají sloužící, aby vyhověli všem jejím rozmarům. Pozvedl jsem sklenku a hodil do sebe všechno, co v ní bylo. Už jsem se s ní nechtěl přít. Došla mi s ní trpělivost a musel jsem se věnovat příliš mnoha jiným věcem. Nevěděl jsem, jestli moudřím věkem nebo jsem jen vyčerpaný; ale pokud moudrost znamená uvážlivěji využívat čas, možná nás k moudrosti nutí vyčerpání.

Zavrtěl jsem hlavou. „To je jedno. Jiná věc je být sedmnáctiletá

holka, která se nechá ovlivnit kdečím, co kdo řekne. Věř si, čemu chceš. Neřeknu Bleskovi, že jsem tě našel. Ale až tě přestane bavit potloukat se po městě, přijeď za námi na frontu, ano?“

„Paráda!“ Zapálila si cigaretu a další mi nabídla a naklonila se, aby mi svou připálila.

Rawney po ní bleskl žárlivým pohledem, ale ještě mi přilil do sklenky whisky. Možná nakonec nebyl tak špatný. Zatřásl lahví a pak se na mě zvláštně podíval. „Sakra. Všechny historky, co jsem slyšel o Rhydanech, jsou pravda.“

„Ještě jednu debilní poznámku a nechám tě odvelet do Ressondu. Abys věděl, Rhydani žijí víc než pět tisíc metrů vysoko. Potřebujem pít alkohol, aby nám nezmrzla krev.“

„No to jo,“ poznamenal sarkasticky.

„Na to vem jed,“ opáčil jsem. „Nevymýšlím si. Copak bych ti lhal? Ne. My musíme pořád pít alkohol. A alkohol Rhydanům taky pomáhá zapomenout na odporné jídlo. Mezi lovením a kocovinami není čas na pořádné vaření; myslím, že Rhydani se obtěžují vařením jenom proto, že nemůžou jíst jídlo syrové.“

„Nemůže být pravda,“ vmísila se Kyan, „že jsi jediný ptacký a rhydanský kříženec na světě.“

Pokrčil jsem rameny. „Určitě existovali jiní a jiní budou existovat v budoucnu, dokud se budou Ptakkové snažit dobývat horské vrcholy… Já jim pořád vytrhávám ty jejich hloupé vlajky a posílám je zpátky. Některé ptacko-rhydanské děti nemusely být životaschopné a nepřežily. Některé se třeba nikdy nedostaly z Temnin nebo neuměly létat, buď proto, že nebyly silné, nebo nebyly dostatečně chytré, aby se to naučily. Mně to koneckonců trvalo deset let. Taky si umím představit, že většinu zkřížených dětí rodiče shodili z útesů. Tohle by se stalo i mně, kdyby nebylo Eilean. Rhydanská neprovdaná matka nechtěné dítě zabije, pokud je jí přítěží.“

„To je brutální,“ řekl Rawney. „Zvířata.“

„Ne. To je otázka vlastního přežití. A stejně, všimni si, co kdo říká.“ Obrátil jsem se na Kyan. „Možná jsme podobní. Já jsem se od svých kořenů odvrátil a ty se o to snažíš.“

„Nesmysly,“ nedávala mi pokoj. „Ty jsi strašně rád, když můžeš dát najevo, že jsi jiný. Pořád natáčíš hlavu, aby se ti světlo odráželo v očích.“

„Nenatáčím!“

„Ale ano. A čteš budoucnost z karet. Všude si je nosíš s sebou.“

„Jenom abych měl co předvádět lidem.“ Sáhl jsem do vnitřní kapsy kabátu pro odřený balíček dvaceti pěti kožených čtverců a trhnutím ruky jsem je rozprostřel. Nabídl jsem jí je a Kyan se naklonila, aby si jednu vybrala. Bedlivě si ji prohlížela a převracela ji v prstech. „Koukni, Rawney. Jant má tyhle rhydanské karty.“

„Už toho nech," řekl. „No tak, holčičko, už bysme měli jít."

„Pořád ti říkám, abys mi přestal říkat 'holčičko'!"

Chytil ji za zápěstí a já jsem strnul, ale Kyan se mu vysmekla. Viděl jsem, jak v ní kypí krev, a poprvé jsem uvěřil, že mluvím s Bleskovou dcerou. Dala si záležet, aby mu s patřičně aristokratickým přízvukem vysvětlila: „Jestli to uděláš ještě jednou, vojáku, odejdu s Kometou." Potom se otočila na mě, jako by chtěla od Rawneyho odvést pozornost. „Přečteš mi karty, Jante?"

„Dobře." Rukávem jsem utřel ze stolu whisky. Poklepal jsem balíčkem, abych karty urovnal, a rozložil je obrázky dolů.

„Jak se to dělá?"

„Ty karty…" Vypil jsem naráz celou sklenku. „Ty karty neodhalují budoucnost. Jak by taky mohly… Budoucnost není daná. Tyhle karty ti říkají, jaká jsi teď, v přítomnosti. Všechno, co potřebuješ poznat, abys mohla co nejpřesněji předpovědět budoucnost… všechno, co vůbec *můžeš* poznat, jsi ty sama. Většina lidí nezná svou vlastní povahu nijak dobře a tyhle karty ti pomáhají uvažovat. Potom, pokud jde o budoucnost, dovedeš věci do důsledků. Budeš pokračovat a budoucnost si vytvoříš – tvoje povaha bude hlavním faktorem."

„To jsou karty pro *přítomnost?"*

„Rhydani žijí přítomností. Dál do budoucnosti moc nemyslí; pro ně je to jen další přítomnost. Přečíst už je musíš sama. Pro interpretaci vlastního charakteru máš nejlepší výchozí pozici."

„Ale já nevím, co ty obrázky znamenají!"

Zamával jsem cigaretou. „Jsou to jenom obrázky. Nemají žádný určitý význam. Znamenají všechno, co si myslíš, že znamenají. Takhle to funguje."

Kyan se zalekla. „Myslím, že jsem na to moc opilá."

„Skládají se z pěti barev: ledu, skály, alkoholu, koz a orlů." Otočil jsem nejnižší kartu ledu: úkryt ve sněhové díře. „Tahle třeba může znamenat: nezapomeň se starat o svou výstroj, nebo zemřeš hlady. Tahle, kůzle, může znamenat: nehoň se za ženou, se kterou nejsi ženatý. Nebo nežeň se s nějakou pomalou čubkou, jejíž všechny děti jsou Sirové. Víš, závisí to na tvých okolnostech. Vyber si pět karet…"

Kyan si vybrala. Položila je do úhledné řady a první otočila. „Balvany," řekl jsem.

„Co prosím?"

„Ty jsou ze skalní řady: štěrk, oblázky, balvany, útesy a hory. Přeber si to, jak chceš."

Začala nad koženým čtvercem uvažovat. „Znamená to něco, co ti brání v cestě, že? Nějakou nepřekonatelnou potíž. Třeba tátu. Znáš jeho palác? Věděls, že všechny klíčové dírky ve dveřích po celé Dlouhé chodbě se táhnou v tak dokonalé řadě, že se jimi můžeš dívat od jednoho konce paláce na druhý? Takhle k vzteku to tam je. Je to tak

pedantské a dusivé, že se z toho člověku dělá špatně. Vždycky, když jsem tam byla na návštěvě, měla jsem hrůzu, že něco rozbiju. Myslím, že ho děsím, protože se zoufale snažil pěstovat obrázek přátelského otce. Nesnáším Mikavod. Jsou to hotové balvany; těžké a nehybné."

Obrátila další kartu a vyhrkla: „Co je u Říše tohle?"

Podíval jsem se. „To je mrtvá koza. Z kozí řady: mrtvá koza, koza na pastvě, nadržená koza, kozí matka, kůzle."

„Ty si musíš dělat srandu." Zvedla oči od karty ke mně. „Má to něco společného se smrtelností. Tyhle karty vážně fungují, že jo? Já jsem smrtelná a táta ne… Každý ví, že mu někdy v budoucnosti umřou rodiče. Přemýšlí, jak k tomu dojde. Jaké to bude, až se to dozví. Jak je bude pohřbívat? Jestli je nejstarší, nevyhne se uvažování nad dědictvím. Já tohle nemám. Já takhle přemýšlet nemůžu. To je jedna z věcí, kterou nemůžu vystát – táta bude na světě pořád, úplně stejný jako vždycky. Vlastně vím, že ten den, kdy mě bude pohřbívat do hrobky na tom jeho pitomém ostrově, bude vypadat přesně jako dneska. Ani palác nebude jiný. Nikdy se ho nezbavím! Cítím takovou tíhu… Myslím, že je to příšerné."

Otevřela další láhev piva. Nezdědila Bleskovo znalectví, ale měla jeho schopnost zdlouhavě rozmlouvat. Jedno pivo vede ke druhému, jak dobře víte, ale Kyan nebyla tak opilá jako já. Uznale jsem ucucával whisky. „Na začátku to byla pěkná sračka, ale teď už se dá… Každá dobrá whiska se musí dostat na dno."

Kyan otočila další kartu, letícího orla. „Tak tahle je snadná. To jsem já, jak utíkám, snažím se utéct od hejna a najít si čistý vzduch, snažím se udělat něco jiného. Je to divoké zvíře, symbolizuje svobodu jako moje příjmení. Jsem ráda, že jsem si nevzala žádné věci. Schválně jsem se tady ztratila bez minulosti, bez jakéhokoli důkazu, že existuju. Mám sama sebe, to je všechno; s tím jsem spokojená…"

Shovívavě jsem čekal.

„… Ve městě se cítím nesvá, velká a nemotorná. Tahám za dveře, do kterých bych měla tlačit, tlačím do dveří, které se otvírají tahem. Ale brzo si na město zvyknu. Jsem sama, rozptýlená v davu – přesně, jak to chci."

„Být rozptýlená v davu, jo?"

Zamračila se na mě a rychle otočila další kartu. „Co je tohle?"

„Orel v hnízdě."

„Orel v hnízdě… To musí vyjadřovat domáckost, manželství. Manželství… páni, říkala jsem ti o těch chlapech, které mi táta představoval? Jsou příšerní."

Rawney se ušklíbl. „Nápadníci ti nejsou po chuti?"

„Jsou tak povrchní! Pořád přicházejí s nějakými neopodstatněnými domněnkami!" Kyan nenápadně přešla do vysoké ptačtiny, která se hodila k hovorům o umění, společnosti a jejích poskvrnách, ale

máločemu jinému. „Tohle je jejich repertoár: 'Vy jste Bleskova dcera, neříkejte. Kdy dosáhnete zletilosti?' 'Poslyšte, vy znáte Kyan ze Sokola? Je to tak upravená blondýnka.' Na těchhle řečech jsem vyrostla, je to k zbláznění. Jejich rozhovory se točí kolem nich samých, nikdy nemluví o ničem, co stojí mimo jejich obzory. Nenáviděla jsem je do posledního vojenského kapitána. Neobtěžovala jsem se k nim ani vyjadřovat. Nechávala jsem je proklouzávat mezi prsty – a je mi jedno, že jsou pryč."

Zadívala se na okno, z něhož teď bylo zrcadlo na tmavém pozadí. „V paláci mi připadalo, že dny trvají celou věčnost. Chodila jsem spát jako úplně jiná bytost, než jaká jsem byla, když jsem se probudila. V tom zatraceném velkém baráku jsem chrastila jako skulař v kameni."

„Jako co?"

„Promiň. To je awndynský slang. Snažila jsem se ze zvyku pokračovat, ale nedokázala jsem ani docházet za svým soukromým učitelem. Přepadla mě netečnost. Neustále jsem se omlouvala z večeří a vracela se do svého pokoje. Lehávala jsem na posteli a divila se, proč cítím takový zmatený odpor. Popichovala jsem se a kárala se. Přehrabovala jsem se v myšlenkách, až z nich byla hustá, kolotající masa. Potřebovala jsem s někým mluvit, jinak mi mělo přeskočit. Vlaštovka všechno tlumí a ochlazuje a je ráda, když je zbytečná. Tak jsem utekla."

Složil jsem ruce na stole a položil na ně hlavu. Nacházel jsem se v té fázi opilosti, kdy každý další hlt alkoholu chutná jako zvratky. Cítil jsem, jak se mi scvrkává mozek a vysychají myšlenky.

Rawney objal Kyan kolem ramen svou mohutnou, chlupatou rukou a začal jí šeptat do ucha. Kyan přikyvovala, vyvedená z míry kartami. „Nepřestávám si pohrávat s myšlenkami na budoucnost. Co se mnou bude? Nepřestávám si samu sebe představovat v budoucích situacích, ale ať se snažím, jak se snažím, nedokážu se vidět jako guvernérka Sokola."

„Vůbec mě nepřekvapuje, že se to Rarohovi bojíf říct," zamumlal jsem.

„Rarohovi? Komu? Jo, ty myslíš tátu." Zahihňala se. „To je zvláštní… nikdy nad jeho vlastním jménem nepřemýšlím… Ano. Je naživu už celou věčnost. Dohadovat se s ním je strašidelné. Možná si o sobě myslím bůhvíco, když s ním nesouhlasím. On má odpověď na všechno, vyzkoušenou a ověřenou, a má vždycky pravdu! Všechno ví a nikdy se nedopálí, má příšernou trpělivost. Dává mi jen další nudné odpovědi! Je to k vzteku! Já chci vyzkoušet něco nového, i kdyby to nemělo být správné!"

Otočila poslední kartu v řadě.

„Tohle… to je džbánek s pivem."

„Tak to musí být pro Rhydany šťastná karta," poznamenal

Rawney.

„Mm.“

„Všechno dopadne dobře,“ nechala se unést Kyan. „Když si budu *ve* světě razit vlastní cestu, budu mít úspěch. Je to pivo, ne mikavodské víno!“

„Karta s vínem tady není,“ hlesl jsem.

„Dozvím se, kdo jsem. Kdyby to doopravdy záleželo na krvi, Blesk by mě znal líp, ne? Možná jsem zdědila pár rodových vlastností, ale přijdu na ně sama!“

To bys teda měla, pomyslel jsem si. Obloha mé mysli se dočista zatáhla. Zavřel jsem oči.

Kyan se naklonila a zašeptala mi do ucha: „Odteďka si budu žít vlastní život, kde a jak se sama rozhodnu. Řekni tátovi, aby na mě zapomněl. Za pár set let už si nevzpomene. Jinak to nejde.“

Probudil jsem se. V baru bylo zhasnuto a pusto. Znepokojivé světlo deroucí se zpod dveří, za nimiž měl kancelář majitel podniku, vykreslovalo siluety židlí položených na stolech a strukturované linky, které se táhly od koštěte do lepkavějších oblastí podlahy. Přes páčky výčepu visely ručníky.

Do prdele. Jsem pod obraz… a ztratil jsem Kyan. Vzala roha. Do prdele, už jsem ji měl a já… ona… Rawney mě opil! Ten hajzl – a já mu na to skočil!

Dopotácel jsem se k baru, strčil hlavu pod kohoutek a pustil si do obličeje vodu. Majitel mě musel nechat vyspávat na stole, zatímco kolem mě zavíral bar. Ovšem, Eszaje by se neodvážil vzbudit.

Zápasil jsem se západkami na dveřích. Venku všemu dodávalo lesklou patinu mlhavé mrholení. Zvedl jsem si límec kabátu, ale džínovina brzy promokla a já byl v tu ránu zmáčený, jako bych se ocitl v prudkém lijáku.

V Galtu panovala tma; na ulici nesvítila žádná lampa a horní patra obchodů měla zavřené okenice. Mezi nimi jsem občas zahlédl jen slabé záblesky.

Teď jsem musel s tou potvorou znovu začít hrát na schovávanou po celém městě.

Kapitola sedmá

Žádná olejová lampa nesvítila, skla měly špinavá a potřísněná mušinci. Velrybího oleje se v dnešní době nedostávalo, a byl vyhrazený pro osvětlení domácností a nikoli ulic. Jeho cena dosáhla závratných výšek poté, co se v oceánu usídlili obrovští mořští hadi. Jak se zdálo, jejich hlavním zdrojem potravy byly právě velryby.

Dlažbu náměstí před barem pokrývala slabá vrstva vody smíšená s bahnem nanošeným z potahové stezky. Pohlédl jsem na zem, na palimpsest stop, šířící se ode dveří. Bude vůbec možné Kyan vystopovat? Rozhlížel jsem se a narazil na jemné bláto, do něhož byl vyražený jasný vzorek boty s mohutnou podrážkou, příliš malé na mužskou nohu. Tohle jsou Kyaniny drahé boty. Pomalu jsem stopy sledoval a dával si pozor, aby mi žádná neunikla. Bylo jich málo a dělily je velké vzdálenosti, ale pokud byly opravdu její, zdálo se, že se vydala podél potahové stezky.

Pokračoval jsem v pátrání, ubíral se vedle temného kanálu, vyhýbal se varikózním štětkám a jejich odměřeným pasákům, kteří se zjevovali na pozadí noci. Pod botami mi čvachtalo bahno. Mířil jsem na východ ke Starému Městu, ale ještě jsem neopustil Galt a v bočních uličkách a výklencích se mi naskýtala příšerná podívaná. Rychle jsem prošel kolem prostitutky s obnaženými ňadry a krátkými roztrhanými spodky, jíž na bocích vystupovala žebra ostrá jako břitvy.

Stopu jsem ztratil pod spletí kolejí vyjetých bicykly. Rozhlížel jsem se a byl si až příliš vědom, jak rhydansky vypadám. Stopovat jsem se naučil při cestách do hor. Když jsem zabočil ke kanálu, hladký kožený otisk s pevným, mužným nášlapem mohl patřit Rawneymu. Ano, jedna stopa částečně zakrývala Kyanin neostrý otisk. Pokračoval jsem v chůzi a uvažoval: opravdu jsem se snažil nevypadat v Hacilitu jako Rhydan, ale očekávání jiných lidí mě neustále vracela do mé role. Častokrát jsem si uvědomoval, že se stylizuji do osamělé, sebestředné, přelétavé postavy, kterou očekávali. Ale co, do prdele, alespoň si díky

tomu ode mě zachovávají odstup. Mohli se ke mně sice chovat přezíravě, ale taky toho ode mě příliš mnoho neočekávali a nechávali mě, ať si dělám, co chci.

Ucítil jsem palčivý zápach přepáleného tuku a smaženého jídla, jako by všichni místní zhltli novinový kornout plný hranolků a potom si společně říhli. Přešel jsem z Galtu do Starého Města. Povodí kanálu většinu čtvrti zahladilo, ale zbývající budovy, mnohokrát přestavované, pořád stojí tak blízko u sebe, že mezi nimi není místo na nic dalšího. Ptacká města občas zničí Hmyz a potom se na jeden zátah staví znovu, ale tady staré budovy mezi sebou ukrývaly divokou směsici moderních stylů. Nové domy zde vyrůstají vzápětí po požárech a obyvatelé své město neustále vyspravují, takže velká část Starého Města je úplně nová. Utíkal jsem pod vysokými kupeckými domy. Z barokních štítů rašily kladky a plošiny, kterými se do nich dopravuje zboží, uskladňované na vlastních půdách. Šel jsem kolem kotviště říčního autobusu, který pendluje do Marennova doku na západním břehu. Minul jsem stánek s pečenými kaštany, posetý papírovými pytlíky a nasáklý dešťovou vodou. Prošel jsem Hlezenními stájemi, kde se v mé přítomnosti neklidně rozhýkali osli prodavačů rumu. Tady se uvazovali koně, protože ti do úzkých uliček Starého Města nesměli.

Prošel jsem kolem kanceláře správce přístaviště a došel k opuštěné části kanálu, přes kterou jsem se vydal k lávce pro pěší. Za chůze jsem nadával; whisky mi slévala všechny myšlenky do jedné šmouhy a déšť stále houstl. Všechny bouřky se ženou do Hacilitu od moře, navíc se zdá, že tu začínají všechna roční období a jarní liják už překonával všechna očekávání.

Okapy ústily do plného kanálového koryta, kde kotvily úzké dřevěné čluny. Pár se jich neuvěřitelně lesklo, jiné byly jen práchnivějící vraky. Některé měly na délku celých třicet metrů, jiné připomínaly spíš rakve. Měly zatažené závěsy a vládlo na nich ticho. Tma tlumila barvy nátěrů do různých odstínů šedi.

Vstoupil jsem pod most, osvětlený lampami osaměle kotvícího nepříliš širokého člunu. Stopy ubíhaly do plochy rozryté hlíny, kde byla taková spousta jiných otisků, že jsem vůbec nedokázal určit, k čemu tady došlo. Některé se vracely do Galtu; byly mezi nimi stopy Rawneyho, ale nikoli Kyaniny. Tady se zastavila – nebo ji ti muži odnesli.

Pátral jsem po jejích stopách i o kus dál, neboť mi práci usnadňovala světla z loďky. Okrouhlé svítilny na přídi i zádi ve skutečnosti žhnuly, jako by na palubě probíhala nějaká oslava, ale všude bylo ticho. Kdo by opouštěl člun a nechal na něm zažehnuté lampy?

Loďka měla lahvově zelenou barvu a byla osázená červenými pláty

s mosaznými doplňky. Kormidlo se lesklo častým používáním a skvělo se pentlemi a vedle něj visel zvonec, kterým se sdělovaly pokyny mechanikům v plavebních komorách. Ledabyle jsem nahlédl na příď, těsně nad úroveň dlaždic mola. Horní část paluby zdobily červené a bílé kosočtverce, podobné cukrovinkám, mezi nimiž byla připevněná cedule s nápisem: *Halda.* Pod ním bylo malými tiskacími písmeny vyvedeno: Karmína Dei. Registrováno ve Starém Městě.

Dřepl jsem si k oknům, zalitým v olověných rámech. Zvnitřku k nim byla připevněna jakási houně. Zaklepal jsem na sklo a zavolal: „Kyan! Haló, Kyan? Rawneyi?“ Ticho.

Poslouchal jsem a poznával všechny zvuky noci – v dáli se ruch Starého Města rozplynul do tlumeného ševelení. Někde v podrostu na vzdáleném břehu štěbetala kachňata. Volal jsem, tázavě, zvesela, zdvořile a nakonec rozkazovačně, ale odpovídalo mi jen další ticho.

Jsem Císařův Posel a tohle si nemůžu nechat líbit! Popadl jsem sloupek zábradlí na střeše a vyskočil na plochou římsu, ubíhající kolem celého člunu. Plavidlo se zlehka zahoupalo a já ucítil, jak se kýl odrazil od smrdutého slizu na dně kanálu. Lodě nesnáším. Velice snadno jsem si dokázal představit, jak se obrací dnem nahoru a shazuje mě do černé vody. Pomalu jsem se sunul k zádi. Cítil jsem, jak botami našlapuji na drobné nerovnosti v nátěru.

Sestoupil jsem na záďovou palubu, sehnul se pod kormidlo a otevřel lakovaná dvířka, která by klidně mohla vést do kredence. Vsoukal jsem se do úzkého vchodu. Uvnitř bylo teplo a dusno.

Shlédl jsem do dlouhé obdélníkové kajuty. Dovnitř kolem mě vnikl průvan a rozcinkal několik provázků, ověšených lasturami. Na okenních tabulkách zachřestily kotoučky barevného skla. Zavěšený lampion s vystřiženými měsíci a hvězdami vysílal na stěny jejich otáčející se obrazce.

Z lůžka, které tvořila hromada prošívaných dek a ovčích kůží, trčela útlá modrobílá ruka s bezvládnými prsty. Zalapal jsem po dechu. Kyan.

Seděla mezi polštáři s hlavou zvrácenou dozadu a ode mě, s roztaženýma nohama a vyhrnutou sukní. Na podlaze u jejích nohou ležel jakýsi hubený muž. Měl zakloněnou hlavu a kolem úst zaschlou pěnu. Byl dočista mrtvý.

Ty jo. Tohle se mnou nemá nic společného.

Ale ano, má. Je to *Bleskova dcera.*

Natáhl jsem nohu ze schůdků a po zádech se vsunul dovnitř. Mrtvý muž ležel zaklíněný mezi stěnou a lůžkem. Musel dostat záchvat a házet sebou na zemi, protože z komína vykopl baňatá kamna. Ta teď stála nakloněná na své podložce. Otočil jsem ho; byl tak strnulý, že když jsem ho položil na bok, ruka mu trčela do vzduchu. Prázdný pohled už neupíral na strop, ale na mě. Podíval

jsem se na jeho cedulku – jmenoval se Sharny. Přitom něco upadlo na zem a skutálelo se přes kobereček. Sklonil jsem se a šátral po zemi, dokud jsem v prstech nesevřel skleněnou injekční stříkačku. Sharny měl odepnuté rukávy; jeden jsem mu vyhrnul. Celou ruku měl posetou červenými tečkami, natěsnanými tak blízko u sebe, že se mu roztrhaly žíly a teď vypadaly, jako by do nich mohl vnikat vzduch. Kůži v ohbí lokte měl zničenou infekcí.

Sakra, sakra, sakra. Doufám, že to není *kočka.* Kyan, to přece ne! Když ji beru, snažím se umisťovat vpichy, aby nebyly vidět, aby byly žíly pěkně tlusté a snadno se nabodávaly. Sharny naopak klesl na samotné dno a ještě níž.

Jemně jsem k sobě natočil Kyaninu tvář. Oči měla obrácené v sloup a pod přivřenými víčky byly vidět jenom bílé srpky. Měla modré rty a sotva dýchala; jen občas z ní vyšel slabý povzdech. Dvakrát si lokla vzduchu, následoval další trhaný vzdech doprovázený pištivým zahvízdáním. Od loktu k rameni měla z pravé ruky jednu velkou modřinu. Uvolnil jsem jí škrtidlo kolem svalu, zahákl pod něj nehet a stáhl ho. V ohbí ruky jsem si všiml jen jednoho vpichu, ale to nemuselo znamenat, že to vyzkoušela poprvé.

Snažil jsem se ignorovat představu, jak rychle upadá do bezvědomí a bezmocně přihlíží Sharnymu dychtivému experimentování s jehlou, zapíchnutou v hřbetu studené ruky.

Vtiskl jsem jí prst do dlaně a čekal, že mě instinktivně sevře, ale nic se nestalo. „Kyan, slyšíš mě? Dýchej. Nadechni se. A vydechni. Ještě jednou. Nepřestávej. Dokážeš mi zmáčknout prst? Ne? Tak jo…“

Musím ji dostat ven, na čerstvý vzduch. Zvedl jsem ji; složila se jako hedvábí, působila dojmem, že je mrtvá. Uložil jsem její dokonale uvolněné tělo na přehoz postele a zabalil ji do něj.

Všiml jsem si stolu vedle kamen. Byla na něm karafa s vodou, lžička, břitva a rozevřený papír s hromádkou jemného bílého prášku. Trochu odsypali.

Poznal jsem ho okamžitě. Volal na mě jako milenka a v dalším okamžiku už jsem před ním klečel. Nedívej se na něj! okřikl jsem se v duchu; klid! Odvrať se. Jestli se ho jenom dotknu, zase mu podlehnu. Podlehnu mu dřív, než se naděju! Kde Kyan vzala tu kočku? Kde jí kurva sehnala *tolik?* Udělalo se mi zle a zatočila se mi hlava. Věděl jsem, že se jí dotknu. Pohyboval jsem se, aniž jsem se dokázal ovládat; droga na stole nade mnou měla větší moc, než jsem měl sám nad sebou.

Dovolte mi, abych vám vysvětlil, co je to neodolatelná touha. Neodolatelná touha je, když vás kamarád dokáže přesvědčit, abyste vylezli z kouta, a přinutí vás, abyste odložili nůž. Neodolatelná touha je, když poprosíte, aby vás vsadili pod zámek, protože jinak byste celou noc lítali nakupovat drogy. Neodolatelná touha je, když si

sedřete nehty na krvavé pahýly ve snaze rozebrat zámek.

Copak se zbláznila, že si pohrávala s kočkou? Ale oni tomu neříkají kočka ani skolopendium. Jak to bylo? Blaf? *Abys věděl, tak blaf tady teď frčí nejvíc.* Jestli si vezmu jenom trošku, nikomu to vadit nebude. Císař to nebude moct poznat. Drž hubu a pomoz Kyan. Uvědomil jsem si, že tajím dech už tak dlouho, že mě rozbolela žebra. Silně jsem polkl a vstal. Pomaličku a uvážlivě jsem složil ploché psaníčko nacpané kočkou a spustil si ho do kapsy, kde mě hned začalo pálit.

Vynesl jsem Kyan ze dvířek, hodil si ji na rameno a skočil na břeh. Odrazil jsem se tak prudce, že jsem divoce rozkýval kaluž světla z lamp. Sklouzlo po vnitřní straně cihlového mostního oblouku a rychle sjelo k úvazným kruhům. Na zvrásněném trupu *Haldy* zašplíchala mazlavá voda.

Položil jsem Kyan na zem a začal ji prohlížet. Přestala dýchat. Oči jí zapadly do jamek, jako by jí lebka vystupovala na povrch. Do prdele. Tohle není totální mdloba, tohle je selhání dýchacího ústrojí. Zaklonil jsem jí hlavu, prsty otevřel ústa, zmáčkl nos a dýchl jí mezi rty. Zvedla se jí hruď. Zhoupl jsem se na patách, zatímco jsem sledoval, jak zase jemně klesá, a vydechl jsem do ní ještě jednou.

Měla měkké rty, ale z úst jí táhlo pivo, kouř a kovová pachuť smrti. Musel jsem dýchat silou, abych překonal odpor vzduchu, který už měla v sobě; pálily mě líce a začala mě bolet čelist. Pokaždé, když jsem k ní sklonil hlavu, dotkl jsem se obličejem jejích vlasů, ale páchly vyčpělými cigaretami. Byla ještě dítě, stejné, jako když jsem ji zachránil z té ztroskotané lodi. Zvedl se jí hrudník; díval jsem se z boku na celé její tělo, mezi prsy, které jí při výdechu klesaly od límce živůtku.

Škubala sebou, ale musely to být jenom nervy, protože k vědomí měla rozhodně ještě daleko. Zalapala po dechu a vzápětí začala zase sama dýchat.

To mě poser. „Dobrá práce, holka," řekl jsem, když jsem ji zabalil. „Nepřestávej dýchat."

Tak usilovně jsem se ji pokoušel udržet při životě, že jsem si vůbec nevšímal okolí. Po lávce přeběhly něčí kroky. Na stezku přede mnou dopadla těžká bota. Uvědomil jsem si, že vypadám jako násilník skloněný nad svou obětí, takže jsem vzhlédl – a zadíval se do zelenomodrých očí Rawneyho Mršina.

Po bocích mu stáli dva muži, které jsem ještě neviděl. Pohyb na okrajích zorného pole mě upozornil, že za jejich zády se ke mně blíží tři další. Třímali tasené meče, vlasy měli svázané do dehtem pomazaných copů. Nemohli to být námořníci, protože námořníci,

lékaři a zbrojíři jsou povolání, na něž se nevztahuje vojenská služba. Nejspíš to byli bývalí dělníci z doků a možná i noční pašeráci.

„Tohle je tvůj vojenský oddíl?“ zeptal jsem se Rawneyho klidně, aniž jsem nechal ve svém hlase zaznít vztek. „Teď se ji vracíš zkontrolovat, nebo inkasovat výplatu?“

Rawney si odplivl: „Kometo, ty prostě víš všechno.“

„Pusťte mě – ona umírá!“

„My ti nedovolíme, abys nás zadržel.“

„Podívejte, mně je jedno, jestli prodáváte drogy. Nikomu vás nenahlásím. I když jste provedli tohle.“

Rawney zavrtěl hlavou. Věděli, že být chyceni v Morenzii by znamenalo jejich konec. Jeden po druhém by byli odvezeni na pranýř, přivázáni ke kolu od vozu a ranami kyjem by jim byly systematicky rozdrceny všechny kosti v těle, lebka na závěr. Jenže oni nevědí, že překupníky nikdy neudávám. Kočku vojákům zabavuju jedině tehdy, když jí mám sám nedostatek.

Vstal jsem a přitom potají vytáhl z boty vystřelovací nůž. „Tohle je naléhavá věc!“

„Ne!“

Roztrpčeně jsem pokračoval: „Znám dva kartely, které vozí ’Dámský jemný‘ z Brandochu. Vím, že Pšen Žit prodává překupníkům všechno, co se dostane do Galtu. Vás neznám, takže musíte být v oboru nováčkové.“

„Jdi do prdele. Seš jeden chlap proti šesti. A k chlapovi máš taky daleko!“

„Nežertuj se mnou.“

Jednomu vojákovi se začínaly podlamovat nohy strachem. Nikdy by ho nenapadlo, že v životě uvidí takhle zblízka někoho z Eszajů, natožpak že před jedním z nich bude stát s taseným mečem. Viděl jsem, jak se Rawney pokouší tohle posoudit na pozadí skutečnosti, že jsem očividně opilý a podle všeho neozbrojený. Trhl hlavou a přikázal: „Zabijte ho.“

Prudce jsem roztáhl křídla a zařval: „Jménem Sana, z vůle boží – táhněte mi z cesty!“

Muž po Rawneyho levici a tři za jeho zády se otočili a utekli.

Rawney zavrčel a vytáhl dýku. Já napřáhl nůž. Hromotluk vedle něho sekl mečem, ale já už byl těsně u něho a útočil. Objal jsem ho rukou, přitáhl si ho k tělu a hluboko do srdce mu zarazil nůž. Z rány vyrazila hustá krev, jako když stoupá rtuť.

Než jsem zanořil celou čepel, stal se mrtvou přítěží. Ustoupil jsem o krok a nechal ho, aby se volně zhroutil.

Rawney prchal; co nejrychleji chtěl být co nejdál. Přeskočil jsem mrtvého vojáka. Udeřil jsem z výšky – popadl jsem Rawneyho za vlasy v týle. Vykřikl. Zvrátil jsem mu hlavu a táhl hrot nože podél

průdušnice. Vrávoravě poklekl a já ho následoval, s rukou nataženou proti jeho dotírajícím prstům. Dával jsem si pozor, abych nepřesekl tepnu. Když byl nůž dostatečně hluboko, stočil jsem ho kolmo k Rawneyho hrdlu a toho darebáka si přitáhl. Úhledně jsem mu zezadu prořízl průdušnici.

Rawney otevíral ústa, ale neměl vzduch, aby se mohl rozkřičet. Ruce mu vylétly k hrdlu, trhl bradou. Objevila se krev jako rudé rty. Konce trubice jemně cvakaly, když se o sebe otíraly. Další vzduch vtáhl ranou a ozvalo se zahvízdání.

Uštědřil jsem mu kopanec na solar, až se zlomil v pase. Odvrátil hlavu; natažená kůže se roztrhla a obnažila další vazy v krku, vlhce se lesknoucí žílu a prstence chrupavek nad a pod prořízntou průdušnici.

„Za to můžeš ty!“ sykl jsem. „Tys zabil Kyan, do hajzlu! Ty nemůžeš být její přítel. Jsi špína. Jako já. Chápeš? Eszajové tohle nedělají…“ Přikrčil jsem se, zapřel se o něho a přitlačil ho k zemi. Čtyřmi rychlými řezy jsem mu kolem vojenského tetování vykreslil čtverec. Pod okraj kůže jsem zabořil nehty, strhl ji a připlácí ji na zem před jeho nepříčetnýma očima. „Ale gangsteři jo. *V mým revíru s kočkou nikdy nekšeftuj!*“

Rawney zabublal. Plíce se mu plnily krví. Mezi prsty, kterými si svíral hrdlo, vyhřezla obrovská spousta světle růžové bublající pěny a zalila ho až k pasu.

Zvedl jsem Kyan a plynulými skoky odsprintoval po potahové stezce. Za sebou jsem slyšel Rawneyho přidušený vodnatý chropot, chropot, chropot, když se pokoušel dýchat rozťatým hrdlem.

Utíkal jsem. Utíkal jsem po kluzkých chodnících, přes otevřené strouhy. Nad střechami se mezi mračny dral neduživý měsíční přísvit. Přísahám: každý, kdo na mě vycenil zuby, je potom mohl plivat do dlaně, a každý, kdo přede mnou obnažil krk, za mnou zůstal s prokousnutým hrdlem.

Uháněl jsem na jih, od kanálu, minul jsem ukazatel ke kostelu Císařova narození. Běžel jsem kolem kratičkého úseku původních hradeb, které tu zbyly – protože je ještě nikdo nezastavěl. Minul jsem Hlídací věž, jedinou zachovalou městskou bránu, zbytečně stojící v rozbité části severní hradby, poznamenanou rýhami tam, kde bývala padací mříž. Špičku věže zdobily sochy v životní velikosti s pozvednutýma rukama. Kdysi třímaly kopí, jako by bránily město, ale kopí byla už před sto lety odstraněna poté, co jedno odpadlo a po dvacetimetrovém letu naskrz probodlo ptackého vyslance i s koněm.

Starobylému astrolábu vysoko na Hlídací věži se říkalo „Čekany“. Když jsem pod ním procházel, železné převody právě začínaly vrzat a nevrle odbily druhou hodinu. Ten zatracený krám byl připojený na

mechanické varhany, které se automaticky zapínaly za rozbřesku, aby probudily městské dělníky. Pokud občané neplatili daně, varhany nepřestávaly břinkat, aby lidem připomněly jejich povinnosti. Mechanismus měl jen jednu ručičku, protože v době, kdy byl Hacilit ještě opevněné město, stačilo znát jenom hodinu.

Kyan byla pořád uvězněná hluboko v maličké, zvířecí části svého mozku. Nevěděl jsem, jestli se z ní někdy vymaní nebo jestli to, co se vykrade ven, bude pořád Kyan. Měl jsem o ni strach – měl jsem ho i o sebe –, jak jsem měl tohle do prdele vysvětlit Bleskovi?

„Kyan, skolopendium je silná droga. V téhle věci se nikdo nevyzná líp než já, nikdo! Když jsem se předávkoval, z nesnází mi vždycky pomohl Kruh. Založil jsem svůj život na věčném cyklu 'cítím se dobře, cítím se špatně'. Ale ty se toho nezbavíš tak lehce jako já. Viděl jsem, co skolopendium umí udělat se Zaskaji, kteří k němu nepřistupují s úctou. Viděl jsem, jak mu jich příliš mnoho podlehlo. Jsi vážně pitomá! Proč jsi to udělala? Když jdeš do drog, musíš už být v pořádných sračkách. Někteří lidé je potřebují, ale co mohlo soužit tebe?

Panebože, panebože. Hlavu vzhůru, Kyan, já tě nenechám umřít. Já jsem ten, kdo umí upadat do závislosti, ne ty. Já jsem ten, kdo kolem sebe nechává použité jehly. Já se probouzím vysátý drogami. Já se trestám za to, že je beru, tím, že jich beru ještě víc. Já jsem ten, kdo si píchá dávky, které by zabily válečného oře, ne ty. Budeš v pořádku… Už tam skoro jsme… nepřestávej dýchat… prosím tě, nepřestávej dýchat Panebože. Pročs sem vůbec lezla? Tohle město je žumpa, kde se pořád točí tytéž sračky!"

Nepřestával jsem blábolit dolní i horní ptačtinou, pak morenzsky a starými a středními variantami morenzštiny, rovinštinou a jejími ghallainskými a ressondskými nářečími, starodávnou ptačtinou s posunutými souhláskami, trisštinou a sutštinou. Poznával jsem, že se blížím k univerzitě, protože kolem bylo stále víc bordelů.

O pět minut a jedenáct jazyků později jsem dorazil na jižní konec Starého Města a k architektonicky přezdobeným branám Hacilitské univerzity, nejstarší univerzity na světě.

Brána univerzity byla pořád otevřená, stejně jako je pořád otevřená brána Hradu. Z žerdi vedle ní vlál rudý plamenec, představující světlo vědění. Prořítil jsem se branou, aniž jsem věnoval pozornost vrátným, kteří se za mnou rozkřičeli.

Vrhl jsem se do stínu jedné z kolejí a potichu jsem pokračoval po stezce; neustále jsem se musel naklánět, abych vyrovnal Kyaninu váhu. Z konce zavinutého přehozu jí čouhaly nohy v ponožkách.

Čím jsem byl blíž středu, tím byly univerzitní budovy starší. V

krku mě začala škrábat vůně vonných tyčinek. Studentská chudoba je všude cítit laciným kadidlem a spálenými tousty. Z oken potažených voskovaným plátnem se rozlévalo matné světlo; každé vedlo do jiného studentského pokojíku. Linulo se z nich ticho – ne klid –, zlověstně mrtvé ticho, takže jsem si ve své horečnaté fantazii hned začal představovat, že v nich byli nejrůznějšími způsoby zabiti všichni žáci. Bylo to však horší – šprtali na zkoušky. Moje fantazie odstranila vnější zeď, takže všechny čtvercové místnosti byly najednou vidět v příčném řezu jako otevřené přihrádky. V každém pokojíku je lampa, knihami obložený stůl, židle, student, který na ní sedí, pero v ruce. Jeden leží na posteli, jeden sedí na podlaze. Každý pracuje sám, nikdo s nikým nemluví. Stovky životů jednotlivých studentů jsou rozděleny v maličkých komůrkách v obrovské budově; připomínali mi polypy v korálovém útesu.

Produpal jsem nádvořím, kolem mramorové sochy zakladatele, tak starého, že měl na sobě vyšívaný kabátec a punčochy. V jeho stínu stál starý profesor ve společnosti dvou prostituujících se mladých lidí, muže a ženy. Ti mu ze soklu sochy hladili plešatou hlavu a já slyšel, jak mu sametovými hlasy říkají: „Jste tak neodolatelný… jste tak neodolatelný…“ Učitel se chvěl, ale nepoznal jsem, jestli strachem nebo vzrušením. Když jsem se kolem nich řítil, ani nevzhlédli.

V samém středu univerzity jsem dorazil k nevydlážděné stezce. V ohromení jsem zpomalil, neboť jsem měl pocit, jako bych prošel do minulosti. Stezka, ve světle lamp kamenitá a nažloutlá, se táhla několik set metrů a končila u obvodového plotu. Nenapojovala se na žádnou cestu v systému ulic moderního Hacilitu ani se žádné takové ulici nepodobala. Město, které jsem znal, bylo postaveno kolem ní a nyní ji mezi sebou svíraly univerzitní budovy. Byla tisíc šest set let stará – silnice z doby, kdy Staré Město tvořilo celý Hacilit, jediné město v Morenzii, a zemi vládl král z paláce bůhvíkde v Litany. Domy z tyček pomazaných hlínou kolem cesty zpráchnivěly už před tisícem let, ale lékařská fakulta přetrvala.

Přešel jsem na druhou stranu a přeskočil hlubokou kamennou strouhu. Ta kdysi odváděla páchnoucí vodu z kotlů, v nichž se proměňovaly mrtvoly chudáků a zrůd v kostry pro potřeby výuky. Volnou rukou jsem zabušil na hřeby poseté dveře. „Kapko! Kapko! Pomoc!“

Kyanino tělo se křečovitě stáhlo a Bleskova dcera mi pozvracela záda. „Ach, panebože! No, řekl bych, že lepší venku než uvnitř… Ello Kapko! Otevři!“

Kapčina nízká čtvercová věž byla kdysi lékařskou fakultou. Kolem jejího uctívaného centra vzdělání se postupně nakupily další katedry, refektáře a koleje – univerzita se tvořila prakticky stejně jako vápencové usazeniny v nějaké dolnosedelské jeskyni. Oficiálně byla

založena v patnáctém století, a to jen proto, že pro fakulty už nebylo výhodné navzájem se ignorovat.

Šestnáct set let stará věž jí dodávala na vážnosti. Nové budovy by ji ale snadno zastínily, kdyby je univerzita nepostavila v úctyhodné vzdálenosti. Malá dvojitá klenutá okna vpouštěla slabé světlo do horního patra, kde kdysi plnila dvojroli pitevny a operačního sálu nyní už nepoužívaná třístupňová aula. Střecha byla plochá a stěny z nevyzděných kamenů. Výjimkou byla jen hluboká klenba kolem dveří, ozdobená několika pásy vytesaných klikatých čar. Ironií bylo, že vzhledem ke Kapčině původu jí univerzita poskytla budovu darem, a když nebyla na Hradě nebo na frontě, bydlela tady, ve svém kabinetu kuriozit.

Otevřela se malá okenice a zpoza železné mřížky okénka vyhlédla Kapka. „Kometo!“ Okenici zase prudce zaklapla a s vrzáním otevřela dveře. „Co ty tady dělaš?“

„Díkybohu, do prdele!“ Protlačil jsem se kolem ní do místnosti, kde jsem uviděl hromady skříněk a lékárniček připravených k odvozu.

„Dyť maš byt tam u te přehrady,“ divila se Kapka. „Muj kočar už je na cestě. Co to… jsi zality krvi!“

Popadla do hrsti hnědé sukně a pospíchala za mnou, zatímco jsem se hnal muzeem a dveřmi do její ložnice. Masitá nafialovělá chodidla se jí boulila mezi řemínky sandálů. Už čtrnáct set pět let jí bylo sedmdesát osm, byla nejstarší Eszajkou a nejstarším člověkem na světě s výjimkou samotného Císaře.

Přešel jsem k jejímu lůžku, vsazenému do hlubokého výklenku a ukrytému za závěsem. Jemně jsem do něj položil Kyan na háčkovanou deku a rozbalil ji. Kapka uviděla pacientku a okamžitě přispěchala, aby ji rychlými, zkušenými pohyby prohlédla, zatímco mě bombardovala otázkami: „Nekrvaci. Či je tedy ta krev? Co se te holce stalo?“

„To je Bleskova dcera,“ odpověděl jsem a zapotácel se.

Kapka se zarazila a podívala se na mě. „Kyan Dei?“

„Kyan ze Sokola.“

„To ji někdo zmlatil? Ne. Nema na těle žadne zhmožděniny. Mužou za to drogy, co, Jante?“

„Kočka.“

Klekla si a přetočila Kyan na bok, aby jí nezapadl jazyk. Prohlížela si dívčinu fialově šedou tvář, poslouchala trhaný, mělký dech. Přitlačila Kyan na krk baculaté prsty, aby jí změřila tep. „Ucpane vzduchove cesty. Bradykardie. Typicka otrava skolopendiem. Cos ji to udělal?“

„Já za to nemůžu.“

„Ale mužeš. Ovšemže můžeš! Jak si to dal?“

„Já to nebyl!“

„Jsi rozeny lhař! Dyť sám sotva stojiš na nohou! Ach, Jante. Doufala jsem, že už po tom nesahneš. Doufala jsem, žes dostal za vyučenou. Nemužeš se nudit, měl by ses zabyvat tou přehradou."

„Kočky jsem se nedotkl už pět let!"

„Nevydržel jsi to ještě ani deset let. Vylečeny ještě nejsi!"

„Prosím tě," žadonil jsem. „Nedělej ukvapené závěry." Tato žádost o objektivitu ji umlčela na dostatečně dlouhou dobu, abych rychle dodal ještě pár slov. „Kyan si to udělala sama. Já u toho nebyl. Koupila ji od nějakého Zaskaje, smíchala s alkoholem a bůhvíčím ještě. Jeden vyřízený starý feťák jí ukázal, jak si ji má píchnout, a pokud vím, tak použili společnou jehlu. Každopádně už v ní něco bylo. Když jsem ji našel, už v tom jela. Dal jsem jí umělé dýchání a pořád se snažím dostat z pusy tu pachuť! Překupníka jsem zabil –" Na důkaz svých slov jsem se zatahal za košili a odškubl si z hrudi látku, ztvrdlou zasychající krví.

„Tys zabil Zaskaje?"

„Nikdy jsem nezabil Zaskaje, kterému by to jenom neprospělo."

„Sakra. Jestli se to dozvi Cisař, tak…"

„Nikdo se nic nedozví. Že ne?"

„Ja –"

„Že ne, Kapko?"

„Ne."

„Byl to desátník a celý svůj oddíl proměnil v gang. Než je naverboval, už to nejspíš byli lumpové. Kurva… speciální vojsko verbuje městskou lůzu. Jestli ještě některého z nich chytím, napumpuju do nich dvacet jedů… Rozhodně ale nevěděli, že jsem dvakrát rychlejší než člověk. No, skoro, protože mě sice zmohlo *pití,* ale zfetovaný nejsem."

„Ne. Nahrazuješ jednu drogu jinou." Kapka se ke mně otočila zády, ale její výraz jsem viděl v odrazu zrcadla u postele. Dělala si starosti o Kyan.

V Kapčině bílé ložnici klouzal zrak po rozestavených věcech stejně hladce jako po hudební stupnici. Na krbové římse stály modely používané při výuce; velké anatomické postavy muže a ženy, přesné a v dokonalém měřítku. Byly tu malované klastické modely lidských trupů s orgány, které bylo možno vyjímat jako skládačku, a „oběť", předvádějící nejrůznější zranění.

Do nábytku byly hladce vyřezány myši, cupitaly po nohách židlí a okusovaly okraj stolu. Zadní stěnu však přidržovalo pletivo: za odlupující se omítkou bylo vidět starou kozí srst a dřevěné laťky. Koutu vévodila knihovna – s knihami, které Kapka napsala; už se však prohýbala a lámala pod nesmírnou tíhou papíru.

Kyan potřebuje zkušenosti. Vrhá se střemhlav do těžkých zkoušek a každá jí usekne kousek mladického nadšení, až získá dospělou

velikost. Díval jsem se na její ochablou tvář a hořel vztekem. „Tohle sakra chceš? To mi teda řekni, dodává to tvému večírku pořádné grády? Lidi jako Rawney o tebe nestojí. On chce být *jako* ty! Já to vím, sám jsem to vždycky chtěl. Myslela sis, že je to sranda? Tak já se snad smíchy poseru. Jen se na mě koukni; směju se!“

„Jante…“ mírnila mě Kapka.

„Je skvělé stát mimo, když si to sama vybereš, ale když se z tebe stane závislačka, budeš stát mimo, protože to jinak ani nepůjde! Potom budeš ta nejosamělejší nóbl kočka na světě!“

„Uklidni se! Dobře, Jante. Nemužeš za to. Věřim ti.“

Přitáhl jsem si trojnožku a ztěžka na ni dosedl, nohy roztažené, křídla volně svěšená. Svlékl jsem si pozvracenou košili a poškrábal lysiny v prohlubních křídel. „Dokážeš ji přivést k vědomí?“

„Možna budeme muset čekat.“ Kapka zacinkala na malý ruční zvonek. Požádala svou službu, aby zašla na lékařskou fakultu a přinesla atropin a pro mě nějaké čisté oblečení.

„Já to udělám,“ nabídl jsem se. „Jsem rychlejší.“

„Ona se tady vyzna. A tobě bych klič od trezoru nesvěřila.“ Kapka nalila do sklenice vodu, vytáhla ze šuplíku kapátko a začala Kyan kapat na rty vodu. „Tohle jsem dělavala i tobě, když s na tom byval mizerně.“

Dopalovala mě. Když jsem naposledy usnul v drogovém opojení, Střízlík a Tornádo mi oholili hlavu a natřeli ji na modro. Probudil jsem se připoutaný k zábradlí na přídi suťského trajektu. Od té doby jsem kočku nebral. Smrt můžete zastrašit tím, že si vyberete obtížnější možnost. Ne že bych byl nějak přehnaně odvážný nebo měl nezvyklou kliku; jen jsem nevěřil, že smrt je lákavá vyhlídka, tak jsem o ni nikdy nestál. „Občasný malý únik mi přece nemůžeš mít za zlý. Jsem nesmrtelný, potřebuju ztratit přehled o čase.“

„Riskuješ, že přijdeš o strašně moc.“

„To víš, jediným vzrušením v nesmrtelnosti je možnost ztráty.“

Kapka si neurčitě odfrkla.

Ukázal jsem na anatomický model muže. „Toho ale obdařili, co?“

Kapka vzhlédla. „Ne, to je normalni velikost.“

Čekat jsem nikdy neuměl. Přešel jsem do muzea a zůstal stát a mrkal jsem, dokud se mi nepřizpůsobily oči. Kapčino muzeum, představující její dílo v průběhu věků, bylo ohromnou sbírkou – tak napěchovanou, že z ní šla hlava kolem. Světlo svíček se odráželo na oblých stěnách sklenic, tisícovek sklenic všemožných velikostí, a na zasouvacích dvířkách skříňky s *materia medica,* opatřené maličkými čtvercovými zásuvkami na bylinky. Kam jsem se měl podívat napřed? Na několika místech jsem si všiml pár konkrétních předmětů

výjimečné vzácnosti: dvouhlavého plodu vznášejícího se v láhvi; nebo krásy: nemluvněte, z něhož zbyla jen třírozměrná pleteň červených a modrých žil a tepen, na níž byla patrná dovednost patologa; nebo úděsnosti: zachovalé tváře dítěte, které umřelo na neštovice. Některé předměty mě zaujaly, protože byly předlohami k ilustracím – rytinám knih, které jsem čítával.

Ustoupil jsem a snažil se vnímat řád celé sbírky. Uprostřed se v šedém kamenném krbu nacházel mosazný alembik s hubicí, postavený na malé hliněné výhni, z níž vyčnívala rukojeť dmychadla. Sloužil k frakční destilaci aromatických olejů. Na římse nad ním se táhl vyrytý zlacený text: „Sleduj přírodu, tvou jedinou učitelku."

Zadíval jsem se na anatomické preparáty: kompaktní bílé tvary ve sklenicích, orgány složené, svraštělé nebo vypouklé, nebo jemné a delikátní jako větvící se plíce. V lihu byly naložené vzorky připomínající těžítka, části toho či onoho orgánu v předozadních nebo příčných řezech. V jejich přítomnosti musela Kapka vnímat lidi jako stroje, pouhé soustavy tkání a tekutin, zajímavé hádanky, které je třeba rozluštit. Ví také, že osobitost zpravidla nejde hluboko pod kůži, protože uvnitř jsou lidé úplně stejní. Uvědomil jsem si, že Kapka a Jinovatka mají mnoho společného.

Její referenční sbírka byla uspořádána podle patologie. Některé vzorky byly staré stovky let – představovaly jedinou nesmrtelnost, která je Zaskajům dostupná na základě jejich zajímavých potíží. Pacienti zpravidla bez okolků souhlasí se zakonzervováním; je jim jedno, zda budou jejich zbytečné ostatky uloženy do země nebo do sklenice. Jedinou výjimkou jsou Ptakkové, kteří dávají přednost pohřbívání do hrobů tak honosných, jak si jen mohou dovolit, jako by chtěli zabírat místo po celou věčnost.

Ve skleněné vitríně byla vystavena sbírka chirurgických nástrojů z minulosti i současnosti – ocelové pilky na kosti a stříbrné katétry, vodní lázně na drobné preparáty. Kapka si některé věci ponechávala – jako například válcovité ozubené trepanační vrtačky a nástroje pro baňkování a pouštění žilou –, aby světu připomínala odporné praktiky lékařů, s nimiž skoncovala ve chvíli, kdy vstoupila do Kruhu.

Ruka se šesti prsty, šupinatá syfilitická lebka. Hydrocefalická lebka pětkrát větší než normální hlava a kostra muže se čtyřmi křídly, která mu vyrůstala z hrudníku.

Když jsem po ruce, Kapka mě využívá při názorné výuce. Pózuji před plnou posluchárnou, zatímco přednáší studentům o tom, jak jsem nepřirozený nebo jak velkých úspěchů dosáhla při léčbě mých zranění z Mírného Brodu. Jednoho dne tu třeba bude stát i moje kostra, aby do ní mohly budoucí generace dloubat; mé silné, útlé prsty uzpůsobené k lezení, křídla s oblými kostmi propojenými klouby, aby se roztáhla na plnou délku až ke špičatým článkům prstů.

Vedle dveří, kterými jsem vstoupil, stála velká vitrína s opracovanými kamennými hroty šípů, které Kapka uspořádala do zajímavého vzorce. Kupuje je za pár pencí od kluků, kteří je sbírají na awndynských kopcích. Byl tu i „kousek železa, který spadl z nebe na Šivel“. Na druhé straně dveří obýval vysokou skříňku kostlivec; na jeho štítku stálo: „Starobylý Ptakk z jeskyně v Brobuxenu v Ressondu.“

Už přes dva tisíce let prostupoval samou podstatou věže šedý zápach starých kostí a čistého lihu. Vznášel se v ní opar fenolu a formalínu. Ostřejší prchavé tóny pomeranče a hřebíčku musely patřit esenciálním olejům, které Kapka připravila teprve v nedávné době.

Prohlížel jsem si majolikové nádobky polepené štítky: enomel, rodomel a hypokras; storax, orchis a sumach. Patentní léčiva pokrytá škraloupy nebo navlhlá v polévaných nádobách. Jejich názvy odskakovaly z jazyka jako rýmovačky na školním hřišti: Kukaččino karminativní mazání; Papouškovy pilulky pro bledé lidi; zklidňující sirup paní Stehlíkové; ledvidový lektvar; emulzní plicní tonikum; světově proslulá krevní mixtura; bahenní ledvinová léčba dr. Bramborníčka z Brandochu; ovocná sůl; lázeňské bahno; potratový roztok; koncentrovaný skořicový výtažek na bolesti zubů; lektvar z tresčích jater; hojivý elixír na zanícené bradavky; nejlepší šťáva z červené řepy firmy Bezon a bratr. Kelímek s hubičkou; vylepšený inhalátor Morčáka Lewina. Přípravek z morku kostí: ideální tučné jídlo pro děti a invalidy; vonný makasarový olej pro zkrášlování peří a k zabránění jeho vypadávání.

„Nepusobi to,“ řekla Kapka.

„Co, nic z toho?“ zeptal jsem se, ale když jsem se otočil, pochopil jsem, že mluví o atropinu, který přinesla služka a který v maličkém množství smíchala s kapkami vody. Ty teď vymačkávala Kyan do úst. „Mělo by to zapusobit. Proč se to neděje?“ ptala se roztrpčeně. „Tebe probere, když to zkoušim. Vic se ji toho neodvažuju dat. Neviš, kolik toho vzala?“

„Ne…“ Najednou jsem si vzpomněl, že mám psaníčko v kapse. Přestal jsem bloumat po muzeu a vrátil jsem se za ní do ložnice. „Ale můžu udělat rozbor. Vzal jsem to její skolopendium z loďky.“

„Jasně, jen do toho.“

Povzdechl jsem si. „Jenom mi nedovol, abych si strkal prsty do pusy.“ Opatrně jsem papír vytáhl – už jen pohled na něj ve mně vyvolal neodolatelnou touhu a dlaně rukou se mi zalily potem. Je pravda, že nejsme nic než chemikálie.

„Nepodlehej,“ řekla Kapka přes rameno.

Sevřel jsem si kořen nosu.

„Já… já nemůžu…“

„Tak ty podlehneš? Pomysli na všechny ty nevyhody – podivej se na ni! Vzpomeň si, jak hrozně se citiš pul roku po tom, co toho nechaš. Teď je ti dobře; vždycky, když si čisty, je to na trošku delši dobu. Překlapi se to v tvuj prospěch.“

Zklidnil jsem se a uvažoval; nikdo po mně nechce, abych se bez kočky obešel trvale. „Uvařili ji u zdroje někde v Dámě. Ale je řezaná?“

Oblé kopce Dámy Aniž, kde roste kapradina skolopendia, získaly jméno podle toho, že když se k nim blížíte, jejich profil z dálky připomíná smyslnou ženu ležící na zádech s koleny ve vzduchu. Nejobtížnější částí trasy je dopravit hotový produkt přes ústí Morenu. Nikdy mě nenapadlo, když jsem okrádal Kulíkovu lékárnu a prodával věci na molech, na kolik peněz jsem si mohl přijít pašováním kočky vzduchem.

Nalil jsem vodu do další sklenice a jemně jsem nad ní zatřepal papírem. Zrnka se sypala a rozpouštěla se ihned při dotyku s hladinou, aniž po sobě zanechávala jakoukoli stopu. I to největší zmizelo dřív, než stačilo sklouznout půl centimetru do vodního sloupce.

„Sakra, je čistá. Možná osmdesáti nebo devadesátiprocentní… Kdybych ji nějakou dobu nebral, tohle bych si nepíchl.“

„Pokud to Kyan kupovala,“ řekla Kapka, „myslim, že si mohla nejspiš dovolit koupit čistou.“

„Právě to zabilo toho Sharnyho. Nemohl na to být zvyklý. Nestačil si ani sundat škrtidlo…“ Představoval jsem si ho, jak uvažuje: tohle řezal nějakej hajzl, a potom ho plnou silou zasáhne fakt, že ta kočka není vůbec řezaná. Zatnou se mu ruce, zoufale se snaží nadechnout, ale je jasné, že se dalšího nádechu nedočká.

Najednou se mi zatočila hlava a hodil jsem papír do ohně. Otřel jsem si ruce. „Tohle by složilo i mě.“

„Na jak dlouho?“

„Na den a půl. Vypadá to, že umře?“

„To nedokažu určit. Ale jestli ano, ja za to nemužu.“

„Jsem v prdeli. Co asi tak Raroh udělá, až mu řeknu, že jeho jediná dcera leží v komatu z těžkého předávkování? Jediný feťák, kterého zná, jsem já. Na místě mě zastřelí!“

„No jo.“

„Když jsem ji uviděl poprvé, slintal jsem jak pes před hostinou. Připadla mi jako vážně pěkná kost! Opravdová šťabajzna!“ Došla mi příhodná slova a tak jsem ve vzduchu několika pohyby rukou vykreslil ženské tělo. „Ale teď vypadá jako mrtvola! Říkali tomu blaf, ne kočka, jinak bych věděl, na čem jsem!“

My jsme skolopendiu říkali kočka proto, že vás nutí chovat se jako kočka, napřed se celou noc v rauši nemůžete zastavit, potom jste

malátní a pořád byste si někam lehali.

„Vyhodils to všechno?“

„Ano.“

Noc nemilosrdně ubíhala. Nasoukal jsem se do oblečení, které mi sehnala služebná, i když nebylo dostatečně elegantní, aby mi padlo – oblečení si musím nechat šít na míru –, a košile byla červená. Červenou nemám vůbec v oblibě. Snědl jsem trochu chleba, ale ten mě z kocoviny nevyléčil. Whisky se mi usadila v žaludku, stahovala mi vodu z těla a ředila ji. Voda, kterou jsem vypil, se okamžitě měnila v moč a byl jsem pořád tak dehydrovaný, že mi jazyk pleskal o patro jako kožený popruh. Měl jsem pocit, jako by mi vysychala kůže; konečky prstů jsem měl svraštělé a bolest hlavy mi svírala spánky ocelovým pásem. Srdce mi bušilo tak, že mi ty údery zněly celým tělem, a vůbec jsem nevěděl, co mám dělat s rukama.

Plesk.

Vzhlédl jsem. „Co to bylo za zvuk?“

„Ja žadny zvuk neslyšim,“ odpověděla Kapka.

„To jakoby kapání.“

„Rozhledni se,“ řekla. „Moje sbirky jsou hodnotne.“

Udělal jsem to a povšiml si pohybu v první zatáčce točitého schodiště, v místech, kde se schody nořily do tmy. Plazil se tam červ. Přímo před mýma očima spadl z horního patra další. Dosvíjel se na okraj schodu, překulil se a spadl o schod níže. *Plesk.* Spadl další. *Plesk, plesk.* Červi začali lézt ze schodů s odhodláním, které jsem mohl připsat pouze jedinému. Už padali rychleji, jako první obrovské kapky bouřky. *Pleskpleskpleskploplopploploplop,* po jedné či po dvou, spojené. Strohé schody začínaly mizet pod jejich růžovými těly.

Kapka zaječela: „Červi? Odkud se berou? Hotova zaplava?“

„Je to ještě horší,“ odpověděl jsem.

„Dnes rano jsem na sale uklizela!“ Sklouzla z nich pohledem ke své pacientce.

„To je z Přesunu,“ vysvětloval jsem. „Říká se tomu Vermiformie.“

„Je to bezpečne?“

„Ne…“ zahihňal jsem se. „Není to bezpečné.“

Za zvuku jakoby trhajícího se masa se nad vrcholem točitého schodiště vynořil celý závěs červů. Začal se trhat, a odpadávali z něho jednotlivci. Objevily se v něm velké díry, pak dlouhá trhlina, závěs se zhoupl a s plesknutím dopadl na schody, kde se začal vlnit a řinout se dolů.

Ze stěny se uvolnil kus omítky a zanechal po sobě kulatou díru. Ven vyhřezlo cosi na způsob konce motouzu, potom se to zničehonic

nafouklo do šířky lidské paže a na konci se tomu udělala ústa. Vypadalo to, že pod omítkou se do všech směrů dál táhnou těla. Ústa se ke mně zhoupla, pak se stáhla a celá masa se zavlnila. „Běž ke dveřím," řekla.

„Běž ke dveřím!"

Od díry se začala šířit prasklina a bleskurychle se klikatila po celé stěně, potom vytlačila další kus omítky. Z otvoru se vysoukal tenký provazec, svinutý jako motýlí sosák, a zůstal viset s ústy na trubici tkáně. „Běž ke dveřím."

Dotkl se podlahy a rozdělil se na dlouhé červy, kteří se začali plazit do všech směrů. Ze spodních stran trámů, z koutů místnosti rašila další ústa. „Běž ke dveřím! Běž ke dveřím!"

Kapka měla tvář staženou hrůzou, ale necouvala. Přešla k ohništi a popadla lopatku na uhlí. „Co to ma byt?"

„S tím se neobtěžuj. I kdybys do toho praštila, neublížíš tomu. Je to kolonie červů a má to vlastní rozum."

Lékařka chápavě přikývla. „Necham tě se s tim vypořadat." Přešla ke Kyan, lopatku stále v ruce. Pokud šlo o ni, nejdůležitějším úkolem bylo ochránit pacientku.

Klika venkovních dveří se otočila. Upřeli jsme na sebe pohled. Dveře se rozletěly a dovnitř vplula žena Vermiformie. Po celém těle jí vyrostlo deset paží, zamávaly mi, pak se do ní zase stáhly. Byla mnohem větší, než když jsem ji viděl naposledy; její červi se museli nakrmit, a ačkoli měla hezký tvar a rysy, kůže byla jedinou vycpanou pulzující masou. Společně s růžovým přívalem vrhajícím se ze schodů a padajícím ze stropu musela být Vermiformie přímo obrovská, a tentokrát jsem to i slyšel. Červi vydávali při natahování, stahování a klouzání zvláštní vrzání svými neviditelně malými chloupky. Vířili a přetlačovali se jako jejich mouční bratranci a linul se z nich zápach připomínající promočené piliny, asi jako staré chcanky.

Otevřenými dveřmi jsem zahlédl, že zmizela socha zakladatele univerzity. To bylo ještě příšernější – nemohl jsem vystát představu, že se tam ta socha někde prochází. Civěl jsem na prázdný sokl, dokud jsem si neuvědomil, že právě tamtudy se Vermiformie Přesunula a rozdrolila mramor na drobné kousky.

Z omítky se linuli další červi, jako by Kapčina místnost byla v pohybu. Vyskakovali ze stropu a svíjeli se po stěnách. Převraceli její modely a shazovali je z krbové římsy. Z police spadla hromádka dlaždic, na kterých vyráběla pilulky. Rozbila se láhev, z níž se vyřinula těžká rtuť. Oblé střepy se kolébaly jako obrovité nehty. Překlopila se další sklenice a na podlahu se rozsypaly vejčité bílé tablety.

Kapka sebou škubla. „Halo! Přestaňte mi ničit dům!"

Vermiformie si nechala odněkud z břicha vyrůst na stoncích dvě

další krásné ženské ruce a zvedla je na úroveň té první. Pohybovala jimi před mou tváří. Nedokázal jsem si vybrat, na kterou se mám zaměřit, a cítil jsem, že začínám šilhat.

„Jsi pořád stejná Vermiformie jako dřív?“ zeptal jsem se jí.

„My jsme pořád stejní.“

„No, trochu jsi povyrostla.“

„Byli jsme požádáni, abychom tě našli, Kometo, ačkoli se nám nezamlouvá, že sloužíme jako Poslův posel. Kyan je v Kostěném – pro tuto chvíli. Hrozí jí smrtelné nebezpečí. Je uvězněna v Tlachařehtu.“

Vermiformie se odmlčela, jako by očekávala, že budu mít zatracené ponětí, o čem to vlastně mluví. Její povrch pokrývající stěny se uhladil a zklidnil a lehce poklesl, když se červi stěsnali k sobě. Byla hustší a pevnější a kontury nábytku ztracené pod jejím tělem se rýsovaly o něco zřetelněji. Měl jsem dojem, že je nesmírně vystrašená.

„Tlachařeht? Co to ma byt?“

„Proč jsi vyděšená?“ dodal jsem.

Vrstvy červů se zavlnily, když se jednotlivci rozhořčeně nadmuli. Vypadali jako vlákna třepící se z goblénu tělové barvy. Ohýbali krky a kolébali hlavami. Současně se jim pohybovaly rty a její hlas rezonoval, jako by naráz promlouvaly tisícovky lidí: „Věčná štvanice. V téhle chvíli se žene Kostěným. Musíme se ji pokusit zastavit, než se stočí do jiného světa a odnese Kyan jednou provždy. Neumíme ji předpovídat. Nikdo ji nedokáže pronásledovat. Času není nazbyt.“ Červi kolem mých nohou vystrčili tenoučká vlákna a obtočili se mi kolem nohou.

Pokusil jsem se je setřást. „Co tím myslíš, ’my‘? Já se Přesunout nemůžu. Když se předávkuju, Císař to ucítí. Slíbil mi, že přetne moje pouto s Kruhem a nechá mě umřít.“

Na druhém konci místnosti červí chapadla vybírala ze skříně Kapčino oblečení, vyplňovala je a tancovala v něm. Kapka si založila ruce na hrudi. „Řekněte nam toho vic.“

Tohle se Vermiformii vůbec nelíbilo. „Jespák mě požádal, abych přivedla Kometu, ne starou bábu.“

„Starou babu! Vite…! Jespak?… Jante, proč mluvi o Jespakovi? Ma na mysli byvaleho krale?“

„Ano. Je pořád naživu, v Přesunu.“

„*Jante!* Co jsi to udělal?“

„To ti řeknu později,“ obrátil jsem se na Vermiformii. „Viděl Jespák Kyan?“

„Ano. Viděl, že se jí zmocnil Tlachařeht. Jespák radil Memburymu, vůdci Ekvinců, jak vést válku proti Hmyzu, když se objevila štvanice.

Viděli jsme, jak se prohnala mezi ekvinskými vojáky. Ti, co přežili, se ukryli ve svých stodolách.“

„Nemuže Jespak těmhle věčnym lovcum poroučet?“

„Ne. Tlachařeht se volně pohybuje časem a prostorem. Byl starý dřív, než Somatopolis nabyl vědomí. Netroufáme si mu porozumět. Nikdy se nerozděluje a nic ho neovládá. Pozře všechno, co přejede. Kyan vylezla na koně, když štvanice stála, a pak s ní odjela. Jako ostatní, které takto unesla, Kyan s ní poletí, dokud neumře hlady."

„Poletí?"

„Ano. Buď ve střehu, až se tam dostaneš. Jsme snadná kořist. Jestli nás chytí, roztrhá nás na kusy." Vermiformiiny tři hlavy na dlouhých krcích poskakovaly na povrchu červí pokrývky jako kapky vody na rozpálených kamnech. „Přepravíme tě na druhou stranu vcelku, aniž způsobíme rozdělení mysli a těla. Nebude se přetěžovat Kruh, který v tvém případě zadržuje čas, takže žádný z tvých nesmrtelných druhů neucítí účinek jeho úsilí udržet vás pohromadě."

Zavrtěl jsem hlavou. „To se mi moc nelíbí. Já nebudu v Přesunu jako turista, ale octnu se tam fyzicky? A ten Řeht mě bude moct pozřít? Ani náhodou, je to moc nebezpečné."

Vermiformie se mi rozlila kolem nohou a obemkla je. „Pospíchej. Připrav se."

Ale já vůbec nebyl připravený. Místnost se začala zmenšovat: strop se snižoval. Střed se prověsil a otřel se mi o hlavu. Rohy místnosti a pravé úhly v místech, kde se setkávaly se stropem, se vyhladily a z místnosti se stal ovál. Viděl jsem, jak Kapka chrání Kyan napřaženou lopatkou na uhlí, potom se stěny začaly tlačit k sobě a znemožnily mi výhled. Stále víc se blížily a stínily světlo.

Kapka ze svého výklenku s lůžkem musela vidět, jak červi visí ze stropu, vydouvají se ze stěn, míjejí ji; stahovali se a opouštěli nábytek, až se kolem mě sevřeli v zámotku tělové barvy.

Zmítal jsem se, ale Vermiformie mi pevně svírala nohy. Propletení červi mi zahalili tvář. Zavřel jsem oči, ale cítil jsem, jak se mi vrtí na víčkách. Dovolili mi, abych se zhluboka nadechl, potom se mi přitiskli na rty. Pevně mi obestřeli hlavu, celé tělo, svíjeli se mi na holé kůži. Tlačil jsem do jejich houževnatého povrchu, ale nadarmo. Byli jako jediný mohutný sval.

V panice jsem se nedokázal pohnout. Byl jsem těsně spoutaný! Tvrdí červi mi ucpávali ústa. Bolela mě hruď, každý sval mezi každým žebrem žadonil o vydechnutí. Točila se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Ztratil jsem cit v prstech, v rukou. Zatočený sval pod mými plícemi mě trýznil spalující bolestí. Tajil jsem dech, protože jsem věděl, že se můžu nadechnout jen červů.

Už jsem to nedokázal snášet. Vtáhl jsem vydýchaný vzduch zpátky do plic a vzápětí ho všechen vydechl. Nasál jsem červy a moje plíce zůstaly malé, neměly vzduch, který by je naplnil. Začal jsem hekat drobounkými nádechy. Nohy jsem měl slabé, celé tělo mi připadlo lehké. Začínal jsem ztrácet vědomí.

Při dalším vdechu se červi odhrnuli a do plic mi vrazil studený čerstvý vzduch. Padl jsem na kolena a rozkašlal se. Vermiformie vysunula groteskní úponky a zvedla mě.

Kapitola osmá

Stál jsem na studené stepi v Kostěném, odkud přišli koňáci. Smrákalo se a bylo ticho; nebe halila tmavá modř, posetá jen několika málo hvězdami. Kolem mě se táhla plochá jadeitová rovina jednotvárné trávy. Mělkou řeku obklopovala bažina s trpasličími vrbami; hluboké trsy mechu prosáklé tmavou vodou, obletované hejny mušek. Daleko na protějším břehu řeky vykreslovala konec stepi silueta sotva viditelných kopců, zahalených oparem.

V dálce jsem viděl vesnici s ekvinskými černočervenými stodolami z vlnitého plechu, které vypadaly jako kostky. Mezi nimi se nacházel jeden z jejich velkých společných roštů, stojan na zčernalé ploše, kde si opékají zeleninu. Mezi stodolami se ven linul mrznoucí opar, který zůstával ležet těsně nad travnatou tundrou.

Žádné Ekvince jsem neviděl, a to bylo zlověstné, protože většinu času tráví venku a ve stodolách pouze spí. Jsou tak přátelští, že cizince obvykle hned běží přivítat.

Vermiformie se přeskupila – stála a byla o hlavu větší než já. „Memburymu a Ekvincům jsme řekli, že i když Tlachařeht zmizí, ještě několik hodin nesmějí vycházet.“

„Kde je teď?“ zeptal jsem se.

Vermiformie ukázala k obloze nad kopci. Musel jsem napínat oči, abych rozeznal slabou šedou tečku, která se rychle hnala pod hvězdami. Otočila se a jakoby se protáhla ve sloup. Zalapal jsem po dechu; viděl jsem, jak se vzduchem zběsile honí jacísi tvorové a proplétají se kolem sebe.

„Už nás uviděl,“ pronesla Vermiformie sborem hlasů. Začínali z ní nahodile odpadávat červi a zarývali se do země. „Až řeknu, vyrazíme. Nebude se moct zastavit. Nevybíhej příliš brzo, nebo změní směr. A utíkej rychle, v něm nic nepřežije. Jestli tě chytí, nenajdeme po tobě ani kapku krve. Měj se na pozoru, lidi taky vstřebává.“

„Co tím myslíš?“

„Moc dlouho se na něj nedívej. Zhypnotizuje tě.“

Byl to nerozlišitelný, kolotající dav, dlouhý sled ženoucích se teček, stehujících oblohu. Pohybovaly se naprosto chaoticky. Zmizely, po několika kilometrech se znovu objevily, přibližně tři sta metrů byly vidět a zase zmizely. Zamrkal jsem, protože jsem si myslel, že mě šálí zrak.

„Přesunuje se mezi tímto nějakým jiným světem,“ vysvětlila Vermiformie, červi v její dolní části se zavrtávali stále hlouběji do trávy.

Štvanice se stočila k nám; její chvost se ztratil v dáli. Z větší blízkosti bylo patrné, jak se jednotlivé tečky proměňují v černočerné koně a psy. Koně byli větší než ti nejmohutnější váleční oři a mezi nimi, kolem nich a před jejich ženoucími se kopyty pobíhala psiska větší než vlci. Vzduchem se třepotaly a proudily nepřirozeně dlouhé hřívy a ohony. Psům žhnuly oči odraženým světlem hvězd, koním se leskla srst. Zvířat – nebo toho, co vypadalo jako zvířata – byl bezpočet a všechna se chovala jako jediný tvor, posedlý pouze jednou touhou: zabíjet. Kopyta rozdírala vzduch, paráty ho za letu rozrývaly. Hnali se jako pěna na vrcholu vlny a v patách se jim táhl oblouk stejných koní a psů.

Ječeli jako obrovská spousta právě narozených dětí. Na velkou vzdálenost zněl jejich křik skoro plačtivě. Čím byli blíže, tím byli větší a jejich řev sílil. Přímo před mýma očima se měnili. V sevřené smečce se začínaly objevovat žlutobílé záblesky. Různým tempem, ale pořád velmi rychle, jim uhnívaly a odpadávaly kůže. Z některých zvířat už byly kostry, prázdné hrudní koše a kostnaté nohy. Slinami potřísněné tlamy psisek se proměňovaly v prázdné černé chřtány a ostré zuby se stáčely k uším. Nad nimi se odehrávala proměna koní; kolísali mezi pohybujícími se kostrami a osvalenými zvířaty. Lebky se jim za běhu na páteřích kývaly. Zblízka se do mě začínaly vpíjet jejich vysoké a prázdné oční důlky. Zatímco jsem se díval, jedna kostra se proměňovala zpátky ve hřebce – zpuchřelé bílé oči; zastřené, čerstvě mrtvé oči; bystré a živé oči, které se převalily, aby na nás zaostřily.

Koni zmatněly a uhnily boky; z předních nohou mu odpadly pásy tkáně a zmizely. Tryskem se k nám hnaly kosti; potom se zdálo, že je poutají šlachy, zatínaly se svaly, objevily se žíly a rozvětvily se přes ně. Obnovovala se kůže; zvíře bylo zase celé, blyštěla se mu rudě potřísněná kopyta. Psům visely z tlam jazyky, pleskaly jim uši, jak se hnali syčícím, divoce proráženým vzduchem. Všechna zvířata nahodile přecházela od masa ke kostem. Ohony šlehaly jako biče, vítr svištěl hrudními koši, paráty se zatínaly a cvakaly na kostech tlap jako hrací kostky. Potom se opět zalévaly skvrnami srsti a v proudu vzduchu se znovu rozvlnila volná kůže pod zvířecími břichy. Koním se

třepotaly ocasy. Prázdné otvory mezi předními a zadními zuby lebek se slepě natáčely. Tlachařeht se střemhlav hnal vzduchem.

„Uhnívají a mění se v kostry a zase zpátky!“ zakřičel jsem.

„My jsme *říkali,* že nejsou v čase stabilní!“

„Kurva – co jsou zač? Co to dělají?“

„To bychom taky rádi věděli.“ Vermiformie se nořila do země, až z ní byla vidět jenom hlava připomínající muchomůrku, a potom jen horní polovina hlavy, s očima vytočenýma k obloze. Její červi ryli mezi ledovými zrnky hlíny a opouštěli mě. Nepřestávali mluvit, ale hlasů bylo čím dál míň a byly tak slabé, že jsem je sotva slyšel. „Tlachařeht byl starý dřív, než byla položena první cihla Epsilonu, Visty nebo dokonce Hacilitu; před dávnými věky, kdy byli Rhydani lidé a ptačtí předci uměli létat –“

„Mlč! Prosím! Já tomu nerozumím! Ty užs to někdy viděla, že?“

„Tlachařehta jsme poprvé spatřili tak dávno před úsvitem života na tvém světě, jako je úsvit života na tvém světě před tímto okamžikem.“

Nikdy neumírá, nikdy se neunaví, zalyká se krvežíznivostí, loví dnem a nocí. Tlachařeht se hnal dál, rychlostí, jaké jsem v životě nebyl svědkem. „Jak si myslíš, že můžu utéct něčemu takovému?“

„To nemůžeš. Ale jsi mrštnější; musíš na to vyzrát lepším manévrováním.“

Potom jsem na jednom z předních koní spatřil Kyan! Jela na širokém hřbetu, rozkládajících se žebrech. Světlé vlasy měla rozcuchané. Prsty strnulých rukou svírala hroty obratlů. Vypadala zbídačená a vyčerpaná hrůzou a tranzem. Pokusil jsem se zaostřit na jejího koně; kohoutek mu tvořily pásy tmavě růžové svaloviny a vypouklé oči měl pevně zasazené v rozrytém mase. Psi poskakovali a strkali se za běhu kolem surově dusajících kopyt.

Na hřbetech mnoha dalších koní jely kostry lidské i ne-lidské a mrtvoly nejrůznějšího stáří. Už dávno zemřely strachy nebo hladem, ale pořád se držely. Na zvířatech je přidržovaly jejich větrem vysušené ruce. Někteří koně měli v hřívách vpletenou spoustu prstních kůstek; mnohým do hřbetů narážely celé ruce, jimiž byly tyto prsty zakončeny, přičemž zbytek těla odpadl. V průběhu tisíciletí unesli stovky lidí.

Tlachařeht se obloukem prohnal přímo nad mou hlavou a řítil se střemhlav dolů. Bílé záblesky ve vířící bouři byly zuby těch, kdo uháněli v čele. Měsíční svit zachycoval oči a kopyta v drobném pulzování odrazů.

Nikdy jsem neviděl nic, co by se hnalo svisle k zemi. Podobného pohybu by nic nemělo být schopné. Neřídilo se to žádnými fyzikálními zákony.

Kyan se křečovitě držela kostí. Napadlo mě, jestli je ještě příčetná.

„Utíkej!“ křikla Vermiformie.

Zachvátila mě divoká radost Tlachařechta. Zatoužil jsem po lovu a štvanici. Zatoužil jsem po explozivní hrdosti z úspěchu, po vzrušení ze zabíjení! Jejich moc mě přikovala k zemi. Já jsem se do nich zamiloval. Nenáviděl jsem je! Chtěl jsem být jedním z nich! Ucítil jsem v ústech krev a dychtivě jsem ji přijal. Můj upřímný úsměv se změnil v cenění zubů.

Ze psích tlam tekly sliny, jazyky se svíjely a slyšel jsem štěkot. Měl jsem smečku těsně nad hlavou. Viděl jsem, jak do vzduchu buší kopyta.

„Utíkej!“ ječela Vermiformie.

Vyskočil jsem a vyrazil co největší rychlostí. Vzduch pročíslo vytí psí láje. Vír bouře mi sfoukl vlasy do očí a já se ohlédl do větru, aby mi je odvál.

Zvířata v čele stáda se vrhla do hlíny za mnou a proklouzla jí. Vzduch a povrch země se kolem nich zprohýbaly v dvojité vlně, jako by byly z rosolu. Celá štvanice se zpomaleně nahrnula přímo do země, až kolem ní začaly létat klikaté jiskry, které divoce praskaly v trávě. Byl to jednolitý příval zvířecích těl a kostí. Občas jsem zahlédl záblesky nejrůznějších detailů: srst mezi polštářky tlap, špinavé lopatky, hnisající vnitřnosti. Mrtvoly, které koně nesli na hřbetech, narážely na povrch a zůstávaly na něm ležet. Rozsypávaly se, některé se rozpadaly na prach a stvůry, které je následovaly, pronikaly i jimi. Na řadu přišel Kyanin kůň; vřítil se hlavou napřed do hlíny a přitom dívku tvrdě shodil na zem. Zůstala ležet jako bez života. Jí pokračoval příval hřív a zadků. Voj se zmenšoval; k zemi se šílenou rychlostí sneslo několik posledních zvířat a zmizelo v ní. Plání odletěly dvě poslední fialové jiskry a uhasly. Na všechno se sneslo přízračné ticho.

Vermiformie vyklouzla z trávy vedle mě, ale její hlasy zněly ohromeně. „Bude chvíli trvat, než se otočí. Honem!“

Doběhl jsem k pásu země, jímž se Tlachařeht prořítil, a očekával jsem, že uvidím ve zmrzlé zemi promáčklinu, ale ohnuté nebylo ani stéblo trávy; jedinými stopami byly otisky mých vlastních nohou. Zježily se mi chloupky na rukou a ve vzduchu byly cítit chemikálie; bylo to stejné, jako když jsem kdysi navštívil strážní věž, do níž udeřil blesk. Nebyl cítit žádný zápach po rozkladu nebo po zvířatech, jen ostrý odér jiskrami rozdrásaného vzduchu.

Opatrně jsem přetočil Kyan na bok. Narazila do země vysokou rychlostí – rychleji, než jsem uměl létat – a už jsem měl za to, že je mrtvá, ale dýchala.

„Nevidím žádné zpřelámané kosti. I když ne že by na tom záleželo, pokud ji ten hukot přivedl k šílenství.“

„Zvedni ji,“ řekla Vermiformie.

Udělal jsem to. Kyan se s prudkým trhnutím probrala a s

otevřenými ústy zalapala po dechu. „Jante? Co tady děláš?“

„Nehýbej se.“ Vermiformie mi vyskakovala zpod nohou a ovíjela se kolem nás. Objevovali se další červi, přidávali se k provazci, začínali u kotníků a zvedali se mi až k pasu a pevně nás k sobě spoutávali.

Kyan ukázala hlavou k opuštěné tundře. „To mě musíš všude pronásledovat?“ zakřičela. „I do mých nočních můr?“

Červi, kteří byli nejblíž její tváři, se seskupili do podoby ruky a dali jí facku.

Kyan vyprskla: „Jak se opovažujete –!“

Ruka jí vrazila ještě jednu, pořádnou.

„Díky,“ řekl jsem.

Ze země vystřelil kůň, předními nohama napřed. Hrabal do trávy, aniž se jí dotýkal. Mohutnými zadními kopyty se opíral do stran. Vějířovitě se mu nad zadkem rozprostíraly dlouhé žíně; nártní kosti se mu rozjížděly, když na ně přenášel váhu a zvedal se na zadní.

Kyan zaúpěla: „Co chce?“

Předními kopyty tepal vzduch, dlouhou hlavu otáčel ze strany na stranu. Nedokázal pochopit, co jsme zač. Cítil nás, kdovíjakými smysly, které měl, a řičel na nás. Nemohl znát svou vlastní sílu ani přizpůsobit svůj hlas naší úrovni. Vysílal na nás svůj strašidelný řev, mně přímo do tváře.

Vermiformie se mi ještě pevněji obtočila kolem nohou.

Koni se stočil jazyk, obnažila čelist, byla to kost; žádný jazyk, jen čelist posetá dírkami pro cévy a zakončení vazů. Sklaply řezáky, objevily se žíly vbíhající do kosti, vykvetly svaly a z hnijícího koňského masa se opět stalo celé zvíře. Otočil na mě své šílené, koulející se oko. Zapraskaly nad námi jiskry, roztetelily nás. Všude kolem začali vyskakovat psi a koně. Neulpívala na nich žádná hlína; se zemí zacházeli, jako by to byla jiná forma vzduchu.

Kůň natáhl krk. Upřel jsem oči do svinutých chrupavek jeho nozder. Vyrazily ke mně přečnívající nosní kosti, čelist doširoka rozevřená, připravená zakousnout se mi do tváře. Hnaly se ke mně ploché zuby v živých dásních –

– Vermiformie nás strhla –

Červí smyčky se odtáhly a upustily mě na nějaký tvrdý povrch. Posadil jsem se a zahlaholil jako kohout: „Hohó! To byl tah, Červinko!“

Kyan se vedle mě plazila a plivala. Pomohl jsem jí na nohy: „Jsi v pořádku?“

„Jante, co tady děláš?“

„Přišel jsem tě zachránit.“

„Zachránit mě? Zmiz odsud! Co se to teď stalo? Viděl jsi ty koně?… Fuj! Červi!… Co jsou tihle červi kurva zač?“

„Dovol mi, abych ti představil Vermiformii,“ řekl jsem. Ta se mi svíjela pod nohama v beztvaré mase. Kdyby byla člověk, ztěžka by oddechovala.

„Musíme pokračovat dál,“ pronesla sborem svým hlasů.

„Na zemi ležel kůň,“ vysvětlovala Kyan, „a připadal mi přátelský. Vylezla jsem mu na hřbet. Netušila jsem, že se stane zrovna tohle… Panebože, kde to jsme?“

Na hlavě mi přistála kapka vody. Dobrá otázka. Rozhlédl jsem se a uvědomil si, že jsme v obrovské jeskyni, tak rozlehlé, že jsem nedokázal zřetelně dohlédnout na druhý konec.

Všude kolem nás se tříštily zvuky rušného tržiště. Kamenné stěny se vrásnily a ubíhaly desítky metrů vysoko do tmy. Protínaly je římsy, z nichž viseli netopýři; připomínali zralé švestky. Zadíval jsem se ke stropu, do kleneb a spár a šlehačkových vápencových kup, deroucích se do stínů. Strop se třpytil kruhovými zlatými a nachovými klenoty tak blýskavými, že jsem měl chuť vylézt nahoru a posbírat je, dokud jsem si neuvědomil, že to nejsou šperky zasazené v kameni, ale kapky vody, které z něj visí. Odrážely chladné modré světlo z odulých chvostů brouků neonovníků, přichycených k mohutným špalkům volně visících stalaktitů, kteří zalévali celou síň svou září.

Stánky se táhly v neuspořádaných řadách po nerovné podlaze, vyplňovaly celou jeskyni a pronikaly do okrouhlého tunelu, který pomalu stoupal na povrch. To této chodby by se vešlo celé město Mírný Brod. Po obou stranách se klikatě vinuly stánky jako nějaká obchodní linka spojující jeskyni s obrovským tržištěm Epsilonu, který se nacházel asi kilometr nad našimi hlavami.

„To je epsilonský bazar!“ zvolal jsem. Věděl jsem, že se rozkládá i pod zemí, ale pozvánky k jeho návštěvě jsem vždycky odmítal. Představoval jsem si, že se budu muset plazit špinavou dírou s hlavou sevřenou mezi dvěma kamennými stěnami, s mokrými a zabahněnými křídly, s koleny vykloubenými z neustálého klečení na kamenných výčnělcích ve smradlavém korytu říčky. Ale tohle bylo úžasné!

Na opačném konci tunelu zářilo jeho ústí bílým slunečním světlem jako kotouč. Kužely světla se skláněly dovnitř a vytvářely ve vzduchu slabý opar. Po stěnách tunelu se klenuly odrazy, které ukazovaly, jak hladce a pravidelně je vyhloubený.

„Víš, Kyan, tohle –“ začal jsem.

Vermiformie naléhavě zakolotala. „To jí vysvětlíš, až budeme mít víc času! Tlachařeht tu může být každým okamžikem!“

„Cože?“

„Mohl by nás pronásledovat. Jestli nás cítí, půjde po nás.“

„To je zvláštní," řekla Kyan. „Ve snech si obvykle nemůžete vybrat, co řeknete." Pomalu se zvedla na nohy a vydala se mezi stánky.

Vermiformie se ochable vzepjala. „Vrať se!"

Kyan se dívala na blemy procházející se uličkami. Blemové jsou úplně slepí, na místě očí mají jen plát hladké kosti. Pohybují se po hmatu, pomocí dlouhých útlých prstů připomínajících tykadla, dotýkají se, dotýkají se, pátrají. Jsou nazí a neochlupení a mají mléčnou, průsvitnou, vodotěsnou kůži; pod ní mají další kůži pokrytou hustou srstí, která je v hlubokém podzemí hřeje. Přes horní kůži je jim vidět spodní vrstva srsti, která se na ni tlačí a otírá se o ni.

Jak se zdálo, Kyan neodpuzovali tolik jako mě. Připadala mi jako uhranutá. U stánku s občerstvením jeden blem trhal ze zdi jeskynní kapradí a vkládal ho do sendvičů. Nabízel hnědé pivní láhve. Jejich obsah byl zpěněný, označený jako „voda z žumpy". Prodával bílou šlehanou pěnu připravenou z větvičkových šlemů, které ulpívají na stropech zaplavených chodeb. Měl na pultu i krabice nezralých stalagmitových hrbolků, které vypadaly jako smažená vajíčka, brekcie, suťové kužely a chřupavé tufové karamely.

Kyan se zastavila u stánku se šperky a prohlížela si nabízené jeskynní perly. Navlékla si náhrdelník z polámaných slámových krápníčků a zadívala se na svůj obraz v leštěné ulitě měchýše – jednoho z metrových korýšů, žijících hluboko pod zemí.

Nevěděla, že se jako návštěvnice v Přesunu může promítat v jakékoli podobě, která se jí zlíbí, takže vypadala tak, jak si sebe samu představovala. Podobně jako u většiny turistek v Přesunu se Kyanin obraz sebe samé vůbec neshodoval se skutečným tělem. Byla trochu vyšší, svalnatější a boubelatější a dost nedbale oblečená. Vypadala jako mladá nezávislá rekrutka, která tráví den volna v některém z hacilitských barů. Byla tady o trochu méně hezká než ve Čryřzemí; myslím, že to znamenalo, že ve svůj vzhled nemá důvěru.

Já jsem si tentokrát vzezření změnit nemohl. Byl jsem tady ve svém vlastním těle a měl jsem v úmyslu se v něm také vrátit domů, aniž by utrpělo jakoukoli újmu.

Některé stánky prodávaly šablony a uhle pro jeskynní malování. Některé předváděly předměty každodenní potřeby, které „fosilizující voda" proměnila v kámen. Mezi řadami kličkovaly myši se třema nohama (zvané triši) a za nimi se honily kočky zběhlé v chytání triší (zvané tročky).

Brouci neonovníci osvětlovali nádherné hedvábné konstrukce. Přecpaní pavouci viseli ze stropu na tenkých holých nohách; oblá břicha měli plná sirupovitého slizu. Ten občas skanul na markýzy

stánků i na temena našich hlav. Tyhle obludné stvůry žily celou dobu zavěšené a ostatní brouci a stonožky dlouhé jako moje ruka se hemžili po stěnách jeskyně, nosili jim pamlsky a krmili je výměnou za doušek tuhé sladké šťávy, kterou ze sebe vytlačovali.

Vůně mokrých oblázků vzlínala ze dna jeskyně, které sestupovalo v řadě prochozených vápencových schodů k jezírku tak úhledně okrouhlého tvaru, že připomínalo umyvadlo. Kluzkým korytem se řinul vodopád a divokým skokem se do něj vrhal. Jeho rachot se k nám nesl v ozvěnách přes celou rozlehlou síň jako tichý šepot.

Nahé blemí děti se klouzaly korytem a se šplícháním padaly do vody, kde plavaly rybí Živé fosílie; hra jejich rozzářených očí prosvětlovala celé jezírko. To stínily husté a neforemné voskově žluté krápníky tak dlouhé, že dosahovaly až na zem a přelévaly se po ní jako vosk, kanoucí ze svícnu. Mezi nimi vybíhaly síně a chodby, sestupující nejrůznějšími směry do hlubin. Většina byla přirozeného původu, ale některé se podobaly spíše důlním štolám s dřevěnými výdřevami a kolejnicemi.

Mezi stánky se zoufale pomalu šinuly Paželvy s obřími krunýři a tahaly za sebou košík na kolečkách. Byli tu Silváni, stíny dětských tvarů, jež žijí pouze v přítmí jeskynních východů a v dolících po vyvrácených stromech v lesích. Na protějším konci jeskyně, kde nakupují a prodávají své zboží obyvatelé podzemí, kteří se radši drží dál od světla, vydřeli do sametového sedimentu prohlubně zimující Jeskynní sloni.

„Zavolej ji nazpátek!“ ozvala se sborově Vermiformie. „Tlachařeht tu může být cobydup!“

Sklouzl jsem pohledem k ústí jeskyně.

Vermiformie hned upřesnila: „Žádný vstup nepotřebuje. Může se vydat kamkoliv! Může se dostat na místa, kam ty nemůžeš, kde je jedovatá atmosféra; vodík, fosfor, fazole v tomatě. Viděl jsi, že tvrdá skála pro něho nepředstavuje žádnou překážku. Bez povšimnutí se dokáže prohnat celou planetou.“

U jednoho stánku stál velký neforemný Vadoz. Kyan si uvědomila, že tento muž je z hlíny. Zabořila mu prsty do stehna, vytáhla hrst hmoty a začala ji splácávat do koule. Vadoz se otočil. „Promiň, mohla bys to vrátit, prosím?“

„Tohle je můj sen a já si můžu dělat, co chci!“

„Sen?“ pronesl zřetelně Vadoz. „Ujišťuji tě, broučku, že tohle žádná snová epizoda není.“

Hliněná koule v Kyaniných rukou se nafoukla do maličké podoby vedle stojícího Vadoze – zachichotal se a zamával jí. Kyan vyjekla a upustila ho.

Mužíček doběhl na maličkých nožkách k jedné z Vadozových mohutných nohou a hladce s ní splynul. Kyan ho pleskla do odulého

břicha a zanechala na něm otisk své dlaně.

Hliněný muž ostýchavě vykřikl a upoutal pozornost Psance, strážce, který se kolem nich právě šinul. Byl to velký bloodhound, pohybující se po dvou zadních nohách s vytočenými koleny, oblečený v kabátě strážníka a černé přilbě ostrahy tržnice se zlatým hrotem. Podbradní řemínek se mu ztrácel pod povislými tvářemi. Psanec zarýmoval:

„Nechcete se zbavit téhle husy,
která tu je zjevně na obtíž?
Připadá mi, že vás notně kruší."

Vadoz odpověděl. „Věru tak, nebudu s ní mít kříž."

Psanec položil tlapu Kyan na rameno, ale tou to ani nehnulo. Nakopla ho. Psanci se zježila srst na hřbetě; popadl ji, strčil si ji do podpaží a donesl ji k nám. Postavil ji přede mě:

„Zde je ta holka nezvedená,
ať vám, prosím, nikam nezmizí.
Mohla by být záhy stižena
hněvem horším než tím vadozím."

„Díky," řekl jsem.

„Celý den
veršuj jen," naléhal Psanec.

„Napřed nás tu honí, pak nás takhle otravují," postěžovala si Vermiformie.

„Ne, počkej," namítl jsem. „Já to zvládnu… Děkuji za poshovění, kamarádka tak zlá není.

Je zde na výletě prvně
bude už mlčet jako skvrně."

Psanec si odfrkl. „Jen na výletě, a tak nudí? Půjdu, jinak usnu s chutí." Důstojně odkráčel a přitom mával mohutným ocasem.

„Jestli je tohle blafový sen," řekla Kyan, „budu to dělat pořád." Vydala se k jezírku, ale Vermiformie ji chytila kolem pasu. Do červů, kteří ji začali ovíjet a stahovat zpátky, začala Kyan bušit pěstmi. „Hej! Pusť mě!"

Pobíhalo za ní jakési černé štěně. Když se zastavila, posadilo se na zadní a soustředěně se na ni zadívalo. Mělo špičaté uši a ostražité inteligentní oči.

„Jde za mnou," řekla Kyan. „Je moc roztomilé. Ve srovnání s ostatním, co tu je, je to příjemná změna."

„To je jenom Touženec," prohodila Vermiformie pohrdavě a odtlačila ho z cesty. Psík o několik kroků odběhl a opět se na Kyan zadíval.

„Můžu ho zvednout?" zeptala se, a než to dořekla, zpod nejbližšího stánku k ní přiklusal další pes. Posadil se a upřel na ni oči. Kyan se tvářila nechápavě. Následovali další dva, také se shlukli a tklivě

civěli. Zpoza stánku ve vedlejší řadě se vynořili další tři a přidali se k nim.

Po Vermiformiině povrchu se přehnala vlna povzdechnutí. „To jsou materializovaná přání. Za každou potřebu nebo touhu, kterou mladá žena cítí, rázem vznikne Touženec. Jestli v tomto světě zůstaneš, nebudeš se jich moct zbavit. Budou za tebou všude chodit a sledovat tě. Většina dívek si na ně zvykne, ale jinak je Touženci dovádějí k nepříčetnosti, protože dokud nevyrosteš, nedělají nic jiného, než na tebe hledí. Mohla bys je zabít, ale objeví se další, aby vyplnili uvolněný prostor."

Zatímco Vermiformie mluvila, přišlo nejméně dvacet malých teriérů. Seděli kolem Kyan v neuspořádaném kruhu a upírali na ni oči.

„No, mně se líbí," pronesla Kyan, sehnula se k tomu nejbližšímu a hladila mu uši. Psík se nechal laskat a nadšením vrtěl ocasem. Psí dav byl stále početnější, ale nedokázal jsem určit, odkud se berou, vždy jen zčistajasna odněkud přicupitali a zaujali místo na okraji smečky.

Nevyhnutelný a neustálý nárůst jejich počtu se mi hnusil. „Bože, holka, ty máš spoustu potřeb," řekl jsem.

„Ve srovnání s tebou? Vsadím se, že ty bys už měl na sobě celou hromadu!"

V chodbách na druhém konci to začalo jiskřit. Zahlédl jsem, jak se hlubinami žene Tlachařeht. Každý tunel víc než vyplňoval a neustále se proměňující zrůdy se k nám hnaly napůl uvnitř, napůl vně skalního masivu. Z podlah vyčnívaly hřbety a špičky uší; pro ně skála neexistovala. K ústím tunelů přibíhaly kostry koní, uhnívající koně, koně zářící pevným zdravím. Ze stěn vyčnívaly tlapy a spěnky – vyrážely ven! Čelo ječícího stáda se hnalo jeskyní v rudočerné vlně.

„Řeht!"

Nedokázal jsem odvrátit oči. Řev byl tak ohlušující, že jsme si s Kyan museli přitisknout ruce na uši. Každého, kdo jim stál v cestě, trhali na kusy – za běhu zlikvidovali brouky neonovníky na stěnách, a světlo pohaslo.

Vermiformie námi škubla dozadu –

– Prudce nás zalilo jasné sluneční světlo. Protřel jsem si oči, zamrkal a ucítil čistý, čerstvý vzduch. Kůži mi ovíval teplý vánek… Byli jsme na pláži. Zmatená Kyan se rozkřičela.

„Prekambria!" zvolala Vermiformie. Vypadli jsme z jejího sevření na poddajný písek.

„Dobrý Přesun," řekl jsem.

„Jde po nás Tlachařeht!" Zachvěla se. „Pochybujeme, že bychom ho

setřásli. Ještě jednou si vás přivineme.“ Obtekla nás; její červi se pohybovali jen trhaně, snažili se posbírat energii.

Do dálky se stáčela pustá kosa. Akvamarínové moře šplouchalo na vnější břeh a vrásnilo kompaktní písek. Po celé délce vnitřní části vytvářely nízké zelené stromatolity bažinu. Za námi, v širém prostoru jednotvárných dun, nerostlo vůbec nic. Upíral jsem oči na kosu a dál na moře.

V písečném oblouku se ozvalo šplíchání. Voda se zpěnila, jako by začínala vřít. Z vln vyskakovaly bytosti podobné humrům a dopadaly zpátky; přitom jim podél boků pleskaly jakési laloky. Měly obrovské černé oči podobné kulatým klikám na dveřích. Jedna se vymrštila a během okamžiku jsem spatřil, jak se prudce otevřely a scvakly řádky zaber a tlama s duhovou membránou.

Od okraje vody cupitaly stovky těchto korýšů; jejich špičaté nožky vystřelovaly zpod modrošedých krunýřů s elegancí členovců. Byli mezi nimi i dlouzí trnití červi, kteří se vlnili na sedmi párech chapadlovitých noh.

„Něco je pronásleduje,“ poznala Vermiformie. „Ne. To snad *ne!* Ono je to tu zas!“

Oblast zpěněné vody se valila stále blíž. Kyan a já jsme na ni civěli, ale Vermiformie se kolem nás začala zběsile ovíjet. Různé její části brebentily různé věci zároveň: „Snězte ty zatracené trilobity – halucigénie – snězte anomalocary – NÁS NECHTE NA POKOJI!“

Přímo z pěny vyrazil Tlachařeht, aniž na hladině vody vyvolal jedinou vlnku. Suchá kopyta vyletěla, proud lovců opsal oblouk vzhůru proti slunci. Obrátily se na nás rudé oči a prázdné oční důlky –

– Nekonečná slaniska. Na obzoru stály obrovské rozvaliny jakéhosi města; vratké věžní bloky a pískem zaváté ulice byly prakticky už jen tyčící se skalní útvary v zatvrdlé poušti, jež kdysi byla oceánským dnem.

„Tady už jsem byl,“ řekl jsem. „To je Vista.“

„Co je tam v dálce?“ zeptala se Kyan a ukázala na jasný záblesk.

„Nejspíš nějaký bakchantský kmen.“

„Blíží se.“

„Určitě chtějí vědět, co jsme kurva zač.“

Poté, co Vistan Marchan padl za oběť Hmyzu, jeho společnost se opakovaně proměňovala a nakonec se úplně zhroutila. Lidé zpočátku obývali městské rozvaliny, ale pozvolna je opouštěli, aby našli jídlo, a přežívali jako nomádi v poušti. Bakchantské kmeny jsou buď čistě mužské nebo čistě ženské a setkávají se jednou za rok při obrovské slavnosti. Poušť je nedokáže uživit, a tak je jich stále míň, ale

bloumají do Epsilonu a zpátky přes velký Hmyzí most, aby přežili.

Vzpomněl jsem si na jedinou Bakchantku, se kterou jsem se setkal. „Bojuje Mimóza pořád s Hmyzem?“

„Ano, s Jespákem,“ přisvědčila Vermiformie.

„*Králem* Jespákem,“ řekl jsem.

Z Vermiformie se vysunula ženská hlava a nesouhlasně sebou zavrtěla.

„Ne. Jenom s Jespákem. Královského statutu se vzdal. Nyní vystupuje pouze jako potulný mudrc. Radí mnohým světům v jejich boji s Hmyzem.“

„Ach tak.“

„Vypadá to, že si prochází jen jakousi fází. Nabývá obrovské inteligence, ale ještě si neuvědomil opravdový rozsah své moci.“

„Jejich koně se *lesknou*,“ řekla Kyan.

Bakchanti cválali stále blíže, čtyři vyleštěné nohy každého koně se mihotaly a míhaly mnohem rychleji než nohy válečných ořů, s děsivě hladkými pohyby a naprosto neslyšně, jen s jakýmsi vzdáleným šuměním.

„Jsou to stroje, co vypadají jako koně,“ řekl jsem. „Nemají skutečné hlavy a vůbec žádné ohony. Jsou kovoví.“

„Jsou ze solárních panelů,“ upřesnila Vermiformie.

Vysoko nad rozvalinami města opět vyrazil Tlachařeht.

Bakchanti se zmateně zastavili. Černí lovci vypadali na pozadí jasné oblohy o mnoho děsivěji. Nevrhali žádné stíny. Otevíraly se matné, smetanově žluté čelisti poseté bílými stoličkami. Bakchanti se dívali jako hypnotizovaní.

Vermiformie zařvala na jezdce. „Utečte!“

Tlachařeht se vrhl k zemi a –

– Šplích! Šplouch!

Zavířila kolem mě ledová bahnitá voda. Upadl jsem v chaosu bublin. Něco mě táhlo a já s kuckáním prorazil hladinu. Vynořila se i Kyan a Vermiformie nás podržela nad řasami páchnoucího, zamlženého močálu.

Obloha měla jednotvárný šedý odstín; zastírala ji mračna a rozpitá aureola v místech, kudy chtělo prorazit slunce. „Močál nálevníků.“

Kyan si otřela sliz ze tváře a vlasů. „Haló! Tohle je můj sen a já chci někam, kde je hezky!“

„Mlč!“ Vermiformie sršela vzteky. „To je všechno kvůli tobě, holčičko! Nechápeme, proč máme tohle všechno dělat, a teď jsme štvaná zvěř! Nevíme, jak se toho zbavit. Nevíme, kam se vrhnout příště, aby tě to tam nezabilo!“

Kyan zaječela roztrpčením. Popadla hrsti červů a pokusila se je

rozmačkat, ale ti jí silou otevřeli pěsti a vylezli ven.

„Přesuny nám odčerpávají sílu," stěžovali si.

„No tak!" zakřičel jsem na Kyan. „Jdeme."

„To je můj sen, tak ze mě slezte!"

„Přestaň nás mačkat."

„Vodprejskněte a už mě nechte být, červi jedni zasraní!"

Po hladině k nám plavala gigantická masa jakéhosi gelu. Uvnitř vířily smítka a granule, jako by to byla hustší část močálu; vysouvala panožky a začala obalovat červy na povrchu Vermiformie.

„Co to je?" zeptala se Kyan.

„Améba." Vermiformie své červy zase vytáhla a s cucnutím nás vyhodila výš.

„Není nějaká velká?"

„To my jsme tady velmi malí."

„Podívejte na oblohu!" zvolala Kyan.

Jasná skvrna nabývala na velikosti. Fialové vidlice blesků rozčísly oblohu na dvě poloviny, vrhly se do močálu, zasyčely a poskakovaly v rákosí. Tlachařeht se obloukem vyřítil z vody.

Vermiformie vší silou jednou naprosto nelidsky zavřeštěla a smýkla námi –

- Horká pláň s cykasy a sopkou na obzoru. Gigantičtí ještěři se kolem ní na dvou nohách šinuli k obrovské prázdné schránce ježovky s nápisem: „Echinodom – Nejlepší saurské bary".

Zelený záblesk na vyprahlých píscích před námi. Tlachařeht vyráží k –

- Kyan zaječela a oba jsme dopadli na studenou podlahu a vyrazili si dech. Ocitli jsme se v nějakém uzavřeném prostoru; Přesunovali jsme se tak rychle, že jsem nestačil přeostřovat.

Vermiformie se od nás odloučila v jednom velkém závěsu. Její vyčerpaní červi se kolem plazili a přitom se mezi nimi řinul saurský písek a nálevnický gel. Já zadupal a ucítil, jak mi z tkaniček bot prýští voda.

„Už jsme ho museli setřást," úpěli červi. „Už jsme museli… Myslíme…"

S Kyan jsme se rozhlíželi po chodbě. Byla z nenatřeného kovu a velmi bezvýrazná. „Tady je víc oceli než u celého vojska kopiníků."

Vermiformie začala do zákrutu chodby vysílat úzké úponky. „Jsme nad Plenišem," řekla.

„Páni," zvolala Kyan. „To mám ale představivost."

Našel jsem maličké okno v ocelovém rámu. Vytáhl jsem se na špičky a pokusil se nahlédnout do silného skla. „Musí být noc. Koukni

na všechny ty hvězdy.“ Hvězd bylo venku opravdu požehnaně, vyplňovaly celou oblohu i – zemi! „Kyan, podívej na tohle – není tam země! Pod námi jsou jenom hvězdy!“ Vzhlédl jsem. „No tohle… to snad ne…“

„Já se chci taky podívat.“

Odmítl jsem jí přenechat místo u okénka. Tiskl jsem obličej ke sklu a upřeně se díval ven. „Celou oblohu vyplňuje šedý měsíc!“

„To není měsíc,“ podotkla Vermiformie. „To je Pleniš. Je šedý, protože ho úplně pokrývá Hmyzí papír.“

„A sakra… to všechno jsou Papírové kraje?“

„Ano.“ Povzdechla si. „Kdysi se ho pokusili bombardovat Mraziči. Teď odtamtud přichází radioaktivní Hmyz, aby zamořoval spoustu dalších světů.“

„Chtěl bych se venku proletět. Je tam tolik místa.“ Ještě jednou jsem se podíval dolů – nebo nahoru – ke hvězdám. Jedna hvězdička se ve srovnání s ostatními hnala závratnou rychlostí a hladce mířila k nám. Byla tak slabá, že jsme měli co dělat, abychom ji viděli. „Padá hvězda,“ řekl jsem. „Rychle se blíží. Přesuň nás odsud.“

Vermiformie se úzkostně roztřásla. „Nemůžeme pokračovat v cestě. Jsme vyčerpaní.“

„Musíš!“

„Nemůžeme… Nemůžeme! A stejně, tohle je tankovací dok. Pokud se tu pokusí přistát jakákoli loď bez protokolu, společnost Triskel ji rozmetá na popel.“

Vyhlédl jsem z okna a spatřil je shora. Koňské lebky podobné zobákům, špičaté kohoutky odpadávající na kost. Na dlouhých hřbetech už neseděly žádné mrtvoly. Poletovaly kolem nich jiskry, domihotaly se k okenní tabulce; hladce se vnořily do kovové stěny a projely jí.

„To je Tlachařeht!“

Přímo pod námi se ozval lidský řev. Vermiformie hodila kolem mě a Kyan síť z červů. Z podlahy pod námi vysršely jiskry. Objevila se psí morda –

Svištění vzduchu. Padal jsem. Jednou jsem se přetočil a do oblohy se překlopila černá masa země. Vzduch byl velmi řídký, těžko se dýchal. Každou vteřinou jsem padal rychleji.

Silou jsem rozevřel křídla, zvedl je a co nejusilovněji jsem jimi tlačil proti proudu vzduchu. Okamžitě jsem zpomalil, stočil se v táhlém oblouku a najednou jsem letěl dopředu. Hnal jsem se nad tmavou krajinou. Kde to jsem? A proč mě, do prdele, Vermiformie ve vzduchu upustila?

A kde je Kyan? Odloučila se od nás? Shlédl jsem pod sebe, pátral po ní – a zahlédl jsem drobounkou tečku řítící se kolmo dolů,

zmenšující se vzdáleností. Složil jsem křídla, prudce jimi mávl a pustil se střemhlav dolů. Padala stejně rychle, jak jsem byl schopen letět. Přetáčela se ve vzduchu, takže jsem viděl jen změť rukou a nohou, každé dvě vteřiny záblesk bílých kalhotek; a nebylo za co ji popadnout. „Natáhni se!“ zařval jsem. „Natáhni ruce!“

Žádná odpověď – byla napůl v bezvědomí. V téhle nadmořské výšce by nebyla schopna dýchat.

Natáhl jsem prsty a chytil ji za ruku. Rychlost, s níž padala, ji ode mě odtrhla.

Opět se otočila a mně se podařilo chytit do hrsti kus jejího svetru. Začal jsem dvakrát rychleji mávat křídly, hekal jsem a nadával; tlak na záda a křídla byl k nevydržení. K nevydržení! Pořád jsme padali, teď už ale pomaleji. Křídla se mi s každým mohutným zoufalým mávnutím dolů zachvěla – a když jsem je zvedal před dalším záběrem, znovu jsme se řítili plnou rychlostí.

„Nemůžeš ji zvednout?“ zeptal se slabý překvapený hlas ve vzdušném víru. Před obličejem se mi zatřepotal široký šál, jehož konce mi zavlály nad hlavou. Byla to Vermiformie: omotala mi několik červů kolem krku!

„Ovšemže nemůžu!“ zakřičel jsem. „Sotva udržím vlastní váhu!“

„Ach tak.“

Šál se začal kolem nás ovíjet, spoutával nás. Objevovali se další červi a jejich masa houstla, obalovali Kyan, až se mi u hrudi pohupovala jen její hlava.

Padali jsme tak dlouho, že jsme dosáhli stabilní rychlosti. Přivřel jsem oči a snažil se zahlédnout, jaký druh povrchu máme pod sebou. Sotva jsem rozlišoval mezi zemí a jen o trošku světlejší oblohou. Byly vidět miniaturní hvězdy a nízko nad vzdáleným obzorem dva nažloutlé měsíce zalévaly bledým světlem šikmé ploché vrcholy rozlehlé náhorní plošiny.

Před tváří se mi komíhaly konce šálu a prohlížely zemi dole. „Snesu vás níž.“

Vystřelila silné chapadlo ke stolové hoře. Chapadlo se hnalo rychleji, než jsme letěli; červi se od nás odvíjeli a připojovali se k němu. Dospělo k suti a ukotvilo se v ní. Zpomalili jsme; vítr ustal. Vermiformie nás začala hladce spouštět, miliony červů, kteří se přes sebe natahovali a přejímali tlak. Svíjeli se na zemi v jedné kupě. Jemně jsme se na ně snesli a skutáleli se na hromadu.

Vermiformie se odvinula a postavila nás na úplný okraj srázu, jenž strmě spadal ke klidnému jezeru. Pozadí jasné noční oblohy narušovaly další stolové hory. Na několika místech se jim hrany rozdrolily, sklouzly a vytvořily stupňovité útesy. Hluboké strže mezi nimi vyrývaly suchá údolí bez života. Ta ústila do ohromné pláně, zbrázděné kaňony se strmými stěnami. Dno každého z nich, pokud

tyto kaňony dna vůbec měly, se nacházelo tak hluboko pod povrchem země, jak jsme nad ním byli vysoko.

Řada jezer byla tak nehybná, nečeřila je jediná vlnka, že vypadala těžce a zlověstně, a jaksi falešně. Bylo těžké uvěřit, že je v nich doopravdy voda, ale v jejich temných hlubinách se zrcadlily hvězdy. Krajina působila dojmem, jako by nebyla ničím jiným než tenkým černým prostěradlem, proraženým horami s dutými stěnami a posetým obrovskými trhlinami, jimiž jsem nahlížel do hvězdného prostoru kdesi dole. Nebyla tu žádná vegetace, žádné budovy; kamení se rovnoměrně rozprostíralo v nepřítomnosti jakéhokoli větru.

Vermiformie vysílala dravé úponky. „Jak se ti líbí náš svět?“

„Tohle je Somatopolis?“ zeptal jsem se. „Je prázdný.“

„Je dávno mrtvý. Já jsem byla Somatopolis, když jsem tady žila. Město mého těla tvořilo kdysi celý svět. Pokrývala jsem ho dvakrát výš, než kam dosahují tyhle hory. Vyplňovala jsem ty strže. Teď je pustý. Já jsem to jediné, co ze Somatopolisu zbylo.“

Na bezútěšné srázy zářilo narůžověle bílé měsíční světlo. Představoval jsem si, jak celou krajinu pokrývají samí červi, do hloubky několika kilometrů. Povrch té masy se neustále svíjel, vyplňoval a přetvářel. Představoval jsem si, jak vysílají k nebi síťované věže, zakončené vysokými, volně spletenými předprsněmi. Červí masa vyrážela z kontinentů do šíjí, do ostrovů; potom se zase stahovala, vyzvedávala do vzduchu celá kroužkovcová horská pásma. Pod rozdělujícími se červy zela hluboká hrdla jeskyní, do nichž kanuly červí krápníky, načež se opět zavírala příšerně masitým tlakem jejich váhy.

„Pojďme,“ řekl jsem. „Tlachařeht se tady objeví každou chvíli.“

„Počkáme, dokud se to nestane,“ namítla Vermiformie. „Sem ho vábím úmyslně. Mám totiž nápad.“

„Je tu strašně zatuchlý vzduch,“ řekla Kyan.

„Je vyčerpaný. Náš svět zachvátil Hmyz.“

„Podívej, Kyan,“ mávl jsem rukou. „Tohle se stane světu, který prohraje souboj s Hmyzem.“

Vermiformie zvedla chapadlo, které se proměnilo v paži, a ukázala na pláň s dobře známými šedými střechami – začátek hmyzích Papírových krajů. Vyvýšené čelo se k nám klenulo jako strnulá přílivová vlna a celková velikost Krajů se ztrácela v nedohlednu za znepokojivě vzdáleným obzorem. Buňky byly popraskané a zvětralé – byly nesmírně staré. Měly tmavší odstín než Papírové kraje v našem světě, ale prostupovaly jimi světlejší oblasti, kde je Hmyz několiksetkrát obnovil.

„Materiál na přestavbu si přináší z jiných míst,“ řekla Vermiformie. „Na celé mé planetě už nezbylo nic, co by mohl použít.“

Když jsme uvykli vzdálenosti, začínali jsme je rozlišovat: drobné

tečky pobíhající přes pláň, kolem jezer a po vrcholech hor. Připadalo mi to, jako bych nahlížel do obrovského mraveniště. Třeštil jsem oči a zapomínal, že tohle je jeden celý svět. Představoval jsem si hory jako drobná zvlnění v hlíně a Hmyz velký jako mravence, který mezi nimi přičinlivě pobíhá. Rozeznával jsem jednotlivé stvůry, skupinky několika exemplářů nebo několikatisícové davy, slídící v kamení, z něhož bylo odčerpáno všechno organické.

Papírové kraje se na několika málo místech vydouvaly a vystupovaly z nich papírové mosty, táhly se nahoru a v nejvyšším bodě mizely. Na jiných místech táhlý povrch střech klesal do hlubokých jam s obrovskými tunelovými ústími; míst, kde Hmyz našel cesty do jiných světů. Pronášel z nich potravu – podivuhodnou směsici kusů rostlin a živočichů: legosaurů, Cihloňů, lidí, marzipalmů. Hemžilo se to tady miliony stvůr, které se zastavovaly, aby se dotkly tykadly nebo s neutuchající přičinlivostí a spokojeně ukládaly sliny na hrany Papírových krajů. Už jen z jejich počtu mi šla hlava kolem a zachvacovala mě sklíčenost.

„Ty nikdy nedokážeme porazit."

„Já jsem je porazit mohla," pronesla Vermiformie sborově. „Vyhrávala jsem válku. Bojovala jsem s Hmyzem stovky let. Zahnala jsem jej do krunýřů, omotávala jsem se mu kolem nohou a trhala ho na kusy. Dokonce jsem z jiných světů přinesla parazity a nemoci a nakazila ho, ale Hmyz si roztoče vykousal a vůči chorobám si vyvinul imunitu, to nakonec udělá na všech světech, kde se usídlí."

„Je houževnatý," dodal jsem.

„Tím se stává, na spoustě světů, to je pravda. Bitvu jsem otočila, když ho začínal zpomalovat nedostatek vzduchu. Postupovala jsem. Vytlačila jsem ho do tunelu, odkud původně přišel, a byl nucen postavit poslední zeď. Ještě jedna zteč a byla bych ho zahnala a uzavřela mu přístupovou cestu. Ale potom se zhroutil svět Visty a její ohromný oceán se vyprázdnil. Vidíte ta jezera? Tohle mi udělaly jeho larvy."

„Mladí?" zeptal jsem se.

„Jakmile se Hmyz začal po milionech množit. Dospívající larvy jsou mnohem hladovější než dospělí. Nabíraly si plná kusadla červů a požraly celé město."

Kyan vyjekla: „Dívejte! Támhle se jeden blíží!"

Nad okrajem srázu se objevila tykadla a vzápětí k nám vyrazila Hmyzí stvůra. Kyan a já jsme se obrátili na útěk, ale Vermiformie vystřelila dvě chapadla, obtočila se Hmyzu kolem hrudi a škubla jím, až se zastavil.

Chapadla se dál plazila po stvůře a doširoka jí rozevřela kusadla – potom i pilovité ústní ústrojí. Stvůra škubala hlavou a snažila se vyprostit, ale do chřtánu se jí začal řinout třetí proud červů, který

kusadlům nedovolil sklapnout. Červi se valili ze země a mizeli Hmyzu v hrdle.

Zbytek Vermiformie, který se nám stále rozkládal u nohou, vyčkával. Několik vteřin se nic nedělo. Potom stvůra vybuchla. Pukl jí krunýř a rozletěl se na kusy. Šplíchly na nás vnitřnosti. Pláty dopadly na metry daleko a zanechaly šest noh a hlavu uprostřed mohutné změti červů, kde kdysi bývalo tělo. Červi se přelévali jako obludné klubko motouzu zalité hemolymfou a přetvořili se do podoby krásné ženy. Červi její tváře se přeskupili do úsměvu. „Tohle miluju. Kéž by se tak sešikovaly a já je mohla takhle po jednom trhat."

„Fuj," ulevila si Kyan.

„Dávej pozor, jestli neuvidíš ještě nějaký Hmyz," požádal jsem ji.

„Tohle místo nemůžu vydýchat," stěžovala si. „Chci pryč. Chci vidět tu jeskyni."

„Tržiště bylo zničeno."

„Ne. Tohle je můj sen a já tvrdím, že ne. Vezměte mě zpátky; tady je strašně moc breberek."

„Proč si myslíš, že jsem tě ve vzduchu pustila?" zeptala se Vermiformie.

Bylo snadnější mluvit k červí ženě než k beztvarému shluku kroužkovců. Zeptal jsem se jí: „Co má kolaps Visty společného s tím, že jsi prohrála válku? Utopilo tě moře Visty, nebo co se vlastně stalo?"

„Utopila nás celé biliony." Ukázala na jezero. „Somatopolis byl předtím suchý, rozpálený a vyschlý. Takhle se mi líbí; vlastně proto jsem vám sem přivedla v noci, protože jinak by vás upeklo slunce. Z Hmyzího tunelu pod námi se vyřinul proud vody a vtrhl mezi nás. Vystřelil kilometr vysoko a nás zaplavil celý oceán Visty. Prchala jsem – jak bych mohla měřit síly s tekoucí vodou? Přesto, byla to slaná voda a mohla jsem přežít… Ale oceán se začal vypařovat, začala se tvořit mračna a poprvé za celou existenci Somatopolisu se spustil déšť."

Červí žena ukázala na tůně. „Hluboko mezi námi se vytvořily sladkovodní tůně. Já jsem před vodou prchala a hloupě jsem ji nechala vystavenou vzduchu. A Hmyz se začal rozmnožovat. Pokoušela jsem se to zastavit. Neustávala jsem v boji, ale s tím, jak mě bylo čím dál méně, bylo stále těžší pokrývat prostor. Generace larev mě decimovaly, takže jsem vyhledala úkryt pod zemí. Potom jsem se Přesunula, abych našla nový svět, který bych mohla kolonizovat… co možná nejvíc světů, abych unikla z vytvářejícího se Hmyzího hnízda."

Vermiformie se rozpadla v hada a odplazila se, aby se připojila ke své hlavní mase. „Doufáme, že by se Tlachařehtovi mohlo podařit část Hmyzu pobít," dodala. „Držte si klobouky. Pokusím se ho jednou provždy setřást tím, že se vydám po vlastních stopách."

Rozhlíželi jsme se a pátrali po Tlachařehtovi: na bezmračné obloze, na pozadí měsíčních kotoučů, mezi vrcholky Papírových krajů a přímo dole u jezera.

Měl jsem pocit, že ve vodě vidím pohyb! Zamrkal jsem a upřeně se tam zadíval. Něco plavalo v temné vodní propasti. Čím blíž byl předmět hladině, tím byl tmavší a zřetelnější. Hnal se rychlým přímočarým pohybem, potom udělal přemet a zmizel v hlubinách.

„Co to kurva bylo?“

Zelený záblesk na strmé skalní stěně pod námi. Tlachařeht vyrazil přímo z ní. V jezeře se odrazil obraz prázdných bílých pánevních popruhů a chňapajících tlap.

Kyan zaječela. Tlachařeht se otočil; věděl, kde jsme.

„Teď!“ Vermiformie nás zvedla do výšky a prořítila se s námi –

- Plenišem –
- močálem nálevníků
- Saurem –
- Prekambrií –
- tržištěm v Epsilonu –
- jakýmsi temným místem…?

Jakýmsi temným místem! Kyan vykřikla: „Jste tam?“

„Já jsem tady. Já jsem tady!“ Zašátral jsem po její ruce. Doširoka jsem otevřel oči, jenom pro jistotu, ale nespatřil jsem ani záblesk světla. Potom, zdánlivě v obrovské dálce, jsem zahlédl slabý přísvit, úzký svislý bílý paprsek, který jakoby… kolem nás *prošel*. Zastavil se, otočil se a začal se lidskými pohyby zase spěšně vracet, ačkoli byl nadále jen jedinou čárou.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se. „Říkalas, že se vracíme do Čtyřzemí.“

„Pitomče! Tohle *je* tvůj svět. Chceme se na chvíli schovat, kdyby se náhodou objevil Tlachařeht.“

„Ale…“

„Tohle je Kapčina místnost,“ řekla Vermiformie. „Tohle je Kapka.“

Myslel jsem, že Vermiformie někam ukazuje, ale nic jsem neviděl.

„Přechází tam a zpátky. Má strach; vlastně panikaří. Necítíš to?“

Kupodivu jsem to cítil. Z bílého paprsku se rozlévaly intenzivní pocity a znervózňovaly mě. „Ale co se to s ní stalo? Vždyť je to jenom tenká linka!“

„Pst. Jestli uvidíme Tlachařehtovy jiskry, budeme muset rychle odsud. Tohle je Čtyřzemí, pátý až osmý rozměr. V těch se nacházíte stejně jako v těch, které znáte, jelikož jste se vyvinuli ve světě, který jich má deset. Normálními smysly je nevnímáte, ale fungujete v nich. Žasnu, že si to nikdy racionálně neuvědomujete.“

Odněkud zblízka se ozvala Kyan. „Co to kecá za nesmysly? Řekni jí to, Jante.“

„Vždyť je to zajímavé.“

Vermiformie se nedala: „Emoce se promítají do pátého rozměru, což je důvod, proč někdy cítíte silnou emoci nebo vidíte obraz člověka, který ji zakoušel, na stejném místě i o několik let později. Jaké jiné příklady vám můžu dát? Akupunktura ovlivňuje tu vaši část, co působí v šestém rozměru, takže se smysly, které máte, nikdy nepochopíte, jak funguje. A sedmý rozměr, kdyby o něm jenom věděli –“

Kyan zavřeštěla: „Zaveď mě domů! Okamžitě mě zaveď domů! Hned! Hned! Hned!“ Slyšel jsem ji, jak se zmítá a kope do měkkých červů.

„Považuj to za svět stínů,“ řekl jsem jí.

„Ty kozomrdskej synu parchantova parchanta!“

Dlouho jsme čekali. Vermiformie nakonec řekla: „Myslím, že jsme Tlachařehta setřásli. Pojďme.“

Slabě námi škubla a naše červí pouta spadla na zem. Vyveden z rovnováhy jsem se zapotácel – a vpadl do Kapčiny ložnice.

Kapitola devátá

Kapka na mě civěla, dosud držela lopatku na uhlí a stála vedle postele, kde ležela v bezvědomí Kyan. Otočil jsem se a uviděl za sebou chumel červů připomínající vysokou formu, do níž se otiskl týl mé hlavy a moje složená křídla.

Popadali na podlahu v netečné vyčerpané mase; potom se začali vytrácet, pomalu a trhaně. Kaluž se zmenšovala, zatímco neviditelně odplouvali zpátky do Přesunu. Když se houf zmenšil na velikost mé dlaně, rozdělil se na tři části a odřinul se do uhláku, pod dveře a mezi mýma nohama pod houpací křeslo. Křeslo jsem naklonil, ale už po nich nezbyla ani stopa.

Kapka, s rychlostí, jež neodpovídala jejímu věku, odklonila červy plížící se k uhláku a nabrala je na lopatku. Vzala z police prázdnou sklenici a vysypala je do ní. Potom na sklenici přitlačila kovové víčko, pozvedla ji ke světlu a zkusmo s ní zatřepala. Hrstka červů zůstala netečně ležet na dně.

„Tak Vermiformie, řikaš?“ zeptala se.

„Přesně tak.“

„Tohle je vzorek k nezaplaceni. Jsou ti červi pořad myslici bytosti, i když jsou od sebe odděleni?“

„Myslím, že ano. Přinejmenším jednají nezávisle. Řekl bych, že jsou jenom unavení.“

Postavila sklenici na krbovou římsu. Červi uvnitř se zvedli jako vlna a zatlačili na sklo. Sklenice se naklonila, zakolébala se na hraně a s rachotem dopadla zpátky na dno. Červi už sbírali síly k dalšímu šťouchnutí, takže Kapka sklenici popadla a bezpečně ji zaklínila mezi polštáře na houpací židli.

Kyan se s trhnutím probudila, hekla… a nepodařilo se jí posadit se. Oči měla zastřené a zmatené, utopené v hlubokých fialových

stínech. Bledé rty křivila v úšklebku, který měl na hony daleko k jejímu dřívějšímu nenucenému výrazu. Pořád dýchala mělčeji než ryba v Přesunu a končetiny měla bezvládné, nehybné. Otočila hlavu a přes polštář se vyzvracela.

„Kočka je návyková!“ zařval jsem na ni. „Už to nikdy nedělej!“

„Klid, Jante,“ řekla Kapka.

„Jak jsi ji vůbec mohla chtít vyzkoušet? Je to všelék pro děti ze slumů, ne pro zazobaný bohatý holky!“

„Klid! Podivej, Jante, mohl bys mi pomoct. Gelsemium a salicin na jeji bolesti. Blin na třas. Vilin na zhmožděniny. Všechno mi to přines a taky trochu vaty, abych mohla nanest masti.“

Vyhověl jsem jí, a zatímco se Kapka zabývala Kyan, vsunul jsem sklenici s červy do kapsy svého nového kabátu.

Kapka nakonec řekla: „Myslim, že rekonvalescence bude trvat několik dni.“

„Tady několik dní zůstat nemůže.“

„Ne.“ Kapka se podívala na prosklené hodiny, potom na hromady zabaleného vybavení. „Zvlašť když sem do hodiny přijede muj kočar a ja musim odjet do Mirneho Brodu.“

„Blesk ale říkal, abychom ji přivezli na frontu.“

„Co, v tomhle stavu?“ Upřeli jsme na Kyan pochybovačné pohledy. Ležela bez hnutí, potom pomalu zkoušela své uvolněné tělo, snažila se probrat, aniž by se ještě jednou pozvracela. „Ja bych s ni teda nehybala…“

„Ber to jako další fázi její spanilé jízdy.“

„Ja vam dam spanilou jizdu! Zatraceni Ptakkove!“

Kdybychom Kyan nechali samotnou, vydala by se rovnou do Galtu s novou historkou na repertoáru, kterou by přidala do své rostoucí sbírky prima položek v životopisu. Zdálo se, že Kapka si je toho dobře vědoma. „Dobře. Vezmu ji s sebou.“

„Díky.“

„Mohla by mit cestou užitek z nějake te rady. Postaram se, aby před setkanim s Bleskem byla v pořadku.“

„Nic mu neříkej,“ řekl jsem.

Kapka vyšpulila hladké rty. „To ti slibit nemužu.“

Z výklenku s postelí se k nám donesl slabý šepot. „Pomoc…“

„No vida, užs našla hlas? Jsi zdaleka ta největší kráva, která mi v životě zkřížila cestu. Blaf! Takhle tomu teda říkáš? Proč jsi to udělala? Myslela sis, že to bude sranda?“

Kyan se se zavřenýma očima potichu zeptala: „Je Sharny mrtvý?“

„Možná,“ odsekl jsem vztekle.

„Je,“ pronesla odevzdaně. „Je mrtvý.“

Přetočila se, vyklouzla z postele, postavila se na slabé nohy, zavrávorala a já ji zachytil. Věděl jsem, že místnost vnímá jako plochý

obraz a předměty v něm jako tvary. Nemůže rozlišovat jejich hloubku a světlo pro ni teď vytváří chaotické skvrny jasu a stínů, které jí budou připadat skutečnější a významnější než věci samy. Vykreslil jsem jí z jiných tvarů židli a přiměl ji, aby se posadila.

„Ten výlet…“ zamumlala Kyan.

„Už skončil.“ Mluvil jsem pomalu a tiše, abych ji uklidnil, ačkoli jsem věděl, že slyší jen zmatenou verzi mých slov, pokud mě tedy na pozadí vlastního tepu a dechu vůbec slyší.

„Ulož ji zpatky do postele,“ přikázala Kapka.

Kyan se nakrátko projasnily oči a objevil se v nich dychtivý, divoký výraz. „Měla jsem vidiny.“

„To byla skutečnost,“ namítl jsem.

„Teď na to není vhodná doba,“ varovala mě Kapka.

„Zdálo se mi o *vás.*“

„Já tam byl,“ říkal jsem. „Já to taky viděl. Věř mi; já s tímhle v minulosti žil.“

„Ne!“ Popadla nejbližší předmět na skříňce – bambusovou ptačí klec. Útlé prsty jí vklouzly mezi tyčky. Klec zvedla, až se na podlahu vysypala semínka a vylila voda a pěnkavy uvnitř začaly zběsile poletovat. Už se ji na mě chystala hodit, ale najednou si slabě povzdechla, protočily se jí panenky a v mdlobách se skácela ze židle, klec pořád sevřenou v ruce.

Kapka se na mě zadívala s vyděšeným výrazem.

„Odnesu ji do kočáru,“ řekl jsem.

Díval jsem se, jak Kapka plnou rychlostí odjíždí v elegantním kočáru se čtyřspřežím. Koně měla vyměňovat v šivelském Wichertu, ve městě Šivelu, v Jatečním Mostě v Eske, ve městě Eske, v Carse, v Clobestu v Mikavodu, v zájezdních hostincích v Merebriggu v ostnovském údolí, v Oscenu, v Trusu, v Kvítku a Pluhu.

Vyletěl jsem.

Kapitola desátá

Druhého dne jsem mířil k Ptacce, přelétal jsem pusté kopce horní Kostřavy, kde se Brom slévá s Potůčkem a Strouhou a stává se řekou Moren. Kapka už měla dojet na šivelskou přepřahací stanici. Doufal jsem, že Kyan při příjezdu do Mírného Brodu už nebude vypadat, jako by byla dva dny mrtvá, jinak by si Kapka s vysvětlováním jejího stavu Bleskovi docela užila. Doufal jsem taky, že si mě Blesk nebude spojovat s Kyaniným stavem.

Vzduch byl líný, takže jsem se cestou kolem bromských lomů v Heškamu a Garronu soustředil na jeho měnící se tvary. Rašelinová voda Bromu, barvy piva, se valila z roklí mezi oblými kopci zakončenými útesy z jalových slepenců a pískovcových souvrství, podobných zatvrdlým polevám na koláčích.

Kyan se musí naučit, kdo je. Člověku zamotá hlavu jako dávka čisté kočky po čtyřdenní abstinenci. Jenom doufám, že ji zkušenosti naučily, aby se té věci už nikdy nedotkla.

Z průrvy mezi dvěma kopci vyčnívaly zužující se černé komíny. To byl můj další orientační bod – hornické město Marram. Unaveně jsem k němu mířil a sledoval svůj stín na svahu daleko po mé pravé ruce.

Marram byl uhnízděný v údolí a zdálo se, že většinu jeho prostoru zabírají střechy a komíny sléváren olova a cínu. Vznášel jsem se nízko nad šedofialovými hromadami strusky. V korytu s horním náhonem se pomalu otáčelo obrovské kolo na drcení olověné rudy, kolem něhož bylo vidět červené a žluté tečky vlněných plédů, šátků a širokých kalhot žen, které vybíraly úlomky z roštů stroje.

Zamával jsem jim nad hlavami křídly a ženy vzhlédly, začaly do sebe strkat a ukazovat na mě. Přestávka jim podle všeho přišla vhod; začaly se na mě chlípně culit a pokřikovat. Jedna či dvě měly křídla, ale většina byla lidského původu a všechny byly velmi rozpustilé.

Jedna rozpřáhla ruce a zakřičela: „Hej, Kometo, kde dneska večer spíš?“

„Kde budu moct, drahoušku!“

Smály se, až se za břicha popadaly. Panebože, je vidět, že jsem v Kostřavě.

Nedokázal jsem nabrat výšku a poletoval jsem nízko nad zemí, dělal ze sebe naprostého šaška, dokud jsem si nevzpomněl na tavicí pece. Obkroužil jsem vysoké komíny a na vzestupných proudech tepla jsem se nechal vynést jako papírový drak.

Marramské střechy se pode mnou začaly otáčet; začazené domy postavené v těsných uličkách, strmé úzké silničky se zdrsněnými dlažebními kostkami, aby se na nich mohla koňská kopyta opřít. Na konci města jsem přeletěl dlouhé, bronzově nazelenalé střechy obecních latrín, které podle zákona museli používat všichni obyvatelé městečka. Marramští uchovávají všechno; i sudy s močí, která dojde využití při těžbě kamence, a výkaly, které se rozmetají jako hnojivo na bídná ovesná pole.

O něco výše na skalním útesu podpíraly dřevěné fošny a nosníky pět metrů široké ústí štoly. Špinavý strakatý poník chodil v kruhu, uvázaný k vratidlu čerpadla u vchodu do dolu. Všichni muži už byli pod zemí, dobývali měď, cín a olovo. Místní měli zapadlé oči a modré zuby od břidličného prachu a olověných výparů, ale byli zámožnější než farmáři v Rovinách. Každý tu mohl vlastnit dům: guvernér Darne! Kostřava udržuje obchod s kovy ve spravedlivých mezích.

Teď jsem zkracoval vzdálenost mimořádnou rychlostí, asi sto kilometrů za hodinu; a letěl jsem v přímé trase. Co jsem já urazil za třicet minut, lidem pode mnou na klikatých polních cestách trvalo celý den. Přeletěl jsem do Ptakky a přehnal se nad vesnicí Hřivnáčský Holubník na jižním okraji mikavodského panství. Minul jsem budovu „jmenovacího soudu“, síně, kde se setkává soudcovský sbor pro ptacká manželství. Soudci zde rozhodují spory ohledně toho, která z obou rodin sezdaných párů je zámožnější – což je pro společenským postavením posedlé opeřence zásadní otázka, neboť ten nejbohatší odkazuje dětem své jméno.

Kruh se roztrhl.

Ztratil jsem vědomí – na vteřinu – a zase jsem k sobě přišel tak rychle, že jsem byl pořád ve vzduchu, o padesát metrů níž ve střemhlavém pádu. Před očima jsem viděl jenom zemi. Vyrovnal jsem let i obzor před sebou a přemýšlel, co se to sakra stalo.

Určitě to byl Kruh? Najednou přestal existovat. Jeden z mých druhů umřel – nedokázal jsem určit který. Nebo možná – do prdele – možná Císař zjistil, že jsem byl v Přesunu a ten skok znamenal jen to, že mě z Kruhu vyhodil. Je možné, že jsem zase smrtelný?

Natáhl jsem ruce a zadíval se na prsty. Mohl se mi zase krátit

život? Nevěděl jsem, jak to zjistit. Neumím Kruh cítit tak, jak to někdy dokáže většina zkušených Eszajů. Třásl jsem se, ale opíral jsem se křídly do vzduchu a začal opět stoupat.

Kruh se roztrhl.

Podruhé. Rychle se zase spojil a já se v točivém pádu zřítil ještě níže. Rozječel jsem se: „Co se to děje?“

Kruh se roztrhl –

s pomalým pocitem nepřítomnosti tak obludně prázdné, že jsem zařval. Na několik vteřin jsem ztratil vědomí a uvědomil si, že klesám stále níž. Při každém mávnutí jsem se konečky křídel otíral o koruny stromů.

Povyletěl jsem výš a rozechvěle se připravoval, že k tomu dojde ještě jednou. Třikrát! Koho to zabili? Koho z nás – Bleska? Mžence? Jinovatku? Ten poslední umíral strašlivě pomalu.

Co mohlo zranit tři Eszaje v těsném sledu natolik vážně, že je Kruh neudržel? Za jakých okolností mohly být schopnosti a síla tří mých přátel neupotřebitelné? Obklopovaly je vojenské jednotky a opevnění. Mohlo dojít ve vojsku ke vzpouře?

Třeba mám štěstí, že jsem tam nebyl. Uvědomil jsem si, že popotahuju, točí se mi hlava a nechávám se unášet. Uplynula vteřina, pro mě i pro ostatní, než San obnovil spojení. Cítil jsem se hrozně. Podobně jako když si vyslechnu zprávu, že umřel někdo, koho miluju – což není fér, když uvážíme, že jen málokterý Eszaj miluje někoho jiného než svou manželku nebo manžela.

Prohlížel jsem se. Cítil jsem se unavený? Mohl na Kruh vyvíjet tlak někdo těžce zraněný? Neuměl jsem si odpovědět.

Sakra, sakra, sakra. Další pohroma v Mírném Brodu a já tam nejsem. Císař to cítil a teď bude očekávat, že za ním přijdu a sdělím mu důvody – a já je neznám! Zjistí, že jsem nebyl na frontě!

Zaléval mě studený pot sílící paniky, ale přinutil jsem se soustředit. Jsem v pěkné kaši – a Blesk taky – za předpokladu, že je pořád naživu. Nahlas jsem pronesl: „Není čas váhat. Musím co nejdřív do Brodu, zjistit, co se děje, potom hned vyrazit na Hrad, přinést Sanovi zprávy. Budu muset předběhnout všechny posly na koních a přihnat se na Hrad před nimi, protože jestli mě některý předhoní a řekne Císaři, že jsem tam nebyl, ten si mě pěkně podá.“

Kde to kurva vlastně jsem? Shlédl jsem do údolí. Šikmé ranní světlo vrhalo stín jednoho údolního svahu na druhý a kamenné budovy Hřivnáčského Holubníku na dně pořád tonuly ve tmě. Hranice Ptakky. Když jsem se zorientoval, prudce jsem zahnul. Musím se obrnit a připravit na všechno možné. Mohutně jsem mával křídly a co nejrychleji mířil do Mírného Brodu.

Kapitola jedenáctá

Narazil jsem na zásobovací kolonu na Cestě paběrek. Byla zdecimovaná – na zemi se nic nehýbalo.

Slétl jsem níž a cestu pod sebou nechal plynout. Byla posetá zmasakrovanými těly mužů a žen, odťatými hlavami a končetinami. Mezi ojemi převrácených vozů ležely bílé nebo kaštanové boky tažných koní. Ze sudů se vysypávala rozsekaná zelenina a šipky kuší s koženým opeřením. Mezi lidmi ležely mrtvé Hmyzí stvůry, každá dlouhá dva metry. Spoušť se táhla daleko. Pokud se roj dostal až sem, co se potom děje v Brodu?

Přeletoval jsem nad tou zkázou – z koní a mul zbyly jen změti zakrvácených kůží a vnitřností, vznášel se nad nimi zápach napůl strávených zelených výkalů. Nikde jsem neviděl žádnou stopu, že by útok přišel z nějakého konkrétního směru – lidé leželi ve stejném počtu na obou okrajích, jako by nevěděli, kam mají utíkat. Jen málokdo byl ozbrojený. Koně při splašeném úprku odvlékali vozy z cesty; leželi na trávě, černá kopyta trčící a strnulá.

Nedávalo to žádný smysl. Kam se poděl živý Hmyz? Jakmile mu přestalo hrozit nebezpečí, vždycky se zastavil, aby se nakrmil, ale jen velmi málo těl vykazovalo stopy poškození – kromě zranění, jež jim přivodila smrt. Působilo to dojmem, jako by se tudy prohnala nějaká ničivá síla a v mžiku všechny roztrhala na kusy.

Uviděl jsem jeden z obrněných vozů – s ocelovými pláty přinýtovanými k dřevěným stěnám –, který měl sloužit jako dočasné útočiště v případě útoku. Hmyz s ním zmohl jen to, že mu odkousal kola a nechal ho spadnout na zem. Dveře byly pevně zavřené. Poněvadž byly zavřené zevnitř, někdo se tam musel skrývat. Přistál jsem těsně vedle. Na zemi panovalo úděsné ticho. Tratoliště krve mezi vozy vyschla a zhnědla, ale mrtvá těla byla dosud cítit solí, jako čerstvé maso.

Rozhlédl jsem se, vytáhl cepín a zabušil jím na dveře. „Je tam

někdo?“ zavolal jsem do jednoho průduchu.

„Jenom já,“ ozval se hlas jakéhosi mladíka.

„Tady Kometa. Co se stalo?“

„Kometo!“ Hlas přešel do vzlykotu. „Všechno je pryč.“

„Otevři ty dveře. Hmyz už tu není.“

„Ne!“ zaječel mladík. „Já ven nepůjdu! Nech mě být! Nech mě tady!“

Nahlédl jsem do průduchu, ale viděl jsem jen tmu. Co bych si počal s chlapem šíleným hrůzou uprostřed dolnosedelského venkova? „Dobře,“ řekl jsem klidně. „Poletím do Brodu a pošlu sem kopiníky. Ti už tě dostanou ven; budeš v bezpečí.“

„Poletíš? V bezpečí?“ Muž se rozesmál příšerným ječivým smíchem.

Vzlétl jsem a vyletěl co nejvýš, abych se pokusil alespoň zdáli zahlédnout město. Pode mnou se po obou stranách cesty táhla „nástražná pole“, kde byly nalíčeny železné pasti. Žluté cedule varovaly poutníky, aby neopouštěli cestu. Tlak Hmyzí nohy na spouštěcí desku aktivoval péro, které past zavřelo a pařát useklo. Už se začínal objevovat, zmrzačený, ale pořád naživu, jak se pomalu pohybuje nebo křečovitě svíjí na zemi.

Přeletěl jsem konec údolí a potom pode mnou prudce poklesl vřesem porostlý průsmyk – načervenalé tečky byly Hmyz nahodile pobíhající po svazích. Hnal jsem se dál, vyděšený obavami o své přátele. Až příliš mi to připomínalo rok 1925.

V dálce trůnil Mírný Brod, s jezerem v pozadí. Vysoko nad vodní plochou se tyčil mohutný mlžný trychtýř černých teček. Jemně se vznášel ve větru, ale otáčel se natolik pomalu, jak jsem to ještě u žádného vzduchového víru neviděl. A stejně skoro žádný vítr nevanul. Nedokázal jsem určit, co to je; upíral jsem na to oči, až mě začaly bolet. Obrovská spirála se hrozivě vznášela nad jezerem a odletovaly z ní tečky jako vodní kapky nebo drobné smetí. Vylétaly vzhůru a snášely se k zemi jako smítka sazí vystřelující z ohně, ale pokud jsem tato smítka viděl na takovou vzdálenost, musela být přímo obrovitá.

Pode mnou se hemžil zápasícím Hmyzem další obranný prvek – „pole plné děr“. Po celém dnu údolí byly těsně vedle sebe vykopány jámy. Každá měřila dva metry čtvereční a byla pět metrů hluboká, měla rovné stěny, byla vylitá betonem a na dně v ní byly umístěny ostré, kolmo vztyčené podehtované kůly. Díval jsem se přímo do jam; některé byly zčásti zaplněné Hmyzem, nabodnutým na kůlech, na dně jiných zvedaly hlavu osamělé Hmyzí stvůry, jimž se třpytily konvergentní složené oči. Snažily se vyhrabat ven, až si sdíraly pařáty na ubohé pahýly.

O kus dál jsem se ocitl nad klikatými zákopy, ubíhajícími souběžně s řekou. Zákopy měly strmě se svažující stěny a byly vyhloubené ve tvaru písmena V, aby mohl být lapený Hmyz snáze likvidován, když zpomaloval, aby proběhl zatáčkou. Zákopy se úhledně táhly přes celé mé zorné pole a zoufalý Hmyz, který v něm pobíhal, nebyl o mnoho větší než mravenci.

Blížil jsem se k městu a třásl se, jako bych čelil studenému větru, který předchází bouřce. Vířící změť na obloze byla víc než pět set metrů vysoká. Celé nebe bylo poseté poletujícími tečkami, některé se mihotaly nad městem, jiné byly mezi ním a mnou. Na ty jsem se soustředil, a čím jsem byl blíž, tím se vzdálenosti mezi nimi jakoby zvětšovaly. Od pohledu na spousty teček, jimiž byla pustá šedá obloha poseta, jsem záhy přešel do fáze, kdy jsem je vnímal jako jednotlivé tvory zavěšené ve vzduchu. Jednoho jsem si vybral a zamířil k němu.

Tečka se proměnila ve tmavý srpek; pohyboval se zhruba v mé výšce, s oběma hroty směřujícími k zemi. Z ještě větší blízkosti jsem si všiml, že srpek se skládá ze tří částí. Byl poměrně objemný, neměl aerodynamický tvar jako ptáci a nechápal jsem, co ho drží ve vzduchu. Potom se ke mně otočil a já spatřil vypouklé oči. Byla to Hmyzí stvůra! Poletující Hmyz!

Zařval jsem, přitáhl křídla k tělu a sklouzl pod ni, zrovna když mi prosvištěla nad hlavou. Její bzučení mě málem ohlušilo, a to i na pozadí náhlého hučení vzduchu, když jsem se vrhl do volného pádu. S vypětím sil jsem roztáhl křídla, rozhlédl se, zjistil, že jsem se nezřítil víc než dvacet metrů, a pomalu se otočil, abych se mohl podívat a spatřil ji za sebou.

Létající Hmyzí stvůra?

Nemohl jsem uvěřit, že je skutečná! Mířila pryč ode mě a už se začínala otáčet. Viděl jsem deset bronzově hnědých plátů na zadečku, ocas zahnutý a stočený pod tělo, jako by to byla gigantická vosa. Nohy měla přitažené k tělu, zpod něhož vyčnívaly jen kolenní klouby. Nad hrudí se jí pořád něco mihotalo – jeden, ne *dva* páry dlouhých průsvitných křídel, která se třepotala takovou rychlostí, že se slévala do šmouhy. Vyrůstala zpod prvního plátu hrudníku a byla připojena úzkým kloubem, který mi připadal ohebný a připomínal dveřní závěs. Co byly tyhle stvůry zač?

Další zrůda pode mnou změnila směr, začala se hnát šikmo vzhůru ke mně, ale uhnul jsem a minula mě. Zadíval jsem se dopředu a uvědomil si, co znamená ten protáhlý trychtýř nad vodní nádrží – byl to Hmyzí roj. Tisíce a tisíce okřídlených Hmyzích stvůr.

V jejich hromadném hučení vibrovala celá obloha, jako by do ní někdo udeřil. Ze všech stran ke mně doléhal hluk; vyvolával představu much, poletujících kolem mrtvého těla. Zanikal v něm i tlukot mých vlastních křídel.

S Hmyzem pohybujícím se výhradně po zemi jsem bojoval tak dlouho, že jsem teď nevěřil vlastním očím; nešlo mi na rozum, že může dělat i něco jiného. Jsou to stejná zvířata? Hmyz měl vždycky jen malá křidélka. Odkud se znenadání vzala tahle velká? A proč teď? Jeden okřídlený exemplář se mi otřel o nohu – spěšně jsem se vrhl dolů.

Pode mnou se celé dno údolí hemžilo normálním Hmyzem. Mrtvý Hmyz plaval v příkopu, pobíhal po cestě, strhával stany a vlekl je přes vřesoviště. V krajině osaměle stály trebuchety. Na všech strážních věžích plály varovné vatry, ale žádnou jinou známku života jsem nikde neviděl. Konvoj vozů u městských hradeb byl spojen řetězem, aby vytvořil bariéru, ale žádný voják v obranném prostoru nezůstal naživu. Hmyz se snášel z výšky jako déšť, obíhal naše valy, přes všechno se valil jako vlna.

Z krytých zvonic věží vyrážely v pravidelných intervalech spršky šípů a střídavě se snášely i z krytých lávek na mírnobrodských hradbách. Pomyslel jsem na Bleska – určitě je naživu a velí lučištníkům. Musel jsem zjistit, k čemu tady došlo.

Proletěl jsem nad městem a mířil k hmyzímu roji. Z něj se jako z jediné nezávislé bytosti odvíjely půvabné obláčky, jinak stovky stvůr, které odlétaly z jeho vrcholu. Základna trychtýře se jimi hnědě hemžila, když stoupaly z jejich strany jezera.

Zatímco jsem uhýbal Hmyzu řítícímu se ke mně, už se mi zbystřily všechny smysly. Slétl jsem níž a spustil se pod hlavní změť. Kdybych letěl nad rojem, rozhodně bych přes něj neviděl. Upíral jsem oči ke Zdi a to, co jsem viděl, mi vyráželo dech. Na protějším břehu jezera, na pozadí panoramatu bahnitého dna údolí, vylézaly z nepravidelně rozmístěných průrev v bílé Zdi tisíce, ne, desetitisíce Hmyzích oblud. Pokrývaly celý povrch země, pomalu a cílevědomě se pohybovaly po pustém břehu jezera. Na světlo vylézaly nekonečné šiky Hmyzu. Každá stvůra měla čtyři průsvitná křídla, tak dlouhá, že jim širší zaoblené konce přečnívaly přes zadečky, a tahaly je za sebou jako nevěsty vlečky.

Zastavily se před vodní hladinou. Jednu jsem si vybral a soustředil se na ni. Komíhala zatočenými tykadly, ještě aktivnější než obvykle, měla zvednutou hlavu a ostražitě ochutnávala vzduch. Otočila hlavu, kusadlem a nataženou zadní nohou si rozdělila povislá křídla. Začala jimi mávat. Křídla se roztřepotala, až z nich byla vidět jenom šmouha, a stvůra se prohnula. Nechávala se nadnášet. Viděl jsem, jak mění pozici nohou a zvedá se, až se země dotýkala jen konečky pařátů, potom se odlepily i ty a stvůra se za mohutného vrčení pomalu vznesla, vyletěla do vzduchu a připojila se k řadám, vřetenům a potom i mohutným mračnům Hmyzu, rotujícím ve spirálách nad Zdí.

* * *

Stovky metrů nad mou hlavou se slétávaly masy Hmyzu. Spojoval se do houfů – obrovských shluků chitinových plátů a hučících křídel. Zápasil, aby se mohl dotýkat zadečky. Za letu se ve vzduchu převaloval, rychle ztrácel výšku a zase se odděloval. Když zatahoval kladélka, nabízel se mi pohled na lepkavá vlákna hlenu, která se táhla mezi jednotlivými stvůrami. Připomínaly mi mravence při… při páření v letu!

Po tomto zdrcujícím zjištění jsem celý trychtýř obletěl; i s tím rizikem, že se stanu terčem útoku, ale Hmyz mi nevěnoval žádnou pozornost a soustředil se výhradně na sebe. Připadalo mi, že se jeho počet ve vlnách zvětšuje a zmenšuje. Jednotlivé stvůry ve spirále stoupaly a klesaly, řítily se střemhlav dolů a jakoby vyčerpaně se zase draly vzhůru.

Plachtil jsem a sledoval, jak ze spirály vypadává vytřelý Hmyz, za nímž se táhla vlákna slizu. Otřepával se a spouštěl se k zemi, nechával se unášet větrem na jih, kolem města a nad ním. Padal do ulic, na pozůstatky ležení za hradbami, na kolbiště mezi hradbami a příkopem. Příkop byl vrchovatě zaplněný zmítajícími se, beznadějně propletenými zadečky a hnědýma nohama.

Některé stvůry dopadly do jezera nebo do řeky, odkud se už nevynořily, a já jen viděl, jak se bezvládných těl zmocňuje proud a odnáší je pryč.

Ty, jež přežily, se znenadání zbavovaly křídel a rychle utíkaly zpátky ke Zdi. Země byla posetá celými křídly, která připomínala třpytící se střepy. Hmyz po nich lhostejně dupal. Soustředil jsem se na další stvůru na břehu řeky. Snesla se na zem, nejbližším párem nohou uchopila křídla a vyškubla si je. Nezanechalo to na ní žádnou ránu nebo jizvu a ani stopu po mohutném svalstvu, které je bezpochyby muselo pohánět.

Když Hmyz čerstvě zbavený křídel dorazil k jezeru, připojil se k tisícovkám dalších stvůr na jižním břehu, jež se tam shlukly v takovém počtu, že už po sobě musely lézt. Spousta se jich otáčela a spouštěla zadečky do vody. Připadalo mi, že od nich odplývají jakoby proudy pěny. Po celém okraji jezera zadečky vytlačovaly brázdy bílé pěny a ty se líně mísily s jinými proudy do jakési nepravidelné krajky, odplouvaly do středu jezera a ztrácely tvar, když pomalu klesaly do hlubin.

Trochu jsem se vzdálil od zmatku tohoto hromadného páření, abych získal jasnější obrázek, co se to tu vlastně děje. Byl to snad úplně jiný Hmyz?

Nová perspektiva jen vyvolávala nové otázky. Přes Zeď se hrnuly zástupy dalšího Hmyzu a jejich sliny rozpouštěly papír, jako by to byl

vosk. Stvůry se usilovně snažily vytahovat ze změklého materiálu jakési tmavší kusy. Přiletěl jsem blíž, abych se podíval, co dělají a okamžitě jsem zatoužil, abych to byl neudělal. Ony tmavší kusy byly mrtvoly, ostatky vojáků. Jakmile byly vyproštěny ze slin a papíroviny, které tvořily Zeď a konzervovaly je, některé byly natolik shnilé, že se začínaly rozpadat. Viděl jsem koňské nohy a hlavy, celé ovce z dolnosedelských hospodářství, divoké mastify z pevností a jakési chuchvalce hmoty, které jsem nedokázal identifikovat, zcela zalité bílým pojivem.

Hmyz je nosil rovnou do jezera. Po celé délce břehu se brodil do vody až po kloub střední nohy a zbavoval se břemene. Skláněl hlavu a posouval stará mrtvá těla hlouběji do nádrže; viděl jsem, jak se houpají a zanechávají za sebou vlnky.

Na okrajích se hromadila páchnoucí vrstva promáčeného poloshnilého masa. Z kusů vznášejících se u hladiny a u břehů vytékaly husté, tmavohnědé a olejnaté šlemy, které začínaly připomínat polévku. Celé jezero proměňovaly v hromadný podvodní hrob. Množství ukládané hmoty už vytlačovalo vodu a přepad nádrže se leskl mělkými přívaly, které klouzaly po jeho dlažbě.

„Do prdele," ulevil jsem si, protože mě žádný jiný výraz nenapadal. Nikdy jsem neviděl, že by Hmyz dělal něco tak složitého. Co když jsem měl nakonec co do činění s myslící bytostí?

Palčivý puch zahnívajícího masa a kůže se šířil ve větru, až se mi zvedal žaludek. Přiložil jsem si ruku na tvář a vyletěl výš, i když jsem věděl, že mi na dlouhé dny ulpí v dutinách. Naposledy jsem se zadíval na ohavný výjev, zakroužil jsem a odletěl od jezera. Další Hmyz kolem něj začínal stavět novou Zeď.

Pohyboval se volně po celé krajině, cupital po cestě, požíral mrtvé lidi a koně – a odnášel čerstvé kusy, z nichž ještě kanula krev, aby je přidal k žumpě, kterou vytvořil z jezera.

Nemohl jsem tam zůstat, tak blízko toho puchu to bylo vyloučené. Připadalo mi, že se mi drží v peří, ať jsem letěl sebevýš. Zamával jsem křídly a zamířil k městu.

Vysoko nad branou jsem uviděl, jak jedna Hmyzí stvůra prolétá krupobitím šípů. Ty si našly cíl a stvůra rozkvetla bílým opeřením. Když pode mnou prolétala, po celém těle se ježila dříky. Za zběsilého mávání křídel začala strmě padat a zřítila se na střechu hospody; přitom si polámala všechny nohy. Třepotala křídly; doba mezi každým záchvěvem se prodlužovala, až nakonec chcípla.

Bral jsem to jako varování – ocelové kuše rozestavené na hradbách mají závratný sedmisetmetrový dostřel –, takže když jsem byl asi kilometr od města, vznesl jsem se do výšky a blížil se nad nimi.

Pohlížel jsem do naprostého chaosu. Vnější cesta z tří

soustředných náměstí byla úplně zamořená. Vojáci stříleli Hmyz z bezpečí výplňové zdi – všechny velké čtvercové okenice byly dokořán. Lučištníci stáli na každé volné baště, kušiníci se vykláněli z oken, kamení a vřící voda se řinuly z otvorů v podsebití a bombardovaly Hmyz přímo pod sebou. Viděl jsem i civilisty, kteří do kolotající masy metali střešní tašky.

Z okna v prvním prstenci kasáren kopiníci zběsile bodali do každé stvůry, která se jim dostala na dosah.

Na vnitřních dvou cestách a na ústředním náměstí nahodile pobíhal menší počet stvůr, i když jim na dlaždicích klouzaly paráty. Ulice byly poseté mrtvolami. Většina cest byla uzavřena branami ze železných tyčí. Jiné byly zabarikádované hromadami nábytku, čímkoli, co se lidem v panice připletlo pod ruce. Mírný Brod byl postaven tak, že pokud byla obsazena jedna prstencová ulice, mohli jsme se stáhnout do další a tak pořád dál, až do středu – nicméně tento záměr vycházel z předpokladu, že Hmyz bude útočit po zemi, zvenku. Architektku by ani ve snu nenapadlo, že se bude snášet z nebe.

Naklonil jsem se a v mělkém oblouku jsem zamířil k děsivé změti, která dál stoupala do vzduchu nad jezerem. Temné hmyzí hučení mi stěžovalo uvažování a rozmáchlé pohyby roje byly tak dechberoucí, tak strašlivé, že k sobě přitáhly můj zrak a já z nich uhranutě nespouštěl oči.

Na pozadí hučení se ozval křik: „Hahá!“

V překvapení, že slyším ptacký lovecký pokřik, jsem se ohlédl po zvuku a spatřil, že mě jen o sto metrů níže pronásleduje jedna Hmyzí stvůra. Sotva jsem ji zahlédl, z lávek se vyřinul příval šípů. Boční palba z věží ji zasáhla z druhé strany. Stvůra sebou ve vzduchu škubla. Šípy jí roztrhaly křídla na cáry – připadlo mi, že se složila – a příšera se zřítila střemhlav k zemi jako kámen, zatímco se jí zadeček svíjel jakýmsi vlastním životem. Dopadla na zem vedle příkopu a doslova se roztříštila – v krunýři se jí udělaly velké trhliny, z nichž začaly vytékat vnitřnosti a vytvořily na trávě žlutou kaluž.

Otáčel jsem se doleva a doprava v uznání díků za prokázanou laskavost, ačkoli mě ve skutečnosti daleko více děsila představa, že mě provrtají šípy, než že mě pokouše Hmyz.

Bylo načase ukázat, že pomoc obránců nepotřebuji. Podle toho, co jsem spatřil z Hmyzí schopnosti manévrovat ve vzduchu, jsem byl jednoznačně zdatnější letec. Natáhl jsem ruku za sebe, uvolnil poutko a vytáhl cepín z pouzdra, které jsem měl vodorovně upevněné na opasku. Přešel jsem do skluzu, a zatímco jsem kroužil nad městem, zamyšleně jsem si plácal ocelovým čelem zbraně do dlaně.

Stáhl jsem si náramky a zastrčil je do kabátu a sluneční brýle jsem si zapnul do náprsní kapsy. Naletěl jsem nad nejbližší stvůru, až

jsem ji zakryl svým stínem. Začala otáčet svou vážčí hlavu; viděla tři sta šedesát stupňů dokola. Spatřila mě a pokusila se dosáhnout mé výšky, ale já byl mnohem mrštnější. Položil jsem se na křídlo a otočil se, vznesl se přímo nad ni a když jsem ji míjel, uštědřil jsem rychle se třepotajícím křídlům pořádný kopanec. Stvůra se zakolébala, srovnala se a vrhla se dolů.

Zavýskl jsem a vrhl se za ní. Nedovolila mi, abych jí zůstal viset nad hlavou. V jejích složených očích jsem zahlédl tmavé skvrny, které vypadaly skoro jako zornice; jeden pár nahoře, druhý pár natočený dopředu. Zpočátku jsem myslel, že to jsou odrazy, potom jsem si uvědomil, že to jsou oblasti menších faset, zasazených v těsném sousedství. Možná má tento pářící se Hmyz i jiné oči; zdálo se mi, že nad i pod sebe vidí velmi dobře. Rozhodl jsem se, že zaútočím rychlou ztečí z boku. Prudce jsem poodletěl a otočil se tak strmě, že země a všechny věže se zhouply na mou levou stranu. Zamával jsem křídly co nejtěsněji u těla a vystartoval plnou rychlostí proti stvůře.

Uviděla mě příliš pozdě, zakličkovala, ale přesto jsem jí narazil do hrudi a pevně ji uchopil, aby se nemohla otočit a chytit mě. Společně jsme prudce vířili, ztráceli výšku. Burácel kolem nás vzdušný proud. Země se divoce otáčela a nakláněla. Nepohlížel jsem pod sebe, mám vyvinutý smysl pro to, jak hluboko můžu spadnout, nakolik se mohou budovy zvětšit, než propadnu neovladatelné panice. Potěžkal jsem cepín a zaťal ho stvůře do krku. Hlava se oddělila a já jsem ji nechal padat, ale tělo pokračovalo ještě třicet metrů v letu, než se zřítilo na zem.

Prudce jsem se stočil k odletu. Byl jsem postříkaný žlutou krví a vítězoslavně jsem ječel. „Vypadněte z mé oblohy! Vraťte se na zem, vy svině!“

Zahlédl jsem další na druhém konci města. Zamával jsem křídly, abych se vznesl výš, stoupal jsem, abych se k ní přiblížil, potom jsem se na ni střemhlav vrhl. Její křídla zahučela a vzdušný proud mi rozevlál copánek. Ohnal jsem se cepínem, minul jsem a narazil do zadní části krunýře; přitom jsem ji ve vzduchu stlačil dolů. Cepín mi vypadl z ruky a zůstal viset na řemínku. Ruce jsem měl kousek od kořenů Hmyzích předních křídel. Pohybovala se však tak rychle, že jsem se jich neopovážil dotknout. Velká skelná křídla se mi míhala před obličejem – suché černé žíly kolem průzračných buněk; přes průsvitný povrch jsem viděl zvlněné vřesoviště. Srovnal jsem s ní tempo a přidržoval se jejího hřbetu, zatímco jsem opět popadl cepín a ťal jím do kořene křídla. Stvůra se chaoticky škubala. Ruku mi odřely trny na zadečku. Začala padat. Zběsile mávala tykadly; výrůstky na konci připomínaly navlečené korále. Druhé křídlo začalo tlouct dvojnásobnou rychlostí. Stvůra se divoce točila, řítila se ve stále menších spirálách, až sebou třískla na cestu a krunýř se rozlámal na

tisíc ostrých kousků.

„Paráda!“ zařval jsem, vrhl se do dlouhého oblouku a díval se po dalších. Jedna letěla přímo od pářícího se hejna, rychlostí přibližně sedmdesát kilometrů za hodinu. Já to umím i dvakrát rychleji. Nechal jsem si ji proletět nad hlavou a prudce jsem zamával křídly, abych se dostal za ni. Tenký pas a šmouha křídel pode mnou proletěly na vzdálenost napřažené ruky. Naklonil jsem se, zpomalil. Stvůra zrychlila a právě pode mnou vyrazila nahoru. Udeřila do mě. Vyděšeně jsem zalapal po dechu, potom jsem se ohnal cepínem a zaťal je do osy křídla. Začala se řítit k zemi a přitom se svinula do tak pevného klubíčka, že špičku zadečku měla nad kusadly. Točila se: hnědý hrb hrudníku, hladký zaoblený zadeček, vypoulené složené oči.

Na zemi jsem si všiml nahoru otočených tváří a mužů, kteří na mě ukazovali prsty. Zazubil jsem se a přitiskl k sobě prsty křídel, až připomínaly ploutve, a odtlačil jsem vzduch za sebe silněji pravou rukou než levou. Protáčel jsem se, zatímco jsem strmě stoupal a ukazoval jim podrážky bot. Potom jsem prsty křídel roztáhl jako vějíře, na vteřinu zůstal nehybně viset, vyrovnal se a honem vyrazil k další stvůře s otázkou, jestli se takhle nějak cítí sokol.

Žádná z těch potvor na mě neměla. Sice jsem jejich počty nijak zásadně neovlivnil, ale byl jsem účinnější než šípy. Bojoval jsem s nimi ještě další tři hodiny až do západu slunce. Roj nad nádrží se začínal rozpadat a rozptylovat; ze Zdi se hrnulo čím dál méně Hmyzu. Pode mnou museli z budov obou vnějších prstenců vypochodovat vojáci a měli se pokusit vyčistit střed. Síň a kostel byly napěchované lidmi. Pořád jsem viděl zřetelně; oči se mi přizpůsobily soumraku a rudozlaté šmouze slunce zapadajícího nad kopce v dálce. Ostré reflektory nikdo nezapnul, ale podél soustředných prstenců ulic a na náměstí zářily lampy. Byl jsem vyčerpaný a ztrácel soustředěnost, ale chtěl jsem zvládnout ještě několik stvůr, které se ke mně s hučením hnaly od roje.

Jedné jsem usekl křídla a vrhl se k další. Vznesl jsem se nad ni a natrhl jí křídlo, úmyslně jsem se těsně před ní zastavil a rozdrtil jí hlavu patami bot. Doplachtil jsem k další a uštědřil jí ránu, která jí roztříštila kořeny obou tykadel a srazila je do stran. Otočila se a já ucítil silný tah nad opaskem. Podíval jsem se – pravá zadní noha stvůry mě chytila za košili, sevřela pařát a teď, když se ode mě odvracela, namotávala si látku kolem nohy. Zběsile jsem škubal za košili, ale nemohl jsem ji uvolnit. Křičel jsem a divoce mával křídly – potom jsme se začali společně řítit k zemi.

Stvůra kopala, horečnatě zápasila a každým pohybem si namotávala mou košili do stále těsnějšího uzlu kolem tří svých pařátů. Popadl jsem tvrdý kotník a škubl jím. Začali jsme kolem sebe

vířit, odstředivá síla nás od sebe odtahovala na délku Hmyzí nohy. Stále rychleji kolem nás svištěl vzduch. Roztahoval jsem křídla, zoufale se snažil brzdit, ale v poloze na boku jsem se nedokázal ve vzduchu srovnat. Před očima jsem měl břicho stvůry, kulové klouby nohou pod hrudí. Kopala zbylýma pěti nohama, které kolem mě švihaly jako břitvy, a lámala se v pase, aby mě mohla bodnout. Hučící vzdušný proud jí trhal křídla po celé délce a začínaly kolem nás poletovat cáry.

Ve srovnání se stvůrou mi připadalo, že stojím, ale země pod námi se točila stále rychleji a rychleji. Zaťatými zuby jsem srkal ženoucí se vzduch. Obzor stoupal, zmítaly námi příšerné poryvy, v nich mi poletoval cop. Část vlasů se stvůře zamotala do druhé zadní nohy.

Cepín volně visel. Opět jsem ho sevřel a ohnal se jím po noze, která mi vyčnívala z košile. Netrefil jsem. Zkusil jsem to ještě jednou a zase jsem netrefil. V panice jsem natáhl ruku a zkoušel to drobnými údery, ale útočil jsem ze špatného úhlu. Úzká čepel hladkou nohu jen otloukala. Nemohl jsem vložit do ran žádnou sílu, takže i když jsem se do válcovitého chitinu, zploštělého na zadní straně do osin, trefil, nedokázal jsem ho kus odtít. Kurva, kurva, kurva, proč nikdy nenosím meč?

Dole rozkvétalo město. Otevíraly se kamenné kruhy; rozšiřovaly se; potom už jsem neviděl vnější hradbu a pode mnou byly už jen střechy kasáren a náměstí. Zbývalo mi pár posledních vteřin.

Složil jsem křídla, přitáhl nohy a současně ohnul záda, až jsem měl chodidla skoro za hlavou. Šátral jsem v botě po vystřelovacím noži. S menším odporem jsme kolem sebe začali kroužit ještě rychleji – stvůra mě vlekla za košili a pevná látka se mi zařezávala do boku a ještě víc mě omezovala v pohybu. Vystřelil jsem čepel, ohnal se jí za vlastní hlavu a odsekl jsem si cop. Potom jsem si spěšnými řezy uvolnil košili a cítil jsem, jak se mi kolem boků trhá a sama od sebe se cupuje na břichu. Pařát se z ní vyškubl.

Prudce jsem složil jedno křídlo, zvedl druhé a zabrzdil – sklouzl jsem vzduchem a odpoutal se od stvůry.

Ta se ve vzduchu přetočila. Nohy měla nahoře, cvakala kusadly a švihala tykadly. Po celé délce těla se jí odrážela dlouhá bronzová čára světla zapadajícího slunce.

Brzdil jsem, jak nejprudčeji to vůbec šlo. Doširoka jsem roztáhl a zploštil křídla, odolával vzdušnému proudu, který je tlačil vzhůru. Syčela a vibrovala, prohýbala se jako luky. Roztáhl jsem nohy, abych se pokusil klást odpor rotaci. Vzdálenost mezi mnou a stvůrou se stále zvětšovala. Ztrácela se pode mnou. Sledoval jsem ji, jak se pořád otáčí kolem své podélné osy a blíží se drtivému nárazu do střechy kasáren.

Nezbývala mi dostatečná vzdálenost, abych se zastavil. Brzdil jsem jako o život, ale rotující střechy byly příliš velké, příliš blízko.

Tak, a je po všem, pomyslel jsem si. Takhle to končí. Aspoň to budu mít rychle za sebou. Na mysli mi vytanul Alčin portrét. V pádu jsem se prudce otáčel a koutkem oka občas zahlédl vlastní chodidlo. Prstenec kasáren bleskurychle zmizel. Byl jsem v jedné rovině s věžemi; vystřelily nade mě. Zahlédl jsem na zemi vojáky, s dokořán otevřenými ústy. Před očima mi vyskakovaly detaily: vlajky, spáry mezi panely na střeše síně, zanesené okapy. Stočil jsem se do klubíčka. Zavřel jsem oči a v očekávání střetu s dlažbou mě začínalo opouštět myšlení.

Žuch! Narazil jsem do něčeho pružného a to mě odmrštilo. Připadlo mi, jako bych se někam řítil pomalým obloukem. Skoro jsem se zastavil, potom – *buch! buch!* –, jsem se hlava nehlava kamsi skutálel a ztěžka dopadl na zem, na záda, na křídla, hlava mi ulétla dozadu a udeřila do kamene.

Uf. Kousek jsem klouzal, a když jsem se zastavil, ucítil jsem, že mám popálenou kůži. Otevřel jsem oči a rozhlédl se. Byl jsem zabalený v bohatých záhybech jakési plachty, jíž prosvítalo oranžové světlo pouličních lamp. Látka kolem mé tváře se nadouvala a klesala v rytmu mého těžkého oddechování. Dobře, pomyslel jsem si; jsem naživu. Jsem na zemi a naživu. Au, moje hlava. S eszajským stoicismem jsem si ji osahal, ale nic mi pod rukou nepovolilo. Celý otřesený jsem se překulil a začal šátrat po plachtě; nedokázal jsem však najít žádný otvor. Bodl jsem do ní cepínem, natrhl ji a dírou vylezl ven, na dlažbu ústředního náměstí.

Zdálo se mi, jako by se ode mě do nekonečna odvíjely celé hektary oranžové plachtoviny. Podíval jsem se na ni a uviděl obrovská písmena, táhnoucí se pozpátku a vzhůru nohama: „Říční společnost, založena 1692“. Letmý pohled na střechu síně mi sdělil, že jsem strhl žerdě, které držely Jinovatčinu zástavu. Visely dolů a transparent povlával mezi nimi.

Sevřel jsem si hlavu rukama, převalil se a zaúpěl. Pravou ruku a rameno jsem měl odřené a řinula se z nich krev. Skluz po dlažbě vydřel v plachtě obrovskou díru i v džínovině mých kalhot, jako by to byl hedvábný papír, a krev mi tekla i po pravé noze. Měl jsem díru v košili a z pouzdra na cepín zbyly kožené cáry.

Zakroužil jsem ramenem a hekl bolestí.

Následoval řinkot kroužkového brnění a záblesk plátů – ze síně ke mně běžel Tornádo. Přední část jeho přilby vypadala hrozivě, nic se v ní nezračilo. Potom si zvedl hledí a já uviděl jeho vyděšenou tvář. „Jante, jsi v pořádku?“

„Myslím, že ano… Teda krvácím… Sakra, já krvácím!“

„Ty máš ale zasranou kliku.“ Tornádo ukázal na polámanou zástavu. Pokrčil jsem rameny, jako že za nic nemůžu.

Stáhl si z ruky štít a hrotem ho zabodl mezi dlaždice. Na vnitřní

straně měl natištěný plán ulic a nalepené klíče k trubačským signálům. Nahoru si zavěsil sekeru.

Tornádo, jsem strašně rád, že jsi to zrovna ty. Vysvětlováním svých strázní někomu s větší představivostí bych promarnil několik hodin. Před tímto zakrváceným hraničářem, navlečeným v těžké zbroji, který se usmíval jako šílenec za čepelí, kterou bych ani nedokázal zvednout, moje noční můra rychle vyprchala.

„Kdo umřel?“ zeptal jsem se slabě. „Cítil jsem, že se roztrhl Kruh. O koho jsme přišli?“

„O Právničku.“

„O Bouři? Sakra…“

„O Hroma.“

„To jsem si myslel.“

„A Krupu.“

„Bouře, Krupa a Hrom… To je hotová zasraná smršť…“

Tornádo si otřel okrajem vatované kapuce, kterou měl nataženou přes čelo, husté strniště na lících. „Pojď dovnitř.“

Udělal jsem dva kroky a zavrávoral, ale Tornádo mě přidržel. „Když tohle všechno začalo, Krupa vyrazila k přehradě spustit padací mříže na věži se zdvihadlem. Nechtěli jsme, aby jí Hmyz prolezl. Potom ale začal lítat! Zavřela bránu, ale už se k nám nevrátila. Hrom ji kryl kanonádou z trebuchetů, ale snesly se první stvůry a vyrojily se mezi jejími muži. Neměla proti nim šanci. Bouřini vojáci se snažili zastavit prchající střelce a ona padla společně s nimi. Blesk přinutil všechny ostatní, aby zůstali uvnitř. Létající Hmyz – něco takového jsem jaktěživ neviděl. Tohle musíme říct Sanovi. Potřebujeme i Kapku.“

„Už sem jede.“ Povzdechl jsem si. Otřes mozku mi bránil jasně myslet a nebyl jsem schopný ani ničeho jiného. Tornádo mě odvedl do síně, kde jsme si razili cestu davem civilistů a vojáků ve zbroji. Odpřísáhl jsem si, že budu předstírat, že mám jenom kocovinu, a poněkud vrávoravě jsem se vydal po schodech do svého pokoje. Sám jsem si ovázal odřenou ruku a nohu a zhroutil jsem se na postel.

Kapitola dvanáctá

Probudil mě klapot kopyt na dlažbě. Ležel jsem se strašnou bolestí v ruce a ostrou bolestí v křídlech, a cítil jsem se příšerně – rozmrzal jsem jako mrtvola zalitá Ilbhinnským ledovcem. Přemýšlel jsem, proč si to pořád dělám, dokud jsem si nevzpomněl, že jsem k této bolesti přišel ve službě a ne při hledání potěšení.

Zvuk kopyt byl stále silnější a už se k němu přidalo i cinkání zvonků. Venku musel být celý jezdecký oddíl. Pokusil jsem se vylézt z postele a jen jsem sténal, když palčivá bolest vzplála novými plameny. Oblékl jsem si tričko a podíval se z okna. Vedlo do druhého prstence; ulice pode mnou byla plná koní a kopiníků v plné zbroji s kopími skloněnými k zemi. Dvojstup se táhl až za zákrut cesty. Cinkot zvonků na uzdách sice mohl zklidňovat koně, ale mě znervózňoval.

Vysoko nad střechou kasáren stoupalo ve spirále několik hmyzích stvůr.

Kopiníci přešli a ulice se vyprázdnila. Rozšlapaná šmouha hnědé srsti a růžových kostí byla vším, co na dlažbě zbylo z maskota esekského vojska – z medvěda grizzlyho. Za ní se otevíraly dveře do kasáren; před nimi stáli dva vojáci s bandalíry na kuše. Jeden se předklonil, aby si zapálil cigaretu, potom se narovnal a vyfoukl kouř.

Zaujal mě jakýsi rychlý pohyb. Zpoza rohu se vyřítila Hmyzí stvůra a hnala se ulicí. Kuřáci okamžitě vlétli dovnitř a zabouchli dveře. Stvůra mi proběhla pod oknem, pak jako by naráz ztratila půdu pod všema šesti nohama. Upadla a setrvačností pohybu se ještě kus kutálela. Vrazila do zdi a zůstala nehybně ležet, s rudě opeřeným šípem zabodnutým v těle.

Blesk bude asi vzhůru.

Dveře byly pootevřené a já uslyšel, jak Tornádo cestou do schodů třikrát počítá do deseti. Došel nahoru a zaklepal tak prudce, že se dveře doširoka otevřely.

„Ano!“ zavolal jsem.

Nepřestával klepat.

„Vždyť je otevřeno, krucinál; můžeš dovnitř, sakra, jestli teda musíš!“

Vstoupil, pořád navlečený ve špinavé zbroji, a s podmračeným výrazem. „Dneska ráno vypadáš dobře.“

„Zase se začínají rojit. Kolik je hodin?“

„Šest ráno. Ještě jich není moc, ale ti, co slítli včera, pořád ucpávají ulice. Střízlík čistí prostřední ulici s oddílem hastajů a já ho jdu za chvíli vystřídat. Blesk se ptá, kde jsi. Mračen mě sem poslal, protože Blesk na něho vyjel, aby tě přivedl. Zařval: ’Okamžitě mi sem přiveď toho hubenýho Rhydana!‘“

„To říkal Mračen?“

„Ne. Blesk.“

„Aha.“ Pokusil jsem se učesat si vlasy a nechal jsem toho, udělal jsem chybu a podíval se do zrcadla. Obvazem na rameni mi prosákly krev a jodová tinktura a zaschly a přilepily mi gázu ke kůži.

Tornádo se sehnul, aby se podíval z okna. „Hmyz ve vzduchu jsem teda ještě neviděl. Vsadím se, že opeřenci musejí být pěkně nasraní, že Hmyz umí používat jejich křídla.“

Souhlasil jsem. „My jsme jim vesele brali křídla jako trofeje a zasklívali jsme jimi okna, ale nikdy by nás nenapadlo, že si je nechají narůst a budou s jejich pomocí lítat.“

„Já bych tomu teda nikdy nevěřil.“

„Ty stvůry jsou ve vzduchu těžké a nemotorné. Připadá mi, že jsou rády, když přistanou.“

Tornádo pokrčil rameny. „Byl na tebe fakt hezký pohled.“

„Do okamžiku, než jsem šel k zemi. Podívej, jak jsem odřený.“ Podíval jsem se na svou drátěnou košili a vatovaný kabátec, které jsem si pověsil na zkřížené tyčky jako na strašáka. Nahoře nakřivo trůnila moje přilba, z níž visel narezivělý chvost chocholky bílých žíní.

„Aspoň ses nezbláznil.“

Přestal jsem si vázat tkaničky a zamrkal jsem. „Nezbláznil? Proč bych se měl zbláznit?“

„Měl bys vidět Jinovatku.“

Sešli jsme do síně plné vojáků a místních obyvatel, kteří se tu už sice netísnili jako včera večer, ale panicky pobíhali a křičeli na pozadí neutuchajícího bzučení. Zaskajové proudili dveřmi, shlukovali se kolem Bleska, který se opíral o rám dveří a psal nějaký vzkaz. Na rameni měl luk a u nohy svého oblíbeného loveckého psa Lymera dvoustého desátého, který nespouštěl oči z ulice.

Lístek složil a podal ho poslovi, který hned vyrazil ze síně.

Protlačil jsem se až k Bleskovi, ale nevšiml si mě.

O mou pozornost se hned začal ucházet jakýsi voják. „Kometo, co mám dělat, když –“

„Počkejte,“ řekl jsem.

„Ale jak je možné, že *lítají?“*

„Počkejte chvíli!“

Totéž se dělo Tornádovi, který rozdával rozkazy pěšímu sboru. Eszajové mají všichni stejné postavení a neexistuje mezi námi žádná hierarchie. To znamená, že v době krize neexistuje žádná nejvyšší autorita, a pokud nemáme žádnou předem promyšlenou strategii, způsobuje to problémy. Blesk měl sklony mezi námi vynikat a já jsem se mu obvykle podvolil, neboť jsem věděl, že si z nás všech umí nejlépe představit celé bitevní pole. Uměl si vzpomenout, kde se v daném okamžiku nachází který oddíl.

„Poslal mě Sníh, Blesku,“ hlásila mu jedna žena nedokonalou ptačtinou. „Plamenomety už prý fungují.“

„Konečně. Máte pěchotu k odražení Hmyzu? Ne? Pošlu pro nějaký oddíl. Vy – co jste zač?“ Ukazoval na blížícího se lučištníka.

„Velitel prvního praporu ostnovodských lukostřelců.“

„Vážně? Odkdy? Co se stalo s Cirlem?“

„Ten je mrtvý, pane. Nemůžeme proniknout do podkroví kasáren, abychom pálili z oken, protože uvnitř se ukrývají lidé a zamkli za sebou dveře.“

„Nemůžete jim to vysvětlit?“

„Žádné logické vysvětlování nepřijímají.“

„Tak vyražte dveře, ale pak je nezapomeňte doprovodit domů. Ujistěte se, že v domech není žádný Hmyz, a proboha, přinuťte je, aby tam zůstali. Potom zaujměte pozice u oken.“

„Ano, pane.“

„Blesku…“ Ozval jsem se, ale Blesk byl příliš uštvaný, aby mě slyšel.

Do dveří se vhrnul jiný velitel. Podle jeho vybraného přízvuku jsem odhadl, že je jedním z Eleonořiných bratranců, určených k vedení jejích kopiníků. „Domnívám se, že bychom –“

Blesk ho přerušil: „Požádal jsem vás, abyste mi řekli, kam se poděl Krupin manžel.“

Kapitán odpověděl: „Truchlí. Žalem zuří a přišel o rozum. Vzal si oddíl kopiníků, aby zachránil lidi z ozbrojených vozů a strážních věží.“

„Mimo město?“

„Ano.“

„Říkal jsem mu, aby to nedělal!“

„Prý to je jeho pomsta. Prý bude Hmyz štvát, dokud se roj nezvětší. Koně se Hmyzu nad sebou bojí ještě víc, zvlášť toho hluku, a neslyší naše pokyny. Tityra má jen jeden oddíl ze třetího praporu

esekských kopiníků.“

„Říkal jste prvního praporu.“

„Třetího, Blesku.“

„Třetího. Třetího. Tak si vezměte první. Navlečte si zbroje a vydejte se ven. Pomozte mu, ale jakmile to bude možné, pošlete ho zpátky. Řekněte mu, že mu to vzkazuju, v Císařově jménu.“

Psovi se zježila srst; najednou se zběsile rozštěkal. Blesk vykoukl ze dveří, strhl luk z ramene, namířil a vystřelil. Hmyzí stvůra, která se k nám hnala ulicí, sklouzla na zem ve smrtelných křečích. Blesk sklonil luk a konečně si mě všiml. „Jante, nestůj tam tak!“

Shlukovali se kolem nás vojáci. Blesk klouzal očima z jedné vyděšené tváře na druhou. „Všichni počkejte, krucinál, než si promluvím tady s Kometou… Jante, co se to děje? Jak to, že lítají? Nikdy to nedělali. Nikdy! Zjistils něco?“

„Myslím, že se za letu páří.“

„Cože? Je to chaos. Pojď se mnou za Jinovatkou.“ Otočili jsme od zástupu vojáků a jeho pes se nám vydal v patách. Blesk pokračoval: „Ztratili jsme sedm set mužů a řekl bych, že dvakrát tolik je jich příliš vyděšených, aby vůbec vylezli z kasáren. Potřebuji, abys mi přinesl víc informací. Tornádo, prosím tě, převezmi to tady a proboha řekni druhým ostnovodským lukostřelcům, aby přestali vypouštět zbloudilé šípy na podpalovače.“

„Jdu se ohlásit Císaři,“ odpověděl jsem.

„Ano, ovšem.“

Slyšel jsem, jak jeden voják zamumlal svému druhovi: „Snovač říkal, že Hmyz odnáší lidi a topí je v jezeře. Chytá je a odlítává s nimi!“ Otočil jsem se na něho.

„To není pravda! Vojáku, nešiřte bludy! Hmyz je ve vzduchu celý nesvůj a nemůže nic zvednout. Na zemi se mění v normální Hmyz. Nezapomínejte na to, a to platí pro všechny!“

Zatímco jsme přecházeli k Jinovatčině stolu, Blesk potichu pokračoval: „To není pravda, že? Hmyz není normální.“

„Ne. Chová se úplně jinak. Ten, co je na ulicích, se snaží utíkat zpátky k jezeru. Všechny stvůry se vracejí k vodě a já si myslím, že do ní kladou vajíčka.“

„Cože dělají?“

„Strkají do ní zadečky a vypouštějí jakousi pěnu. Potom se pohybují po celém údolí. Lidi, které zabily, vláčejí do jezera. Rozpouštějí Zeď a vytahují z ní všemožný mrtvý hnus.“ Vysvětlil jsem mu, jak z jezera vytvářejí odpornou útrobní bažinu a lepí stěnu, aby ho obehnaly. Připadalo mi to, jako by si na ně dělaly nárok.

Blesk se tvářil vyděšeně. „Dávej si pozor, jak budeš mluvit s

Jinovatkou.“

„Proč?“

„Nespala tři dny. Je na pokraji zhroucení. Jestli se její stav zhorší, pošlu ji do Bělotrnu, ať je Eszajka nebo ne.“

„Ne, Blesku. Zaskajské oběti nervového vypětí zůstávají na frontě, takže totéž bychom měli dělat i s Eszaji. Lidi se z toho vylížou mnohem rychleji, když jim nebudeš brát důstojnost.“

„No, ale zrovna na Zaskaje nemá dobrý vliv.“

„Potřebujeme ji, aby pracovala na přehradě.“

Jinovatka srazila čtyři stoly do čtverce, do něhož se nedalo vstoupit, a ukryla se za vysokou zdí ze složek, knih a hromad papíru. Obešli jsme dvě strany a všimli si, že když jí došly knihy, pokračovala bednami na nářadí. Volná byla jen protější strana čtverce, nejvzdálenější od lidí, kam si postavila konvici s kávou a talířek s hromádkou ořechů a hrozinek. Teď seděla, ramena svěšená, hlavu si podpírala rukou. Zlehka se kolébala, zatímco důrazným tichým hlasem hovořila k jednomu ze svých inženýrů: „Tak Hmyz zase lítá? Potřebuju to vědět.“

„Ano,“ odpověděl.

„Pošlete lidi k dalekohledu. Sledujte přehradu. Jestli začnou jakoukoli její část zakrývat papírem, přijďte mi to říct.“

„Ano, Jinovatko.“

„Chci, aby pod zámkem skončily všechny sudy s kyselinou, která prožírá vápenec. Chci, aby bylo padesát tažných koní připraveno okamžitě vyrazit k přehradě. Chci, abyste mi čtyřikrát denně nosili hlášení o počasí. Chci vědět, jestli na zem spadne jediná kapka deště.“

„Ano.“ Inženýr se na mě podíval a protočil oči.

„Přineste mi výpočty o kapacitě přepadu. Jestli přepad zatarasí, s Dolním Sedlem je konec.“

Blesk si odkašlal. Předák vycítil příležitost k úniku a zmizel.

Jinovatka měla špínu za nehty a kolem očí jí zaschla bílá sůl. Vlasy, suché nedostatkem péče, měla svázané do copu, ale na ramena jí padalo několik volných pramenů. S výrazem pradleny si vyhrnula rukávy na širokých předloktích a nařídila: „Sem s těmi čísly.“

„Jakými čísly?“

„Kolik mužů zemřelo? Kolik je zraněných? Kolik lidí jsem zabila?“

„Ty za nic nemůžeš,“ řekl Blesk.

„Ale no tak, Rarohu, co jiného to mohlo způsobit?“ V hlase jí začal zaznívat tvrdý podtón. „Neexistují záznamy, že by Hmyz někdy létal. Ty to víš líp než kdokoli jiný, jsi na světě skoro stejně dlouho jako on. Moje jezero je jediná nová věc. Hmyz reaguje na můj čin. Na moji přehradu – na vodu.“

„Na vodu?“ podivil se Blesk. „Vždycky tu tekly řeky.“

„Na stojatou vodu.“

„Třeba za to můžou populační tlaky," nadhodil jsem. „Třeba se rojí jenom jednou za dva tisíce let."

„On lítá, aby se množil," prohlásila Jinovatka.

Blesk si promnul jizvu na dlani. „Neblázni… Kdyby se Hmyz množil ve vzduchu, už bychom to někdy viděli. Kromě toho ho Kapka pitvá a říká, že nemá žádné samčí a samičí formy."

„Než jsem postavila přehradu, neměl ani křídla."

„Měl maličká křídla," namítl Blesk.

„To ano. Mysleli jsme, že ta křídla jsou zakrnělá, ale ono nakonec vyjde najevo, že byla jen nezralá."

„Mít křídla nestačí," podotkl jsem, „Hmyz nějak získal létací instinkt. To není jen tak, já jsem se to naučil až po dlouhých letech." Stáhl jsem si tričko kolem krku, aby viděli moje klíční kosti, které jsem si zlámal už tolikrát, že byly celé zkroucené.

„Dva, čtyři, šestnáct, dvě stě padesát šest…" mumlala Jinovatka. Popadla papíry a začala je muchlat. „To je moje chyba! Já jsem to přivodila! Vzdávám se toho!"

„Nedáme si snídani?" zeptal jsem se.

„Jídlo? Na to nemám čas! Mléko v mé kávě je veškerá snídaně, kterou potřebuju!"

Posadil jsem se na okraj stolu a Jinovatka ukázala na hradbu knih a beden na nářadí. „Tohle je má pracovna. Mám tu nádrž na starosti."

„Samozřejmě," řekl jsem konejšivě.

„I když všechno ostatní selže, můj projekt ne!"

„Jen klid."

Pomalu hrsti papíru zase položila. „Ach, Jante. Proč my technici na své výmysly vždycky doplatíme?"

„My vás potřebujeme. Jste z nás nejchytřejší," řekl jsem.

„To tě nikam nedostane. Chytrost lidi jenom zabíjí." Nalila si další hrnek kávy.

„Možná bys to měla přestat pít," dodal jsem.

„Je to jenom hrnek kávy."

„To není hrnek kávy, je to stav mysli."

Bleskovu obvykle vznešenou tvář zastíraly pochybnosti. „Já nevím, proč se Hmyz proměnil…" řekl. „Kapka jednou přišla s domněnkou, že se rozmnožuje pod zemí nebo v buňkách za Zdí. Proč jsme zatím nikdy neviděli žádný roj?"

„Už jsem ti říkal, že přichází z Přesunu," řekl jsem.

„S těmi svými drogovými fantasmagoriemi už dej pokoj!"

„Nevzpomínáš si na ten most?" zeptal jsem se. „Kam si myslíš, že asi tak vedl?"

Blesk mě ignoroval a pokračoval: „Třeba jsou na severu, kam nevidíme, nějaká jezera."

Povzdechl jsem si. „Když myslíš. Ale já jsem ten jejich roj obletěl a

viděl jsem, jak se tam nahoře páří v obrovských sliznatých orgiích.“

Jinovatka pevně zavřela oči. Škubla sebou a napjala se, celá strnula v dlouhém záchvěvu. Za vteřinu byla zpátky. „Další… další bílý záblesk. Je to tlakem. Špatným tlakem. Já – já nevěděla, že k tomuhle dojde. Jak jsem mohla?“

„Nemůžeme si být jistí –“ začal Blesk.

„Ale ano,“ přerušil jsem ho. „Já si jsem jistý.“ Podívaná, která se mi naskytla v Somatopolisu, mi začínala dávat smysl: záhadný tvar, který plaval v jezeře, a voda, která se vychrlila z Visty, probudila v Hmyzu rozmnožovací pud.

„Ty stvůry shazují do jezera potravu,“ řekl jsem. „Zeď jim neslouží jen na ochranu Papírových krajů, ale taky v ní skladují jídlo.“

„Jídlo?“ ušklíbl se Blesk. „Proč?“

„Protože to, co se vylíhne z těch vajec, bude chtít jíst.“

Jinovatka si složila hlavu do dlaní a šeptala: „Já chtěla být nesmrtelná jenom kvůli Zaze… Dvě stě padesát šest; dvě stě šedesát pět tisíc pět set třicet šest; čtyři biliony dvě stě devadesát čtyři miliony –“

„Prosím tě, přestaň s tím –“ žádal Blesk.

Uvažoval jsem, jak Jinovatce pomoct. Prosit ji, aby si odpočinula, by bylo stejné jako snažit se přesvědčit žraloka, aby přestal plavat. Ten se prý utopí, když přestane plavat. Jinovatka se obvykle vystavuje tak velikému stresu, že tenhle stres navíc už byl nad její síly. Vlastnosti, které jí pomohly získat nesmrtelnost – pozoruhodná sebekázeň a nutkání pracovat do úmoru –, jí teď byly na překážku.

Je na práci závislá a noří se do ní tak hluboko, že ji překvapí, když její činy mají dopad na někoho jiného. Proto jí dám úkol, cíl, další porci práce, abych jí zklidnil mysl.

Vzal jsem kus papíru z hromady na jejím stole, poskládal jsem šipku a hodil ji kolem ní. Jinovatka rozmrzele vzhlédla, vybrala si jiný list a složila šipku mnohem lepších parametrů. Na okraji jednoho křídla udělala rýhu a hodila ji. Šipka kolem mě opsala kruh, položila se na bok a doletěla zpátky k Jinovatce.

„Víš, že přepadem odtéká voda?“ zeptal jsem se.

„No vida! Trochu přetéká; předpokládala bych, že všechny ty zbytky, co tam Hmyz hází, něco vytlačí. Propust postačuje.“ Zavzlykala a utřela si nos.

Blesk si povzdechl a podíval se na smrtelníky, kteří stáli mimo doslech a čekali na naše rozkazy.

„Zkus se před těmi Zaskaji tvářit trochu líp.“

„Je v šoku,“ řekl jsem.

„Všichni jsme v šoku,“ dodal Blesk. „Dnes tady není tolik Hmyzu. Roj třeba sám od sebe skomírá.“

„To doufám,“ řekl jsem.

Jinovatka začala koktat: „Co-copak to nevidíte? O to jde. Moje |ezero ovlivnilo všechen Hmyz v okolí. Když se všechen… spáří… roj vy-vymizí. A co potom? Co potom?“

Připadalo mi, že teď není nejvhodnější doba, abych jí a Bleskovi vykládal o zániku Somatopolisu. Vermiformie naznačila, že Hmyz neklade vajíčka do mořské vody. „Bylo by možné udělat z nádrže slané |ezero?“ zeptal jsem se.

Jinovatce strnuly ruce. „Ne-nemáme tady dost so-soli.“

„Tak nějakou objednáme.“

Blesk zavrtěl hlavou. „To je vyloučené. Jak bys ji dopravil k jezeru? Venku pobíhá strašně moc Hmyzu. Když se ho v tak otevřeném prostoru pohybují tisícovky, pobil by nás, i kdybychom měli k dispozici třikrát víc vojáků.“

Vyrušilo nás jakési pozdvižení ve dveřích. Do síně vstoupil Střízlík v plné zbroji, a vlekl dovnitř Hmyzí stvůru. Obě tykadla držel sevřená v jedné rukavici. Odsekal jí všechny nohy u prvního kloubu a nechal jí jen pahýly. Stvůře se teď mravenčí tělo ohýbalo v krku a pase, a zatímco ji Střízlík táhl přes slámou vysypanou podlahu, kroutila se a vzpírala.

Chytil ji dříve, než stačila roztáhnout křídla. Dlouhé sklovité blány, nyní na jedné straně roztrhané na cáry, ji úplně zakrývaly a chřestily a cvakaly. Stvůra hrozivě pozvedla přední pahýly a z odťatých kloubů jí vytekla žlutá jícha.

Jinovatka vstala. „Mženče Střízlíku Kulmiši, tohle je vrchol hnusu. Odveď to ven!“

„Dobré ráno vespolek. Berte to tak, že máme o jednu stvůru míň. Chci vám něco ukázat.“ Pustil tykadla a stvůra se chvíli kolébala na hřbetě, než se jí podařilo překulit. Neustále se snažila postavit na nohy – bez ohledu na skutečnost, že žádné neměla. Ztráta jedné nohy nebo kusadla nepředstavuje pro Hmyz vážnou újmu, protože si je může nechat dorůst při další obnově těla. Tahle stvůra postrádala všech šest končetin, ale pořád sebou házela. Svíjela se a chňapala po Střízlíkově kotníku.

Ten v okázalém gestu tasil meč. Jakmile se mu kusadla scvakla na holenicích, usekl stvůře hlavu a nechal si ji viset na noze.

Tělo se pomalu přestalo hýbat. Střízlík si kopnutím uvolnil nohu, hlava se odkutálela a zastavila se složenýma očima k zemi. „Tuhle jsem sebral na ulici. Vidíte, že je tlustší než obvykle?“ Hrotem meče dloubl do mrtvého břicha. Potom oběma rukama zatlačil na jílec, prorazil měkčí sklerit pod zadečkem u pasu a rozpáral ho až k ocasu. Otočil ostřím, aby ránu rozšířil, a ven se s plesknutím vyřinula hromada bílých tobolek velkých jako moje dlaň, zalitých průhledným

rosolem.

„Vajíčka. Spousta vajíček. Vidíte?“ Promíchával je hrotem meče, rozřezával blanky a nechával z nich vytékat mléčnou tekutinu.

Já jsem do studené rosolovité hmoty strčil ruku, vytáhl jedno vajíčko a zmáčkl ho. Bylo velké jako tenisový míček, velmi kluzké a mělo tuhou, zkornatělou slupku. Vyklouzlo mi mezi prsty jako mýdlo a spadlo na zem.

„Fuj,“ odfrkla si Jinovatka.

„Promiň.“

„Díky, Střízlíku,“ řekl Blesk. „Jsi jako obvykle přímo skvělý.“

„Ale proč shazují křídla, když by mohly dál lítat a útočit na nás?“

„Řídí se instinktem,“ vysvětloval jsem mu. „Zajímá je to jezero. To, že tu jsme my, je jenom náhoda.“

„Ale proč lítají? Proč musejí lítat, aby si zapíchaly?“

„Zeptej se jich,“ řekl jsem.

Střízlík pochopil, kam mířím. „Jasně.“

Posadil se na konec lavice, sundal si přilbu a vatovanou kapuci a prohrábl si slepené vlasy, aby se mu zvedly sestříhané špičky. „Teď jsi na řadě ty, Puštíku,“ zavolal na Tornáda. „Já jsem od pěti v jednom kole. Dopřej mi půlhodinku na snídani, potom půjdu zase ven.“

Tornádo popadl stvůru za zadeček a vytáhl ji ze síně; pořád za sebou zanechávala cestičku průsvitného rosolu.

Jinovatka si klekla a počítala vajíčka, brala je v lepkavých vláknech a odkládala na hromadu. „Je jich tady víc než sto. Kladou je desítky tisíc stvůr. Jestli se všechna vylíhnou, v mém jezeře budou miliony mladých…“

Odhrnula si vlasy, na nichž zanechala stopu slizu, posadila se na bobek a s doširoka otevřenýma očima se na nás zadívala. „Musím to jezero vypustit – co nejdřív.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal jsem se.

„Počítala jsem, že to bude trvat celé dny. Nemůžu jenom tak dokořán otevřít stavidla; voda by zaplavila všechno odsud až po Letnoden. Přílivová vlna by prostě… no, maximální odtok by bez obtíží smetl ochranné hráze a pak… nechtěla bych se pouštět do spekulací.“

„Jak můžeš stavidla otevřít tak, aby nehrozilo nebezpečí? Jak rychle můžeš vypustit vodu? Co k tomu potřebuješ? Řekni nám to, ať to můžeme naplánovat.“

Vyskočila a utíkala ke svému stolu. Bleskurychle si přitáhla list **papíru,** popadla dvě tužky, jednu si strčila za ucho, druhou sevřela v prstech. „Pokud Q je rychlost proudu a dt je čas… Hm! Mohlo by všechno to smetí zablokovat propust? Ne, jeho tlačná síla je vedle síly

vody jako nic… Hej, vy tam! Ano, vy. Přineste mi ještě trochu kafe! Kde je můj předák? Spí? *Proč?* Máme tady práci! Ach jo, kdyby tady byla Zaza, tohle bychom zvládly za pár dní!“

Blesk a já jsme vycouvali. „Děkuju,“ řekl mi vděčně.

„Jenom se ji snažím něčím zaměstnat. Stejně nemáme dost vojáků, abysme došli až k věži se zdvihadlem.“

Přikývl. „Já vím. Zatím tu musíme trčet, Jante. Ale aspoň tu trčíme s největší zásobou šípů v západním Dolním Sedle.“

Na druhém konci místnosti jsem zahlédl Krahujce Jinobrana, jak se snaží pomáhat polnímu lékaři, aniž by se dotkl jeho pacienta. „Jenom se postarej, aby se Jinovatka někdy vyspala, a nepouštěj k ní ty zatracený novináře.“

Z točitých schodů na nás zavolal jeden z Bleskových velitelů. Blesk zvedl ruku, že hned přijde, a řekl: „Musím zorganizovat lučištníky na věžích. Prosím tě, přines nějaké pokyny od Císaře.“

„Přinesu.“

„Doufám, že San bude vědět, co je třeba udělat, protože se obávám, že já to nevím… Jante, našel jsi v Hacilitu Kyan?“

„No, ano.“

„Výborně! A co teda?“ Blesk rychle pohlédl na Zaskaje, kteří se hlasitě dožadovali jeho pozornosti. Ti smělejší se k nám už začínali blížit. „Je v bezpečí?“

„Už je v bezpečí,“ odpověděl jsem.

„Už? Předtím nebyla?“

„Byla v bezpečí předtím a je v bezpečí i teď.“ Ale mezitím ne, pomyslel jsem si. Blesk na mě upřel naléhavý pohled, ale já mu ho s klidem opětoval. „Kapka ji sem veze. Přijedou za pár dní.“

„Výborně. Děkuju, Jante…“ Viděl jsem, že Blesk by se rád vyptával dál, ale Zaskajové čekali. Mnul si jizvu na dlani, potom přikývl a šel vydávat rozkazy.

Kývl na mě Střízlík. „Až budeš mluvit s Císařem, pověz mu, že všichni naši vojáci jsou vyčerpaní a k smrti vyděšení. Kuchař řekl, že se pokusí sestavit zásobovací kolonu, s několika jezdci na ochranu, jinak nám brzo dojde jídlo. Já nechci přežvykovat karamely a utahovat si opasek, než dorazí nové zásoby.“

Střízlík stlačil přezky, aby si s cvaknutím uvolnil pláty zbroje; nákrčník, náprsní kyrys, dílce pod ním – a pokládal je na podlahu. Byl tak rozpálený, že mu peří stálo jako jehličí na borové větvi. Několik volných kusů se sneslo k zemi. Křídla se nepotí, ale všude jinde měl tričko poseté hnědými šmouhami a to spolu s potem, který ho zalil při nedávném úsilí, páchlo.

„Tyhle přezky dlouho nevydrží,“ řekl. „Musím tam pořád navlíkat

nové. Panebože, teď už je mi líp. Už se cítím mnohem lehčí.“

Jeho zbroj byla posledním výkřikem techniky, tím nejlepším, co se dalo získat. Měřil jsem si ji závistivým okem. „Hezká výstroj.“

„To bych řekl. Prohlídni si Sangvina.“ Podal mi svůj meč.

„Moc hezký.“

„Je na něm vidět linka tvrdosti a tak.“

Naklonil jsem ostří, abych se podíval na vyryté arabesky a jméno vyvedené spojovaným ptackým písmem.

Střízlík si položil přilbu na koleno a začal obírat výztuhu, potom uvolnil šrouby, které přidržovaly špinavý chochol. Ten vytáhl z drážky a rukávem z něj začal otírat bahno. „Je to tam samá bažina. A ruce mám jednu modřinu z vláčení těch zkurvených štítů.“ Podíval se na mé obvazy. „Co se ti stalo?“

„Havárie při přistání.“

„Fakt? Zbroj, Jante; sežeň si něco takového.“

„V brnění lítat nemůžu.“

„Tak aspoň nos něco na rukách.“ Zazubil se. „Co si myslíš, že jsi nesmrtelný?“

Zvedl jsem ze země jeden z jeho vyleštěných plátů a obrátil ho. Na spodní části se ukrývaly plátěné popruhy na ruce, protkané ocelovým drátem odolným vůči Hmyzímu kousnutí. Popruhy byly opatřené kovovými přezkami – během vteřiny by se daly uvolnit, kdyby se něco pokazilo, a na všechny se dalo snadno dosáhnout. Střízlík se uměl během několika minut nasoukat do plné zbroje.

Kývl hlavou. „Měl bys poprosit Ledovku, aby ti vyrobil něco podobného. Je to mnohem lepší než ten zatracený krám, co nosíš.“

„Ukaž mi to,“ řekl jsem.

Stáhl si holenici a přejel uvnitř prstem. „Je lehoučká. Zkus to. Náprsní a zádový krunýř je tenčí než pláty pro ruce a nohy. Pásky kroužkového brnění chrání každý kloub – lokty, bok, kolena –, na váze mi moc nepřidávají, ale nedostane se mi tam žádný pařát. A vidíš tyhle dírky?“ Přejel prstem po řádce otvůrků. „Ty zbroj ještě víc odlehčují, ale slouží i k tomu, aby dýchala. Neshromažďuje se pod ní pot a rez a můžu ji nosit celý den, aniž bych se přehříval. Na rozdíl od staré lukostřelecké zbroje.“

Byla z nejkvalitnější oceli s emblémem vycházejícího slunce vykládaného auripigmentem. Klouzal jsem prstem po hladkém zapuštěném vzoru a Střízlík se přidušeně rozesmál. „Ozdoby ti život nezachrání. Koukni se tady – všechny pláty mají rovné hrany a vybíhají do špičky. Kusadla se na nich nemají kde chytit. Každým plátem se táhne hluboké drážkování – žádné čelisti nejsou tak silné, aby rozdrtily tolik výztuh. Ledovka to vyzkoušel při testech. Nejlepší ze všeho je, že tu nejsou žádné malé části, kterých by se ty potvory mohly chytat chrániče loktů jsou připevněné k nátepníkům a chrániče

podpaží nejsou volně visící kotouče, ale jsou součástí kyrysu, vidíš?“

„Ta zbroj je morenzská?“ Veškerá lidská zbroj se v dnešní době dala přizpůsobit Ptakkům, ale někdy nebylo na přídavné části spolehnutí.

„Ledovka protáhl nárameníky a pod ně si schovávám křídla. To by mohl udělat i pro tebe. Vzal mi míru, hned když jsem vstoupil do Kruhu. Udělal přesně to, co jsem chtěl.“

„Ledovka vyrábí na míru zbroje pro všechny nové Eszaje,“ řekl jsem.

„Mně vyrobil celou reprezentační soupravu.“

„Vážně?“

„Ano. Všechny díly vyměnitelné, pro všechny účely, a navíc dekorativní kombinace. Chodím v ní na turnaje; náprsní plát si vyměním za plát s opěrkou na kopí a místo téhle lehké přilby mám armet s uzavřeným hledím.“

„Šikovné.“

„A s tím vším taky ladí kabátec. Nechci se předvádět při klání v holé oceli pro boj s Hmyzem, když mě sledují dámy.“

„Jinovatka má turnaje ve velké oblibě,“ řekl jsem. „Měl by sis s ní o tom promluvit a trochu ji uklidnit. Pamatuje si všechny Krupovy výsledky.“

„Teď bych za ní radši nechodil.“ Začal si odepínat kožené kamaše, které měl přetažené přes chodidla, aby se mu mezi klouby nedostalo bahno. „Potíž mám jenom s tímhle. Kůže v potyčce s Hmyzem nikdy nevydrží dlouho – to už bych se klidně mohl halit do slaniny.“

Blesk zařval z druhého konce síně: „Jante! Poletíš na ten Hrad, nebo čekáš, až budeme všichni sežraní?“

„Sakra,“ procedil jsem. „Měl bych jít. Uvidíme se za pár dní.“

„Zatím.“ Střízlík si už zaujatě šrouboval chochol do přilby. Jeho peří bylo ptackým symbolem odvahy a musel si ho koupit na trhu. Určitě ho shodila nějaká dívka, která měla peří tak krásné, že ho mohla prodat. Nemohly to být upomínky od milenek, protože Střízlík si příliš zakládal na tom, že zůstává nezadaný. Polapit ho se málem podařilo jenom jedné prohnané dívce; byla to zapálená šermířka, která projevila zájem stát se jeho učednicí, ale když se jejich rozhovory věčně točily jen kolem zacházení s mečem, i jí s ním došla trpělivost.

Vyšel jsem na náměstí a vylezl na střechu síně; v myšlenkách jsem se stále závistivě vracel ke Střízlíkově zbroji. Něco takového jsem chtěl. Pomyslel jsem si, že od roku 430, kdy Morenzané začali přišívat na oblečení silné kovové pláty, jsme urazili už pořádný kus cesty. Hmyzí krunýře jsou optimální přírodní zbroj a my jsme se od Hmyzu

naučili, jak se skrýt pod nejlepší možný exoskelet.

Stál jsem na hřebeni střechy a sledoval Hmyz, jak se snáší na město. Uhnul jsem, když se mi jedna stvůra prohnala nad hlavou a zastínila vycházející slunce, a čekal jsem, až se ve vzduchu udělá místo a bude bezpečné odletět.

Na náměstí Hurikán šikoval oddíl štítonošů; pět řad, v každé deset mužů postavených bok po boku. Měli silné rukavice a polstrování na levých pažích.

Podél šiků dosahovaly až skoro k zemi těžké obdélníkové štíty; hroty pro zabodnutí na nich byly odšroubované. Každý měl jednu hranu plochou a druhá se po celé délce stáčela do háku, takže do sebe volně zapadaly ve flexibilní jednolité řadě bez mezer nebo přesahů, za které se může zachytit Hmyzí pařát.

Na protější straně náměstí, pod vedením Palcátníka, pěchotní oddíly dobíjely umírající Hmyz těžkými olověnými palicemi s půldruhého metru dlouhými násadami. Vypadaly, jako by lámaly kámen nebo zatloukaly stanové kolíky, ale já dobře slyšel příšerné křupání, jak se pod údery bortily Hmyzí končetiny a hlavy.

Tři muži se štíty, jeden v čele a dva po jeho bocích, tvořili trojúhelník a utíkali k věži s bránou. Jeden mladík, skrytý mezi nimi, táhl maličkou kolesku naplněnou svazky šípů. Běželi, jak nejrychleji mohli a připomínali mi služebnictvo pod deštníky, přebíhající hradní nádvoří za prudkého deště. Snesla se k nim Hmyzí stvůra a všichni tři štítonoši zvedli své štíty a vytvořili střechu.

Stvůra přistála přímo na štítech – které se pod jejíma klouzajícíma nohama překlopily do všech stran. Bestie spadla na zem a celá konstrukce se zhroutila – stvůra se zřítila doprostřed, zapasovala se do vozíku a rozhazovala kolem sebe šípy. Než se stačila vyhrabat, shlukli se vojáci kolem ní a já už viděl jen záblesky zvedajících se a padajících mečů.

Díval jsem se do ulice, kde Tornádovy štítové šiky právě zatáčely za roh. Čistily prostor od Hmyzu, hnaly ho před sebou. Hmyz zapíral silné nohy o hrany dláždění, chňapal po kopích, snažil se šplhat po zdech okolních domů, klouzal na křídlech, jimiž byla poseta zem, a couval, couval, couval před postupující stěnou.

Tornádo kráčel v mezeře mezi první a druhou řadou. Jeho oddíl se také skládal z pěti řad. Každou řadu tvořili štítonoši a kopiníci, rozestavení napřeskáčku, aby mohli útočit kopími nad horními okraji štítů. Muži v poslední řadě šli pozpátku, aby se vypořádali s Hmyzem,

který k nim přibíhal zezadu.

Pět řad není mnoho. Když jsme vytlačovali Hmyz z ptackých měst, tyhle oddíly mívaly až dvacet řad.

Tornádovy šiky se blížily k jedné z radiál. „Obsadit pravou křižovatku!“

Muži, kteří ho uslyšeli, křikem zopakovali jeho slova. Pomáhalo jim to soustředit se, stmelovalo je to a ti, co kráčeli vzadu, slyšeli jednotný řev. Přitáhli si štíty a postupovali na nároží. „Řada první, pokračuje!“ zavolal Tornádo. „Řada druhá, za sebou doprava!“

Šňůra štítonošů a kopiníků společně vyrazila zpoza první řady a prohnala se boční ulicí, kde se za běhu otáčela, aby se postavila Hmyzu. Muži vyplnili ulici ode zdi ke zdi a pravidelně se rozestavili. S třeskem spojili štíty. „Hej!“

Hmyz se tlačil do štítové hradby, ale kopiníci ho zvládli tak rychle, že Tornádo za ně nemusel vysílat další sled vojáků. Nechal je na ulici jako zátaras a všechny další řady přepochodovaly křižovatkou.

Štítová hradba zůstala na místě, aby dál chránila křižovatku, neboť představovala klíčovou pozici v rámci celkové strategie. Muži přesouvali váhu z jedné nohy na druhou, mnuli si zhmožděné ruce a dívali se nahoru na mě. Když se vynořil další Hmyz, začali pokřikovat, aby si zklidnili nervy. Hmyz je hluchý, takže náš řev s ním nic nedělá, ale vojáci potřebovali nabýt sebedůvěry na pozadí obludného bzučení.

Přestávka v Hmyzí zteči a já se vznesl. Letěl jsem nad ležením a prohlížel si rozsah zkázy. Stany za hradbami byly stržené, zadupané do bahna. Odvodňovací kanály se zhroutily a teď z nich byly potoky plné nečistot. V kávově zbarvené vodě příkopu se pohupovaly lesklé hmyzí krunýře.

Asi dvacítka vojáků stavěla za branou hranici. Vedle hromady dřeva čekala na kremaci úhledně uložená těla. V Dolním Sedle mrtvoly nikdo nepohřbívá, protože Hmyz je jednoduše vyhrabe.

Desetičlenný ženský oddíl stahoval z těl zbroje, opasky, boty a identifikační štítky a nechával jim jen oblečení. Jedna dívka v podřepu zapisovala údaje do účetní knihy, protože zbroje a zbraně fasují noví vojáci a všechny peníze a šperky se posílají rodinám zesnulých vojáků.

Muži uvazovali lana kolem mrtvých Hmyzích stvůr a odvlékali je za bránu, kde je házeli na hromadu za připravenou pohřební hranicí.

Jeden hasič odmotával koženou hadici plamenometu, vozíku, na němž spočíval kovový válec s čistým lihem a řepkovým olejem. Namířil trysku, zatímco jeho kolega začal pumpovat. Postříkali Hmyzí mrtvoly tekutými plameny. Hmyz prý odpuzuje zápach

hořícího chitinu, ale já osobně jsem svědkem ničeho takového nikdy nebyl.

Po celý zbytek dne a celou noc jsem se hnal na jih na Hrad a přitom jsem si v hlavě opakoval, co všechno řeknu Císaři. Neviděl jsem obzor, takže jsem se snažil udržovat stejný tlak na obě křídla a sledoval jsem přímý směr. Na jih jsem se pouštěl opatrně a pomocí kompasu jsem si ověřoval polohu podle hvězd.

Souhvězdí se mi odrážela na naolejovaných křídlech jako rozsypaná zrnka soli. Vždycky jsem byl přesvědčený, že hvězdy jsou přelud, stejně jako duha, protože ať jsem vylétal sebevýš, nikdy mi nepřipadalo, že by se přibližovaly. Hypnotizoval mě mezihvězdný prostor; teď jsem ale pokračoval v letu a v duchu si skládal řeč, kterou jsem hodlal přednést Císaři. Uvažoval jsem, co budeme dělat, jestli se Jinovatčino šílenství začne prohlubovat. Nenapadal mě žádný způsob, jak ulevit tlaku, kterému byla vystavena, protože nikdo z nás nerozuměl přehradě tak dobře jako ona.

Neznal jsem Jinovatčino „před-hradní“ jméno, ale slyšel jsem příběh, jak se dostala do Kruhu. Vyhrála Výzvu v roce 1703. Celý život strávila v Brandochu, kde ve spolupráci se svým manželem založila Říční společnost.

Město Brandoch stojí na malé terénní vyvýšenině, která je tak nízká, že je ji takřka nemožné odlišit od zbytku zaplaveného močálu. V době, kdy tam Jinovatka žila, město vzkvétalo, protože shlíželo na jediný průplav morenzskou deltou, v němž byla dostatečná hloubka, aby jím projely karaky. Jinovatka se svým mužem pokračovala v tradici tamějšího panství a odvodňovala nízko položená území často zaplavovaná mořem: všechna jejich poldrová pole jsou umělá. Pracovali ve vynikajícím souladu, vysoušeli a zahrazovali bažinaté plochy příkopy a dlouhými vyvýšenými silnicemi.

Jinovatka se vydala na Hrad, až když jí manžel onemocněl malárií. Uvědomila si, že kdyby ho mohla učinit nesmrtelným, měla by šanci jej zachránit. Je z nás všech nejméně sobecká.

Její předchůdce, Jinovatka Pasquino, jí stanovil úkol přesunout na druhý břeh Oriolu vojenský oddíl, který bude moci využívat jen svých vlastních lidských zdrojů a materiálu, jenž je k dispozici v Dolním Sedle. Pasquino se pohyboval na frontě už příliš dlouho a ztratil kontakt se zbytkem světa. Nevěděl, v jaké sféře odbornosti se pohybuje jeho Vyzyvatelka, a překvapilo ho, jak nadšeně Výzvu přijala.

Jemu samému trvalo osm dní, než postavil důmyslný pontonový most z borového dřeva a hovězích kůží o nosnosti rovnající se váze pěti stovek mužů. Potom přišla řada na Vyzyvatelku.

Ta přemístila řeku. Prozkoumala ji, vykopala krátký kanál a svedla ji do starého meandru. Její manžel ležel na nosítkách, potichu ji sledoval a nepřestával chřadnout, zatímco ona pracovala pět dní a nocí bez přestávky. Podle hradních pravidel měl zakázáno jí pomáhat, i kdyby na tom byl zdravotně dobře. Řeka změnila trasu a začala téct jižně od vojenského tábora. Vojáci nemuseli udělat jediný krok; Pasquinův most zůstal na suchu.

Císař se Pasquina zeptal, jestli by uměl vrátit řeku do původního koryta. Ale Pasquino to neuměl a musel uznat porážku.

Jinovatčin manžel téže noci umřel. Sice si zajistila místo v Kruhu, ale říct mohla jen to, že ho nedokázala zachránit. Uzavřela se do svého žalu a odmítala si dopřát jakékoli potěšení.

Změny v lidské povaze nelze oddělit od změn v lidském těle. Dospívající člověk je vášnivý a proměnlivý kvůli svému měnícímu se tělu, nejen kvůli nedostatku zkušeností. Osmdesátník rezignuje, protože cítí, jak ho tělo nechává na holičkách, a ví, že jde o předzvěst jeho vlastní smrti – a to nejen proto, že vidí umírat své přátele. Smrtelníci ve středním věku se mění pomaleji než ti velmi mladí a velmi staří, takže charaktery mají stabilnější. A my Eszajové nestárneme vůbec, takže jednotlivé stránky našich povah jsou rovněž pevné.

Kromě toho pochybuji, zda se nějaký Eszaj vyvíjí, zatímco San je naším nesmrtelným otcem. Eszajové si uchovávají svou totožnost navzdory tlaku dlouhých staletí a svými způsoby se vzdalují obyčejným lidem. Proto si Jinovatka pořád uchovává truchlivý postoj. Žije pro svou práci, ale stěžuje si, že když pracuje sama, už toho tolik neobsáhne. Po celém Čtyřzemí nechává rozeseté plody svého génia, jako jsou přílivové mlýny v Marennově doku, vlnolam Anga na brandošském pobřeží a sto šestilopatkových větrných pump podél Bahenního příkopu a příkopu Hnisu, které odvodňují malarické močály.

Jinovatka je bezpochyby geniální. Geniální rysy se často snoubí se šílenstvím, ale to není nic zvláštního, protože pokud je genialita nekonečná schopnost vynakládat úsilí, pak mi povězte, co je šílenství.

Kapitola třináctá

Vyletěl jsem z úsvitu do Hradu, a srdce mi bušilo. Přehnal jsem se přes výplňovou zeď a zvolna ubíral rychlost. V prostoru Hradu se pode mnou objevila všechna čtyřúhelníková nádvoří. Obnažila se skrytá a vtěsnaná mezi budovy.

Nevěnoval jsem pozornost chaotickým úrovním střech, jež kolem mě právě klouzaly, ani nevysokým olověným kuželům šesti věží Jelčí brány, zvětšujících se od bašt ve vodním příkopu až k obrovskému předmostnímu opevnění. Zatímco jsem prolétal nad trávníky pod hradbami, soustředil jsem se na vížku Trůnního sálu. Brzy mi začala vyplňovat celé zorné pole – roztáhl jsem a sklopil křídla, stočil se k její zdi a přistál na chrliči, který vyčníval v polovině.

Cloumaly mnou poryvy větru; přidržel jsem se kamene, otočil se na úzké římse a zapřel se nohama po stranách odvodňovacího žlábku. Ten byl zanesený mechem, holubím trusem a kamínky, které se oddrolily ze zdiva. Nánosy jsem vykopl špičkou boty a na olověné pláty střechy Trůnního sálu se vyřinula černá voda. Zadíval jsem se k Severnímu průčelí; kolem okrajů v pravidelných intervalech vyrůstaly vížky a vrcholy obloukových pilířů.

Každý chrlič byl jiný, po mé levé i pravé ruce se vypínaly v prstenci kolem celé věže. Skvěly se na nich vypouklé lidské tváře s vyplazenými jazyky. Ten, na němž jsem stál, měl v hnízdě z větviček nakupených v kloubu křídla, kterým se opíral o zeď, ukryté kulaté holubí vejce. Vždycky jsem měl pocit, jako by tyhle okázalé rysy byly vytesány jenom pro mě. Vytváření podobných vynalézavých prvků mi připadá jako mrhání energií, když je nespatří nikdo kromě mě a pokrývačů. Ale pokud si nemůže volně užít legrace kameník, kdo tedy může?

Zatřásl jsem křídly, seskočil z chrliče a střemhlav se snesl na trávník pode zdí.

Dveře na konci Simurgského křídla byly zamčené. Jak typické.

Přece ode mě nemůže nikdo očekávat, že budu nosit klíče od všech těch zatracených dveří. Zabušil jsem, ale na vzdálenost několika chodeb nikdo nebyl.

Vyrazil jsem podél boční strany budovy, po trávníku mezi ní a kasárnami u Horního dvora, kolem zbrojnice, nemocnice a její zahrádky s bylinkami. Vřítil jsem se do aleje lemované vysokými topoly a proběhl jí a automaticky se vyhnul oněm několika nerovným dlaždicím. Rostla přede mnou skvostná průčelí Kapraďového a Simurgského křídla s úchvatnými moderními otevřenými oblouky. Pospíchal jsem mezi nimi a do Hradu formálně vstoupil přes Nádvoří Hvězdných hodin.

Proběhl jsem kolem astronomických a hodinových přístrojů na hlavním chodníku mezi velkými čtvercovými ohradami. Kamenné dlaždice zasazené v betonu na okraji chodníku se leskly rosou a byly kluzké jako led.

Třpytící se Hvězdné hodiny právě odbily desátou. Údery jsem odpočítával skoro podvědomě. Poslední zůstal viset ve vzduchu, a než odezněl, připadlo mi, že zesílil jakýmsi vzdorovitým tónem.

Po této cestě se do Trůnního sálu někdy ubírají králové a guvernéři se svými svitami, když chtějí požádat Císaře o radu. Prosvištěl jsem mohutným portálem. Na jeho hluboce reliéfním tympanonu se skvěl San vstupující do Hradu, aby v něm setrval do skonání věků. Já jsem přešel do úzké chodby, která se vinula kolem Trůnního sálu.

U jeho vchodu vždy stála dvojice strážných s halapartnami. Ti mi teď věnovali jediný pohled; byl jsem neoholený a zběsile jsem oddechoval: „Posel!“

„Posel!“

„Pusťte mě dovnitř!“ vykřikl jsem.

Po vyleštěných kamenných obloucích otevřeli dveře dokořán.

Císař seděl na trůnu s vycházejícím sluncem a za zástěnou panovalo ticho. Sídlil na Hradě, aniž spatřil z okolního světa víc, než co bylo vidět z hradeb, už patnáct set let.

Zastavil jsem se, abych se nadechl, zanedbatelná postavička vedle sloupu první klenby. Předklonil jsem se, ruce na kolenou, a lapal po dechu. Pořád jsem se snažil zformulovat své hlášení.

Šikmé paprsky slunečního světla se snášely z gotických oken východní stěny, zasazených vysoko nad klenutou galerií a balkonem, kde v tichosti stálo deset lučištníků císařského vojska. Krátké slávy si užívala smítka prachu a pozůstatky kadidla, proměňované ve zlaté tečky při průchodu slunečními paprsky.

Aniž vzhlédl nebo dal jakkoli najevo, že vzal mou přítomnost na vědomí, Císař pronesl: „Pojď sem, Kometo.“

Zachvěl jsem se. Pásy světla a stínu jsem po šarlatovém koberci vykročil k pódiu takovou rychlostí, že se mi rudě míhaly v očích.

Mezi sloupy jsem míjel hrdé ptacké orly, vzpínající se rovinské koně a hacilitské pěsti. Veškeré heraldické symboly Čtyřzemí směle svítily ve vitrážích za Císařovými zády.

Sluneční emblém, masivní elektronová plocha za mramorovým trůnem, byl vyleštěný, až se třpytil jako zrcadlo, a jeho paprsky ze všech stran obestíraly trůn jako zlatá aureola na metr daleko. Spočíval na nejnižších dvou hrotech, a jelikož Císař seděl, jeho hlava se nacházela v přesném středu slunečního kotouče. Já sám jsem se neurčitě odrážel v každém paprsku, jenž se za ním rozpínal.

„Můj pane, Císaři!“ Poklekl jsem před pódiem ozářeným žlutým světlem z rozety. Ještě jsem oddechoval příliš prudce, abych mohl pokračovat.

Císař promluvil klidným hlasem: „Kruh se rozlomil. Krupa, Hrom a Bouře jsou mrtví. Víš, kdo je zabil?“

„Můj pane, děje se něco příšerného. Všichni byli v Mírném Brodu – a Hmyz *létá!*“

„Létá?“

„Ano, můj pane. V obrovském počtu se páří, nad jezerem a městem.“

Vzhlédl jsem, ale měl jsem v očích světlo a Císařovu tvář jsem nezahlédl. Seděl ve stínu pod osmibokou mramorovou klenbou, která se táhla vysoko mezi kružby vnitřku věže jako nitro gigantické lucerny. Celý mramorový trůn byl impozantní, ale ne tak velký, aby se v něm Císař ztrácel. Na opěradle visely jeho široký meč a štít. Byl jsem velmi rád, že mu nedokážu přečíst výraz tváře.

Sukovité ruce – vystupující kosti zahalené starobylou tenkou kůží připomínající netopýří křídla – se narovnaly na spirálových opěradlech a Císař vstal. Došel k okraji pódia: „Pověz mi všechno.“

Vylíčil jsem mu celou historii a zakončil ji slovy: „Pokud rojení skončilo, ostatní už museli z města odejít. Ve vodě jsou určitě miliony hmyzích vajíček…“ Nervózně jsem zaváhal. „Vyjádřil jsem se srozumitelně, můj pane? Dává to všechno smysl?“

„Tohle nemá obdoby,“ řekl Císař.

Vyděšeně jsem sklopil hlavu. Je možné, že je to novinka i pro Sana?

Císař mlčel. Stál v zamyšlení, vysoká, vyzáblá postava s dokonalým držením těla, s rukama sevřenýma za zády. Bílé vlasy mu volně splývaly k ramenům, hedvábné roucho padalo k podlaze; jeho šat odrážel styl doby, kdy založil První Kruh a byl prohlášen za Císaře. Neměl žádnou korunu, nic než prostý bílý háv. Jedinou ozdobu tvořil široký vyšívaný límec s prolamováním z průzračných klenotů.

San vzhlédl ke galerii a přikázal: „Povolejte kapitána císařského vojska!“

Rozepjal si plášť, svlékl ho a položil na podušku trůnu. Z opěradla trůnu stáhl meč a pás s pochvou si připjal k bokům.

Vytřeštil jsem oči – zakryl jsem si rukou ústa – nevěřil jsem, že tohle doopravdy vidím. Toho meče se nikdy ani nedotkl a teď si ho dokonce připínal. Utáhl přezku a meč mu zůstal viset na dosah ruky, v záhybech roucha.

Kapitán císařského vojska vběhl do sálu a pospíchal boční uličkou. Já čekal v ohromeném mlčení a poslouchal, jak se za řadami sloupů blíží jeho kroky. Kapitán poklekl vedle mě. Třásl se, nevěřícně civěl a byl tak bledý, že jsem si myslel, že vzápětí omdlí.

Císař sňal z opěradla trůnu svůj kulatý sluneční štít a vsunul ruku do popruhu. S odhodlaně pozdviženým štítem zůstal stát. „Mám připraveného koně?“

Kapitán byl příliš vyděšený, aby se zmohl na slovo, ale uctivě přikývl.

„Lidé potřebují moje vedení,“ pravil Císař. „Na trávnících pod hradbami shromážděte celé císařské vojsko. Přineste mi zbroj a z pokladnice zamčenou truhlu. Pospěšte si! Povedu vás na frontu. Přiveďte ty nejrychlejší koně; s ohledem na spěch přespíme v panských sídlech a pojedeme bez zastávek. Kometo?“

„Můj pane?“ vysoukal jsem ze sebe.

„Svolej vojáky. Všechny, ze všech panství. Každý prapor, každou rotu, každou četu, každé družstvo. Pošli hlášení do Mírného Brodu a upozorni je na náš příjezd. Setkáš se s námi ve městě.“

Sestoupil z pódia, minul nás, prošel prvním obloukem ke dveřím do svých soukromých komnat a zavřel je za sebou.

Z balkonu k nám začal doléhat hluk; rachot, když omdlel jeden z lukostřelců. Ostatní spustili luky k zemi, s otevřenými ústy se po sobě dívali a domáhali se vysvětlení – jako by Sanovy činy vůbec mohl někdy někdo vysvětlit.

Měl jsem pocit, jako by se mi rozpouštěly vnitřnosti. Odvážil jsem se pohlédnout na kapitána; měl zavřené oči, masitou tvář svěšenou. „San opouští Hrad,“ zašeptal. „To je konec světa.“

Na balkonu se spustil povyk, když lučištníci začali něco hystericky drmolit, navzájem si potichu dodávali sebevědomí, očekávali bezprostřední příchod boha. S rachotem sbíhali po schodech z vížky a vyráželi ven, aby se podělili o novinky.

Pomalu jsem vstal. Kapitán na mě upřel tmavomodré oči. „Proč Mírný Brod? Tam bůh –?“

Reagoval jsem stroze, protože jsem byl stejně vyděšený. „Máte své

rozkazy. Vyžeňte z hlavy nesmyslné mýty a udělejte, co vám řekl Císař.“

„Je tohle konec světa?“

„To, co se děje, nezměníme. Dělejte svou práci a já budu dělat svoji; jedině proto si nás budou lidi pamatovat.“

Hrad najednou působil velice prázdně; lučištníci odešli a Trůnní sál zůstal opuštěný, poprvé od pádu Pentadriky. Zadíval jsem se na pětici sloupů v apsidě za trůnem: azuritový sloup symbolizující Ptakku, jadeitový sloup Rovin, porfyr Morenzie, hematit Temnin a nový zlatý sloup Trisu.

Běžel jsem do Lisady, hradní knihovny. Shromažďuje všechny vydané knihy a časopisy ve Čryřzemí – má se za to, že Císař je všechny čte. Proběhl jsem kolem prázdných komnat Právničky a hnal se do věže s návěstidlem, kterou mi nedávno postavili na střeše. Nápad s návěstidlem jsem si přivezl z Trisu, neboť mě napadlo, že kdybych to neudělal, někdo by na něm později proti mě postavil Výzvu. Zaměstnal jsem několik Trisánců k řízení sítě, která se montuje po celém Čryřzemí. Styl jejich okamžité komunikace nepředstavoval pro mou pozici žádnou skutečnou hrozbu, protože Posel vedle doručování vzkazů musí zvládat také diplomacii.

Předal jsem vzkazy triské obsluze návěstidla a muž začal tahat za páky, které měly pohybovat bílými deskami na sloupu a vysílat zprávy po celé Říši. Potom jsem vyrazil na druhou stranu Hradu a nabral si jídlo z kuchyně, zastavil jsem se v pokladnici na Zvonkovém nádvoří a vyzvedl pytel mincí.

Když jsem vybíhal na trávníky pod hradbami, abych se z nich vznesl do vzduchu, Hvězdné hodiny odbíjely jedenáctou. To uplynula teprve hodina? Hrad se proměnil v úl vířící aktivitou. Sloužící přebíhali z budovy do budovy, hulákali na sebe novinky. Vojáci císařského vojska v křiklavých uniformách vynášeli z kasáren na Horním dvoře těžké sedlové brašny; ze zbrojnice za kasárnami se dostávaly na světlo nablýskané halapartny a zbroje. Čeledíni vyváděli Jelčí branou po pěticích koně. Několik šedovlasých strážných z císařského vojska hromadilo výstroj mezi bašty Trůnního sálu.

Přípravy ve mně evokovaly živý obraz pentadrické královny, jež před tisíci lety vedla své dvořany, aby si prohlédli právě přibyvší Hmyz – v květinami ozdobeném procesí táhnoucím se přímo z Trůnního sálu do hmyzích chřtánů.

Proběhl kolem mě cvičitel, hned zase běžel zpátky a směle se snažil upoutat mou pozornost. „Posle! Přivedl jsem Alezana.“ Ukázal na dokonalého černého válečného oře. Sklouzl jsem pohledem po nádherné výstroji. Vždycky jsem Alezana vídával buď ve stájích, nebo při výcviku, neustále připraveného pro Císařovu potřebu, ale nikdy by

mě nenapadlo, že Sana uvidím na jeho hřbetě.

Hoch si strčil prst do úst. „Osedlal jsem Alezana přímo pro *Císaře!* Opravdu odjíždí?“

„Císař nás neopouští,“ odpověděl jsem. „Vede nás. Míří do Mírného Brodu – kam odcházíme i my všichni ostatní!“

Hoch se pokoušel nacpat si do úst celou pěst. „Vrací se k nám bůh?“

„To já nevím. Ale Císař za hodinu vyvede z Hradu císařské vojsko –“ Ukázal jsem na Jelčí bránu. Mluvil jsem se sílící sebejistotou a kdesi vzadu v mysli s pocitem překvapení, že si nemusím na nic hrát. Vítězila ve mně nad skepsí sebedůvěra, která dodávala důraz mému hlasu. Začínali se kolem mě shromažďovat i další podkoní, osmělení mou jistotou. „ – Pomozte jim, aby odjeli co nejdřív. A pak všichni jeďte do Mírného Brodu za nimi. Budeme vás potřebovat.“

Systém návěstidel se ještě nerozšířil do všech koutů Říše, takže na nejvzdálenější panství a na panství s nejméně vstřícnými vládci jsem musel letět osobně. První zastávkou byl Brandoch. Rychle jsem vyřídil rozkazy a zatleskal: „Ano! Rychle to zorganizujte!“

Vznesl jsem se opět do vzduchu. Za letu jsem si vybavoval Sana, jak prochází nenápadnými dvířky do svých komnat. Strašně rád bych věděl, co se tam skrývá. Nikdy nikdo uvnitř nebyl; vstupovat tam nesmí ani nikdo ze služebnictva. Kuchař mi pověděl, že každý večer, po skončení zasedání v Trůnním sále, nosí Císaři jídlo před dveře. Pokud je známo, náš vládce jí jen jedno prosté jídlo denně.

Možná, že až San odjede, mohl bych dovnitř nakouknout. Ne, to jsem se neodvažoval; tedy pokud by nás dva nedělil přinejmenším celý kontinent. Ale nevadilo by mi vyzkoušet jeho sluneční trůn.

Nechával jsem se unášet větrem, ztracen v myšlenkách. Císař pro nás všechny zůstával velkou hádankou, i pro ty Eszaje, kteří ho znali nejdéle. Byl starý už před tím, než bůh zastavil čas, aby se na něm přestal podepisovat, před dvěma tisíci lety v Hacilitu. Staletí, jež prožil jako mudrc na dvorech starověkých králů, poté válečník proti Hmyzu a nakonec rádce Čtyřzemí, ho obdařila tak hlubokým porozuměním, že se zdá až nelidské.

San, jenž opouští Hrad, znamená konec světa. Tenhle mýtus znají všichni. Je zakořeněný v podstatě Říše od založení Kruhu. Ale tento mýtus už blíže neurčoval, jak má svět skončit ani jak se navrátí bůh.

Nemáme žádné důkazy, tvrdila jedna moje část; zabýval ses tím dostatečně dlouho a víš, že je to jen báje. Moje druhá část odpovídala: kolik času nám zbývá? Dny?

Kapitola čtrnáctá

Povolal jsem kopiníky z Ostnovodu, lučištníky z Mikavodu, mečíře ze Sokola. Povolal jsem proslulou esekskou kavalerii. Povolal jsem sekerníky z Kát, oštěpaře z Brandochu, hulány z Litany a halapartníky z Awndynu. Povolal jsem i odvážný oddíl kostřavských štítonošů, hacilitské kušiníky, ghallainské jízdní lukostřelce. Povolal jsem obecné i speciální vojsko ze všech panství. Guvernéři slyšeli naléhavost v mém hlase a viděli paniku v mých očích a chopili se zbraní.

Když jsem se vrátil z Karnissu, ptacké speciální vojsko už bylo sešikované na cestách a pochodovalo pod vlajkami jednotlivých panství. Před ním se z dolnosedelské pevnosti valily mohutné trebuchety a katapulty, doprovázené ostřílenými vojáky z místní posádky. Cesty z avernvodských dílen byly ucpané vozíky s plamenomety a z fádských dehtových jam vyjely vozíky s térem. Kotvy zvedly a plachty napjaly všechny diwské a kobaltské karavely s vojáky na palubě.

Byli jsme svědky plné mobilizace. Povolávacího rozkazu museli uposlechnout dva lidé z každé rodiny, ať muži či ženy, ve věku od šestnácti do padesáti let. Mluvil jsem s guvernéry, ti mluvili se správci, kteří mluvili se svými fojty; a ti zase mluvili se zemědělskými dělníky a podruhy, takže hned následujícího dne po mé návštěvě věděli o novinkách úplně všichni.

Ve městě se v továrních halách a pod plátěnými stříškami stánků na tržištích stavěly stolky. Stahovali se k nim lidé všech společenských vrstev, vyděšení naléhavostí Aver Sokolíkových prohlášení. Ten už také vyslal kurýry, kteří se teď tryskem hnali přes celou Morenzii do měst na pobřeží.

Když jsem plachtil nad Rovinami, viděl jsem fronty mužů hlásících se k obecnému vojsku na nádvořích panských sídel, na verandách fojtských domů a na návsích vesnic. Každý muž si uvědomoval, že mu

nezbývá nic jiného než si stoupnout do řady a na konci se podepsat a vzít si štít a meč nebo bitevní sekeru z hromad vyložených z vozů z Tepnu. Nebo, patřil-li ke speciálnímu vojsku, vytáhnout zděděný kyrys a široký meč ze skříně v ložnici, a uzpůsobit je ke službě celonoční prací s pískem a olejem.

Samo množství lidí v pohybu mi vyráželo dech. Z tepenských skladišť se po celých desetitisících vynášely bedny zbraní do zdánlivě nekonečných řad krytých vozů. Z rozptýlených farem se po jednom objevovali koně a vozy, svolávané po tisících, aby naplnili celá pole, načež se každý šik vyléval na silnici. Mohlo se stát cokoliv. A všechno se také dělo! Ohromeně jsem hleděl na rozsah tohoto snažení. Komediantky, z nichž se rázem staly živnostnice, procházely podél dlouhých front dopravních prostředků stojících v kolonách za Šivelem a prodávaly jídlo a pití.

A všechny tyhle lidi jsem uvedl do pohybu já sám! Síla vlastních slov mě nevýslovně povznášela. Každý den jsem se spouštěl z nebe na jiné panství a za mnou lidé povstávali a řinuli se na hlavní cesty, které zaplňovali po celé délce až do Mírného Brodu.

Kapitola patnáctá

Když jsem se vrátil do Mírného Brodu, shromáždili jsme se v síni. Rojení skončilo, ale údolí se Hmyzem dál přímo hemžilo. Kapce a Kyan se podařilo projet do města a už tu byly dva týdny. Doslechl jsem se, že Kyan si už stačila znepřátelit otce a urazit skoro všechny Eszaje.

Blesk dřepěl a držel v topeništi dřevěnou třísku. Tu pak zakryl dlaní, přešel ke stolu a přiložil ji ke knotu olejové lampy. Knot snížil, dokud čadící plamen nepřestal prskat, potom třísku uhasil a posadil se vedle Tornáda a mě.

Žlutá zář osvětlovala naše tváře a Tornádovo čelo, zatímco se s mrzutým výrazem skláněl nad pintou piva. Střízlík rázoval ve tmě mezi stolem a topeništěm, neklidnější než krysa na kamnech, s rukou na jílci meče. Nikdo nic neříkal. Kyan seděla na schůdku před krbem a četla si jednu z Kapčiných knih. Už vypadala mnohem zdravěji. Strkala si palec do díry ve svetru a dělala si tak vlněnou rukavici. Ze vzorů na jezdeckých botách se jí loupala barva.

Zvenku se ozývalo těžké a naléhavé bušení. Zákopník nutil vojáky pracovat dlouho do noci; stavěli palisády, aby v nich uzavřeli stanové městečko, vyrůstající za dolnosedelskými hradbami.

Oheň zbavoval vzduch části vlhkosti. Skončil první květnový týden, ale všechno pořád prostupoval studený noční déšť. Udusával trávu na vřesovištích a sesílal vlnky do přepadového koryta přehrady. Kolem Dolnosedelské cesty se prohlubovaly a slévaly kaluže v bahně. Na okrajích zůstala nahodile opuštěna řada vozů, zapadlých až po horní okraje kol.

Jinovatka usnula u stolu s hlavou na hromadě výpočtů. Blesk se k ní sklonil a vsunul jí ruku pod shrbené rameno. Jemně ji zvrátil dozadu, až jí spadla hlava. Druhou rukou ji chytil kolem beder, zasunul jí ruku pod kolena a zvedl ji. Odnesl ji k jejímu polnímu lůžku a opatrně ji uložil.

„Je v pořádku?“

Blesk zavrtěl hlavou. „Byla vzhůru sedmdesát dvě hodiny. Vyskakuje při každém zvuku a stínu. Zapomíná, že když máš dlouhou dobu napjatý luk, zkroutí se – a potom, až ho potřebuješ, ti nebude k ničemu. Tětivu své mysli přepíná do takové míry, že se divím, že ještě nepraskla. Pověz nám, co je nového, Kometo.“

„Císařské vojsko je na cestě,“ řekl jsem, „a stejně tak vojáci ze všech panství. Nic takového jsem v životě neviděl – sto padesát tisíc vojáků a skoro totéž množství v pomocných sborech. Všechny hostince a tábořiště jsou plné, teď se kostely plní slamníky, aby muži mohli spát na nich. Cestou vyprazdňují vojenská skladiště. Vypadá to, jako by se stěhovala všechna města – cesty připomínají dlouhé úzké obce. Když guvernérům sdělím, že San opustil Hrad, nedělají mi se sháněním vojska žádné potíže. Odporu jsem se nedočkal v Eske ani v Hacilitu. Myslím, že proto sem San jede – aby ukázal, jak důležité tohle všechno je.“

Tornádo si založil ruce. „Kdy Císař přijede?“

„Dnes ráno jsem viděl jeho průvod. Míjejí jednotky, které sem přicházejí po Puškvorcové cestě. Přesun jim trvá déle, než jsem očekával, protože před nimi je polovina Ptakky a Rovin. Touhle rychlostí jim to ještě pár dní potrvá.“

„Zajistil jsem ubytování císařskému vojsku,“ řekl Blesk. „Ubytovací důstojníci a zbrojmistři ověřují zásoby a co nejrychleji sem necháváme dovézt víc krmiva pro zvířata.“

Tornádo měl rukávy koženého kabátu vyhrnuté k loktům, takže jsem pod chlupy na jeho mohutném předloktí zahlédl vybledlé červené tetování vycházejícího slunce. „Pošlu vojáky, aby jim udělali cestu,“ pronesl. „Pobíhá tam příliš mnoho Hmyzu. To se mi nelíbí. Ani trošku se mi to nelíbí. Ten Hmyzí roj nebyl vůbec přirozený. Nahání mi hrůzu. Jsme Císařova osobní stráž, takže já teď půjdu převzít nad císařským vojskem velení. Polovina vojáků skoro nikdy neopustila Císařovu Ves. Jsou, abych tak řekl, jenom hradní garda.“

„Mají tvrdý výcvik,“ namítl Blesk.

„Vždyť jenom pochodují na přehlídkách! Nikdy se neúčastní žádných tažení, alespoň jako jediný oddíl.“

„Většina těch vojáků jsou veteráni ze speciálních oddílů,“ řekl Blesk. „Kdyby nebyli dobří, tuhle práci by nikdy nedostali. Ale souhlasím s tvým názorem, že zastávají spíš formální pozici a měl by ses za Sanem určitě vydat. Tuhle síň bude mít jako hlavní štáb.“

„Kde bude ubytovaný?“ zeptal jsem se.

„Ve tvém pokoji.“

„Ach, díky.“

„No, nebyls tady a my mysleli, že by ti to nemuselo vadit… Nakonec se můžeš vyspat v knihovně na polici.“

Vzal jsem láhev a nalil si trochu vína v naději, že mi zklidní nervy. Střízlík prošel kolem stolu a ke všem přítomným pronesl: „Blíží se náčelník. Co jsme udělali špatně?“

„Rád bych věděl, kdo položí hlavu na špalek jako první.“

„Neznamená snad Sanův odchod z Hradu konec světa?“ naléhal na mě Střízlík. „Mě učili, že odejde, aby udělal místo bohu. Vrací se bůh? Co bude dělat?“

S touto otázkou jsem se setkával na každém panství a už mě začínala doopravdy štvát. Unaveně jsem mu odpověděl: „O bohu už nekecej, kurva.“

„Před Kyan mi tu nenadávejte,“ ozval se Blesk.

Podíval jsem se na Kyan, která se nevinně usmála.

Pak se ozval Tornádo: „Já doufám, že se bůh vrátí. Na nic jiného celé ty roky nečekám.“

Roztrpčeně jsem zaúpěl a zamával rukama. „Blíží se stovky tisíc vojáků a my pro ně nemáme místo! Soustřeďme se!“

Tornádo mě ignoroval a obrátil se ke Střízlíkovi: „Já vím, že jsem na boha připravený. Pro mě právě v něm spočívá smysl nesmrtelnosti – až se objeví, obsadím místo v první řadě. San ví, že všechno, co dělám, je ve prospěch Hradu, takže jsem si zatraceně jistý, že mi vystaví dobré vysvědčení.“

„Bůh je nelidská síla,“ pronesl Blesk potichu.

„Přesto si rád představuju, že bude odpočatý a v dobré náladě.“

„Mohli bychom se, prosím vás, držet věci?“ zeptal se Blesk.

„Tohle je k věci!“

Zavrtěl hlavou. „Není, Tornádo. Podle mých zkušeností jsou báje jenom zřídkakdy tak staré, jak se říká. Myšlenka, že San nikdy neopouští Hrad, vznikla asi sto let po Hrách. Já si nepamatuji, že by někdy oznamoval, že nikdy nikam nepůjde. V té době se vyrojila spousta názorů; ty se přetavily v historky a staletí je pak změnila v báje. Nenechte se prosím rozptylovat mýty o konci světa, protože pravda je mnohem horší. Původní verzi všichni v hloubi duše známe. Kyan, Střízlíku; opouští-li San Hrad, logicky to znamená konec *Kruhu* a ne konec světa. Nechali jsme ho na holičkách a on zase musí osobně převzít velení. Myslím – obávám se –, že náš Kruh rozpustí.“

„Velení císařského vojska se ujal úplně jako nějaký válečník,“ podotkl jsem s úžasem.

„Ano. Válečník San mi tak cizí není. Vzpomínám si, jak stál v čele Prvního Kruhu. Kdysi jsem mu byl představen, na bojišti v Alkounu, kde teď stojí Ostnovod. Když jsem byl malý chlapec, zastavoval se v paláci při svých cestách z Hradu na frontu. Je možné, že jsme nadbyteční?“

„Ne,“ odpověděl jsem rychle. „San požádal o každého muže, kterého můžeme poslat do boje. Kdo je povede? Potřebuje nás víc než

kdy jindy.“

„Vůbec nedokážu předpovědět, co má v plánu.“

„Já si pořád myslím, že by se mohl objevit bůh,“ trval na svém Tornádo.

„Jenže ty pocházíš z poněkud zbožnější doby,“ opáčil Blesk lehkovážně.

„A ty zas kecáš nesmysly!“

„Jak bude bůh vypadat?“ zeptal se Střízlík Tornáda.

Obrův hlas zajiskřil zájmem. „Nevím. Požádal jsem Sana, aby ho jako popsal, ale nechtěl. San říká, že nás bůh stvořil, takže je mocnější než my; nemůže to tedy být žádný člověk nebo Ptakk. Nevytvářel by nás k obrazu svému, ani vzezřením, ani rozsahem moci, protože pak bychom byli schopni se vzbouřit a něco takového by bůh neriskoval. Proto se označuje spíš za nějakou nelidskou ’sílu‘. Ve většině knih, co jsem četl, se píše, že může vypadat, jak se mu zlíbí. Tato síla tvoří další věci. Tohle umí. Může si pro sebe vytvářet různé podoby. Kdyby s vámi bůh mluvil, myslím, že by si třeba vybral, že bude vypadat jako Ptakk.“

„Ty to jenom komplikuješ,“ posteskl jsem si.

Střízlík se podíval na Bleska, aby v něm našel podporu. „Ty věříš v boha?“

„Nevidím důvod, proč bych neměl,“ odpověděl Blesk, „protože San nelže. Nikdo mi nikdy nenabídl přesvědčivější alternativu. Kromě toho jsme nesmrtelní. Za tím vším musí někde stát bůh, jak by se jinak mohl San dělit o nesmrtelnost?“

Střízlík si zhluboka, ustaraně povzdechl. Rozepjal si opasek a položil na stůl meč. Prohrábl si vlasy a zase začal pochodovat k ohništi.

Znenadání mě popadl vztek. Nedokázal jsem uvěřit, že se bavíme o takových blbostech! „Tornádo, ty marníš náš čas! Copak jsme lehkověrní Zaskajové? Jsme Trisánci, abychom tu seděli a vynášeli dogmatická stanoviska? Jsme Debatní klub mladých filozofů na pokraji katastrofy?“

„Nemluv rovinsky,“ napomenul mě Blesk. „Když mluvíš tak rychle, nestačím tě sledovat.“

„Promiň. Jenom mu říkám, že v tomhle jsme všichni společně a bůh nám nepomůže. Nic nás nepřijde spasit. K nikomu se nemůžeme rozběhnout se slzami v očích, na nic se nemůžeme spolehnout. Musíme dál stát na vlastních nohách. Nemohli bychom prosím dospět? Proč si myslíte, že mi San nařídil, abych povolal *každého* od Výmět po Závrať? Jediné, co máme, jsou síla a duchapřítomnost v každém z nás!“

„Míval jsi víru,“ řekl Tornádo. „Vzpomínám si, když jsi vstupoval do Kruhu. Tehdy jsi tak cynický nebýval.“

Pokrčil jsem rameny. Když jsem byl učedníkem v Hacilitu, viděl jsem, jak vážně berou tento příběh starší lidé. Jaký jiný závěr si může dítě udělat z řečí dospělých? Získával jsem zkušenosti a uvědomoval si, že dospělí neznají všechny odpovědi a v mnoha případech jsou ještě lehkověrnější a zmatenější než děti. Potom jsem zažil Přesun, uviděl Somatopolis a uvědomil si, jak opravdu sami jsme – nejen v tomto světě, ale ve všech světech.

„Dobře," kývl jsem. „Žádný důkaz nemám. Ale pokud nevíme, jestli je bůh skutečný, nemůžeme na něj spoléhat. Pokud nemůžeme nic dokázat a pokud se nikdy nedozvíme odpověď, měli bychom o tom mlčet a dělat něco praktičtějšího. Místo řečí bychom se měli zachránit! Bůh se může vrátit a všem dopřát nesmrtelnost, nebo nás proměnit ve smrtelníky. Mohl by podle chuti pozměnit nebo zrušit fyzikální zákony a nechat nás napospas strašlivému chaosu. Bůh se třeba už taky vrátil – vzpomínáte na ty posteventualistické kacíře? Třeba je bůh San a jen se dívá a v duchu se směje. Třeba je bůh Hmyz; ten se objevil, ne? Nebo třeba bůh zamýšlel, aby právě Hmyz byl další vývojovou fází, dokonalejší a mnohem odolnější, než jsme my lidé."

„Jsi s tím do prdele!" zahřímal Tornádo. Vstal a já udělal totéž, ale jako blázen jsem pokračoval: „San přijíždí, aby se podíval na něco nového, to je všechno."

Poplácal mě po rameni – a já ztěžka dosedl na lavici.

„Prosím vás!" zvolal Blesk.

„Jestli mi Jant bude nahlodávat víru, bude těmi děrami zářit o to jasněji."

Povzdechl jsem si. „Navracející se bůh není nic než báje. Žil jsem na nejrůznějších místech; smyšlenou historku dobře poznám. Od Temnin přes Hacilit a Hrad jsem musel přijímat a zavrhovat tolik přesvědčení, že jsem došel k závěru, že příběhy výlučně souvisejí jenom s lidmi, kteří je vymýšlejí…"

„Už jsi domluvil?" zeptal se Blesk ledově.

„Já myslím, že se zbláznil," usoudil Tornádo.

„Ne, nezbláznil jsem se. Jenom jsem viděl kus světa. Dovolte, abych vám pověděl, co mám na mysli. Bajky o bohu z různých krajů by vám připadly stejně fantastické, jako by tamějším obyvatelům připadly ty vaše."

„Já jsem si cizokrajných zemí užil dosyta," poznamenal Blesk potichu, zatímco si mnul jizvu na dlani.

„Tobě Rhydani připadají zvláštní, že?" zeptal jsem se Tornáda.

„Ty mi připadáš zvláštní," odpověděl.

„Rhydani si myslí, že bůh vypadá jako Rhydan."

Odfrkl si.

„Poslechněte si rhydanskou verzi," navázal jsem. „Bůh lovec stvořil svět, hory, roviny, nebe; ale nebyla v nich žádná zvířata. Bůh

tedy stvořil zvíře pro lov a toto zvíře, které stvořil, bylo obrovské, jako by se do jedné gigantické podoby spojili úplně všichni tvorové ze Čryřzemí, němí i myslící. Mělo peří a šupiny, kůži a srst, ruce, drápy, křídla a ocasy. Mělo stovky hlav a tisíce očí. Byl to zároveň samec i samice. Tenhle netvor seděl na suťské náhorní plošině a Roviny měl za podnožku. Jeho hlavy čněly nad vrcholy v nejvyšších horských mračnech.

Bůh toho netvora pronásledoval po celém Čryřzemí. Házel po něm bola, jejichž kameny byly velké jako ledovcové balvany na svazích Tarneilearu, svázané koženými řemeny dlouhými a širokými jako cesta u borkoviště. Nakonec se netvor unavil a bůh ho dohnal. Vrhl bola a strhl ho na zem na vrcholu Velkého Fheadainu.

Bůh zabil netvora a jeho krev se řinula stržemi Fheadainu a vytvořila první vodopády. Bůh stáhl z netvora kůži a rozkrájel jeho maso na kusy. Rozdělal oheň a položil maso na ploché kameny u ohniště. Teplem ohně všechny kusy masa oživly. Vyskočily a utekly, rozběhly se po celém Čryřzemí a stali se lidmi a zvířaty nám známého světa.

Rhydani byli nejrychlejší; utekli první, než je mohl oheň upéct. Lidé byli plamenům blíže a trochu se spálili, což je důvod, proč nejsou tak bledí jako Rhydani a potřebují teplejší podnebí. Některé kusy masa se slepily – lidé a orli –, proto dnes máme Ptakky. Rhydani už zabydleli hory, takže lidé a Ptakkové museli chtě nechtě osídlit nížiny. Bůh viděl, že k tomu došlo zcela náhodně, a rozhodl se, že se opije. Pil a pil a nakonec usnul. Jednoho dne se probudí s tou největší kocovinou všech dob. Můžu vám říct, že Rhydani žijí v hrůze, že toho dne ho budou muset uklidňovat dalším alkoholem –“

„Jante…“ Blesk mě přerušil klidným hlasem.

„To je ta největší snůška nesmyslů, jakou jsem kdy slyšel,“ podotkl Tornádo.

„Eilean mi to vyprávěla, když jsem byl malý, v době, kdy jsem si myslel, že temninské údolí je celý svět.“

Kyan si rukávem svetru odhrnula hedvábné vlasy a zvedla tvář. Poněkud rozpačitě ze sebe vysoukala: „Jestli se bůh má vrátit, neřekl by to San Jantovi?“

„Možná to neví ani San,“ opáčil Tornádo.

„Proč se ho nezeptáte?“

Všichni se zadívali na Tornáda, který řekl: „No, víš, holka… je mi jasné, že ses s Císařem ještě nesetkala.“

„Jestli San chce, abychom to věděli, řekne nám to,“ namítl jsem. „Ale Hmyz je teď naléhavější záležitost.“

„Víš, v čem je tvůj problém?“ zeptal se Tornádo. „Ne. Ale vím, v čem je podle tebe.“

Na býčím krku mu vyvstaly žíly. „Ty tvoje poťouchlý komentáře mi

už lezou krkem, ty létající chcanku! Nechceš jít náhodou ven?“ Držel jsem se na uzdě. „Rád!“

„Jante, než začneš novou dráhu jako Tornádova kvintána,“ vmísil se Blesk, „počkej si, dokud nebude Kruh rozpuštěn.“

„Jestli nevíme, co se stane,“ zopakoval jsem, „bylo by rozumnější nemrhat čas hádkami, ale pokračovat s plánováním.“

„Poslouchejte, poslouchejte!“ Od polního lůžka k nám dospěl Jinovatčin chraplavý, suchý hlas. Probudil ji můj výbuch a teď ležela opřená o loket a upírala na nás oči. „Použiju vědu, abych napravila problém, který věda způsobila.“

Ze stolu si nechala přinést páchnoucí konvici s kávou, nalila si šálek a nasypala do něj sušené mléko. „Už zbyl jenom odporný prášek, sakra… Nemůže Sníh přestat s tím třískáním?“

Mluvila slabě, jako by k nám promlouvala ze vzdálenosti několika kilometrů. Promnula si krví podlité oko a dívala se, jak se na hladině kávy vytváří svraštělý škraloup. Nepůsobila ani tak jako ona sama, ale spíše jako herečka, která umí předstírat, že je Jinovatkou. Připomínala opuštěný mlýn, který vytrvale mele zrní, protože jeho mechanismus neumí dělat nic jiného, ačkoli uvnitř není nikdo, kdo by ho obsluhoval.

Špičkou prstu vytáhla z hromádky na stole hrozinku a snědla ji. Potom se vrátila ke svým výpočtům.

„Pokud jde o císařské vojsko…“ snažil se Blesk. „Jestli půjde do tuhého, moc bych mu nevěřil.“

„Tati…“ přerušila ho Kyan. Nudilo ji, že tu s námi musí trčet, zatímco jí nevěnuje pozornost a mluví se svými kolegy. Skutečnost, že je nezletilá a bezmocná, tváří v tvář nejlepším válečníkům na světě, ji uváděla do ještě větších rozpaků.

„Tati.“

„Ochranu by Sanovi měli poskytnout spíše Eszajové –“

„Tati…“

„To zvládnu já,“ nabídl se Tornádo.

„Proč ne já?“ zeptal se Střízlík.

„Protože já jsem silnější. Teda oficiálně.“

„Tááti.“

„*Co je*?“

„Nic. Můžu jít do hospody?“

„Ne, slečno. Zůstanete, kde jste.“

„Peněz mám dost.“

„Já vím. Ale v hospodě nezbylo nic, co by se dalo koupit.“

„Já jdu, takže smůla!“

„Blesku,“ řekl Tornádo, „udržíš laskavě svou dceru na uzdě?“

„Ale ano, bude hodná.“ Věnoval jí tak vřelý, spiklenecký úsměv, že celá místnost najednou působila domáckým dojem; na okamžik se jím

celý prostor zmenšil, ale Kyan mu ho neopětovala. „Pojď si sednout sem ke mně," dodal.

Kyan k němu přiběhla a ztěžka dosedla na lavici. „Vy máte všichni nahnáno, co?" zeptala se. „Že ano, jste všichni vyděšení, akorát to nechcete uznat."

„Mlč," řekl Blesk. „Musíme jenom Sana seznámit s celkovou strategií. Pak už nás povede."

„Možná bůh," pronesl Tornádo.

Přitlačil jsem si hřbety rukou do zavřených očí, až se mi zalily šedozelenými kaleidoskopickými obrazci. Byl jsem zpátky na zemi teprve dvě hodiny a už jsem byl jak na trní.

„Jsi v pořádku?" zeptal se mě Střízlík.

„Co? Ano. Jde o to, o to… že jsem byl velice dlouhou dobu na drogách a teď nejsem a ta situace není moc lehká, to je všechno. Zvlášť v noci…"

Střízlík se na mě podíval, jako by se chystal něco poznamenat, ale rozhodl se, že bude mlčet. Vězel na druhé straně propasti věku a nezbývalo mu než znovu začít přecházet sem a tam. Venku na náměstí se mihotaly lucerny a dovnitř se vlekla tma na pozadí pláče krčmářova dítěte. „Víš," řekl, „ono by to nebylo tak hrozné, kdyby tady nebyly lapené i civilistky s dětmi."

Tornádo vstal. „Slyšíte strážný zvon? Někdo je u brány."

„Nejspíš bůh!" zavrčel jsem.

„To doufám," odpověděl jakoby nic. „Těm tvým kecům učiní přítrž jenom on."

„Musí to být další vojenský oddíl," napadlo Bleska.

Za chvilku k nám hlídka poslala kurýra, který zůstal stát s otevřenými ústy, dokud jsem mu nepokynul, aby přišel ke stolu. Poznal jsem v něm jednoho z hradních sloužících; všechny je znám jménem. „Ano, Kajko; co se děje?"

„Přijeli lidé z karnisského panství, Posle. Otevřeli jsme bránu, protože na ně dotíral Hmyz – odráželi ho celou cestu z hor. Guvernér říká, že naverboval každého, kdo připadal v úvahu; má celý prapor, ale přišli o většinu mul. Žádá o pokyny, kde může ubytovat své lidi."

„Já Karnissany uvítám," řekl Blesk. „Domnívám se, že tohle panství na tebe nevzpomíná v nejlepším."

„Spíš těm parchantům nebude po chuti přijímat pokyny od Rhydana."

„Opravdu mají jenom jeden prapor?" zeptal se Střízlík. „No, ale myslím, že každá pomoc dobrá."

Blesk stáhl kabát z opěradla židle, strčil do něj ruku a hledal druhý rukáv. „Karniss je sice malé panství," řekl, „ale jeho lučištníci mají skvělou mušku. Na živobytí si vydělávají lovem."

Zvedl jsem oči ke stropu. „Všichni do jednoho to jsou hajzli."

„Jante, já vím, že tobě se Karniss nelíbí, ale jsme tu namačkaní a podráždění, takže nevyvolávej žádné spory. I jejich obecní vojáci si přivážejí své vynikající luky. My jim můžeme dát koně; vím, že budou bojovat líp v potyčkách než ve formaci."

Jinovatka přikývla: „Mají taky výtečné horníky, ze stříbrných dolů. Jsou odolní a tvrdě pracují."

Tornádo přikývl. „Mně se Karniss líbí. K opeřencům mají rozumný přístup; jsou hodně praktičtí. Hraničáři slouží jako skvělé posádky. Jsou zvyklí na nebezpečí, takže zůstávají bdělí a pozorní, což o městských vojácích říct nemůžeš."

„Je to banda špinavých nezvladatelných zálesáků, co se tvrdě mstí za každou nicotnou urážku," namítl jsem.

„Paráda," zaradovala se Kyan. „Můžu se na ně jít podívat?"

„Ne," odpověděl jí Blesk. „Zůstaň tady. Jante, nedohlédl bys na… *Ne,* nedávej jí to víno! Přestaň sakra pít! A Střízlíku, mohl bys… Ale ne, zapomeň na to. Co se v téhle době děje s Kruhem, je vážně k nevíře!" Blesk si hodil na rameno toulec a vyrazil za sloužícím.

Kyan ke mně vzhlédla. „Já se chci podívat, jak sem přicházejí vojáci karnisského guvernéra."

„Tak pojď," vybídl ji Střízlík.

Kyan na něho upřela nasupený pohled. „S tebou nejdu! A nedívej se na mě takhle!"

„Já se na tebe nijak takhle nedíval."

„Celou noc mi civíš na kozy, ty syfilitický močálníku z Miroiru!" Střízlík se neubránil úsměvu. „No, kozy to jsou hezký. Musíš být hodně vysportovaná. Slyšel jsem, že jsi pěkná ostrostřelkyně."

„Teď slintáš jak mlsný kocour!"

„Já neslintám. Já se usmívám. Nestojíš o úsměv nejlepšího šermíře na světě?"

„Jediný, s čím umíš zacházet, je tvoje vlastní péro… ty hnusnej honiči."

„Myslím, že dneska moc vtipné kaše nepojedla," podotkl ke mně Střízlík.

Kyan pyšně zvedla bradu. „Ne, protože se mě jeden prťavej kurevník pořád ptá, jestli nechci vidět jeho meč."

„Tak pojď, Kyan," řekl jsem spěšně.

* * *

Cestou k bráně se na nás snášely přívaly deště. Objal jsem ji svým vysokým křídlem, abych jí poskytl určitou ochranu, a ucítil jsem její teplo. Stáli jsme v klenutém průchodu pod lucernami a sledovali řadu koní pohybujících se nad svými amorfními, deštěm podobanými odrazy. Muži skláněli hlavy, mastné čůrky se jim řinuly po

voskovaných bavlněných kápích a pláštích, které si rozprostřeli nad sedly jako stany. Z toren a brašen na zadcích koní vyčnívala pouzdra s luky. Nejbližší kůň zvedl nohu, nepodkovaným kopytem vkročil do kaluže a roztříštil svůj odraz.

Většina mužů šla pěšky a nesla si na ramenou kopí. Unaveně kolem nás procházeli ve všemožných omšelých a různě děděných nebo uloupených kombinacích zbrojí; trhlinami jim bylo vidět odřené kroužkové brnění s ocelovými šupinami. Na kyrysech se jim tvořily oranžové plošky čerstvé rzi, do kovových nákrčníků měli nastrkané kusy kožešin. Boty měli bahnem potřísněné až ke stehnům.

Vlajkonoš při průchodu kolem nás sklonil karnisskou srpkovitou zástavu, aby se s ní vešel pod klenbu. Napadlo mě, že spojitost této výspy se zbytkem království je jen pozlátkem, které seškrábe sebemenší válečné napětí a odhalí pravou totožnost těchto drsných osadníků. Nejvíce oddaní byli sami sobě.

„Páni," vydechla Kyan. „Nic takového jsem ještě neviděla. Awndynští vojáci nikdy nikam nechodí."

„Počkej, až dorazí těžká esekská kavalerie. To budeš teprve kulit oči. Vidíš toho chlapa, co vypadá jako jeho kobyla? To je guvernér Drozd Karnisský."

Drozd seskočil z koně, aby se pozdravil s Bleskem. Chrupem připomínal koně tak silně, že i v jeho hlase bylo možno slyšet řehtání. Uši měl jako choroše, a ačkoli se neustále mračil, jizva po souboji mu nadzvedávala koutek úst, takže mu neustále měnila výraz k lepšímu.

„Ty jo," poznamenala Kyan, „podívej, jak se papá rozplývá."

Přemýšlel jsem, co jí mám říct. Chtěl jsem, aby přestala Bleskovi tak ztrpčovat život, ale na druhé straně jsem nechtěl, aby skončila na celý život zavřená v paláci, ještě otrávenější, než byla teď.

„V Bleskovi se sváří povinnosti vůči Císaři a vůči tobě. Před deseti lety dal přednost lásce k tobě a musel za to zaplatit obrovskou cenu. Vím, že se ti v minulosti nevěnoval tolik, kolik si zasloužíš. Ale teď je neuvěřitelně zaneprázdněný a tvoje žadonění o pozornost ho rozptyluje. Povědělas mu, jak jsi koketovala s blafem?"

„Ne."

„No, Kapka o tom ví. Kdybys to vzala ještě jednou, určitě by mu to řekla."

„Panebože, to ne. Ty *věci* už nechci nikdy vidět."

„Tlachařehta?"

Kyan po mně bleskla pohledem. „Jak to víš?"

„Byl jsem tam."

„Byl to jenom sen. Nebylo to skutečné."

„Přesun ale skutečný je, na to vem jed. San mi přikázal, abych se o

tom Zaskajům nikdy nezmiňoval. Myslím, že nechce, aby se do něj smrtelníci pokoušeli dostat a přitom umírali.“

Najednou se v ní vznítila horkokrevnost. „Ty teplouši! To jsou kecy – samý kecy!“

„Já tam byl, Kyan.“

„Jako přelud mé fantazie!“

„Tlachařeht žádný přelud tvojí fantazie není!“

„Tlachařeht.“ Převalovala to jméno na jazyku a ušklíbala se. „Kdysi jsem toužila umět lítat jako ty. Snívala jsem, jak asi voní mračna a řídký vzduch, jak je cítíš ty. Teď se mi zdají příšerné sny o hnijících psech. Včera v noci jsem se probudila s křikem. Táta chtěl vědět, co se děje, ale řekla jsem mu, že jsem vyděšená z toho, jak jsem se ztratila v Hacilitu. Ty si neděláš srandu, že ne?“

„Ne. Existuje víc světů, než jsme jich navštívili, ale větší vzdálenost od Přesunu by nás zabila. Hmyzí říše se táhne tisícovkami z nich; když jsem říkal, že vedle nich vypadáme podřadnější, myslel jsem to vážně.“

„Třeba je v Přesunu bůh.“

Zasmál jsem se. „Ne, s tím nezačínej.“

„Bůh si dává pauzu. Proč ne třeba v Přesunu?“

„Jasně,“ řekl jsem sarkasticky. „San ho věznì v Epsilonu a krmí ho čokoládovými sušenkami.“

„Víš o tom jenom ty?“

„Ne. Kapka byla ve Vistě taky, když byla stejně stará jako ty…“

„To je děsivá představa.“

„Ano. Kdysi byla mladá… prý. Tvůj táta jednu stvůru z Přesunu viděl, ale potom už se o ní se mnou bavit nechtěl. Nechce mluvit ani o Hmyzím mostě, i když ho sám spálil. Je to na něho příliš divné.“

„To je pro tátu typické, ignorovat tak důležité dobrodružství!“

„Popřel to, zahnal to do stejné části mozku, kterou by použil, kdybys mu řekla, že sis vzala blaf. Se mnou ale jedná s trochu větší podezíravostí; jako bych měl na svět nějaký rozvratný účinek.“

„Já myslím, že mi toho má taky hodně za zlé,“ řekla Kyan. „Ale jestli se s tím nedokáže srovnat, já za to nemůžu.“

„Možná za dvacet let zmíním Přesun v nějakém rozhovoru a uvidíme, jestli bude reagovat.“

Karnisští vojáci kolem nás procházeli do města. Na koních jely hlavně ženy s kušemi zavěšenými po obou stranách sedel – dvě kuše, aby mohly pracovat ve dvojici s nabíječkami. Vytahovaly šipky z bandalírů, obtočených kolem těla, a strkaly je hroty napřed do vyprázdněných nosičů, postavených na rozsochách sedel.

Hroty šipek se blyštěly – tvrdá ocel odlitá do měkkých železných pouzder chránících dřík, aby se při střetu s Hmyzím krunýřem neroztříštil, ale projel jím naskrz.

Kyan nespouštěla z očí kapitánku roty, která měla na klíně deštěm ztmavlou koženou zástěru, na níž spočíval hák její zbraně. Zastřelovala si kuši v potyčkách. Hmyzí kusadla jí roztrhala boty a rozervanou kůží jí teď jasně zářily kovové špičky. Přilba s hledím se jí už tak neleskla; po každovečerním leštění ovčím sádlem získala zlatohnědou patinu.

Když nás míjela, sklonila přede mnou hlavu. Ze sedla se jí táhlo vodítko, přivázané k náhubku jejich maskota. Ten vedle ní měkce našlapoval na velkých tlapách podobných sněžnicím, teď ulepených bahnem. Hlubokou, čistě bílou srst měl zplihlou deštěm, ale galenitově šedé oči se mu pronikavě blyštěly.

„Co je to?“ zeptala se Kyan.

„Temninský bílý vlk.“

Objevil se vedle nás Střízlík. „Nevadí vám, že tu stojím?“ zeptal se a riskoval tak smrt Kyaniným vražedným pohledem. „Ti ostatní, oni… No, prostě, cítím se líp spíš ve společnosti vás dvou.“

Rozuměl jsem mu. Je mu teprve třicet a průměrný věk našich kolegů v síni se pohyboval kolem osmi stovek.

„Rád zas vidím Drozda, když jsem teď Eszaj,“ řekl. „Sice jsem mu způsobil tu jizvu, ale vypadá v pohodě.“

„Nakonec se ukázalo, že jsi eszajsky dobrý,“ připomněl jsem mu.

Přešlapoval z jedné nohy na druhou. „Přijíždí sem Císař! Budou se dít věci, co?“

Přikývl jsem. Chvíli jsme stáli a sledovali zdánlivě nekonečné procesí. Vzadu se pořád ozývalo sporadické bušení; kužely světla kolem palisády se hnal déšť. Tesaři, zdatní sokolští lodní stavitelé, naverbovaní do vojska, pokračovali v práci celou noc.

Nakonec Kyan řekla: „Vedla je kapitánka.“

„Ano,“ přitakal jsem.

„A nebyla o moc starší než já.“

„To je pravda. Pojď dovnitř.“

„Chci se dívat.“ Zarputile setrvávala na místě a opět se ponořila do svých myšlenek.

Ještě těsněji jsem ji objal křídlem. Nevím, jak ona nebo Střízlík, ale já jsem si přál, abych byl někde hodně, hodně daleko a seděl v baru.

NAŠI ODVÁŽNÍ HOŠI V POŘÁDKU DORAZILI

Do Mírného Brodu začalo dnes přicházet hacilitské obecné vojsko. Kamarádi z Galtu a Starého Města rázným krokem a s úsměvem na tváři vpochodovali do cíle po devíti stech kilometrech putování na vozech. Connel, dvaadvacetiletý kapitán deváté roty, řekl: „Nemůžeme se dočkat, až se do těch létajících oblud pustíme. Když jsme procházeli Ptakkou, lidi byli skvělí. Ptakkové dosahují vynikajících výsledků, ale teď, když jsou tu hacilitští kluci, nemají ty stvůry šanci."

Jsou to nejlepší, co může Morenzie nabídnout, silní, nadšení a nesobečtí. Přejeme jim všechno nejlepší!

Ždibec, s vojáky v pevnosti Mírný Brod
Hacilitský hlasatel, 27.5.25

Kapitola šestnáctá

Blesk zdráhavě souhlasil, že dovolí Kyan odjet z města. Protože já vítal guvernéry a velitele, zatímco on bránil Hmyzu v útocích na přijíždějící jednotky, požádal mě, abych na ni dohlédl. Vzal jsem ji do zbrojnice a nechal ji vystrojit.

„Tady máš lehké kroužkové brnění," podal jsem jí košili a Kyan ji teatrálně nechala spadnout skoro až na zem. „Je těžké!"

Pomohl jsem jí ho pozapínat. „Ale padne ti jako ulité. Tady máš pár holenic, vyrobených pro ženu tvé velikosti." Předvedl jsem jí, jak se upevňují. I když byla dost silná, připadalo mi příliš riskantní nabízet jí plátové brnění zhotovené pro někoho jiného, které by jí nepadlo nebo mohlo utrpět nějakou neviditelnou újmu. Vojáci, kteří nosí masově vyráběné věci nabízené ve třech velikostech, tak činí jenom proto, že si nemohou dovolit nic lepšího. Našel jsem jí přilbu s otevřeným průzorem a zužujícím se týlem, který jí měl vzadu chránit krk.

Potom jsme se vydali do stájí, ale dovnitř se už Kyan nechtělo. „Já nevím…" řekla. „Od toho… Tlachařehta… se mi koně moc nelíbí."

Trvalo mi půl hodiny, než jsem ji přesvědčil, aby vešla do stájí, a pak kráčela těsně za mnou a držela mě za ruku. Minuli jsme stání stovky jiných zvířat, než jsem jí našel výjimečného strakatého jezdeckého koně, který se nijak nepodobal Tlachařehtovým stvůrám.

Kyan si nejistě prohlížela jeho kopyta. Pořád potřebovala přemlouvat. „Věčná štvanice se sem nedostane," konejšil jsem ji. „Přesun je tak veliký, že pravděpodobnost, že by vrazila do našeho světa, je strašně malá. Mám-li být upřímný, vždycky jsem měl dojem, že žijeme tak trochu v zapadákově. Kromě toho ty příšery nebyly koně. Ty to víš, Kyan; na koních jezdíš od doby, co ses naučila chodit."

„To černé zvíře jsem nedokázala zvládnout; bylo to poprvé, co jsem neměla nad koněm žádnou moc."

„Protože to žádný kůň nebyl. Tlachařeht je jen sám sebou. Nedá se

vysvětlit, ale už jsme mu utekli.“

Podkoní mi přivedl moji elegantní dostihovou klisnu. Pangara mi strčila do ruky žlutohnědý sametový čenich a potřásla hlavou, až jí povlávaly úhledné uzly na krátké, přistřižené hřívě.

„To je hodně zvláštní zvíře,“ řekla Kyan. „Ani jsem nevěděla, že máš koně.“

„Tak teď už to víš.“ Uchopil jsem Pangařinu ohlávku. „Tihle ghallainští hnědáci jsou neuvěřitelně odolní. Sice to není plnokrevník, ale vydrží víc než cokoliv, co můžou nabídnout vaše ptacké stáje.“

Vždycky mi trvá dlouho, než najdu koně, který dokáže tolerovat na hřbetě Rhydana a zároveň mi vyhovuje rychlostí. Doslechl jsem se o Pangaře, sedmnáct pěstí vysoké klisně, která vyhrávala všechny závody na ghallainských pampách, a Hrad pak stála celé jmění.

Zatímco podkoní nasazoval Pangaře uzdu a pod břichem jí pevně připínal široký popruh sedla, já si hrubě vyřezanými otvory přivazoval k zadní rozsoše sedla tlumok a k němu jsem si připjal kuši. „Tak teda pojeď.“

Kyan se vyhoupla do svého sedla a sklonila hlavu pod trámy. „Jsem odvážná, co? Už zase na něm sedím.“

„Ano, jsi hodně odvážná.“

„Úplně jako ta kapitánka? Jsem stejně odvážná jako ona.“

„Jasně, jednou jí můžeš být.“

Vyvedli jsme koně ze stájí a pomalu projížděli zmatkem rozrůstajícího se ležení. Do příkrovu nad řadami béžových stanů vzlínal kouř z ohňů.

Sjeli jsme z cesty – ta byla úplně zatarasená vozy, koňmi a rychle pochodujícími muži; když měli město na dohled, chtěli do něj už co nejrychleji dojít. Byla to velká lidská řeka a po obou stranách tvořily další proudy eskorty kopiníků.

Kyan se předklonila, popohnala koně do trysku a prohnala se kolem mě. Popustil jsem Pangaře uzdu a ta bujaře poskočila, vykopla předníma nohama a okamžitě dívku doběhla.

„Hej! Co to děláš?“

„Prostě jsem ráda, že jsem venku,“ odpověděla a na chvíli na ní nebyla patrná obvyklá unuděnost. „Od Hacilitu jsem byla zavřená jako v kleci. Nemám nejmenší pochybnosti, že tohle je to nejhorší místo, kam mě kdy kdo dovlekl.“

„S tím bych docela souhlasil. Kde bys byla nejradši?“

„Ve městě, samozřejmě. Ve srovnání se Starým Městem jsou všechna místa, kde jsem žila, příšerná. Ty bys byl nejradši kde?“

„Tam nahoře.“ Ukázal jsem do míst, kde se daleko za městem na obzoru táhly kopce se skalnatými vrcholy.

„V horách?“

„To je jen předhoří,“ opravil jsem ji. „Měla bys vidět opravdové

horstvo – vrcholů a údolí je tolik, že sto Rhydanů by tam mohlo žít sto let a nikdy by se nepotkali.“

„To zní hrozně.“

„Dovol, abych ti ukázal, co umí Pangara. Poběž!“

Tryskem jsme se hnali vedle cesty. Na čerstvém vzduchu mě to naplňovalo skoro stejně jako létání. Obloha byla jednotvárně bílá s modrošedými odstíny kolem horizontu, jako mléko v misce. Slunce, vyleštěná stříbrná mince, neúčelně žhnulo na vrcholu své dráhy. Otravný, nezklidněný vítr cloumal těmi pár stébly trávy, která ještě stála mezi zasychajícími přeoranými hroudami bahna. O něco výš na stráni se ohýbaly a chvěly vřesové trsy, shluklé kolem bílých skalisek, která vypadala jako obnažené kosti této pustiny.

Kyan pořád upírala oči kamsi daleko podél cesty, s výrazem toulavé touhy. Budu na ni muset dávat dobrý pozor, jinak se zase pokusí utéct, pomyslel jsem si.

„Kolik tisíc lidí tam je?“ zeptala se důrazně. „Ta řada se ztrácí v dálce.“

Podíval jsem se do notesu. „Tohle je jen kobaltský trén. Po něm budou následovat sokolští lučištníci.“

„Sokolští?“ podivila se. „Chceš říct, že jsou z mého panství? Já mám vojsko?“

„Ovšem! Až budeš plnoletá, budeš disponovat vojskem čítajícím víc než dvacet tisíc mužů. To je víc, než kolik jich vidíme po horizont.“

„Něco jako onehdy ti karnisští vojáci?“

„Ale kdeže. Karniss má jen jeden obvod. Tady Kobalt má jenom dva: Kobalt a Travnatý ostrov, a jejich guvernér je příliš starý, aby je vedl. Ty máš čtyři obvody. Trén pro Sokola tvoří dvanáct set vozů.“

„Můžeme se na ně podívat?“

„Jestli chceš.“

Dojeli jsme na konec kobaltské kolony, ale po sokolské zástavě s tímto spícím dravcem ještě nebylo ani stopy. „Nejspíš je zdržely zácpy na cestách,“ řekl jsem. „Budeme tady muset zastavit. Nechci tě brát moc daleko z města.“

Kyan svému jezdeckému koni přitáhla uzdu, zastavila a zadívala se na dva vlajkonoše se svislými praporci, posetými uzly. Byla to pravá morenzská červená ruční zástava, vyvedená čistě jen navzájem propojenými stuhami. Vlajkonoši, usazení na koních pouze ve fialových nebo šedých nátělnících a jezdeckých kalhotách, byli natolik pokryti tetováním, že samy jejich obrysy vypadaly neostře. Důmyslně propletené pásy, alaunti zakusující se do vlastních nohou, protáhlí koně a spirálovitě stočení mořští hadi všemožných barev je halili natolik chaoticky, že bylo obtížné poznat, kde končí tetování a kde začíná oblečení a zauzlené šperky. Staré tetování se proplétalo s novým, zdobilo jim celá těla vyjma tváří.

Prapor, v jehož čele jeli, pochodoval do rytmu podobně ozdobených bubnů, zavěšených na rozsochách jejich sedel. Mezi tím vším hrčely hlasy s těžkým přízvukem.

„Páni. To je zase kdo?“ zeptala se Kyan.

„První část litanské jízdy.“

„Ty nádherné vzory… Jsou tak zvláštní.“

„Tyhle vzory už jsi určitě viděla na keramice a skle, které se z Litany vyváží. Na Rovinách si jejich práci velmi cení. Tohle jsou ale ti bohatší řemeslníci – většinu litanských praporů tvoří pěchota a ta sem přijede loďmi. Pojeďme se podívat zblízka.“

Cvalem jsme vyrazili k čelu kolony a pozdravili velitele a zapsali si jeho jméno. Velitel Kyan dovolil, aby si prohlédla jeho plnou zbroj, do posledního místa posetou uzly; ty byly namalované na jeho hacilitském brnění, na přilbě ozdobené zkrouceným, navzájem propojeným Hmyzem. Měl je vyražené na sedlových brašnách a na opasku, byly namalované na postranicích vozů; všechny plochy poseté propletenými obrazci.

„Po nás to jsou jenom obrázky,“ vysvětloval jsem Kyan. „Ale Litánci je umějí číst jako životopisy. Kódují v nich příběhy svých životů. Tenhle muž je, abych tak řekl, pokrytý svými vzpomínkami; nikomu z Litany nikdy nechybí téma ke konverzaci.“

„Přejela jsem kanál do Morenzie, ale nikdy jsem nikoho takového neviděla.“

„Nejspíš jsi nejela dostatečně daleko na jih. Vidíš ty obrázky šedých vlků, bobrů a kanců? Ti vyhynuli všude s výjimkou morenzského lesa. A ty psy na vlajkách jejich obvodů? Jejich lovečtí psi jsou považováni za ty nejlepší z nejlepších. Tvůj otec je miluje. Vidíš – támhle je jeden.“ Vedle jednoho koně klusal mohutný mastif. „Litánci je přivádějí jako hlídací psy, ale už jsem viděl, jak ve smečce udolali Hmyzí stvůru.“

Přerušil mě dusot koní, který se nám ozval za zády. Nejbližší muže nenadále přinutilo zastavit ječení píšťal a ti, kteří jeli za nimi, do nich narazili. Rozhlédl jsem se; blížil se k nám oddíl ptackých kopiníků. Při pohybu jim ve vzduchu kvílely kovové pásy podobné tupým prstům, které měli přinýtované v kosých řadách k zadním částem sedel.

Nad hlavami se jim rozvinula zástava s orlem; byla to královna Eleonora a její tělesná stráž.

Litanští lidé, z nichž většina pravděpodobně takový průvod z oceli a koňských těl nikdy neviděla, zpomalili, aby si úkosem prohlédli okázalé ptacké zbroje.

Královna pozvedla ruku a ostatní, s kopími zapřenými v opěrách jako návěstidly, zpomalili a obstoupili nás v půlkruhu. Královna k nám doklusala sama.

Vytáhla z krytu sedla chromované trubky a čalouněná opora jí hned čněla až nad ramena. Chrániče sedla jí takřka obepínaly nohy a s chodidly v dlouhých třmenech v něm prakticky stála. Polstrování jí poskytovalo ochranu proti nárazu, když díky rychlosti a váze koně vrážela kopí do Hmyzích stvůr. Bylo pocákané hemolymfou.

Sklopila si přilbu do týla. „Kometo? Co děláš na zemi? Užíváš si jízdy na koni?“

Představil jsem je: „Vaše Výsosti, dovolte, abych vám představil Bleskovu dceru, Kyan ze Sokola… Kyan, tvoje královna; její královská výsost Eleonora Tangarská.“

„Tak tohle je Bleskova dcera. Moc hezká dívka.“ Změřila si Kyan dlouhým pohledem, přimhouřila na mě oči a ke Kyan důvěrně dodala: „Na toho bych si na tvém místě dávala pozor. Je rychlejší než šeptanda v Moraji.“

„Eleonoro…“ řekl jsem.

Kyan zavřela pusu a polkla. Měla pocit, že na tuto situaci nestačí veškerá etiketa, které se naučila. „Jsem vám k službám,“ zkusila to.

„To samozřejmě.“ Eleonora parádním krokem poodjela. Rozprostřela svá dlouhá aristokratická křídla a mě a litanské muže jimi pleskla. „Nedovol mu, aby se teď předváděl jako nevychovaný Rhydan.“

Měla meč z roku 1910, jeden z klasických mistrovských kusů, jednou za deset let vyráběných tepenskými kováři. Všichni řemeslníci se musí shodnout, že je meč dostatečně dobrý, aby se s ním mohlo pojit vročení, a prodávají se za závratné ceny.

Položila ruku na jílec a pouzdro u pasu naklopila a otočila, až před ní čnělo jako ztopořený pyj. Jílec sevřela a pomaličku meč vysouvala, až měkká pochva ochable odpadla z hrotu. Všichni kopiníci se hlasitě rozchechtali.

„Ty děvko jedna nezvedená,“ zamumlal jsem.

„Vy děvko, Vaše Výsosti,“ opravila mě s úsměvem.

Otočila se a všichni kopiníci se za ní seřadili a v oblouku klusali přes otevřený prostor ke Zdi, aby se vrátili na hlídku.

„Co to mělo znamenat?“ třeštila oči Kyan.

„Nic,“ řekl jsem a v tichosti jsme se dívali, jak nás Litánci míjejí.

Vzpomínám si na Eleonořin maškarní ples, který se konal roku 2017 v Ostnovodském paláci. Vzpomínám si na něj kromobyčejně jasně; ještě pořád mi z něj naskakuje husí kůže. Seděl jsem na vysokém balkonu, který se stáčel kolem vnější zdi kruhové a dokonale čisté síně. Pode mnou sluha nesl do geometrického parku tácek se šumivým vínem. Ve srovnání s ohlušujícím povykem Eleonořina narozeninového bálu vládlo všude ticho. Teprve nedávno byla

korunována a na zdůraznění jejího panování tato opulentní slavnost přitáhla veškerou šlechtu. Já jsem přišel v přestrojení za Hmyz, poté, co jsem váhavě vydloubal otvory ve skutečném skleritu a přivázal si jej tkanicemi na své obvyklé oblečení. Pozvedl jsem sklenku s vínem a usrkl z ní, povzdechl si a položil se na balustrádu. Moje manželka před chvilkou popadla za ruku Tornáda a vydala se s ním do spirálovitého bludiště dopřát si „doušek čerstvého vzduchu".

Ze síně se zářivě rozlévala hudba; shlížel jsem do jejího bílého kotle naplněného smějícími se a tančícími postavami.

Na balkon vyšla Eleonora s bronzovou škraboškou před tváří. Odtáhla z prahu své kovově hedvábné sukně a zavřela křídlové dveře. Odsunula si masku, nadzvedla obočí a zlehka pokrčila rameny, jako by se chtěla zeptat: co tady děláme, dva tak rozumní lidé?

Svůdně jsem se jí uklonil. „Všechno nejlepší k narozeninám, Vaše Výsosti. Zdá se, že jste mě konečně překonala."

„Dámy se nikdy neptej na věk, Jante. Už jsem o tři roky starší."

„A pořád krásnější."

Eleonora ke mně pyšně přistoupila. Rukavice jí zakrývaly ruce až k ramenům a dosahovaly úrovně jejích dmoucích se ňader. Hovořila smyslným hlasem: „A bude to ještě lepší, když se připojíš k oslavám."

„Líbí se mi tady venku."

„Proč vždycky vysedáváš u strmých srázů stěn?"

„Přitahují mě."

Odvrátila se od parku a zadívala se na průčelí paláce. Po obou stranách vybíhaly v obloucích půlměsíce křídel a svíraly mezi sebou srpovité parkové terasy. „Připomíná šnečí ulitu."

„Podle mě je velkolepý. Ostnovodové měli vkus."

Z mé poznámky si nic nedělala. „Ano. Už jsou skoro legendární – ale my jsme tady pořád a vytváříme dějiny."

„Hodně jste toho dokázala."

„Ach, ale hodně toho ještě zbývá."

Vyprázdnil jsem sklenici a vzal si další z tácu na podlaze. Historky o Eleonoře ve mně probouzely zájem. (Proč, ach proč jsem toho tehdy tolik vypil?) Slyšel jsem, že se ráda dívá na služebné, jak se navzájem svazují, že tráví odpoledne tím, že pro své potěšení staví komorníky do zajímavých formací, nebo si po třech povolává gladiátory, aby jí dva drželi roztažené nohy a ten nejobdařenější ji píchal.

Samozřejmě jsem se s ní musel vyspat nebo se o to aspoň pokusit – královna Ptakky by byla největším zářezem na sloupku mé postele.

„Dostal jsi můj dopis?" zeptala se. „Zmiňovala jsem se v něm, že si tě pořád všímám."

Podařilo se mi nasadit popletený výraz. „Já jsem si vás taky pořád vnímal."

„Ty si vždycky všímáš každého."

„Ale vás jsem si všímal víc."

„Jante," varovala mě, „dávej si pozor, nebo budeš vypadat zoufale."

„Myslel jsem, že vypadám jako Hmyz."

Upřeně se zadívala na má šišatě nasazená tykadla. „Kde máš manželku?"

„Tam v –" Ukázal jsem na bludiště.

„Ach tak. S někým?" Najednou jí v hlase zazněl dravý tón. Vyklonila se přes balustrádu a zakřičela na vodní terasu: „Nechte ji stříkat!"

Komorník oblečený jako lodní kapitán otočil stříbrným kolem na vyleštěném potrubí a v parku vytryskly všechny fontány. Výskot z bludiště, když vystříkly tamější trysky. V mřížkách začaly zalévat mramorový kruhový vchod a uvěznily každého, kdo se v něm právě nacházel.

Eleonora se rozesmála. „A teď, opeřený kocourku…" Prohlížela si všechny partie mého těla a přitom pánovitě otáčela maskou. „Tak dlouhá křídla. Tak vypracovaná záda. Vsadím se, že šoustáš jako atlet… přivedeš mě k takovému vrcholu, že uvidím hvězdičky… Dokážeš to?"

Nepodíval jsem se na ni. „Eleonoro, jsem Posel, který je vám plně k dispozici, ale nejsem váš gigolo."

„Škoda. Ještě jsou jiní. Mám tady Morčáka, ale ten není tak dobrý, jak se to říká o tobě." Odvrátila se.

„Ne!" zvolal jsem. „Počkejte."

Úkosem se na mě zadívala. „Běž do Onyxové místnosti… ne, tam už někdo je. Běž do Topazové místnosti, sundej si svršky a slož je na židli. Potom si klekni na postel. Počkej na mě." A pak odplula doprostřed oslavy, jako karavela pod plnými plachtami.

Eszajové zažívají většinu věcí, ale někoho jako Eleonora jsem předtím nikdy nepotkal. (Zvědavost bude jednou moje zkáza.) Někteří Ptakkové začínali proti jejímu hedonistickému způsobu vládnutí vznášet námitky i navzdory tomu, že je před dvěma lety zachránila před Hmyzem. Kdyby předchozí král, toho času ve vyhnanství v Letnodnu, kde žil zavřený ve věži a psal špatnou poezii, měl někdy potomky, kteří by si mohli dělat nárok na trůn, Eleonora by musela utrácet ještě více peněz na stráže a špiony.

Udělal jsem stojku, po rukách jsem prošel mezi bavícími se lidmi a vběhl do určené místnosti. Už tam čekala otevřená láhev vína.

Teplý letní večer prozařoval závěsy, zatažené před otevřenými okny. Eleonora si dávala na čas. Když vstoupila dovnitř, zjevně ji potěšilo, že klečím. Zavřela za sebou dveře a začala si pohrávat se sukní. Ta záhy spadla na zem a odhalila živůtek a úžasné jezdecké

boty, které jí dosahovaly až nad kolena a pevně jí obepínaly nohy.

Viděl jsem jen její siluetu, když přešla před závěsy a přitom si poklepávala držátkem masky do ruky zahalené v rukavici.

Začala mi olizovat peří; nechávala si jím hladit ústa a laskala ho, až jsem byl v sedmém nebi.

„Polož ruce na sloupek postele."

„Proč – hej!" Stiskla mi koule.

„Polož ruce na ty sloupky!"

Vyhověl jsem jí. „Proč! Pusťte mě, sakra!" Než jsem přestal protestovat, omotala mi kolem zápěstí provaz, uvázala na něm důmyslný uzel a ruce mi ke sloupku připoutala.

Trhal jsem jimi, ale uvolnit jsem je nedokázal. Předklonil jsem se a do provazu se zakousl – ale to už zpod polštáře vytahovala další. Ovinula mi ho kolem křídel, zaklonila se a pevně ho utáhla.

Hekl jsem, téměř mi znecitlivěly prsty křídel. „Co to děláte?"

„Teď už si ten svůj hezký zadek nebudeš moct zakrývat křídly, když tě budu píchat bičíkem."

„Cože? – Au!" Švihla mě přes záda. Nebyla to maska – v ruce držela bič! Přejela mi jím po rtech a já ochutnal jeho kůži a na konci ucítil zlatou kuličku. Najednou jsem nebezpečně vystřízlivěl. „Pusťte mě!"

„Prosím vás, pusťte mě, *má paní!*"

„Au… Má paní."

Eleonora se usmívala. „Učíš se rychle. Ne tak nahlas, nebo tě uslyší dole. Jestli se odvážíš kopnout, přivolám obecenstvo."

Naklonila hlavu, posuzovala své dílo a zblízka si mě prohlížela. Zasunula mi bič mezi půlky a jezdila jím nahoru a dolů. Žadonil jsem, ale to ji těšilo; ať jsem říkal cokoliv, pustit mě nechtěla.

Vklouzla mi mezi stehna pokrčeným kolenem a tlačila ho dovnitř. Chabé světlo zvýrazňovalo lesklé rýhy v kůži. Dotlačila mě na postel, posadila se mi na zadek a rajtovala mi na půlkách, jako by mě píchala, až jsem měl hýždě mokré jejími tělesnými tekutinami. I když jsem nechtěl, postavil se mi penis, který se celou dobu otíral o povlečení.

Zrychloval se jí dech. Slyšel jsem, jak vzdychá, a cítil jsem, jak se chvěje.

Potom – ne, do takových detailů už zacházet nebudu – ona… ne, to nemůžu říct… A stejně – proč vám to líčím?

Nakonec mě nechala klečet, s pyjem rozbolavělým po jejím rychlém, zkušeném přirážení, protože se jí nelíbilo, jak vadnu. Dostala ze mě semeno a to mi teď bezmocně kanulo po hrudi. Cítil jsem se, jako by mě podojila, a zadek jsem měl přímo… zrasovaný.

„Vzkážu lidem na oslavě," řekla, „aby se na tebe přišli podívat."

„Ne!"

„Ano. To se nasmějí, až uvidí Posla v tak kompromitující situaci. A manželku máš dole, že?“

„Eleonoro, prosím vás.“

Plesk!

„Au! Prosím vás, má paní.“

Položila mi svou masku na tvář a utáhla šňůrku, takže mi omezila výhled na několik centimetrů zmuchlaného prostěradla a dech jen na teplé syčení. Povzdechla si krásnou a přesnou kopií smutku a řekla: „Jsi vyčerpaný. Budu tě muset nechat na kolenou, dokud nebudeš zase připravený.“

„Zase?“ zašeptal jsem přidušeným hlasem.

„Beru si tvé oblečení, takže i kdyby ses prokousal na svobodu, z místnosti nebudeš moct odejít. Nebo se snad chceš přidat k oslavám nahý, na vodítku?“

„Ne!“

„Dveře nechám odemčené. Kdokoli sem může přijít… Ponechám to náhodě.“

Vyklouzla mi ze zorného pole. Z večírku ke mně dolehla hudba, potom cvakly dveře. Závěsy proudily dovnitř paprsky. V otevřeném okně bzučely mouchy a přistávaly mi na těle. Sosáky mi luxovaly kůži. Cupitajícími nožkami mě nepříčetně lechtaly, ale já byl příliš odevzdaný svému studu, abych je setřásl. Cítil jsem se zničený… Cítil jsem se zmlácený… Byl jsem podvedený. Oklamaný. Sežraný.

O několik hodin později se Eleonora vrátila, hodila moje svršky na podlahu a bez jediného slova mě odvázala.

Kapitola sedmnáctá

Absolvoval jsem průzkumné lety nad zdánlivě nekonečnými procesími vojenských jednotek. Hluboko pode mnou pochodovalo do brány sokolské obecné vojsko. Za tímto šikem přicházelo letnodenské speciální vojsko, oblečené do špinavého kroužkového brnění, které kdysi bylo šafránově žluté. Vojáci před sebou hnali voly táhnoucí obrovské katapulty na kolech, které byly schopné prostřelit Hmyzí Zeď opeřenými kopími. Letnodenské speciální jednotky byly zběhlé v ničení Hmyzího papíru a výtečně znaly celou frontu.

Za nimi se blížily speciální oddíly ze Šivelu, shromážděné ke zteči teprve před několika týdny. Jejich šiky se pohybovaly v těsné formaci mezi řadami jezdců a o kus dál se přesunovala další skupina, jejíž příslušnost jsem nebyl schopen určit. Slétl jsem níž a zadíval se na cestu. Po listové zeleni Šivelu přijížděla karmínová kolona císařského vojska.

Císař dbal na soudržnost svých šiků a pět set mužů jelo v dokonalých mezistupech. Všechny ostatní armády se slily do jedné masy, za níž se na vzdálenost desítek kilometrů ploužily vozy s materiálem.

Sklouzl jsem ještě níž a spatřil Císaře. Jel v čele na svém černém hřebci a rozptýlené sluneční světlo dodávalo jeho postavě nepřirozenou jasnost – jel v plné plátové zbroji. Po stranách za ním jeli dva kopiníci, přičemž každý jednou rukou přidržoval na sedle zástavu. Z přileb jim vystřelovaly světelné odrazy. Nad hlavami se jim třepotaly plamence s červeným hradním sluncem na žlutém pozadí.

Odletěl jsem a našel Tornáda s oddílem koňáků, kteří střežili severní okraj cesty. Částečně jsem složil křídla a střemhlav jsem se spustil nazdařbůh rychlostí sta metrů za několik vteřin na zem a mezitím jsem se ještě s volně svěšenýma nohama několikrát zhoupl a udělal pár bočních smyků.

Tornádo na mě shlédl ze svého obrovitého, slonovinou

vykládaného sedla. Na omšelé zbroji se mu skvěl vytlačovaný vzor, který napodoboval švy a lemy na džínovině.

„Císař je na dohled," řekl jsem.

„Jak daleko?" zahulákal.

„Asi pět hodin odsud."

„Řekni Bleskovi, že mu pojedu poskytnout doprovod."

„Ovšem."

„Císařské vojsko u mě bude hledat velení."

Zaslechl jsem v jeho hlase vzrušení; byl dokonale připravený na jakési neurčité zbožnění.

„Chceš být Sanovi nablízku, kdyby náhodou vyčaroval boha nebo něco takového."

Tornádo se usmál. „Moje místo je po jeho pravé ruce, ať se děje co se děje. V Dolním Sedle, kde jsem se narodil a vyrostl, mu neublíží žádný Hmyz ani šílenec. Bude tu v bezpečí stejně jako uvnitř hradních zdí. A ty, Kometo, by ses měl postarat, aby všichni uslyšeli jeho slova. A taky se podle nich řídili."

„Ven vyjedeme i já s Bleskem."

„Já budu první po Sanově boku… Dám si záležet, abych byl svědkem jakéhokoli zjevení."

„Jakého zjevení?"

„Jakéhokoli!" Tornádův statný kůň vyrazil.

Paráda, pomyslel jsem si. Teď začínáme bojovat o pozici při službě Sanovi. Naše zatracená ega by zklidnil snad jen návrat boha. Věděl jsem, že Blesk se rád vnímá jako velitel – hned po Sanovi, ale teď si dělal starosti, protože Kruh selhal a Tornádova ponurá, ale klidná víra a jistota vlastní rolí mu dodávala skálopevnou vyrovnanost. Nechápe, že právě ty víry, na nichž nejzarputileji lpíme, se nakonec ukážou jako mylné, protože je nikdy nezkoumáme.

Uháněl jsem zpátky do města. Následovalo další pelášení ulicemi, klepání na dveře, v každých pak několik bezdechých slov. Blesk, s Kyan v neochotném závěsu, byl na vrcholu brány.

Velká čtvercová okna v jejím převisu skýtala výbornou pozorovatelskou pozici. Blesk s Kyan sledovali Hmyz. Pobíhal mezi opozdilými vojáky a vrhal se na své oběti. Stvůry cupitaly na svých dlouhých nohách po nerovné zemi a pokusně se zakusovaly do opuštěných vozů. Když vítr zavanul k nám, slyšeli jsme je, jak chroustají a v dlouhých pásech sežvýkávají dřevo. Metodicky shromažďovaly hroudy šedé kaše v makadlech za čelistmi a potom je utíkaly přilepit na okraj Zdi.

Škubaly těly ležícími na zemi, trhaly je a odnášely k jezeru. Jezero se hnědě lesklo, jako by někdo sedřel mokrou zemi. Na hladině

plavaly tmavé skvrny mrtvol a vegetace. Při občasných poryvech jsme to cítili; zvedal se mi žaludek. Poloshnilé a promáčené mrtvoly páchly v odulém, nesnesitelném miazmatu, hustém jako omáčka. Nad jezerem ovzduší zhoustlo zápachem natolik, že by se dalo krájet. Pronikalo to do všech koutů a ničilo nám to morálku.

Dřevěná místnost na vrcholu věže byla jako vždycky cítit dehtem. Zatímco jsem Bleskovi sděloval novinky, opíral jsem se o římsu. Promnul si oči a řekl: „Požádej Střízlíka a Mračna, aby posílili hlídky na cestě, a já jim pošlu další lučištníky na koních. Pojedeme přivítat Císaře."

Čeledín nám přivedl koně a vyjeli jsme z města. Bránou projížděli poslední příslušníci sokolského obecného vojska. „To jsou mí muži," řekla Kyan.

„Nejsou, ještě ne," odpověděl jí Blesk. „Povolal jsem je spolu s Mikavodskými a sloučil jsem je se svými prapory."

„Proč to jsou samí lučištníci?"

„Do boje budeš posílat hlavně lučištníky. Každý muž v Ptacce od jedenácti let výš se každou neděli cvičí v lukostřelbě. Ten zákon jsem prosadil už před mnoha staletími. Speciální lučištníci trénují každý den, cvičí hromadnou střelbu."

„V Awndynu to tak není," podotkla Kyan.

„Jenom Ptakka má tak důkladný výcvik. Hacilitské obecné vojsko netrénuje vůbec, protože Aver Sokolík nechce mít ve městě žádné zdatné vojáky."

Kyanina oválná tvář byla ošlehaná větrem a snědá a proti její vůli se jí v očích objevila zaujatá zář, která mi připadala podmanivá. Nespouštěla z vojáků oči. Malá mezera a kolem začali procházet další, oči kalné po spánku v provizorních táborech, s kníry a plnovousy; vůbec se nepodobali hladce oholeným Ptakkům. Upřeně se na ně dívala. „Kdo to je?"

„Nevidíš, jakou mají vlajku?" zeptal se Blesk.

„Sotva tam dohlédnu. Hm?"

„Hm? Tak kdo je to?"

„Je zelená s bílou šmouhou."

„Je to stříbrná hvězda na zeleném pozadí. Zelená vlajka znamená, že jsou z Rovin, a stříbrná hvězda je…"

Kyan kývala nohama ve třmenech a kopala koně do žeber. „Šivel. Proboha, co tě to Vlaštovka učila?"

„Většinou hrát na cembalo. A na housle. Říkala, že nemám vůbec žádné nadání. Dokonce i tobě prý jde hudba líp než mně."

„To bych řekl," usmál se Blesk. „Neuvědomil jsem si, jak nedostatečné máš vzdělání. Dával jsem Vlaštovce peníze, aby pro tebe sehnala ty nejlepší učitele."

„Pozvala jenom toho starého páprdu ze školy. Já jsem si stěžovala,

ale ty sis to nikdy neověřil… protože bys nestrpěl myšlenku, že by mohla udělat něco špatně.“

Blesk nic neříkal.

„Protože pořád předstíráš, že ji miluješ,“ dodala Kyan.

„Já ji opravdu miluju! Celým srdcem.“ Blesk se v sedle zavrtěl. „Je to ta nejlepší hudebnice, jaká se kdy ve Čtyřzemí objevila.“

Projížděl kolem nás guvernér Anelas Šivelský a zdvořile nás pozdravil. Za ním následoval předvoj jeho speciální kavalerie. Všichni vojáci na sobě měli lehké zelené kroužkové brnění a malé odznaky ve tvaru hvězdy, vyražené z cínu.

„Koukejte na všechny ty muže!“ vydechla Kyan.

„Ano, a od okamžiku, co přejeli hranice svého panství, je platí Hrad,“ poznamenal Blesk. „Udělají tam pěkný průvan v pokladně.“

„Jako by na tom, jestli jsme schopni platit, ještě záleželo,“ řekl jsem a otočil se na Kyan. „Ještě jsi nic neviděla. Tohle je jenom polovina šivelských speciálních vojsk, z Coutille a Tombaku. Baslard a Trus mají asi jednodenní zpoždění – a přijít má ještě celé jejich obecné vojsko.“

Blesk dodal: „Guvernér Šivelský má titul ’lord‘, takže je schopný naverbovat dvacet tisíc vojáků nebo ještě víc, a podle pohledu na tyhle muže soudím, že poprvé je zmobilizoval všechny. Vidíš, zlatíčko? Ve tvém panství se jich snadno sežene tolik, aby sis mohla říkat *lady* guvernérka.“

„To je dobrý stimul, aby se člověk staral o vlastní lidi,“ podotkl jsem. „Podněcujte je, aby se množili, a mohli by nahradit ty, které tady ztratíme. Těhotné ženy se neverbují. A když mají velkou rodinu, mohou si vybrat, koho pošlou.“

„Poslyšte cynika,“ utrousil Blesk.

„Vesnice jsou prázdné,“ řekl jsem mu. „Dvakrát tohle San neudělá.“

„Myslím, že bych měla vést vlastní vojsko,“ pronesla Kyan zamyšleně.

Myslel jsem si, že se chce vzdát vlády. Podíval jsem se na ni a viděl, jak se její výraz přetavuje do odhodlání; opět se zamýšlela nad svou totožností.

„To určitě ne,“ řekl Blesk. „Vždyť ani nepoznáš jednu standartu od druhé.“

Poprvé se v sedle napřímila. „Tak mi to vysvětli. Jak ho sestavím?“

„Já nevěřím, že to ještě neví,“ řekl jsem udiveně.

Blesk si povzdechl. „Za to můžu já. Něco s tím udělám, jen co se vrátíme. To ale není důvod, abych s tím nemohl začít hned. Mmm… tak schválně.“ Napřáhl ruku k vyčerpaným mužům, kteří kolem nás projížděli v nepravidelné formaci. „Tohle jsou speciální vojáci. Mají stejné šarže jako obecní vojáci a u obecného vojska působí taky jako

důstojníci – s výjimkou nejnižších hodností, kde je lze v případě potřeby vyměnit za veterány obecného vojska. Všichni speciální vojáci se cvičí podle stejných pravidel, aby mohla různá panství bojovat bok po boku.

Po támhleté mezeře – to má být mezera – uvidíš začátek nového praporu. Ten chlapík na tom elegantním černém koni je jeho velitel. Velitel vede prapor o tisíci mužích. Vedle něj je jeho zástupce a za ním pak kapitán roty, to je ten na tom hřebci.

Kapitán vede rotu – jinak též moraj – čítající pět set mužů. Rotu tvoří čety – neboli lamaj – o padesáti mužích a každou četu vede seržant. Četu pak tvoří družstva o pěti až deseti vojácích, v závislosti na tom, k čemu je potřebuješ – a družstva vedou kaprálové."

„Tohle vím," přikývla Kyan.

„Aspoň že tak!" Blesk v předstíraném rozhořčení švihl otěžemi do rozsochy sedla.

„Vojsko je víceméně stejné od dob Prvního Kruhu," připomenul jsem.

„Každý důstojník má zástupce," pokračoval Blesk. „Teď vidíš, jak kolem nás prochází zástupce kapitána. Je to ten s těmi vousy. Kývni na něho."

Kyan s přehnanou roztomilostí kývla a zástupce kapitána se zazubil a dloubl do svého druha.

„Dobrá, dobrá," mírnil ji Blesk. „Nenech se unést. Jako guvernérka můžeš uložit pokutu každému, kdo odmítne nastoupit do služby nebo kdo se bez dovolení vzdálí – obecnému i speciálnímu vojákovi – a podle okolností mu můžeš zabavit veškerý majetek. O tyhle věci už se postarají úředníci tvého panství."

Kyan všechno užasle sledovala a uvědomovala si, o co celou dobu přicházela. „Já se toho chci taky účastnit."

Blesk zavrtěl hlavou. „Ne, dcero moje. Ještě ne."

„Ty se mně pokoušíš ve všem zabránit!"

„Je to pro tvoje vlastní dobro."

„Chceš, abych byla doma a hrála na hudební nástroje!"

„Ne – jsem rád, že chceš bojovat. Konečně jsi mi dala jasně najevo, co chceš udělat se svým životem. Ale než ti předám velení, potřebuješ získat zkušenosti. Nesmíme mrhat zaskajskými životy. Nemáš tušení, co bys měla dělat, neznáš ani manévrovací kódy. Neuvědomuješ si, jak strašný zmatek se může strhnout uprostřed bitevní vřavy."

„Vysvětli mi to a já si to budu pamatovat."

„Nezískalas ještě žádnou praxi, holčičko. Kdyby se něco změnilo nebo pokazilo, nevěděla bys, jak improvizovat."

„Ovšemže bych to věděla. Na návštěvách v Awndynu nemluvíš 0 ničem jiném než o své práci – o bitvách a honech!"

„Vidělas někdy zblízka Hmyz?"

„Tak zblízka, jako byl ten, který jsme teď pozorovali."

„A to chceš vést muže do boje? Všichni by po tvém boku přišli o život! Lidi by proklínali naše jméno. Až začne ofenzíva, nesmíš opustit město, slyšíš? Dál se zdokonaluj v lukostřelbě a za pár krátkých let budeš moct stanout v čele vlastního vojska."

„V lukostřelbě!" vyprskla. „Už mám dost lidí, co mi pořád podstrkávají svoje posedlosti. Při každé tvé návštěvě mě čekaly jen hodiny střelecké průpravy. Ty jenom předpokládáš, že mě to zajímá. Můžu ti říct, že nezajímá, a těch tvých turnajů jsem se účastnit nechtěla – nestála jsem ani o Vlaštovčinu hudbu. Ale tohle mi vyhovuje –" mávla na projíždějící vojáky – „tohle se mi zamlouvá samo o sobě, ne jenom abych se ti zavděčila. Proč bych se měla věnovat lukostřelbě nebo hudbě, když mě to nezajímá? Potřebuju si najít něco vlastního. Něco, co mě bude doopravdy naplňovat."

Blesk si povzdechl. „Lukostřelbu i jízdu na koni zvládáš, ale prostě do toho nemůžeš skočit rovnýma nohama."

Vojáci na Kyan zírali a ta byla celá rozpálená rozpaky, ale o to víc chtěla vysvětlit, jak to všechno myslí. „Ty mě vůbec neznáš. I dárky, co mi nosíš, jsou pořád stejné, jako když jsem byla malá. Tehdy se mi líbily, jasně, ale už jsem dospělá. Nejsem malá holka! Neumožňuješ mi létat."

„Cože? Létat umí jenom Jant a Hmyz!"

„Myslím jako obrazně. Já chci být ve středu dění!"

Blesk přikývl. „Takhle se projevuje tvoje urozená krev. Dobrá tedy, ale musíš se naučit patřičně vystupovat."

„Musíš se naučit patřičně vystupovat," zopakovala po něm Kyan v parodii jeho hlubokého hlasu. „To je pro tebe typické. Ale co ty a to, co pořád děláš s tou rukou?"

Blesk se zadíval na své ruce a zatvářil se překvapeně. Pravou ruku měl sevřenou v pěst a mnul si jizvu na dlani. Pohrdavě si odfrkl, potom si vytáhl zpoza opasku rukavice a nacpal do nich prsty. „Možná budeme za chvíli zbyteční. Musím přemýšlet o důležitějších věcech."

„Co to pořád děláš s tou rukou?" naléhala dál Kyan.

„To je jizva z mé svatby."

„Se Saturejkou? Tu nezachránilo ani veškeré patřičné vystupování na světě."

„To snad ne!" Blesk upřel na Kyan zlostný pohled. „Na to nemáš právo! Ty vůbec netušíš, co se stalo!"

„Tak mi to řekni."

Blesk se nadechl, jako by se chystal promluvit, ale zaváhal a stáhl se do sebe. „Vzpomenu si na ni, kdykoli ucítím borovice," pronesl potichu.

Nato jsem se ozval já: „Nevlastní sestra jí nabulíkovala všelijaké nesmysly."

„Jestli budu chtít, můžu si se sestrami promluvit."

„Tvoje nevlastní sestry jsou závistivé," řekl Blesk přezíravě. „Nemají takové vyhlídky a musejí se vyrovnat s Atinou neoblíbeností."

Kyan a Blesk, jako sokol a jeho kořist, se snažili získat jeden nad druhým navrch a byla to znepokojivá podívaná. „Kyan sotva vyrostla," řekl jsem, „ale já už jí nějakou práci najdu. Jinak nebude dělat nic jiného než urážet Eszaje. Kdyby to byla moje dcera, našel bych jí nějaké zaměstnání."

Blesk s kamenným výrazem zavrtěl hlavou.

„Jante, kdybys měl nějakým nedopatřením dceru, chtěl bys, aby byla v bezpečí. Viděls, co se stalo Vlaštovce. Já jsem byl svědkem, jak byla zmrzačena v bitvě – a Kyanina matka byla zabita. Jí už se něco takového nestane."

Kyan ukázala tři prostřední prsty vojákům, kteří ji pozorovali. Opravdu mi připomínala svou matku, která byla větší odbojník, než jsem mohl kdy být já, protože dokázala vidět celý systém a věděla, jak uplatnit svou nesmrtelnost. Já se systému přizpůsobuji pomocí drog, protože vidím jen svoji malou část, jak už to dělá Rhydan, který je zvyklý lovit o samotě.

Naše mrzuté mlčení přerušily výkřiky. Pangara zvedla hlavu, nastražila uši. Kolem vojáků cválali jezdci, míjeli frontu a hnali se k nám šílenou rychlostí. Byli v dokonalém souladu se svými grošáky. Výstroj a oblečení jim žhnuly barvami; dlouhé černé šátky a volné bavlněné kalhoty se jim vlnily. Na otěžích jim poskakovaly červené a zelené třásně, po uzdách se táhly husté vlněné střapce a koně měli barevné ozdoby na čelech.

„Tady máme něco nového," řekl Blesk a otočil se, aby zavolal na Kyan. „Podívej! Ghallainští gaučové!"

Prořítili se kolem nás a vmísili se do šivelské koleny u brány. Dolehl k nám roztrpčený křik. Podél cesty produsali další gaučové. Měli nízká a maličká sedla, křiklavé sedlové pokrývky a na obou stranách pouzdra plná opeřených oštěpů. Posbírali průsvitná Hmyzí křídla a přivázali je koním na zadky. Hmyzí hlavy uvázali za tykadla a zbytky mrtvých těl za sebou vlekli v lasech.

V čele uháněl muž se širokým šátkem omotaným kolem tváře, s bílými kalhotami zastrčenými do kožených chráničů. Přitáhl koni uzdu tak prudce, že se postavil na zadní. Zvíře vedle nás začalo poskakovat a prskalo pěnu. Bylo tak bujné, až působilo dojmem, že se každou chvíli vznese do vzduchu.

„Vire Ghallainský!" zavolal jsem.

„Zdravím, Kometo. Blesku, dlouho jsme se neviděli."

„Rád tě vidím," vysoukal ze sebe Blesk rovinsky.

„A já tebe! A já tebe! Tady je moje jízda, díky Sanovi. Dělejte si s ní, co chcete. Jestli můžete!“

„Co tvoje pěchota?“ zeptal jsem se. „Kde jsou tví rekruti? Musejí mít několikatýdenní zpoždění!“

Guvernér Vir si stáhl šátek z úst a odpověděl se zpěvavým přízvukem: „Tady jsou. Vede je můj správce. Už dorazili Brandošští?“

„Ani zdaleka,“ řekl jsem.

Vir se otočil k jednomu popudlivému muži s šátkem volně uvázaným kolem hlavy, který vedle nás ostře zastavil koně. „Ulle, vidíš, tak jsme předběhli Brandošské. Dlužíš mi padesát liber.“ Ukázal dozadu na řadu, táhnoucí se do města. „Přijíždí San. Říkali jsme si, že jestli tady bude San, strhne se bitva, že se z ní všichni poserou.“ Poskočil v odřeném sedle. „Tu si nemůžeme nechat ujít. Uvidíme, kdo z nás přežije!“

„Vire Ghallainský, ty jsi cvok,“ řekl jsem.

„Dost velký cvok na to, abych tě jednou Vyzval! A obleč se trochu. Hej! Hej!“ Tato zvolání už patřila jeho koni, který vyskočil, a než jsem se stačil nadechnout, už ke mně stál zády. Kolem čekající řady se přiřítili další a po obou stranách cesty rozkopali už dost bahnitý terén.

„Neuvěřitelné,“ vydechla Kyan.

„Rančeři,“ řekl jsem. „Jsou jich tisíce.“

„Stovky. Není to lord guvernér,“ podotkl Blesk. „Podle mě to ve svých panstvích jsou do jednoho malí králové. Jsou to –“

„Pst, Jante! Podívej!“

Na cestě řídly zelené šivelské uniformy a za nimi se rozlévala šarlatová řeka.

„Panebože, Císař. Ve zbroji.“

„Tomu ani nedokážu uvěřit.“

Posledních několik řad šivelských vojáků se nepřestávalo otáčet. Viděli Císaře, usazeného na černém Alezanovi; korouhve nad jeho hlavou olizovaly vzduch jako rozeklané jazyky. Šivelští muži zpomalili, odváděli koně z cesty, zůstávali stát a dívali se.

Když se rozestoupili, císařské vojsko mezi nimi začalo projíždět a vpředu ustupovali další šivelští pěšáci. Rychle jsem se podíval na Bleska; ten přikývl a oba jsme popohnali koně, aby si prorazili cestu ho houfu.

Císař nás spatřil a přitáhl svému koni uzdu. Tornádo, o krok pozadu po Císařově pravici, korouhevníci a celé císařské vojsko se zvolna zastavili.

Blesk slezl z koně a padl Císaři k nohám na obě kolena. Slyšel jsem, jak mu na dlažbě zaskřípěly holenice. Já jsem přehodil nohu přes Pangařino sedlo, seskočil na zem a poklekl vedle něho. Rychlé zacinkání za mými zády mi sdělilo, že Kyan učinila totéž.

Jakmile nás uviděli, z koní slezli všichni šivelští vojáci a poklekli v mohutném pásu po obou stranách cesty.

Blesk a já jsme vzhlédli do Sanovy tváře – hladce oholené a bez výrazu. Měl na hlavě šalíř, který mu odkrýval obličej a tiskl jemné bílé vlasy k propadlým lícím, ačkoli volné konečky mu rozfoukával vítr.

Celá zbroj se mu jen blyštěla – smaltované bílé pláty, na nichž byly jedinými ozdobami tkanice povlávajícího bílého hedvábného pláště. Holá ocelová pochva starobylého meče, který mu společně se štítem visel z rozsochy sedla, byla vykládána několika slunci.

Odvážil jsem se na něj vrhnout jediný pohled a opět jsem sklopil hlavu.

Mezi šlachovitýma nohama našich koní se snášely sluneční paprsky broskvového odstínu. Svírala nás jejich páchnoucí, zpocená břicha a boky, srst měli v tmavých pásech odřenou proti směru růstu, podkolení jim pokrývala vrstva zasychajícího bahna. Stíny se přímo pod jejich těly rozlévaly jen jako malé skvrny. Pangara poškubávala zastřiženým ocasem a hrabala kopytem těsně u mé hlavy. Vzhlédl jsem na spodní stranu dlouhé čelisti Císařova koně, který majestátně žmoulal udidlo.

První četa císařského vojska zajásala, potom i druhá, třetí, a když zvlášť zajásalo všech deset čet, pět set mužů zajásalo společně; mohutným, ohlušujícím neartikulovaným rykem, který pokračoval a pokračoval, dokud San nepozvedl volnou ruku. Jásot zvolna přešel do ticha.

„Můj pane," začal Blesk s ústy tak vysušenými, že jsem slyšel, jak se mu lepí jazyk. „Omlouvám se – že jsme – že došlo k tomuhle. Prosím vás… A my… My Hmyz zvládneme. Napravíme svoji chybu."

San položil otěže na spirálové ozdoby na rozsoše sedla. „Blesku, Kometo, vstaňte. Každou vteřinou, co se tu budeme zdržovat, se bude zmenšovat počet vojáků v našem zadním voji."

Sanovy dlouhé končetiny obepínala zbroj, a jakmile jsem se vzpamatoval z šoku při zjištění, že doopravdy má nohy, všiml jsem si, jak vyzáblé jsou; na lýtkách neměl vůbec žádné svaly. Plášť určitě nosí proto, aby vypadal větší. Odvážil jsem se mu věnovat pozornější pohled, a uviděl jsem, že má na krku krůpěje potu. Určitě ho stojí velké úsilí nést zbroj a jet na koni po čtrnácti stech letech strávených v Hradu, nicméně na jeho vznešeném držení těla to nebylo poznat. V obličeji neměl žádné známky vypětí: vyznačoval se dokonalým sebeovládáním. I pod širým nebem z něho vyzařoval stejný majestát, jako když seděl v ohnisku Trůnního sálu.

Korouhevníci za ním byli bledí jako stěna, zatínali čelisti

pokerových tváří, rty jako zatvrzelé linky. Říkali si, že tohle se nemůže dít doopravdy. V jejich strnulých výrazech se zčásti zrcadlila pýcha, že jim připadla taková role, zčásti úzkost z několikadenní jízdy v přílišné blízkosti Císaře, ale především prázdné popírání mužů odhodlaných vykonat práci, kterou ve skutečnosti dělat nechtějí.

„Létal Hmyz ještě?“ zeptal se Císař Bleska.

„Létal tři dny. Od té doby jsme žádné rojení nezaznamenali.“

„Dobře. Musím okamžitě mluvit s Jinovatkou.“

„É… Jinovatka se změnila,“ zakoktal jsem. „Je… víte… poněkud vystresovaná.“

„Je pořád ta nejlepší architektka?“

„No… myslím, že je.“

„Bude naší Architektkou, dokud ji někdo nepřekoná ve Výzvě. Z nejlepších lidí ve městě udělám nového Právníka, Dělmistra a Pána koní, abych doplnil Kruh. V nadcházejících dnech je budeme potřebovat, ale až se situace uklidní, nabídnu jejich pozice v celosvětové soutěži.“ Pokynul Bleskovi, aby mu jel po levici, v jedné řadě s Tornádem. Silákovi se ve tváři zračil klid, nepřítomnost jakéhokoli výrazu, díval se přímo před sebe, ruce skryté pod kulatým ochranným štítem na dřevci.

Blesk úsměvem pokynul Kyan a požádal ji, aby se k němu připojila, ale dívka odvrátila tvář. Vypadala ohromená.

„Kometo,“ přikázal San, „ty jeď před námi a ohlas ve městě, že se blížíme.“

Nevzpomínám si, že bych vylezl Pangaře na hřbet, ale musel jsem to udělat, protože hned vzápětí jsem se ocitl v jedné rovině s Císařovou tváří. Rychle jsem přikývl a třesoucími se prsty jsem odvázal otlučenou trubku ze sedla, kde zářila jako novoroční ozdoba. Řekl jsem Pangaře jediné slovo a ta se pustila do cvalu.

Za mnou se za cinkání postrojů a klapotu kopyt opět dalo do pohybu celé císařské i šivelské vojsko.

Císař San je tady! napadalo mě za jízdy. Císař San ve zbroji! Jeho bílou panoplii už jsem viděl; podle tradice byla vystavena v hradní zbrojnici, ale nikdo by si ani ve snu nepomyslel, že si ji někdy doopravdy obleče.

Když se ke Kruhu připojí nový Zbrojíř, jeho první prací a poctou je vždy zhotovit dokonalé brnění pro Císaře podle těch nejdetailnějších požadavků, za využití míry poslední zbroje. Ledovka vložil do výroby Sanovy dokonalé zbroje tolik úsilí, že mě překvapuje, že někdy ještě vytvořil něco jiného.

Ohlásil jsem Sanův příjezd do Mírného Brodu. Lidé lemovali ulici, vykláněli se z oken, shromažďovali se v ohradách, stáli na čerstvých

hliněných baštách. Zpomalil jsem a poklusem navedl Pangaru do klenuté brány. Projel jsem a na kolena padaly stovky lidí v široké řadě. Na tohle bych si zvykl.

Kapitola osmnáctá

Vstal jsem před úsvitem a odešel do umýváren, abych si dopřál práškovou koupel. Těm z nás, kdo máme křídla, neustále padají a znovu narůstají letky, vždy po jedné nebo po dvou, ale já za posledních několik měsíců přišel o šest nebo sedm a teď jsem měl na křídlech velké mezery. Létání bylo namáhavější a býval jsem vyčerpaný, neboť bez ohledu na to, kolik jsem toho snědl, mi jídlo přestalo poskytovat energii. San mě požádal, abych spal v plátěném přístřešku ve stanovém městečku, protože měl za to, že moje přítomnost by mohla omezit pití (chacha!), soupeření mezi jednotlivými panstvími, rvačky a drobné krádeže, jež tam propukaly.

Zatímco jsem si vtíral mezi peří hrsti pudru, znovu jsem se zamýšlel nad problémy posledních dní. Sbíral jsem informace pro Císaře, všichni mě bombardovali otázkami a já musel uvažovat vždy nejméně o krok dopředu. Ostnovodské vojsko se trumfovalo s Tangary a Karnissané všem kradli nejrůznější věci. Awndynská armáda přijížděla celou noc a dupala mi kolem stanu. Tesaři bouchali do dřeva ve světle ohňů a Císař spal – podle všeho – v mé posteli. Bylo to zatraceně zvláštní. Pozitivní naopak bylo, že jsem se vymanil z pout většiny formalit, a tak jsem trávil méně času vkleče na podlaze.

Prášek mi zčásti ulevil od svrbění. Osprchoval jsem se, načechral si a naolejoval peří, až se duhově lesklo. Svázal jsem si vlasy do mokrých černých krysích ocásků, zapálil si cigaretu a mnohem uvolněnější se vrátil do síně.

Síň se proměnila v malou a strohou verzi Trůnního sálu. Většina Eszajů pozorně poslouchala, jak Císař spolu s Tornádem a Jinovatkou po boku debatují o naší situaci.

Tornádo byl tak obrovský, že obvykle k němu přitahovala pozornost všech přítomných jen jeho váha, ale teď se mu podařilo

vypadat skromně a naše pozornost se soustředila na Sanovu vyzáblou postavu. Nikdo se neodvažoval zpochybňovat Silákovu samozvanou roli jakožto Sanova osobního strážce – dokladu jeho hluboké víry; ačkoli já si myslel, že to přehání.

Jinovatka na druhé straně vypadala jako mrtvola. Hovořila jasně, ačkoli až příliš rychle: „M-můj pane – odhadla jsem počet vajíček v jezeře. S ohledem na výchozí parametry je hodnota, k níž jsem dospěla, z podstaty věci jen přibližná. Kapka jednu Hmyzí stvůru rozpitvala a m-myslí si, že jde o hermafrodity. Vypočítala jsem kapacitu vzduchu, k-kterou jedna taková stvůra potřebuje k létání, potom jsem propočítala rozměry roje a tudíž i počet stvůr v takovém objemu vzduchu, a jaké procento jich dospěje k jezeru, a jelikož se zdá, že obsahují mezi devadesáti osmi a sto padesáti vajíčky, za předpokladu, že všechna vajíčka jsou schopná přežití, jsem –“

„Jinovatko,“ požádal Císař jemně.

Skousla si zahnutý prst. „No… sedm milionů osm set jedenáct tisíc šest set dvacet jedna až –“

„Rozumím,“ přerušil ji San. „Sedm milionů Hmyzích larev.“

„Skoro osm, ano.“ Rychle přikývla a pokračovala: „Odhaduji, že v b-blízkosti jezera je tři sta tisíc pět set dvacet dospělých Hmyzích exemplářů. Brání je tak zarputile, že žádnému kopiníkovi se ne-nepodařilo dostat na břeh. Mým jediným návrhem proto je, abychom otevřeli s-stavidla a jezero vyprázdnili.“

„Má někdo jiný návrh?“ zeptal se Císař.

Ticho v celé místnosti. Většina očí byla sklopena k zemi, včetně těch mých. „Dobrá tedy,“ pokračoval Císař. „Vydáme se na pochod k přehradě. Jinovatko, co potřebuješ?“

„Dvacet tažných koní – které zapřáhneme do dvou skupin po deseti – a d-dostatek vojáků, aby prorazili cestu.“

„Dobře.“

Jinovatka se opět posadila a mumlala si: „Dva, osm, pět set a dvanáct, sto třicet čtyři miliony –“

„Kometo?“ řekl San. Přišla řada na mě, abych povstal. „Ano, můj pane?“

„Jaké nové vojáky máme? Které panství teď přijíždí?“

„Kostřava, můj pane. Lord guvernér Jílek Kostřavský přijel včera večer s naverbovanými vojáky z Psinečku a Meliku, jak speciálními, tak obecnými. Většinou jsou to pěšáci a štítonoši a spolu s nimi několik tisíc lučištníků. Některé jsem určil jako součást eskorty. Právě teď přijíždí marramský obvod a ostatní sem dorazí v průběhu dne.“

„Kolik mužů?“

„Dvacet dva tisíce, za nimi, nejspíš po soumraku, přijede rota střežených zločinců z hacilitských věznic. Ubytuji je v dolnosedelské

pevnosti. Některá panství můžeme z našich plánů vyškrtnout: Kátům trvá verbování vojáků šest týdnů a brandošští pěšáci přijdou jako poslední, jestli vůbec. Když jsem tam byl na návštěvě, guvernér nebyl přítomen, protože jezdil po svých obvodech kvůli zasedáním porotních soudů, kterých se účastní jednou za půl roku. Musel jsem se zastavit na všech fojtských sídlech, než jsem ho našel. Ale tyto zbytky očekávám zítra."

„Máme dostatečné zásoby proviantu? Kde je Mrak?"

Mrak vstal, hned v první řadě. Byl to energický šlachovitý muž z Travnatého ostrova, který působil dojmem, že si nikdy nepotřebuje odpočinout. Z nakrátko ostříhané hlavy si stáhl plátěnou čepici, a zatímco mluvil, mačkal ji mezi prsty. „Přídělový systém bude muset pokračovat. Žádám o obilí po celém Čryřzemí. Všechna naše skladiště v Dolním Sedle jsou prázdná a hospodářství byla většinou vypleněna. Rozkázal jsem, aby bylo všechno zboží vyloženo a hermeticky uzavřeno, aby jeho vůně nevábila Hmyz. Všechny vozy, které sem jedou z Ostnovodu, mají ozbrojenou ochranu a mí jednatelé mají koncese, aby nás nemohl nikdo podvést nebo nemohl nakupovat na naše jméno."

„Co ubytování?"

Kuchař si zastrčil čapku do kapsy své pruhované zástěry. „Rozšiřujeme ležení. Kasárna v Bělotrnu jsou plná. Posílal jsem tam lidi, dokud mi tamější fojt nezačal posílat dopisy, že nikoho dalšího už ubytovat nemůže. Jsem rád, že není neobvykle chladno, protože města už praskají ve švech. Dlouho tolik lidí pohromadě neudržíme. A to nemluvím o jezeru, které je možným zdrojem nákazy."

S velkou sebejistotou pokračoval v hlášení. Koneckonců svou Výzvu vyhrál právě díky zásobování těchto pevností – a také tím nejlepším cassouletem na světě, kterému dávali vojáci přednost před vepřovým gulášem předchozího Kuchaře.

Zatímco mluvil, zaujal mě pohyb na schodech. Kyan opatrně sestupovala z horního patra. Vykukovala za kamenným sloupkem balustrády, ale jediný, kdo dal najevo, že ji postřehl, byl Blesk. Šťastně rozhodil ruce a věnoval jí úsměv. Kyan se narovnala, připlula ke mně a usadila se vedle mě na lavici.

„Musíme stanovit jednotlivé etapy útoku," řekl Císař. „Předložte mi své návrhy."

„Pěchota," řekl Tornádo. „Spousta pěších vojáků se sekerami a tak dál. Tam bych viděl největší naději."

„Souhlasím," řekl Střízlík. „Ale při celodenním pochodu se lépe ponesou lehčí meče."

„Rychlá zteč jízdy," pronesl nový Pán koní. „Takhle aspoň prorazíme."

„Ne, ne," oponoval Střízlík. „Kdybych si mohl vybírat prostředky,

jsem si jistý, že můj přístup bude nejlepší.“

„Jenže ty si prostředky vybírat nemůžeš.“

Blesk zvedl oči; krucinál, už jsou zase v tom.

Potom promluvil Mračen Hurikán, Mistr ručních zbraní. Mračen býval zpravidla tak potichu, že v těch málo případech, kdy otevře ústa, všichni nastraží uši, protože vědí, že řekne něco promyšleného, co stojí za to. „Útok by měl být veden falangou kopiníků, kteří jsou nejlépe vycvičeni k boji v otevřeném terénu. Máme k dispozici deset tisíc kopiníků z Ostnovodu, Litany a Eske. Můj pane Císaři, ti poskytnou největší možnou ochranu zbytku vojska, které bude postupovat za nimi.“

San se obrátil na Tornáda: „Souhlasíš s Hurikánovým návrhem?“

Tornádo se zamyslel. „Ano, můj pane.“ Sotva jsem mu viděl do očí, které tonuly v hluboké změti vrásek. Zbytek kulatého obličeje už měl hladký, bez jediné vrásky – možná se shlukly, aby mu podnikly soustředěný útok na oči. Připomínal mi jeden z mohutných sloupových krápníků v jeskyních pod městem. Stopy po neustálém odolávání fyzickému utrpení se mu vryly do tváře se stejnou neochvějností, s jakou voda vymílá rýhy do skály; dokázal jsem si představit, že je vytvořený z živoucího kalcitu. Jakýmsi pomalým chladným procesem, v jeskyni přidušené tmou, kane na zem voda, která vypadá průzračně, ale je nasycená rozpuštěnými horninami, a usazuje se a od nohou vzhůru vytváří mrzutého vojáka. Po povrchu sloupu stékají pramínky a ukládají vrstvičku mokrého kamene, která je v průběhu tisíciletí stále nepravidelnější a vytváří Tornádovo břicho a zadek. Dutiny jeho loktů a kolen jsou hladké kapsy vymleté roztoky. Nahodilé kapky tvrdé vody ho obdařují vzhledem a klouby na prstech. Konečně s mocným trhnutím vytrhne z podloží jednu nohu a pak druhou a odchází bojovat s Hmyzem. Tornádo by mohl být krystalizovanou oddaností. S pivním břichem.

„Blesku?“

Blesk se usmíval na Kyan a teď vyskočil. „Ano, můj pane?“

„Souhlasíš s Hurikánovým návrhem?“

„Ano.“

„Jakou palebnou silou můžeš přispět?“

„No… Máme čtyřicet tisíc lučištníků, deset tisíc kušiníků. Na bojišti kuše používat nebudou, protože neumějí střílet nepřímo. Budeme střílet naslepo přes řady kopiníků a pobíjet Hmyz přímo před postupujícím vojem. Nepochybuji, že Mistr ručních zbraní a Mistr oštěpů budou souhlasit. Nicméně potřebujeme Tornádovu pěchotu, aby nás chránila z boku. Tuhle techniku už dlouho používáme se sarissaji, akontistaji a hastaji… Tedy chci říct kopiníky, oštěpaři a těžkou pěchotou.“

Kyan byla znechucená. Naklonila se ke raně a potichu se zeptala:

„Jaké mají plány? Co má na mysli?“

Podrážděně jsem jí naznačil, aby byla zticha.

„Já tam chci být taky,“ vrčela. „Povedu své vojsko jako velká guvernérka.“

„Tak poslouchej a možná se něčemu přiučíš.“

„Přesně co bych očekávala od velebeného poslíčka.“

„Zbrojíř mě informoval,“ řekl Blesk, „že máme skoro milion šípů a stejný počet si ještě můžeme obstarat. To zahrnuje dvě třetiny nedokončených šípů, které dobrušují vojáci, co právě nemají službu.“

Kyan se vrtěla a poposedávala z jedné hýždě na druhou. Blesk se na ni podíval s výrazem „s tím teď přestaň“ a pokračoval: „Mobilní podporu nám budou zajišťovat dolnosedelští, karnisští a ghallainští lučištníci na koních.“

Kyan si odkašlala a pronesla: „Promiňte?“

Císař se na ni upřeně zadíval. Totéž učinili i ostatní Eszajové.

Pod Sanovým pohledem Kyan nezbývalo než vstát. „Můj pane… é… já bych chtěla vést sokolské lučištníky.“

Blesk po ní švihl pohledem. Zvědavé ticho se rychle proměnilo v ticho rozpačité. Všichni se po sobě netrpělivě dívali.

Zatahal jsem ji za svetr a sykl: „Posaď se!“

Blesk sklouzl pohledem z Kyan na Císaře a klidně ji představil: „Můj pane Císaři, toto je má dcera Kyan ze Sokola. Brzy bude dědičkou mého panství, ale obávám se, že je ve své ctižádosti trochu unáhlená.“ Ke Kyan dodal: „To teď není možné, zlatíčko. Prosím tě, sedni si.“

„Ale –“

Blesk všem věnoval zářivý úsměv a v našem zájmu promluvil o něco hlasitěji: „Nepochybuji, že někteří z nás si tě velice rádi vyslechnou po tomto setkání… za velice rozumnou odměnu.“

Místností se prohnala vlna nervózního smíchu. Do všech stran jsme vrhali rychlé úsměvy.

„Ale…“

„Žádné další námitky nestrpím. Ty tomu nerozumíš; tohle je velice důležité zasedání.“

Císař trpělivě vyčkával, ale Tornádo řekl: „Odveď ji odsud, Blesku.“ Kyan na něho upřela zlostný pohled.

„Jen se snaží upoutat pozornost,“ řekl Blesk. „Zkus to brát s humorem.“

„Tohle není žádný kabaret.“

Ke všem ostatním Blesk pronesl: „Vidíte, jak ochotná je vyhrnout si rukávy a stanout v čele vojska? Nepřejete si, abyste měli takovou dceru?“

Tentokrát jsme se zasmáli upřímněji. Kyan nebylo příjemné nechávat se před celým Kruhem uvádět do rozpaků. „Sokolské

panství působí nanejvýš jako jeden z mikavodských obvodů," řekla. „Jestli nebudu moct vést své vojáky, ráda bych si vysloužila jejich důvěru třeba jako kapitánka."

Císař pohlédl na Bleska a očividně ho žádal, aby tomuto přerušení učinil přítrž. Já sám jsem už chtěl něco podotknout, ale Blesk, s rukama v bok a pobaveným výrazem v tváři, působil dojmem, že je pánem situace.

„Ne," řekl. „Vést je nesmíš. Naše operace budeš smět sledovat z hradeb."

„Já se k vám přidám, já na to mám! Mě nezastavíš! Až budeš mít plné ruce práce, vyjedu z města!"

Promlouval jenom k ní, s klidnou přesvědčivostí. „Proč jsi tak nerozumná, dcero moje? Jestli si nesedneš, budu ti muset najít nové ubytování. Co takhle horní místnost ve strážné věži?"

Kyan zaváhala a snažila se jeho slovům přijít na kloub. „Vyhrožuješ mi, že mě někam zamkneš? To nemůžeš!"

Blesk si zoufale povzdechl. „Tihle muži tě bezpečně doprovodí do tvého nového bytu." Pokynul mikavodským vojákům, kteří stáli s kopími v rukou po stranách dveří. Začali se blížit ke Kyan.

Vykulenýma očima na ně pohlédla a pak se soustředila na otce. „Ne! Já chtěla jen –" Jeden strážný ji popadl za ruku, ale Kyan ho kopla do kotníku a vytrhla se mu.

Ukázala na Bleska. „Vyzývám tě!"

Po celé síni bylo slyšet lapání po dechu.

Blesk zůstal nehnutě stát; vypadal jako omráčený. Ve tváři se mu postupně střídaly výrazy nejrůznějších emocí: hluboká dotčenost. Zmatek. I hrdost a vztek. Vztek se rychle prodral na povrch a přehlušil všechno ostatní. „Opravdu?" zeptal se odměřeně.

Kyan se zakoktala a vzpamatovala se. „Já, Ky-Kyan ze Sokola, tě Vyzývám, Rarohu Mikavode, abychom svedli souboj o pozici Bleska v Hradním Kruhu."

Rozhlížel jsem se po všech těch šokovaných tvářích. Dokonce i Císař nadzvedl obočí. Tornádo zvedl oči ke stropu a rty se mu zkřivily pobavením.

San ohlásil: „Výzvu potvrzuji. A odročuji na dobu po tomto vojenském tažení."

„Dobrá…" suše zašeptal Blesk a otočil se ke Kyan. „Teď mi jdi z očí."

„Ale…"

„Ale co? Co chceš říct tím ale? Nenatropilas toho už dost? Uvědomuješ si, cos právě řekla? Když jsou ta slova venku, zpátky už je vzít nemůžeš! Teď budu muset střílet proti tobě!" Udělal krok. „Jak jsi mi *to mohla udělat?* Po tom všem, co jsem pro tebe udělal? Oplácíš mi tím, že… Házíš mi to do tváře! Vůbec nebereš ohledy na to, co jsem

ti dal. Zachránil jsem tě, na té lodi. Natáhl jsem k tobě ruku! Pořád ji natahuju!“

Rozpřáhl ruce a natáhl je k ní. Tvář a krk mu tak zrudly, že se na nich objevily bílé skvrny. V zuřivosti zařval: „Uvažuj, než něco řekneš! Jak můžeš Vyzvat zrovna *mě?* Vždyť já jsem tě zatraceně *učil* střílet! Každý chlap, co je tady, má větší šance než ty. Každý speciální lučištník je silnější než ty. Co chceš? Moji pozornost? Zrovna teď? Vždycky jsi mou láskyplnou pozornost měla – teď se ti jí dostává od Císaře a od Její Výsosti a taky všech těch *zpropadených* novinářů!“

Nadechl se, otočil se a udeřil do stolu. Udeřil do něj druhou rukou a opřel se o něj celou svou vahou, aby se nadechl, nakláněl se nad mapou s hlavou sklopenou, s mohutnými rameny přitaženými k tělu jako lev. Kyan byla příliš zkoprnělá, aby se zmohla byť jen na pláč.

Už tišeji pokračoval: „Nic, co dělám, není dost dobré, že? Nic, co ti můžu koupit. Všechny ty dny, co jsem se vyhýbal střelbě na terč a trávil je s tebou. Podívej se na sebe –“ jeho hlas se zmítal pohrdáním „ – kašmír a rubínový přívěsek mojí sestry. Nic ti nechybí. O to jsem se postaral. Vůbec nevíš, jaké máš výsady. Chráním farmáře, co dřou na tvých polích. Dohlížím na lodě, co kotví ve tvém přístavu. Ty mě na oplátku přerušuješ! Snažíš se nechat zabít a odnést ke Zdi! Zlobivé, záludné, nevděčné, klamavé dítě! Jsi úplně stejná jako tvoje matka. Ta uměla využít situace. Zradila mě a teď to děláš i ty. Ne, ty nejsi moje krev!“ Zhroutil se na židli. „… Vojáci, odveďte ji do věže číslo deset.“

V tichu odezněly jejich kroky.

„Vrátíme se k naší věci,“ prohlásil Císař. „Tornádo, jaké jsou současné ztráty?“

Nikdo Siláka neposlouchal. Sledovali jsme Bleska. Ten seděl s bradou na hrudi a civěl na podlahu, aniž si uvědomoval okolí. Minuty ubíhaly a zdálo se, že se zcela stáhl do svého nitra.

Měl tak křečovitě přímé držení těla, že mu žebra vykreslovala vodorovné záhyby přes vestu; pod košilí se mu tvrdě zatínaly svaly předloktí. Ruce mu volně visely na opěradlech zakrytých pláštěm, ale pak se znenadání uvolnil a dlouze vydechl. Vstal a zamumlal: „Musím na čerstvý vzduch.“

Jako by ho poháněl nějaký instinkt, vysekl Císaři hlubokou poklonu a matně řekl: „Můj pane, omluvíte mě?“

Císař přitakal.

Blesk si založil ruce, protože se mu třásly, a odešel ze síně.

Oněch několik málo nepřátel, které v Kruhu měl, se tvářilo samolibě; pár se jich k sobě naklánělo a šeptalo si – Lučištník pokořený svou nestoudnou, nerozumnou dcerou. Rozhlédl jsem se po místnosti – většina Eszajů se zdála být rozhodnuta předstírat, že k něčemu podobnému vůbec nedošlo. Nikdy nedopustí, aby je zasáhlo

cizí neštěstí.

„Jaká matka, taková Kyan," řekl jsem nahlas.

„Mlč, Jante." Eleonora si pomalu a rozvážlivě přehodila nohy. Ale přerušil jsem napětí a zasedání mohlo pokračovat.

Vzpomínám si, jak před deseti lety Císař říkal, že Blesk by měl své dceři naslouchat. Chtěl jsem vyrazit za ním a vyjádřit mu soustrast, ale musel jsem se věnovat plánování bitvy. V minulosti bych se za ním vydal bez ohledu na následky, ale to bylo před mnoha lety a dnes už jsem se hodně změnil. Možná v některém z tvých romantických románů, Rarohu, by tvá dcera oddaně plnila tvá přání a bojovala ti po boku, ale skutečný život takhle nefunguje. Skutečný život vůbec nefunguje.

Kapitola devatenáctá

BLESKOVA KAPITOLA

Moje vlastní dcera mě právě Vyzvala! Před celým Kruhem a Císařem – a mou paní Eleonorou! Myslím, že vyskočím z kůže. Panebože, panebože. Co se to z ní stalo? Po tom všem, co jsem pro ni udělal! Ať se snažím sebevíc, ať si všelijak lámu hlavu, nenapadá mě nic, co bych mohl udělat lépe. Myslí si snad, že ji nemiluji? – Pro ni bych změnil celý svět! Ať řeky Mika, Jelec a Moren zaplaví a utopí celý svět, jestli měla někdy důvod ke zlomku jediné stížnosti.

Selhal jsem, neboť se ukázala v takovém světle. Nevím jak. Ale ano, vím. Netrávil jsem s ní dost času. Napřed se začal rojit Hmyz, potom přišel Tris a – proč nemůže mít trpělivost?

Ta holka je moje zasloužená odměna za to, že jsem byl takový pitomec. S Atou jsem šel proti svému založení; doopravdy jsem ji nemiloval. Poslala pro mě a já ji našel, jak sedí a vzlyká u stolu na lodi. Tak silná žena by se nikdy neměla dohnat k slzám. Objal jsem ji, abych ji utěšil… já blázen.

Musel jsem Kyan rozmazlit. Ano. Ano, to je pravda. Fakt, že jsem vyhověl všem jejím tužbám, ji musel přivést k přesvědčení, že může dostat modré z nebe… Jak se opovažuje?… Vůbec si neuvědomuje, jak těžko se modré z nebe shání.

Panebože, takhle dopálený jsem nebyl už od… od chvíle, co se mi rozpadla rodina. Všichni děláme chyby, není třeba se kvůli tomu pořád trestat. Ano, chybičky, kterých se dopustí panovníci, jsou s ohledem na naši moc tragické.

S kým se bavila, že to s ní dopadlo tak špatně? Musel tak na ni zapůsobit Hacilit a ti zatracení Atini příbuzní. Kyan mi předtím

vždycky připadala v pořádku, ale teď se kolem ní vznáší zločinnost jako oblak parfému. Její nevinnost jsem miloval. Možná nebyla plánovaná, ale probudila mě. Rok mi teď připadá jako rok, ne jako deset minut. Jsem zase naživu – nebo k tomu směřuji – a v jednom roce toho s ní teď zakouším víc než předtím za celé století. Dodala mi síly… víc, mnohem víc, než by to dokázala třeba i Vlaštovka. Kčertu s tím, já si dokonce přál, abych byl jako ona.

To se mám své dcery vzdát tak, jak jsem se vzdal všech ostatních? Ne, počkat. Nadechni se. Dopřej si odstup – víš, že můžeš, bývaly horší situace – a uvažuj. Svým způsobem mi nahrála. Teď mám… legitimní důvod, jak se s ní vypořádat. S mechanismem Výzev moc obeznámená není. Udělal jsem správnou věc; prozatím jsem se jí zbavil a můžu si s ní promluvit později, podle vlastního uvážení… určitě si bude sypat popel na hlavu.

Za to, co z ní vyrostlo, nemůžu. Události mnou smýkaly příliš rychle, abych si na ni udělal čas… Lituji, že nejsem vystaven takovému tlaku času jako smrtelníci. Pronášejí se sliby; čas plyne a někdy se tak úplně nedodrží. Realita ovlivňuje i ty nejlepší úmysly: necítí snad každý letící šíp zemskou přitažlivost? Ale, kčertu s tím, mám svou povinnost; tu nemůžu zanedbávat. Věděl jsem, že rychle dospívá, ale mou pozornost si žádaly miliony jiných věcí… Vlaštovka měla být při plnění svých povinností svědomitější.

Ale ne. Když se střelec netrefí, měl by důvod selhání hledat u sebe. Za selhání při střelbě nikdy nemůže terč.

Svět příliš hrubne. Ach, zase ta stará písnička: všude je to podobné a podobá se to pořád víc. V době, kdy jsem dospíval já, se spanilá jízda odehrávala jen v Ptacce a probouzela v nás úžas a inspiraci. Teď jízda zavádí naše syny a dcery tisíce kilometrů daleko a během jednoho roku jim ukáže čtyři různé země, a na děti neudělá žádný dojem.

Bojuji, abych ochránil právě ty ideály, které se Kyan snaží změnit, a… k čemu se chci krucinál dobrat? V minulosti jsem určitě nikdy nemusel ospravedlňovat každý svůj krok. V dnešní době panuje neformálnost, která vyvolává nejistotu; nikdo už neví, jak se má chovat. Když ještě existovaly náležité kodexy chování, bylo to jednodušší… jsem příliš starý a nepoddajný, abych snesl tuhle ránu. Stará zbroj pukne; úderům meče odolají jen měkké kabátce.

Nekecej nesmysly.

Ale svět se doopravdy mění. Od základu se mění způsoby, kterým nechci porozumět. A co mi nakonec zůstane? Stesk, po celý zbytek života v dlouhých staletích budoucnosti. Strašlivý pocit, že jsem propásl jedinou věc, která za to stála. Neunáhluj se, zůstaň v klidu. Kde jsou ty ocelové nervy, na které se spoléhám, když se na mě vrhá Hmyz a já musím čekat, až přesně namířím?

* * *

Kráčel jsem pomaleji, protože nedávné, z větší části zahojené bodné zranění v zádech se začínalo znovu ozývat. Přešel jsem do hlubšího stínu a znepokojeně se rozhlédl. Došel jsem až na vnější cestu. Musel jsem naprosto nevědomky přejít náměstí a tři další ulice.

Nad kasárenskými bloky po mé pravé i levé ruce se tyčila věž městské brány. Vojáci pokuřující venku na schodech na mě překvapeně kulili oči a divili se, kam se Blesk vydal jen tak v košili.

Minul jsem je, potom jsem se prudce zastavil. Nad dveřmi kasáren vlála morenzská zástava. Červená zaťatá pěst. Červená pěst: svatební rituál. Hacilitské vojsko už se tu muselo shromáždit, poznamenala část mé mysli, ale při pohledu na jejich vlajku mě jiné myšlenky odvanuly daleko odtud, k Saturejce. Mé Saturejce. Kyan nedělala dobře, že se mi kvůli ní posmívala. Kdyby věděla, co se stalo, o Saturejce by se vůbec neopovažovala zmiňovat.

Zafoukal vítr a vlajka se zatřepotala, zaškubala lankem v očku. To mě vytrhlo z tranzu a já shlédl dolů, najednou jsem si uvědomil, že se dotýkám jizvy na pravé dlani, mnu si ji levým palcem a ukazováčkem. Otočil jsem se a vydal se zpátky do svého pokoje. Civilizované části Morenzie obřad krvavě červené ruky už neprovádějí, už tak činí pouze lidé z Kát, ale celá země si pěst ponechala jako svůj emblém. Jsem na ni tak zvyklý, že si jí sotva všímám, ale občas, když mám zádumčivou náladu, nahlížím trochu pod povrch a vědomí, co ta pěst vlastně znamená, mě vrací k Saturejce. A opět se ocitám ve svatební chatrči a čekám na soumrak.

Byl jsem ve svatební chatrči a čekal na soumrak. Stěny tvořily proutěné pásy, vpletené mezi živými stromy; seděl jsem na podlaze a vzhlížel k nosníkům oblé střechy, zhotovené ve spirálách jako pavučina. Kouřovým průduchem ve špici jsem se díval, jak se do sebe tlačí záhyby mračen. Na soumračné obloze se slévaly různé odstíny zašlého zlata a připomínaly směs v iluminátorově kalamáři.

Po setmění mě zavolá, pokud si po celodenních oslavách ve vesnici ve společnosti svých přátel a příbuzných všechno nerozmyslí. Slyšel jsem jejich smích, když ji oblékali a připíjeli jí a pořád dokola se jí ptali, jak mají ve zvyku, jestli si je *jistá*. Už brzy se dozvím, zda se jim podařilo otřást jejím přesvědčením; pokud tady zůstanu dlouho do noci a ona mě nezavolá, potom se bez jediného slova vydám za obchodníkem, kterého jsem si najal jako průvodce, a tento hustý les opustím.

Venku nebylo nic než borovice a les dalších borovic táhnoucí se po svazích a přes hřebeny rozlehlého kátského horského pralesa. Káty se

dokonale lišily od lesů mých honiteb, které jsem tak miloval; byly temné; byly neprostupné; byly divoké. Na stovkách kilometrů od města Závrať ke Smykové cestě, od litanských bahnitých rýžových polí k útesům mysu rostly jenom stromy. A ty neztrácely nic ze své neprostupnosti ani na okrajích, kde jehličnany pozvolna přecházely do listnatého hvozdu.

Ve svatební chatrči jsem se postil čtyřiadvacet hodin, o samotě, a očekávalo se ode mě, že tuto dobu využiji k přemýšlení o Saturejce a o tom, zda ji chci pojmout za manželku. To jsem z celého srdce chtěl; Saturejka, až na mě bude volat, určitě neměla narazit na dokořán otevřené dveře a nahlédnout do dávno opuštěné chatrče.

Láska mě naplňovala a povznášela. Byl jsem opilý; nechával jsem se unášet; byl jsem prostoupený láskou. Po tak dlouhé době jsem se měl oženit! Doplnit – protože jsem se nikdy předtím necítil celý. Vždycky jsem měl pocit, že mi něco chybí. Vždycky jsem se cítil nedokončený, ale dva lidé žijící jako jeden člověk jsou úplní. Saturejka neměla křídla, takže jsme si nemohli proplétat letky a já neměl mít možnost zabořit jí tvář do teplé vůně peří v prohlubních ani přejíždět prsty po sevřených řadách per. Lidé se páří vulgárně, tváří v tvář a ne břichem k zádům, ale se sestřenicí Jiřičkou jsme se i tímto způsobem na sebe vrhali, když měla klíč od belvedéru nebo ve vzrušení po celodenním lovu. Vůně srnčí krve, naolejované zbroje, suchého listí, potu našich dychtivých těl… Zpočátku to mělo být zvláštní, mít ženu bez křídel, ale ono mělo být zvláštní, velice zvláštní, vůbec mít družku.

Taková krása – čekat venku na vzdáleném místě, až na mě zavolá má láska, zatímco zapadající slunce zbarvuje oblohu podivnými odstíny a z lesa se odplavuje světlo. Chtěl jsem jí povyprávět celou svou historii – minulost, která se bude rozebírat v budoucnosti – kolik jsme měli mít času!

Vzhlédl jsem, když ke mně s větrem dovanulo první vlčí vytí. Kátští šedí vlci jsou prostoduché hubené šelmy se špinavou srstí a očima zastřenýma hladověním. Potravu si hledali v početných smečkách a vyhrabávali staré zbytky z vesnických smetišť. Těch pár tamějších vsí se před nimi ukrývalo za kruhovými palisádami, ale já měl svou novou kuši a nebál jsem se. Nejhorší, čeho jsem se od nich mohl dočkat, byly blechy.

Slyšel jsem z vesnice vzdálený smích a cítil jsem se vyloučený, ale čekání mělo stát za to, až dokořán otevřou bránu a Saturejka mě uvede dovnitř, až mě přijmou za jednoho z nich.

Uvažoval jsem, co by si o tom myslela matka. Nebylo obtížné vybavit si její tvář, i po všech těch staletích. *Synu,* řekla by, *víš, co děláš? V žilách jí nekoluje ani kapka urozené krve.*

Na tom mi nikdy nezáleželo.

Vybral sis ji mezi vojáky!

Vždycky jsem věděl, že svou opravdovou lásku potkám na bojišti.

Pravděpodobně není ani panna. Možná se s ní jen tak mimochodem vyspal nějaký voják nebo dřevorubec.

Ach, dovol mi, abych si vzal tu, kterou miluji.

Matka zvedne obočí: *Ale je to tvoje opravdová láska, nebo jen nejnovější náhražka?*

Je to moje opravdová láska a kromě toho má pevnou vůli, jaké se obdivuji, a vyrovná se mi inteligencí. Jsem nesmrtelný a potřebuji někoho, koho nebudu mít nikdy dost.

Synu, ty mě zlobíš, ať jsi nesmrtelný nebo ne. Kde jsi nechal hlavu, že se účastníš barbarských obřadů?

Ano, vždycky jsem předpokládal, že se ožením po našem, ale Saturejka chtěla tohle a po jejím vysvětlení mi tento obřad připadal závaznější než všechno, co se vymyslelo v Ptacce a na Rovinách. U nás doma ženich a nevěsta jen stanou před shromážděnými a společně prohlásí: „Jsme manželé." Rozpojit takto vytvořený svazek je stejně jednoduché, avšak až se staneme manželi my dva, nebude moci dojít k žádné rozluce. Nyní byla na své patrně poslední návštěvě v rodném kraji a já jsem s jejím návrhem rád souhlasil, ačkoli té noci mi její tvář připadala podivně zastřená. Nic bych jí neupřel. Byl jsem odhodlaný dozvědět se o ní úplně všechno a obeznámit se s prostředím, z něhož vzešla, s místy, která znala a milovala. Přál jsem si, abych se s ní seznámil dříve, a o ní a o Kátech jsem věděl příliš málo, ale měl jsem za to, že bych se mohl rychle přiučit osobní účastí. Přepadala mě nervozita: kde je? Vždyť už se smráká. Proč mě nezavolala?

Prášky potřebné k péči o peří se takhle daleko na jih nedovážely, takže jsem si připadal poněkud neumytý. Pohrával jsem si s červeným vlněným kostkovaným přehozem, který mi dali, přestože mi pořád sklouzával. Drsná vlna mě nesnesitelně škrábala a nebyl jsem si vůbec jistý, zda jsem ji poskládal správně.

Saturejku – náčelnici všech uličnic – jsem poprvé uviděl na frontě, seděla na lavici před velkým stanem a voskovala si tětivu. V té chvíli mě zasáhly šípy lásky, které mi zaryly hroty hluboko pod kůži. Prvním šípem byla její krása; vstoupil do mě očima a přes ně do srdce, odkud se mi ho za žádnou cenu nedařilo vytáhnout. Druhým šípem byla její prostota, její zanedbatelný majetek, její bezstarostný způsob života. Podobně jako všichni obyvatelé Kát žila ve své kůži, jako by to byl kabát někoho cizího, který třeba bude muset zastavit, aby měla na další jídlo. Třetím šípem byly moje vlastní vzpomínky – na Jiřičku, protože Saturejka měla stejné ryšavé vlasy. Když je měla rozpuštěné, snášely se jí na ramena, slévaly v klínu. Konečky se jí otíraly o

kolena, když seděla s nohou přes nohu a vtírala lněný olej do ramen luku. Od onoho okamžiku jsem byl jejím ochotným sluhou; bezmezně jí patřilo celé mé srdce.

Saturejka důvěrně poznala všechna roční období; spala venku a tvrdě pracovala. Naopak Jiřička měla kůži bledou a čistou jako čerstvě rozťaté platanové dřevo. Jiřička byla vyšší než všichni obyvatelé lesa a Saturejka neměla její vzpřímené držení těla, ale Saturejčinou zkušeností s drsnou realitou probleskovala jiskřivá holčičkovská lehkost, připomínající pěstěné kytky ve zpustlé zahradě.

Saturejka opustila Morenzii kvůli krevní mstě mezi její rodinou a jinou rodinou ve vsi. Vendeta ničila její rodinu tak dlouho, až zůstala poslední. Les jí nenabízel nic prospěšného, tak nastoupila k vojsku a vedla rotu kátských zálesáků, nejlepších lukostřelců za hranicemi Ptakky. Všechno tohle jsem si poskládal z její lámané řeči, protože jsem neuměl morenzsky. Toužil jsem po slovu, které bychom mohli sdílet, které by mohlo zahájit naše námluvy, a mučivé týdny jsem zůstával zticha a jen zdálky přihlížel.

Svůj jazyk mě naučila během šesti měsíců, ačkoli jsem v něm pořád váhal a jen Saturejka dokázala přijít na kloub mému přízvuku. O Bleskovi slýchávala ve starých bájích, ale ty jen zřídkakdy odpovídaly skutečnosti, a vlastně věřila jen napůl, že jsou o mně. Snažil jsem se jí vštípit, jak odlišný teď bude její život, ale poněvadž nikdy neviděla můj palác, jak mi mohla rozumět? Byla dostatečně silná, aby prolomila mou rezervovanost. Koneckonců už to bylo sto let, co jsem…

Miloval jsem ji o to víc, že se nezdráhala, nebála. Musel jsem se smát jejímu vyvádění. Nebyla tak zaslepená, aby ignorovala mé upřímné pokusy o sblížení. Zároveň se ani nebála síly mé oddanosti a ani se nestahovala do upjatosti. Oplácela mi stejnou mincí. Kdybychom nevězeli na frontě, nosil bych jí růže. Do klína jí měla spadnout polovina mého majetku. A jednoho dne jsem se jí co nejklidnějším hlasem zeptal, jestli by si mě nevzala, ačkoli jsem se uvnitř cítil jako pěna, jako bublinky ve stenasrajském víně.

Zavěsila se mi na ruku a vzhlédla ke mně; celá usměvavá souhlasila. Milovala mě stejně, jako jsem já miloval ji! Pokud dokonalost vykvete jen jednou za tisíc let, stačí to, protože já ten květ smím utrhnout a i on bude žít dalších tisíc let a dál po celou věčnost. Stálost bývá odměněna, to už dobře vím.

„Rarohu!“ Ticho přerušil její hlas. Na pozadí tíkání ptáků ukládajících se ke spánku zněl sebejistě. „Rarohu Mikavode!“ Povolávala mě ke kameni. Naposledy jsem si upravil nepohodlný přehoz a vyběhl jsem ven.

Saturejka stála vedle kamene s pohárem a kruhy. Byla jen nezřetelnou postavou v soumraku, ruce a tvář bledé šmouhy. Když jsem se blížil, všiml jsem si, že má obličej pomalovaný henou: červené tečky se soustřednými kruhy na obou lících. Vlasy jí po obou stranách obličeje visely v dlouhých červených copech. Volný přehoz sepnutý na ramenou jí splýval až na zem a pod ním měla krátké prosté batistové šaty s opaskem. Na předloktí a pod koleny si kvůli mně nasadila poloviční zbroj. Blyštící se loketníky a holenice odhalovaly křehké obliny končetin. Kontrast mezi tvrdým, teplým plechem a měkkou poddajnou kůží ve mně probouzel zoufalou potřebu se jí dotknout. Na ruce a nohy si nanesla dvojité černé pruhy kátského válečného líčení a první dva prsty měla ještě potřísněné od toho, jak je smočila v barvě a táhla po kůži.

Všude se vznášela temná a lesklá vůně mokrého jehličí, kyselá a léčivá, skoro jako lékořice. Rovné kmeny stromů stály těsně u sebe, jakoby v pozoru. Nad nimi, na obloze tak tmavé, že vypadala fialově, visel srpek měsíce připomínající šavli.

Kámen s pohárem a kruhy mi sahal po hrudník. Bylo to přirozené skalisko, které čnělo z půdy a stříbřitého jehličí. Bylo drsné a na okrajích nerovné. Saturejka mi řekla, že pohár a kruhy byly do jeho svažující se horní části vytesány před mnoha staletími, možná ještě před vznikem Říše, ačkoli já v duchu o takovém stáří pochyboval.

Uprostřed byl mělký kulatý pohár, obklopený pěti soustřednými kruhy, obrazec, který uvidíte, když hodíte oblázek do jezera. Vytesaný vzor už dávno získal patinu červeného kamene. Od poháru ve středu se k okraji skaliska táhla vytesaná stružka, hlubší v místech, kde pronikala kruhy. Pohár byl vlastně drobnou nádržkou s odtokovým kanálkem.

Dlouho jsem si ho neprohlížel. Oči jsem měl jen pro svou nalíčenou válečnickou nevěstu a ta se na mě usmívala, ale nesměli jsme pronést jediné slovo. Divoce mi bušilo srdce a prostupovalo mne horko a vítězoslavná radost. Odsud jsem ji chtěl odvézt na Hrad, aby políbila Císařovu ruku, a potom jsme měli žít věčně pospolu!

Saturejka vytáhla z pochvy na opasku svůj nůž na stahování kůží. Byl vyleštěný a jen se blýskal. Pozvedla pravou ruku, prsty doširoka roztažené, až jí byla vidět zranitelná dlaň. Přitiskla hrot k polštářku palce a zasunula si ho pod kůži. Vyřinula se tmavá stužka. Zářivá krev jí stékala po zápěstí. Sevřela ruku v pěst a nechávala krev kanout do prohlubně pohárku.

S vážným pokývnutím hlavou mi nůž podala. Neuchopil jsem ho: příležitost si žádala velkolepější gesto. Tasil jsem svůj krátký meč a podržel ho vodorovně. Saturejce se rozšířily oči. Ve snaze rychle ji uklidnit jsem natočil čepel a sklouzl po ní rukou. Cítil jsem, jak řeže.

Na ostří zaškrábal můj pečetní prsten; ruku mi zalilo teplo a

vlhko. Stopa krve se na naolejovaném kovu stáhla do tenké linky karmínových kapek. Nepřipustil jsem, aby se mi ve tváři odrazila bolest. Sevřel jsem prsty stejně jako ona a nechal krůpěje kanout do poháru, dokud naše promísená krev nedosáhla okraje, nepřetekla do kanálku a nezačala kapat na zem.

Honem jsme podrželi poraněné ruce pod pramínkem a cítili, jak nám na rozřezané dlaně pleskají kapky.

Pořád odděleni, pořád bez jediného slova; toužil jsem ji sevřít do náruče. Síla mé touhy hraničila se zoufalstvím. *Musel jsem se jí okamžitě dotknout.* Podala mi nějaký kus látky, něžně mi ovázala ruku a já ovázal ruku jí.

Přikývla.

„Nyní můžeme hovořit."

„Miluji tě," řekl jsem prostě. Zcela jsem ji zahalil křídly. V tomto opeřeném útulku jsme si pohlíželi do očí, a byli rázem uvězněni. Zašeptal jsem: „Co bys chtěla, abych pro tebe udělal?"

Měla co dělat, aby vůbec promluvila.

„Polib mě."

Zvedla tvář a rty se dotkla mých rtů. Usmál jsem se a polibek opětoval. Do dvou hrstí sevřela můj přehoz a stáhla mě na krví potřísněnou trávu. Tam jsme završili náš sňatek.

Saturejka si šťastně vykračovala a vedla mě po sotva patrné pěšině. Cestu vyznačovaly záseky na kmenech stromů. Mezi hromadami spadaného jehličí vyrážel bezpočet bílých kvítků se zavřenými okvětními lístky.

Prošli jsme branou a octli se ve vesnici. Uprostřed mýtiny plápolala obrovská hranice. Vesničané se kolem ohně prohánělí ruku v ruce v divokém, vířivém tanci, v dlouhém ztřeštěném lidském řetězu vbíhali do domů a zase z nich vybíhali, hnali se všude, kam se je rozhodla zavést dívka v jejich čele. Těžkopádná hudba poskakovala jako plamen po nesmyslné stupnici; připadalo mi, že nemá žádný rytmus, žádný začátek, žádný prostředek; nenadále končila a zase začínala. Když si kytarista povšiml, jak nevěřícně na něho hledím, zazubil se a špinavými prsty vydrnkal prakticky ideální arpeggio.

Několik mužů vykopalo jámu, v níž upekli kance. Před pěti hodinami rozdělali oheň v dlaždicemi vyskládané díře, nechali ho rozdmýchat, aby se kameny rozpálily, a potom ho uhasili. Uložili na dno mrtvé zvíře a zasypali je, aby se upeklo. Teď škrábali rýči na horkých dlaždicích, vrazili je pod kance a vyzvedli ho z jámy. Zajásali a překlopili ho na stůl na kozách. Zahlédl jsem dozlatova upečenou kůrčičku a maso hnědé a lesklé jako mahagon. Kuchaři kance obložili celými větvičkami rozmarýnu a ty se vpekly do kůže jako nějaká křehká a zčernalá výšivka.

Kolem se šířila nádherná vůně. Ozval se výkřik, řetěz tanečníků se roztrhl a všichni utíkali ke kančí pečeni. Začali se houfovat a strkat kolem stolu.

Oheň plál a uhasínal, z obličejů vytvářel žluté a prázdné masky šelem. Odtrhávali křupavou kůži až na horké maso. Mezi prsty jim stékala šťáva. Strkali si maso do úst – kulatých černých děr –, a zatímco žvýkali, mávali rukama, aby urvali ještě víc. Chlapci a ženy odcházeli od stolu s hrstmi vláknitého masa. K všeobecnému šílenství se přidávali další vesničané. Přibíhali a těsně obklopili stůl. Za kruhem světla z hranice zůstala jen prázdná vesnice. Odtrhávané maso bylo stále růžovější, bílý tuk bublal. Zatínali do něj prsty, trhali kance na kusy. Smýkali jím po stole. S teplým škubnutím oddělili nohu a shlukli se do dvou skupinek; ta menší kolem nohy, kterou hladovci popotahovali po desce sem a tam, když z ní strhávali cáry masa a úpěnlivě je drželi, dokud neměli dost, aby si nacpali ústa.

Cítil jsem jisté rozpaky. Měl jsem hlad jako vlk, ale očekávalo se ode mě, že si mezi ně udělám cestu? Nedokázal jsem se k tomu přinutit. Nechtěl jsem se jich dotýkat.

Vesničané se stáhli. Dívali se na stůl: na kostech nezbyl ani kousíček masa. Ženy krčily rameny a odcházely a přitom si olizovaly z prstů mastnotu. Z takové podívané se mi dělalo zle – kance zlikvidovali za necelých pět minut.

Jeden muž byl tak opilý, že se potácel k jámě, aniž ji ve tmě zahlédl, černý obdélník na posunující se šedé zemi. Vletěl přímo do ní. Když zjistil, že popel je ještě teplý, otočil se na záda, spokojeně se zadíval na zataženou oblohu a usnul.

Jeden dřevorubec si u stolu odepjal sekeru. Několika zkušenými údery roztloukl kosti a vesničané se opět vrhli na jídlo, tentokrát na morek.

Saturejka ke mně přitančila a dýchla na mě sytým, zemitým dechem, v němž byl cítit pečený kanec, a s mastným odleskem v koutcích úst. Sama si také několikrát zuby uškubla masa. Tvářila se překvapeně, poté nazlobeně: „Tys nic neměl?“

„Nedokázal jsem se tam protlačit.“

„Ne! Co si teď pomyslí, že jsi neochutnal z vlastní svatební hostiny?“

Zavedla mě na okraj mýtiny, před jejich sruby, jež jsou do jednoho natočeny dveřmi do vsi. Na vlhké trávě před fojtovým srubem bylo rozprostřeno několik medvědích kožešin.

„Posaď se, miláčku; pro něco ti dojdu. Uzené vepřové, pečené brambory a borovicové pivo! Není to ta pravá hostina pro ptackého pána?“ políbila mě na tvář a křepce odběhla k udírně.

Sledoval jsem oslavu. Kočovná herecká společnost předváděla

jakousi nevázanou hru. Vesničané si mě nadále takřka nevšímali a divadlo chápali tak, že je stejně pro jejich zábavu jako na nevěstinu a ženichovu počest. Na tom nesešlo; seděl jsem a spokojeně se díval. Sice jsem jim nerozuměl ani slovo, ale poznal jsem, že inscenují známou hru vycházející z mně dobře známé události. Zhruba před pěti sty lety byl hradní Mistr koní poražen ve Výzvě. Ztratil místo v Kruhu, ale v následujících letech jeho oddaná manželka tak usilovně cvičila, že dokázala nového držitele hradního postu porazit a pro oba tak opět získat nesmrtelnost. Taková je síla lásky.

Mezi herci děti kopaly do uhlíků a hledaly pečené brambory. Rozhlížel jsem se po těch několika srubech bez oken, se střechami z borových větví upevněných síťovinou. Visela z nich velká kamenná závaží, přitesaná do zvířecích podob: bobrů, kohoutů a veverek. Nad každými dveřmi zářila bílá sádrová tvář.

Fojtův dům jsem měl za zády a po obou stranách jeho dveří přiléhaly ke zdem basreliéfy nahých žen. Byly zhotoveny v životní velikosti z hladké sádry a byly tak bílé, až jakoby žhnuly.

U hromady dřeva na silném řetězu spuštěném z trojnožky visel velký kotlík. Byl potřísněný pozůstatky kožního klihu, do něhož se nořily sítě na lov kanců, aby byly lepkavější. Obrovské provazové sítě teď byly rozvěšeny na trojúhelníkových konstrukcích. Všechny kátské vesnice chytají kance do pastí a vozí je do Závrati, kde se solí, ukládají do sudů a prodávají na karavely jako solené vepřové.

Hra se chýlila ke konci, a jak bylo u dramat tohoto zaměření obvyklé, objevila se moje postava, která všechno vyřešila. Usmíval jsem se na herce ztvárňujícího Bleska, když tu jsem koutkem oka zahlédl dva muže na vzdáleném konci mýtiny. Upoutali moji pozornost, protože se plížili v místech, kde světlo z ohně přecházelo do tmy. Byli si podobní; možná to byl otec se svým dospělým synem.

Cílevědomě se vydali k udírně. Byla to součást divadelní hry? Tváře měli zastřené odhodláním. Když si jich lidé všimli, tichli a na mýtinu se snesla jakási zlověstná chmura. Cítil jsem, že všichni na něco čekají. Měl jsem něco udělat?

Muži zašli za hranici; teplo, které z ní vzlínalo, jim rozvlnilo postavy, a všude, kudy prošli, se lidé odvraceli a oslava skomírala. Vesničané kolem mě civěli, vystrašené oči z větší části bílé, chřípí rozšířená. Oba muži došli k udírně a v rukách se jim objevily sekery! Měli na sobě kyrysy!

Krevní msta! Vyskočil jsem a utíkal do fojtova domu. Z police jsem strhl svou kuši a bandalír se šipkami.

Záda sekerníků mizela ve dveřích udírny. Zběsile jsem otáčel napínákem, ale rána se mi znovu otevřela a ruka se mi silně roztřásla. Pozvedl jsem kuši a vystřelil na otce. Šipka se zabodla do dřevěné stěny; muž se otočil a podíval se na mě, pak se schoval

uvnitř. *Netrefil jsem*. Zůstal jsem stát jako opařený. Já se *trefuji*. Vždycky se trefuji. Už si nevzpomínám, kdy jsem naposledy minul cíl!

Uvnitř udírny se mi ztratil z dohledu. Neměl jsem čas znovu nabíjet. Vyrazil jsem k Saturejce, ale oba muži hned vzápětí vyběhli ze dveří. Hnali se přes mýtinu s vytřeštěnýma očima a rozháněli se pěstmi. Co jí udělali?

Proběhli nedaleko mě. V rukou se jim blyštěly sekery a z prstů druhé ruky jim visely tětivy dlouhých luků. Už jsem toho na světě viděl dost, abych věděl, že je používají jako garoty.

Pokusil jsem se otočit napínák, ale z poraněné ruky mi vyprchala veškerá síla, jako by mi ani nepatřila. Z celého zatraceného mechanismu jsem vymámil jen dvojité cvaknutí, když se pohnul na jednom ozubeném převodu. Muži doběhli k bráně. Tu otevřela žena z jejich rodiny. Utíkali do lesa, který je vzápětí pozřel.

Zařval jsem a vyrazil do udírny. Kde je Saturejka? Když jsem si razil cestu mezi sušáky, rozkolébávaly se kolem mě zavěšené šunky. Bílé šaty mojí manželky se objevily jako nějaká přízračná šmouha. Ležela tváří k zemi na udusané hliněné podlaze. Poklekl jsem vedle ní. Týl měla rozseknutý jediným čistým úderem sekery. Neviděl jsem příliš mnoho krve.

Vyskočil jsem a vyřítil se za vrahy. Když jsem běžel kolem hranice, hodil jsem do ní kuši; do vzduchu se vznesla sprška žlutých jisker. Kdo mi nabulíkoval, abych použil právě ji? Kdybych měl svůj luk, během půl minuty, kterou jim trvalo, než mi zmizeli z dohledu, bych do nich nasázel sedm šípů.

Prořítil jsem se branou a vrhl se do pichlavé marnosti okraje lesa. Daleko přede mnou, hluboko mezi stromy, praskaly prchající kroky. V sevřené ruce mi zvlhla studená kůže na jílci meče.

Zahlédl jsem bledé záblesky; směřovaly dolů z kopce. Panebože, ti parchanti mi posílají signály! Ale byly to jen odlesky plamenů na jejich zádových plátech a ty záhy zmizely.

Obklopila mě stěna propletených větví, tvrdých šišek, ohýbajícího se jehličí. Chytaly mě za oblečení, ale přesto jsem se prodíral dál a dál. Stíny a větve vypadaly, jako by mohly… ale když jsem se přiblížil, nebyly. Přes kopřivy a prorostlou spleť ostružiní jsem sotva dokázal odhadovat vzdálenosti. V místech, kde stromy rostly těsněji, byla zem holá a pružila jehličím. V nízkém podrostu pod větvemi jsem nic neviděl; panovala tam černočerná tma.

Sehnul jsem se a zaváhal, snažil jsem se popadnout dech. Všude bylo ticho. Vrazi mohli být úplně všude; bez svého věrného Lymera jsem je nemohl za žádnou cenu najít. Slehla se po nich zem, a i kdybych je vyplašil, les byl jejich svět a už se taky mohli zmocnit luků. Nikdy v životě jsem nebyl tak ztracený. Pozorně jsem naslouchal, ale v nesmírné dálce jsem slyšel jen tlumené vlčí vytí.

Stromy zezadu prosvětlovala vesnická hranice. Omráčeně jsem se otočil a doklopýtal k palisádě, na mýtinu, do udírny za Saturejkou. Ti zabijáčtí zbabělci věděli, že by je porazila, jen s nožem a v zoufalství sebeobrany, kdyby jí stanuli tváří v tvář. Zabili ji, když si klekla, aby mi nakrájela maso na talíř.

Když má drahá manželka padla na zem, převrhla pytel s dřívím na podpal a zasypaly ji kousky kůry. Odhrnul jsem je a přetočil ji. Byla úděsně studená. Ze svého kostkovaného přehozu jsem jí udělal polštář a jemně jí zavřel skelné, oříškově hnědé oči. Pak jsem svou drahou Saturejku políbil.

Marnost tohoto polibku mě zbavila zdravého rozumu. Zničehonic jsem vyskočil a vyběhl z udírny, ale vesnice byla prázdná. Všichni utekli do svých domovů a pevně zaklínili desky, které jim sloužily jako dveře. „Zabili Saturejku!“ křičel jsem. „Pomozte mi najít vrahy!“

Ze srubů se ozývaly slabé zvuky, které mi sdělovaly, že mají plné ruce jiných úkolů. Naznačovali mi, že bych měl přestat dělat povyk, přestat hulákat a odejít. Rozhlížel jsem se po mýtině: z hranice zbyl rudý doutnající šramot; na stole ležela halda kančích žeber; na podupané trávě zůstal převrácený pohár. Nic nenaznačovalo, že se tu před několika minutami odehrávala živá oslava.

Přebíhal jsem od jednoho srubu ke druhému, bušil na lhostejné dveře. „Pomoc! Pomozte mi, proboha!“ Ale neuměl jsem dobře jejich jazyk; ani oni můj. Zabušil jsem na fojtovy dveře. „Ty mě znáš, Asarte! Musíme ty vrahy chytit!“ Zevnitř se neozývala žádná odpověď. Přitiskl jsem si ruku na sluneční brož na rameni. „Ve jménu Hradu, já jsem její manžel! Řekněte mi, kdo byli ti vrazi! Přivedu sem svoje vojsko! Běžte všichni k čertu – pomozte mi, nebo srovnám tuhle vesnici se zemí!“

Co tady dělám? Tady, v naprosté pustině? Do téhle špinavé, stromy zarostlé provincie jsem neměl nikdy vstoupit. Tihle lidé nemají ani tušení, jakou vládnu mocí. Můj palác, kde měla žít jedna z jejich dcer, pro ně byla jenom báje. Oni si svých vražedných tradic cenili víc než vzdáleného Hradu. Tady jsem byl cizinec, a jak mi mohli rozumět? S nimi bych si neporozuměl, ani kdybych mezi nimi strávil celou věčnost! Pomátl jsem se a celý zesláblý jsem se schoulil vedle ohně.

Za rozbřesku vycházeli ze srubů a věnovali se svým každodenním povinnostem, jako by se nic nestalo. Já ležel na břiše na mokré trávě a roztržitě jsem přihlížel. O Saturejce neřekli jediné slovo. Tyto události vypudili z mysli a dál čerpali ze stromů mízu a soustružili dřevo. Jak mohli – když se zhroutil celý svět?

Roky, kdy žili s vědomím krevní msty, v nich vypěstovaly

shovívavost podobnou nějaké kolektivní duševní nemoci. Byli zamlklí a ustrašení, ale jednali, jako by nahodilá, sprostá vražda byla spravedlivá a oprávněná. Koneckonců byla z rodu Saturejek. Její otec zabil Žíra a byl zabit Žírovým vnukem. A tak to pokračovalo. A tak to pokračuje i dnes.

Ve vesnici se ve skutečnosti rozbřesklo, až když se slunce vyhouplo nad stromy a seslalo do malého prostoru obehnaného lesem své šikmé paprsky. Začala mizet rosa, ačkoli, šedá a třpytivá, ještě setrvávala v pavučinách, ve stínu palisády a v hromadách dřeva u každé chatrče.

Dva muži s vyhrnutými rukávy vešli do udírny a vynesli Saturejku na nosítkách. Byla nahá – svlékli ji. Zůstal jsem otřesený, jako bych dostal ránu. Podlomily se mi nohy, ale doklopýtal jsem k ní a pokusil jsem se zakrýt jí tělo přehozem. Muži napřáhli ruce a zabránili mi v tom. Byla z ní bledá socha, ležela na svých dlouhých vlasech jako na kožešině, byly stejně ryšavé jako chloupky na jejích nohou a pohlaví. Naposledy jsem ji viděl nahou, když – jsem jí líbal stehna a prsa – jejich neúcta na mě byla příliš. „Odvezu ji zpátky do Ptakky! Uložím ji do své hrobky!“

Moje prosby uťal pronikavý vřískot houslí a píšťaly. Rozletěly se dveře nejbližšího srubu a vyhrnul se z nich herecký soubor. Kejklíři začali křepčit!! Začali tančit ten starý nepravdivý příběh o tom, jak morenzský král uloupí ptackému králi manželku a Ptakka postaví vojsko, aby ji přivedlo nazpět. Tanečníci zběsile vířili kolem Saturejčiných nosítek a při předvádění bitvy jí dusali po bocích. Lidský král jakoby bodl ptackého krále a ten se skácel na zem. Všichni tanečníci skočili na padlého herce a šátrali mu pod oblečením. Vytáhli skutečné lidské kosti, vyschlé a natřené na černo, a začali s nimi tančit a poklepávat jimi.

Co to mělo znamenat? Neměl jsem ponětí, ale zhanobení Saturejky překročilo všechny meze. Tasil jsem meč a už jsem se mezi ně chystal vrhnout a do posledního muže je pozabíjet, když ze svého domu vyšel fojt.

Měl na hlavě masku. Byl to lidský obličej z těžké bílé sádry, jako by si vlastní tvář zamazal hustým těstem, s výjimkou slepých očních důlků, do nichž si vložil mušle kauri. Jejich zvrásněné, zubaté drážky vytvářely slepé černé linky. V ústech masky byly zasazeny opravdové lidské zuby. Ne, nebyly zasazeny: maska byla přední částí skutečné lebky, odpilované a zakryté sádrou. Zbytek svršků už měl normální a blížil se ke mně sebejistým krokem, jako by viděl prostřednictvím nějakého skrytého aparátu v masce.

S fojtem Asartem, vůdcem vesnice, jenž se zodpovídal lordu guvernérovi Aver Sokolíkovi, mě Saturejka seznámila. Dvakrát ročně

se hlásí u Aver Sokolíkova správce. Proč se účastnil tohoto odporného tance? Věděl o tom Hacilit? Věděl o tom Hrad? Ovšemže to museli vědět, vypáčil jsem si z mozku poznání. Já jsem jediný, kdo neví, jak to v Kátech chodí, protože se o ničem takovém nepíše v knihách v ptackých knihovnách.

Zbytek obyvatel vesnice zanechal práce nebo potichu vyklouzl ze srubů, jakoby na nějaký předem dohodnutý signál. Ženy v krátkých spodničkách a zástěrách z nevyčiněné kůže, muži v kostkovaných přehozech a krátkých kalhotách vytvořili za nosítky tichou řadu.

Rozhlížel jsem se po srubech a už jsem viděl jasněji, čím byly ozdobeny. Hlavy nade dveřmi byly opravdové lebky! Byly zatřené sádrou, s mušlemi v očních důlcích a až na povrch klád olepené pojivem. Mezi pečlivě vytvarovanými rty jim byly vidět křivé žluté zuby.

Podíval jsem se na fojtův dům. Sochy, které jsem považoval za ženy, byly kompletní kostry oplácané sádrou – jakoby novou vrstvou masa. Sádra se na několika místech oddrolila; pod ní jsem zahlédl křehké, zvětralé kosti. Obliny a jednotlivé rysy byly domodelovány, avšak v místě, kde se nad starým hrudním košem nějaké ženy dmuly prsy, vyčnívaly ze sádry místo bradavek zahnuté a otevřené supí zobáky.

Fojt už vyšel z brány a zbytek vesničanů ho následoval. Já klopýtal v jejich stopách, v povzdálí za koncem procesí. Musel jsem se podívat, kam Saturejku odnášejí. Fojt, vesničané a herci, kteří stále nesli dudy, píšťaly i kosti, v naprostém tichu procházeli mezi stromy po sotva viditelné pěšině.

Ubírali jsme se do kopce, ale víc jsem nepoznal. Celý les mi připadal jednotvárný a sotva jsem ho viděl. Pálily mě oči, po tvářích se mi řinuly slzy a já se přes ně snažil vidět jako přes deštěm zalité nerovné sklo. Saturejka byla bílá šmouha v procesí vinoucím se mezi sevřenými šiky tmavozelených borovic po obou stranách pěšiny. Škrábalo mě trní, zadržovalo mě a vytrhávalo mi smyčky nitek z toho zatraceného kostkovaného přehozu.

Nakonec jsme došli na mýtinu a za hradbou stromů jsem zahlédl obrovský pahorek, stejně jako okolní terén porostlý travou. Musel být navršený uměle, protože měl dokonale kruhový tvar, asi deset metrů v průměru, a obklopovaly ho ploché černé kameny, vztyčené po jeho obvodu. Tři mohutné neopracované balvany v popředí tvořily jakýsi portál – jeden spočíval na dvou sloupech – a od nich vedl do tmavých hlubin tunel lemovaný kamennými deskami. Pohled do chodby mi znemožňoval kámen, stojící metr před vchodem. Předpokládal jsem, že jde o nějaké jejich primitivní mauzoleum, něco na způsob mé velké

rodové hrobky, do něhož hodlali uložit mou drahou Saturejku, nicméně procesí se nezastavilo.

Vesničané cestou vrhali na pahorek rychlé pohledy a ve tvářích se jim zračily výrazy, jako by je nějak uklidňoval – a na okamžik se k němu stočila i fojtova kostěná maska.

Les už stačil ožít skřehotáním ptáků a šustěním v mlází. Popadl jsem za ruku posledního muže v procesí, který nesl na ramenou svého asi rok starého synka.

„Co se to tu děje? Řekněte mi to, člověče!“

Vytrhl se mi se zlostným posměškem.

Ze stromů nad námi vystřelilo obrovské mračno ptáků a za divokého plácání křídel se hnalo k nebi. Rozdělili se; luňáci a káňata začali kroužit, ale velcí lesklí krkavci se o kus dál opět snesli do korun.

Spolu s nimi se zvedl strašlivý hnilobný zápach a udeřil do mě takovou silou, že jsem se začal dávit. Byl to mastný puch rozkládajícího se lidského masa, s nímž jsem se často setkával na bojišti. Na vesničanech nebylo patrné žádné znepokojení. Vytáhl jsem si z kapsy kalhot kapesník a přitiskl ho k nosu.

Přišli jsme k vysoké dřevěné palisádě, avšak ticho a puch mi sdělovaly, že se za ní neukrývá další vesnice. Uprostřed brány byla přilepená ženská kostra. Oční důlky jí matně zářily mušlemi kauri a mezi otevřenými rty cenila všechny zuby. Prsy měla místo bradavek opět dotvořené zobáky.

Kátové vstoupili do ohrazeného prostoru, kde v krátké trávě nerostly žádné stromy a v jehož středu stála dva metry vysoká dřevěná konstrukce: plošina uložená na šesti kmenech, zbavených kůry. Horní plocha lešení nebyla jednolitá, tvořila ji mřížovina nahrubo otesaných dřev. Z nich visely různé cáry. Napřed mě napadlo, že jsou to kusy látky, ale ve větru se nehýbaly. Z roštu se k zemi táhl jakýsi široký pás, na konci roztřepený – byla to lidská paže a dlaň s prsty.

Nosítka položili vedle pódia, shlukli se kolem nich a zůstali stát bok po boku v neuspořádaném kruhu. Já jsem se zdržel ve stínu brány a pozoroval je.

Fojt stál vedle Saturejčiny hlavy. Vypadala tak klidná, jako by spala, kdyby nebylo její do očí bijící nahoty. Fojt vyšplhal po žebříku z kůlů na plošinu a objevil se vysoko nad námi na pozadí oblohy. Přešel k vzhlížejícím vesničanům, ale přitom také náhodou kopl do ruky. Tvořila ji z větší části jen kost; otočila se a spadla a vzduch prostoupil odporný zápach shnilého masa. Zvedl se mi žaludek, předklonil jsem se a začal zvracet. Co to dělají s mojí manželkou? Padl jsem na kolena

a nepřestával jsem se dávit – dokud jsem nezůstal úplně prázdný.

Nevyzvedli celá nosítka. Na konstrukci nebyly žádné provazy ani kladka, které by je alespoň s náznakem důstojnosti vytáhly nahoru. Dva nosiči jen uchopili Saturejčino tělo, jeden ji chytil za kotníky, druhý za paže. Pomohl si i tím, že ji přidržel za vlasy. Už strnula a oba muži ji museli při zvedání natáčet. Mezi nohama jsem letmo zahlédl růžovou čárku jejího pohlaví. Fojt s maskou na tváři se sehnul a uchopil ji kolem žeber, škubl s ní na plošinu a položil ji.

Potom slezl dolů, vešel pod lešení a pokynul vesničanům, aby se k němu připojili. Shlukli se k sobě, sklonili se a začali z trávy vybírat kosti a zuby. Ženy si vyhrnuly sukně a sbíraly ostatky do nich, muži je drželi v hrstech. Metodicky chodili sem a tam v řadách, jako při sklizni, a každý, kdo našel dvě ještě spojené kosti, jimi zakroutil, škubl a oddělil je.

Všechny kosti uložili na nosítka a v tichém průvodu, jako cestou sem, nosítka zase odnášeli kolem mě, zatímco já klečel a vykašlával žaludeční šťávy. Odtahoval jsem se od nich, ale musel jsem je následovat, nebo by mě ve své kamenné zaslepenosti uzavřeli ve společnosti mrtvých. K hostině už se ze stromů těžce snášelo s chraplavým křikem několik prvních krkavců.

V určité vzdálenosti za procesím jsem se dovlekl ke vchodu do pohřební mohyly. Zastavili se u portálu a rozestoupili se do půlkruhu. Fojt a nosiči vklouzli za kamennou zástěnu a do tunelu. Určitě měli v úmyslu tam kosti uložit.

Už jsem viděl dost. Odplivl jsem si a odvrátil se; byl jsem nepříčetný. Utíkal jsem zpátky do vsi, kde jsem vzal luk, toulec plný šípů a lopatu. Kdyby mě chtěl někdo z místních zastavit, rozpůlil bych mu s ní hlavu.

Oni vzali Saturejku, moji Saturejku, aby ji nechali shnít, nakrmili s ní všelijakou havěť a potom smísili její kosti s kostmi všech ostatních? Chtěli zahladit její totožnost, až nebude nikdo schopen rozpoznat její ostatky? Byli by rádi, že mohou zapomenout na její jedinečný, úchvatný život? Co to mělo znamenat? Co je to za lidi, že takhle ničí čest svých předků? Jejich neúcta mi drásala srdce, které ve mně už puklo a krvácelo. Saturejka je pořád člověk, je to pořád moje láska. Co je pro místní? Prázdná nádoba? Už ne žena, ale jen věc, součást jejich minulosti, již přidají ke zbytku a odklidí, aby mohl život nerušeně pokračovat? Můj život pokračovat nemohl. Můj život se zastavil. Přemýšlel jsem o tom, co děláme my Ptakkové, se svými skleněnými vozy, taženými koňmi ozdobenými ebenově černým peřím. Přemýšlel jsem o bdění u své vystavené mrtvé matky, s taseným mečem před sebou a roztaženými křídly. Jak jsme tu starou bábu předváděli, jako by pořád ještě cítila, v saténu na katafalku posetém šeříkem, levandulí a routou.

Nemohl jsem tam nechat Saturejku shnít. Zuřil jsem na sebe, čelist jsem měl tak silně zaťatou, že mi duněla celá hlava, prsty jsem si mnul špinavý obvaz kolem dlaně. Já jsem se *netrefil*. Netrefil jsem *cíl*. Pokazil jsem výstřel. Pořád dokola jsem se k tomu v duchu vracel, nebyl jsem schopen pochopit, jak je to možné. Když mi obvazem začala prosakovat krev, přivítal jsem ji jako trest a skutečnost.

Ona tam na té *plošině* přece neposkytne potravu krkavcům. Prokopal jsem se za palisádu a vylezl na žebřík. Po celém dřevěném roštu byla na zádech rozložena mrtvá těla: staří nazí muži a ženy, několik nemluvňat a vyschlá louže nedonošeného plodu. Byly mezi nimi i zmrzačené pozůstatky válečníků, které se kátskému vojsku podařilo poslat domů z bitev proti Hmyzu. Nacházeli se v nejrůznějších stadiích rozkladu a většině už mříží propadaly drobné prstní kůstky. Několik lebek se zvrátilo, odlomilo se od těl a prázdnými očními důlky civělo do nebe. Jedna mrtvola byla nafouknutá, ale většina byla oklovaná tak, že z nich zbyly jen kostry potažené tmavočervenými cáry šlach a svalstva. Na prohlubních obratlů jim rostly zelené řasy. Krkavci se už stačili pustit do Saturejčiných oříškových očí. Honem jsem ji zvedl, přitiskl si ji k tělu a snesl ji po žebříku na zem.

V náručí jsem ji odnesl na mýtinu se svatebním kamenem. *Saturejko, bude muset vystačit jako jediný pomník, který ti tady můžu poskytnout. Ale pomník budeš mít, moje drahá lovkyně. Ty už mezi tyhle lidi nepatříš.* Pozvedl jsem lopatu a vší silou ji zabodl do země. *Ty nejsi jedna z nich.* Obracel jsem propletené kořeny a prsť.

Vykopal jsem Saturejce hrob na místě, kde jsme se poprvé milovali. Kámen s pohárem a kruhy se stal jejím náhrobkem a já vesničany při jejich odporném obřadu ošálil. Něžně jsem ji zakryl a potom jsem ulehl vedle hrobu a objal hromádku přeryté země. Nevím, kolik dní jsem tam tak ležel.

Nevzpomínám si, jak jsem od ní odešel. Několik dní jsem musel kráčet lesem na východ k pobřeží. Musel jsem se živit zvěřinou, kterou jsem zastřelil, ale jestli jsem ještě dokázal střílet, to si už nevybavuji. Celou dobu jsem byl duchem nepřítomný. V Závrati, městě vystavěném na pozadí strmých stěn hluboké strže, mi někdo nabídl místo na lodi plující do Ptakky. Tryskem jsem se vrátil do svého domu a přikázal jsem, aby se brány zamkly a opatřily řetězy. Nepsal jsem žádné dopisy a netrávil čas na lukostřeleckém cvičišti. Nepřijímal jsem žádné návštěvy a ignoroval Poslovy neodbytné dotazy. Čekal jsem, až se mi zahojí ruka a rozcupované srdce.

Kapitola dvacátá

Určitou dobu po Bleskově odchodu setkání skončilo a Eszajové se rozešli. V průběhu následujících pěti dní jsem létal od jednoho ke druhému a dělal jim posla. Každý večer jsem zpracovával hromady korespondence a podával o nich hlášení Císaři; většinou šlo o pravopisně nezvládnuté přepisy z návěstidel.

Vrátil jsem se ke svému stolu v koutě síně. Pustil jsem se do psaní, ale soustřeďoval jsem se jen obtížně. Nepřestával jsem přemýšlet o Kyanině Výzvě a Bleskovu podivném chování. Civěl jsem na hromádky dopisů pod sklenicí od marmelády s červy, kterou jsem používal jako těžítko. Připadalo mi, že červi se příliš nepohybují. Naklonil jsem se a zadíval se na ně. Všichni byli ochablí a schlíplí, zakrývali dno sklenice. Vzal jsem ji do rukou a zatřásl jí a červi vysunuli růžové spletené chapadlo a poklepali na sklo.

Najednou se hromada zahemžila a vystrčila svislé vlákno. Jeden skleslý červ se na vlákno vyhoupl a stočil se na něm. Výsledek vypadal jako písmeno P. Spadl do chabě se svíjející změti. Potom se vysunula další dvě vlákna, vydula se do stran a nahoře se spojila: O. Další dvě vlákna, která se přehnula v horní třetině, šikmo se spustila ke dnu a spojila se: M. Potom se s vypětím sil narovnala a opět vytvořila spojené svislé oblouky: další O. Nakonec vytvořilo oblouk jen jedno silné vlákno: C.

Vzal jsem nůž na dopisy a udělal ve víčku několik dírek. Červi ožili, dychtivě se natahovali a upínali drobná ústa ke spodní straně víčka. Marně do víčka tlačili a přitom se kolébali jako oživlé vlasy.

Dopadli na dno a začali ve sklenici vířit, pohybovali se jako voda odtékající z umyvadla. Proměnili se v červí vír, klouzali po vnitřní stěně sklenice v podobě trychtýřovité prohlubně. Napadlo mě, že se pokoušejí sklo rozbít, takže jsem nádobou zatřepal a oni opět popadali na dno. Tak rychle začali vyrážet vzteklé úponky, že jsem sotva

rozeznal jedno písmeno dřív, než ho nahradilo jiné. P, U, S, T. Pust. N, A, S, V. Cože? E a N. Nas ven. Pusť nás ven. T-Y-H-A-J-Z-L-E.

„To není zapotřebí," řekl jsem a sklenici opět položil na své dopisy. Vermiformie začala písmena zběsile opakovat. Když se rozparádila, vystřelovala celá krátká slova, jejichž písmena vždy tvořili jeden nebo dva červi.

P-U-S-T-N-A-S-V-E-N.

P-U-S-T-N-A-S-V-E-N.

Podepsal jsem jeden list, foukl jsem na inkoust a papír složil. Nakapal jsem na něj trošku pečetního vosku a do něj vtlačil granátovou pečeť se slunečním emblémem, kterou nosím jako přívěsek.

P-U-S-T-N-A-S-V-E-N.

PUSŤ! NÁS! VEN!

PROSÍM

„To už je lepší," řekl jsem a už se chystal uvolnit příchytky na víčku, když tu mě něco napadlo. „Jestli vás pustím, slíbíte mi, že mi neublížíte?"

Červi znehybněli.

„Dobrá," řekl jsem. „Tak tam zůstanete."

Zadíval jsem se na druhou stranu síně a všiml si, že se ke mně blíží Kapka s obálkou v ruce. Nechtěl jsem, aby viděla, že jsem jí ukradl vzorek Vermiformie, takže jsem sklenici ihned popadl a vsunul ji do velké kapsy kabátu, který jsem měl schovaný pod stolem.

Kapka mi nahlédla přes rameno. „Přepisuješ kody," poznamenala.

„Jsou psané těsnopisem. Co pro tebe můžu udělat?"

Čistou hladkou rukou mi podala dopis. „Mohl bys to doručit Kyan?"

„Myslíš to vážně? Je skoro půlnoc."

„Jante, uvažuj, čim asi tak musi v te stražni věži prochazet. Vi, že ze sebe udělala blazna."

„Já s ní teda nesoucítím."

Kapka chápavě přikývla. „Ja taky ne, ale mam ji rada. Je to šikovna holka. Když se Kruh třikrat přetrhl, byly jsme v kočaru mezi Jatečnim mostem a Eske. Kyan mě utěšovala. Za to jsem ji vděčna. Celou noc jsme si povidaly. Mužeš ji to odnest? Ja mam tady plne ruce prace s nemocnici."

Vstal jsem a zvedl kabát. „Ovšem."

Světlo úplňku proměňovalo okolní vřesoviště v šedou a jednotvárnou plochu. Měsíc se jako máslová koule kutálel po horním okraji talíře hutného, temného mračna a zezadu jej osvětloval krémovou září. Na západním obzoru visela nad předhořím stříbřitá

noční oblaka; slábnoucí přísvit, odplývající z jejich tenkých cárů, mi poskytoval dost světla, abych viděl, jak v údolí po čichu loví Hmyz.

Kolem špice strážní věže se v kruzích třepotali malí netopýři. Když mě míjeli, slyšel jsem, jak piští.

K okenním římsám nejvyšší místnosti v každé strážní věži jsem nechal přibít fošny. Snesl jsem se k fošně téhle věže a doskočil na konec. Fošna se ohnula jako skokanské prkno. Došoural jsem se k okenicím arkýřových oken v dřevěné konstrukci. Okenice, velké jako křídla brány, byly zavřené. Položil jsem obě ruce na popraskané a vybledlé dřevo, sklonil se a přiložil oko ke škvíře.

Kyan produpala kolem mezery, osvětlená lucernou zavěšenou mimo mé zorné pole. Zmizela a potom se s dupotem přihnala zpátky. Něco si bručela a okusovala pero.

Zaklepal jsem na okenici a Kyan vzhlédla. Přiběhla k oknu a prudce ho otevřela. Okenice se rozletěly a udeřily mě do tváře. Zavířila přede mnou obloha; mohutně jsem zamával křídly a zakroužil rukama. Spadl jsem z fošny, chytil se jí oběma rukama a chvíli na ní zůstal viset, než jsem vykopl, napjal ruce a zase se vytáhl nahoru.

„Dávej bacha!“ sykl jsem. „Málem jsi mi rozbila nos!“

„Výborně!“ volala a přitáhla okenice k sobě. Já jsem je otevřel dokořán a vkročil do věže.

Místnost pod střechou byla rozlehlá, měla deset metrů na deset. S výjimkou prázdných přihrádek na šipky na stěnách zde byla jediným vybavením postel a stolek u krbu. Prostora byla osvětlená chabě; v kamenném ohništi nebylo zatopeno, ale děrami v podlaze, jimiž se nahoru podávaly svazky šípů, se dovnitř linul přísvit lamp. Z Kyaniny lampy se rozlévala barevná kaluž na stůl vedle stříbrného talíře a vidličky a šachovnice, na níž podle všeho hra ustrnula uprostřed partie.

Z postele se ke mně s štěkotem přihnal Bleskův pes, pak mě ale poznal a posadil se mi k nohám. Přitáhl jsem si křídla k tělu, letky přes sebe sklouzly jako vějíře. „Mám jenom hodinku,“ řekl jsem. „Vůbec bych tady neměl být.“

„Abys věděl, už se ti několik hodin snažím psát,“ opáčila Kyan. „Kdes byl? Co se děje? Nikdo mě nenavštívil. Pět dní jsem kromě stráží s nikým nemluvila!“ Odešla si sednout na svou prostou postel, opřela se o srolovanou deku u stěny a zlověstně se na mě zadívala. „Pustíš mě ven?“

„Promiň, Kyan, ale nesmím. To nejmenší, co může Hrad udělat, je zachránit ti život.“

„Kdybys chtěl, mohl bys tátovy rozkazy zrušit a stráže by mě pustily. Proč se ho tak bojíš?“

„Nebojím se ho.“

Svraštila čelo. „Co se dělo od té doby, co mě stráže odvlekly? Co

říkal táta?… Ne, neříkej mi to. Já ho nenávidím. Je to starý hnusák. Nemůžu uvěřit, že mi provedl tohle!“

Pomalu jsem se přesouval na druhý konec místnosti, přehodil si cepín za záda a nakonec se posadil na obrubu topeniště. Bolelo mě celé tělo a bylo mi špatně. Neustálý spodní proud paniky a nedostatek spánku, s nimiž jsme všichni museli žít, si na mně vybíraly svou daň. „Přinesl jsem ti dopis od Kapky,“ řekl jsem.

„Jeden dopis za pět dní!“

„Ty vůbec nevíš, jak jsme vystresovaní –“ Ukázal jsem k oknu a k městu. „Všichni mají nahnáno a San nás štve jako koně. Teď doručuju depeše kvůli rozmístění praporů při útoku, ke kterému má dojít za pár dní. Celou hodinu jsem teď odháněl novináře a kontroloval jezdce lorda guvernéra Stropníka Brandošského, kteří se plouží do války na podřadných koních. Za hodinu musím vyzvednout dopisy pro tvého otce –“

„Ts!“

„Osobně doručit ty důležité a vyzvednout odpovědi. Myslím, že mu nahlásím, že jsi pořád vzteky bez sebe.“

„Jsem v klidu,“ řekla, i když na to nevypadala.

„Máš pro něho nějaký vzkaz?“

Vzdorovitě se na mě zadívala. „Jestli bude mít ten parchant dobrou náladu, řekni mu, že umírám zádumčivostí. Jestli se bude cítit pod psa, řekni mu, že si zpívám jako skřivánek.“

„Neodhadnu, jakou má náladu. Všechno v sobě dusí a připadá mi odtažitý, jako by si zakazoval o tom přemýšlet.“

Vytáhl jsem z kapsy kabátu hromádku dopisů a probíral se jimi, dokud jsem nenašel Kapčinu obálku. Kyan ji popadla a nehty odškrábla pečeť.

„Je Kapka jediná, kdo na mě myslí?“ zeptala se.

„Neblázni. Ne. Copak ti Blesk nedal svého psa, aby ti dělal společnost? Posílá ti to nejlepší jídlo, jinak bys jedla sušenky a solené hovězí jako ostatní Zaskajové.“

„Tak on na mě nezapomněl?“

„Ne. A taky neví, kde mu hlava stojí.“ Povzdechl jsem si a uvažoval, jak jí mám sdělit, co se děje. „Tohle bude největší zteč všech dob. Až se začnou šikovat, uvidíš, co mám na mysli.“

Kyan si lehla na postel. „Snažila jsem se ti napsat, ale nedokázala jsem se soustředit. Udělala jsem ze sebe dokonalou krávu.“

„To je pravda. Byl bych radši, kdyby –“

„Jenže mně je jedno, co bys radši. Tebe jsem k ničemu nevyzvala.“ Položila si ruku přes oči a řekla: „Do prdele. Pustíš mě na svobodu, Jante, prosím?“

„Podívej, Blesk tě sem nevsadil jen tak pro nic za nic. Kdybych tě pustil a někdo tě zabil, zastřelil by mě. Kdyby tvým přičiněním přišel

o život někdo jiný, padla by vina na mě. A to se mi dvakrát nezamlouvá.“

„Vždyť tu jsem jako ve vězení!“

Upřeně jsem se na ni zadíval. Její vzpurný tón mě začínal dožírat. „Tohle nemá s vězením nic společného, věř mi.“

„No ne, Jant se *vzteká.“*

„Přestaň s tím! Skončilas tady právě proto, že ses chovala jako desetiletá holka.“

„Prosím tě, pusť mě ven. Odměním se ti. Dám ti –“

„To se prostě nestane, takže se mě nepokoušej svádět.“

Bleskův lovecký pes vyskočil na postel a Kyan si položila jeho hlavu do klína. „Hodný Lymer.“

Věděl jsem, že se nikdy vážně nezamýšlela nad možností stát se součástí Kruhu. Každý v hloubi duše chová touhu stát se nesmrtelným a přemýšlí, jaké by to asi bylo. Ale Kyan se, na rozdíl od většiny lidí, touto představou nikdy vážně nezabývala. Vsadím se, že teď si v duchu pořád opakovala, co provedla, a představovala si, jak se jí Eszajové posmívají.

V optimistické náladě jsem si klekl a začal rozdělávat oheň. Odmítal jsem se nechat zdrtit nepříjemnou situací. Kyan mě sledovala s téměř zvířecím odporem.

„Já každou takovou náhlou a neuváženou Výzvu dobře poznám,“ řekl jsem. „Každý Eszaj taky pozná plané hrozby. Často nás Vyzývají lidé, kteří vědí, že nás nejsou schopni porazit, ale stojí jen o určitou pozornost. Podle hradních pravidel musíme brát každou takovou Výzvu vážně a posuzovat ji nezaujatě, protože nikdy přesně nepoznáš, kdy proti tobě stojí někdo se skutečným nadáním…“

„Já svou Výzvu *nestáhnu,* pokud narážíš zrovna na tohle.“

Nabral jsem pár hrstí suché vřesovištní trávy, větviček kručinky a snítek mateřídoušky, které sloužily jako pokrývka podlahy. Použil jsem je na podpal a posledními sirkami jsem je zkušeně zažehl. Otočil jsem nad plameny držák s konvicí a začal jsem připravovat kávu.

„Nedávno se Výzvy dočkala i Kapka,“ pokračoval jsem. „Od nějaké léčitelky, jakési ptacké šlechtičny. Vysoká ptačtina je jazyk pro vědu nepoužitelný a na ostnovodské univerzitě se učí hlavně uměnověda. Ale za Hacilitem moc nezaostávají. Tahle žena věřila ve vlastnosti drahých kovů, díky nimž prý umějí léčit nemoci. Vyráběla zlatá zrcadla a odrážela pacientům světlo do očí. Nebrala to vůbec na lehkou váhu… s nemocnými to uměla tak, že se řada z nich uzdravila jen na základě vlastního očekávání. Kapka stanovila, že se Výzva odehraje na frontě, a zjistila, že žádná blyštivá zrcadla nedokážou zraněnému vrátit střeva do břicha.“ Pokrčil jsem rameny. „V Kruhu si

jen tři lidé drží své posty po celou dobu jeho existence: Kapka, Tornádo a tvůj otec. Každý, kdo ho Vyzve, ze sebe dělá pitomce. Nejsi jediná.“

„Byla to jeho chyba,“ namítla. „Dohnal mě k tomu. Před Císařem a všemi ostatními.“

„Kyan, já bych mohl svou volnou hodinu využít líp než řečmi s rozmrzelou blbou holkou.“

„Prosím tě, řekni strážným, aby mě pustili.“

„Ne. Po tom, co jsem tě viděl, jak sis před všemi udělala ostudu a ponížila Bleska, i když jsem tě žádal, abys seděla na zadku, mě překvapuje, že tu vůbec jsem.“

„Já toho nelituju.“

„Už víc než čtrnáct set let je to ten nejlepší lučištník!“ Snažil jsem se, aby pochopila, jak dlouhá doba to je. „Když patřil mezi smrtelníky, ještě neexistoval Awndyn. Ani Sokol. V té době nebyly hlavní cesty, neexistovaly ani kočáry. Mívali balisty a teď máme katapulty, díky úsilí San ví kolika Dělmistrů. Blesk zdokonalil luky, jeho zásluhou jsme přešli od původního úděsného typu, který lidé znali před Kruhem, k těm áčkovým žihadlům, která používáme teď. On tohle všechno prožil a celou dobu se držel na špici! Dnes je jednička stejně, jako jí byl kdysi. Je vážně neskutečně hloupé ho Vyzývat a chtít s ním změřit síly.“

„Myslím, že máš pravdu.“

„Viděl všechny čtyři kouty světa… Pět, počítáme-li i Tris.“

„Ale v minulosti. On žije v minulosti. A Vlaštovka žije v budoucnosti – ale já žiju v přítomnosti.“ Vstala a schoulila se před ohněm; mnula si ruce, aby se zahřála. „Vůbec se ke mně nechová jako otec. Víc než ke mně se jako otec chová k tobě.“

„To bych neřekl. Já –“

„Přesně to je. Tvůj náhradní otec. Je mi zle, když vidím, jak jsi zaslepený vůči jeho nedostatkům.“

„Kecy.“

„Jo, a proč ho teda tolik hájíš?“

„Já otce nepotřebuju. V Hacilitu jsem dlouhá léta přežíval jen vlastním přičiněním. A bylo to horší, než cos zažila ty.“ A mávl jsem rukou, až mi zachřestily náramky na zápěstí, „ – třeba tyhle strážní věže. Na té nejvzdálenější jsem vyhrál bitvu, v Letnodnu, v roce devatenáct set devadesát tři. Já a Buřňák Mlha jsme se vypořádali s Hmyzem dřív, než Blesk vůbec vyjel z Ptakky. Byli jsme jediní Eszajové, kteří to tam měli na povel; mozek a sval.“

„Který z vás byl ten mozek?“

„Já, krucinál!“ Zalil jsem horkou vodou kávu ve dvou šálcích. „Mlhu Hmyz kousl do ramene a já se o něho musel starat skoro stejně jako o Zaskaje.“

„Ráda bych se k něčemu takovému přichomýtla.“

Zasmál bych se, kdyby jí v hlase zaznívala aspoň stopa humoru. „Ty si neděláš srandu, že ne?“

„Ne, nedělám… Já chci pryč.“

„Zůstaň tady, Kyan. Všude pobíhá Hmyz. Tyhle věže ti poskytnou ochranu, která odolá i roji. Na střeše jsou sudy na dešťovou vodu a ve sklepě dostatek zásob.“

„Dívala jsem se, jak lučištníci celé odpoledne cvičili,“ řekla. „Odsud mám všechno jako na dlani. Táta jezdil před řadami tam a zpátky, jako by na mě zapomněl. Mě a všechny peníze, které tu jsou ukryté, hlídají dvě obrovitánské vojačky. Mám smůlu, žádní muži: jen ’Čubkyně a Noblesa‘ z Prostředního Sedla.“

„Vážně?“

„Jo, jo. Nepředávají mi vzkazy. Ani mě neposlouchají.“

„Přemýšlím, odkud je Blesk má.“

„To nevím, ale zbožňují ho. Jsou tak zoufalé, že kdyby věděly, že je tady nahoře muž, nechaly by tě vysvléct, jestli u sebe něco nemáš… A to jezero smrdí,“ dodala. „Cítila jsem ho celý den, když sem foukal vítr.“

Odstrčila Lymera a přitáhla si na kolena šachovnici. „Chceš si zahrát?“

„Co? Ne, neumím to.“

„Ty ses za celou tu dobu nenaučil hrát šachy?“

„Ne. Uměla bys zahnat vlky, kdybys u sebe měla jenom prak?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“

„Naučím tě to,“ nabídla.

„Je to hloupá hra. Nenapadá mě jediný rozumný důvod, proč vznikla, a kromě toho už budu muset letět.“

„Chceš říct, že na to nemáš trpělivost?“

Vzal jsem kopiníka a nabídl jí ho, ale pak jsem ho rychle schoval do dlaně, aby hmátla do vzduchu. Zahihňala se. S cvaknutím jsem ho opět položil na šachovnici. „Šach! A proč si vůbec nepřečteš ten Kapčin dopis? Má tě ráda.“

„Jo. I já ji mám ráda… ale s tím jejím přízvukem jí moc nerozumím.“

„To víš, sedmé století.“

Kyan rozložila dopis. „Kapka musí být úžasná doktorka, když si svoje místo drží stejně dlouho jako táta.“

„To je. Postupem času se zdá stále míň pravděpodobné, že by někdy neuspěla při Výzvě. Myslím, že chování smrtelníků jí hraje do karet.“

„Proč?“

„Ostatní doktoři si navzájem brání v růstu. Nikdy se nepodělí o

své objevy, protože ji všichni chtějí Vyzvat. Kapka ráda říká, že jednotlivá odvětví vědy by nebyla tak izolovaná, kdyby vědci nebyli takoví tajnůstkáři.“

„Řekla bych, že když žije na univerzitě, o všem novém se dozví jako první.“

„Ano. Bývá radostí bez sebe, když nováčci objeví něco přínosného. Podporuje je v tom. Jinak by šli jen v jejích stopách a napodobovali její pokusy.“

Kyan si několik minut četla dopis, zatímco já si pohrával s šachovými figurkami a upravoval si oční linku, a potom mi ho podala. „Nechceš si to přečíst, než jí odpovím?“ Vytáhla z postele polštář, posadila se na zem vedle nízkého stolku a sehnula nad ním dlouhá záda. Začala si pohrávat s hrotem pera.

Zatímco škrábala odpověď, pročítal jsem stránky s Kapčiným úhledným, sevřeným písmem.

Mírnobrodská nemocnice
17. května
půl druhé ráno
bude doručeno prostřednictvím Komety

Milá Kyan,

vím, že jsi uvězněná a že se musíš cítit hrozně. Hněv Tvého otce působil úděsně, ale doufám, že někdy v budoucnu uznáš, že Ti možná zachránil život a že život je vážně drahocennější, než za co ho v současné době považuješ. Blesk Tě miluje celým svým srdcem, ale Ty prostě odmítáš pochopit, jakému je vystaven tlaku. Nechce Tě ztratit a musí se soustředit na úspěšný přesun vojsk k přehradě. Myslela jsem, že by za žádných okolností něco takového neudělal – bez ohledu na to, jak moc bys ho k tomu tlačila –, ale San nás dosud nikdy nevystavil takovému vypětí.

V kočáru cestou z Hacilitu se mi líbilo, jak jsme si povídaly. Bylo velmi příjemné, když si dáma v letech, která nepotřebuje moc spát, mohla celou noc povídat s mladou dámou, která je příliš rozrušená, aby usnula. A potom, když se roztrhl Kruh a Ty jsi mě utěšovala… Prosím Tě, zopakuj si v duchu, co všechno jsem Ti řekla o životě Tvého otce, a pochop, že v Hacilitu jsi slyšela spoustu pomluv. Ty by neměly ovlivňovat názor, který si na něj tvoříš.

Jakmile si uvědomíš, jak málo důležitá jsi v nekonečnosti času, získáš větší moc, svobodu a budeš se moci v klidu vydat

po své cestě. Čekej, co bude dál, a uč se.

Nejspíš Ti připadá, že máš smůlu, ale dovol, abych Ti připomněla, že žiješ v časech takové rovnosti a svobody, že mi skoro připadá, že se lidé této doby chovají jako rozmazlené děti. Lidé jako já dlouhá desetiletí a staletí dřeli, aby sis mohla dopřát takovou svobodu. Myslím si, že máš pocit, že v životě prakticky nemáš možnost volby, ale v minulosti to bývalo ještě horší. Když jsem byla smrtelná, dívky nesměly studovat a jen málokdo uměl číst. Usměrňovala jsem Hacilitskou univerzitu, aby se rozvíjela k obrazu Hradu, takže je vedena těmi, kdo dosáhli postavení podle zásluh, a ne nějakými trdly. V dnešní době se žadatel o studium musí prokázat dvouletým působením ve vnějším světě, takže budoucí studenti jsou lidé, kteří vědí, jak celý den pracovat, a jsou svým zralým přístupem s to ocenit nesmírnou hodnotu a požitek ze studia. Tobě nikdy nic nechybělo, Kyan, takže ses až dosud nepotřebovala vzdělávat. Naléhavě Tě prosím, abys dobře využila svého času.

Sleduj z okna svého otce, jak stojí v čele bitvy. Byla bys schopná dělat to, co on, stejně dobře? Jako Vyzyvatelka si nejspíš myslíš, že bys to zvládla líp. Blesk a ostatní kolem Tebe nejsou jen nějaké tváře, nejsou tu jen proto, aby plnili Tvá přání, ale každý z těch lidí má dlouhou a spletitou životní historii, k níž se váží jeho reakce, stejně jako je tomu u Tebe. Cesta k nesmrtelnosti je tak jedinečně strmá a křivolaká, že každý, kdo po ní putuje, má co vyprávět. Tvůj otec není žádná výjimka.

Blesk a já jsme objevili výsady a strasti nesmrtelnosti přibližně ve stejné době, ačkoli pro každého z nás to znamenalo něco jiného. V roce šest set devatenáct, kdy byl poražen Císařův První Kruh, jsem drhla měděné kotle v prádelně Nádenického domu. Byli jsme si vědomi, že San přichází o Ptakku, ale prudké boje se odehrávaly kdesi daleko na severu. Nám nezbývalo než pokračovat v práci a čekat, dokud Hmyz nedorazí k hacilitským hradbám. Každý den přicházely nové zprávy, atmosféra byla stále zlověstnější a my žili ve stínu neustále se blížící hrozby. Nechápu, jak to Blesk může nazývat zlatým věkem.

Až do svého asi desátého roku jsem žila na ulici, beze střechy nad hlavou, ale přesto jsem se pořád zdržovala v okolí brány lékařské fakulty, jako by mě k ní něco

přitahovalo. Seděla jsem před ní na cestě a házela si kůstkami, když jsem viděla, jak vyhodili uklízečku. Ta popadla své tašky a vztekle oddupala. Vrátný za ní začal zavírat, ale já se protáhla branou a poprosila ho, jestli by mi nedovolil vytírat podlahy. Vrátný otočil oči v sloup, ale práci mi dal, a já se stala tou nejubožejší služkou v cechu lazebníků a lékařů. Cechy zanikly před koncem prvního tisíciletí, ale když jsem byla ještě smrtelná, měly veliký vliv.

Snila jsem o tom, že se stanu pomocnicí nějakého učence, ale tam byl dívkám zapovězen přístup a kromě toho by na univerzitě nezaměstnali sirotka, který neměl ponětí, kdo jsou jeho rodiče.

Když mi bylo třináct, urození studenti mi občas nabídli, že můžu bydlet v bytech, které si pronajímali ve městě nebo v Nádenickém domě, studentské koleji postavené z proutí a kamene. Stěhovala jsem se tam, ale pak mě zase vyhazovali a já musela znovu snášet útlak v zanedbané a nesnesitelné ubytovně pro služebnictvo, dokud jsem nesehnala další pokoj v Nádenickém domě. Chlapci mi nikdy neposkytovali podporu jen tak pro nic za nic; vždycky se na oplátku dožadovali sexuální přízně. Jeden mi dokonce navrhl, abych se stala prostitutkou, aby si přišel na nějaké peníze – ale já s nimi jenom chtěla mluvit o medicíně!

Mnohokrát došlo k tomu, že jsem se pokoušela vyspat na pohovce u nějakého chlapce, a ten se pozdě v noci objevil ve dveřích, odhrnul pokrývku a vklouzl za mnou, ruce mi položil na prsa a postavil se mu penis. Zvlášť jeden z nich v jasných narážkách rozhazoval po pokoji pornografické knížky a každé ráno požadoval… Víš, Kyan, věci, ke kterým došlo, byly tak příšerné, že je nebudu svěřovat papíru.

Když mi bylo třicet, Nádenický dům mě za stravu zaměstnával jako uklízečku a kuchařku. Někteří čtrnáctiletí žáci na mě začali pohlížet jako na mnohem přístupnější matku, než byla ta, která je poslala studovat logiku, rétoriku a gramatiku. Jeden hoch, na kterého nikdy nezapomenu, ke mně zahořel bláznivou láskou a volná odpoledne trávil tím, že mě učil číst. Tak ze mě koktal a červenal se, až mi našel lepší práci. Konečně jsem mohla po přednáškách vytírat podlahu v lékařské posluchárně. Křídové čmáranice, které tam zůstávaly na tabuli, mě přímo fascinovaly. Pokud jsem obcházela během přednášek, dovolovali mi, abych připravovala nástroje a pak je čistila. Nakonec jsem se dočkala příležitosti, abych se přednášek i účastnila! Pokládala jsem na pracovní stůl skalpely a pilky a potom

jsem se ukrývala ve skříňkách s nástroji a vykukovala mezi lištami. Kdyby přišli na to, že je špehuji, vyhodili by mě, ale já se naučila, které instrumenty je konkrétně třeba připravit před každou přednáškou, takže skříňky neměl nikdo důvod otevírat.

A zatímco jsem se tak choulila ve tmě a na tvář mi dopadaly pásky světla, dlouhá léta jsem sledovala pitvy, až jsem znala všechny postupy nazpaměť – a zvláštní bylo, že se nikdy neměnily. Vypadalo to, jako by profesoři už nemohli rozhojnit své vědomosti, protože si je všechny osvojili – a to podle mých úvah nemohla být pravda, neboť pacienti pořád umírali.

Mladí muži, usazení v lavicích stoupajících ke stropu, buď vyrývali do lavic svá jména, nebo hltali profesorovy duchaplné proslovy. Já však upírala oči na mrtvolu. Samozřejmě, že krev nemohla protékat přepážkou v srdci, v níž nejsou žádné otvory. Samozřejmě, že podvázání cév po amputaci snižuje úmrtí z šoku způsobeného ponořením pahýlu do žhavé smoly. Vyprávěl jim, že v mrtvé tkáni se červi rodí spontánně, třebaže mu kolem hlavy bzučely mouchy a přímo na stole kladly do těla oběšeného zločince vajíčka.

Přišel s mýtem, že ptacká srdce jsou větší než srdce lidská, protože Ptakkové jsou více uzpůsobeni k lásce, aniž bral v potaz skutečnost, že jejich křídla mohou vyžadovat větší přísun krve. Říkal studentům, že rhydanské děti rostou rychle, protože jsou to divoši, na stejné úrovni jako zvířata. Nikdy ho nenapadlo se zeptat, jak jinak by dokázaly přežít horské zimy. Mně bylo jasné, že u Rhydanů trvá těhotenství jen krátkou dobu a rodí se jim malé děti, protože matky mají útlé boky, aby vychovaly zdatné běžce, což je vlastnost, kterou Rhydani musejí zdědit, pokud se jejich ženy rozhodly, že je chytí jen ti nejrychlejší muži.

Bylo nemyslitelné, aby žena vkročila do knihovny lazebníků a lékařů. Při zpětném pohledu jsem vděčná osudu, že jsem si nezaplácala hlavu moudrostí přejatou z knih. Neměla jsem žádný rámec, do něhož bych mohla vměstnat svá zjištění. Ale zájem o lékařskou vědu mě přímo stravoval; *musela* jsem zjišťovat další věci. To byl můj *účel*. Kyan, někdy v životě budeš muset připustit, že se pleteš, a změnit způsob svého uvažování. Važ si toho procesu. Proč si myslíš, že jsem vydržela tak dlouho? Celá lékařská nauka, jak ji známe v této době, je důsledkem mé víry, stejné dnes jako v minulosti, že vědomosti lze přejímat z přírody jen na základě

důsledného pozorování a praxe, a ne prostřednictvím vážených rukopisů nebo bombastických řečí.

Moje drahá, vzpomínám na své strázně a ztrácím nit svého příběhu, takže dovol, abych jednoduše řekla, že jsem uvažovala, proč jejich vědění není v souladu s mými poznatky. Ptala jsem se, jestli toho to panstvo opravdu ví víc než já. Stačí, když dodám, že latríny se v Nádenickém domě nacházely nad žumpou tak závratné hloubky, že se vyvážela jen jednou za dvě stě let. A oni se divili, odkud se berou epidemie.

Zkus si mě představit u paty úzkého točitého schodiště k ložnicím, jak stírám dlaždice. Byl večer, takže z maličkých lomených oken vysoko na stěnách se nelinulo vůbec žádné světlo.

Ze schodů se řítil student, až se ve svícnech na stěnách divoce mihotaly rákosové svíčky. Zakopl o můj kbelík, upadl a celým svým dlouhatánským tělem se natáhl na podlaze. Do chodby vyšplíchla špinavá voda. Kostky, kterými si pohazoval, se zastavily v kaluži u mých nohou a ukázaly se na nich dvě šestky.

„Ty babo jedna pitomá!“ zaskučel, zatímco si mnul kolena. Ačkoli to byl marnivý Ptakk, proti chladu a vlhku zařadil do svého šatníku morenzské šaty – věci, jaké se nosily v roce šest set dvanáct. Měl na sobě roucho po kolena s kapuci smotanou kolem krku. Dlouhý cíp kapuce mu visel na zádech. Roucho si zastrkal za opasek, z něhož mu visel hedvábný váček, jediná ozdoba na strohém ošacení. Konce vlněných nohavic měl šňůrkami uvázané kdesi pod rouchem, kotníkové škorně měl z měkké kůže a teď se mu do nich vsakovala voda.

Když jsem poprvé spatřila Bleska, působil v porovnání s ním přímo oslnivě. Měl bílou tuniku s dlouhou tógou omotanou kolem pasu a přes rameno, to, které měl zatažené, aby měl pořád napjatou tětivu a – ale to už předbíhám.

Nabídla jsem tomu urostlému chlapíkovi ruku, abych mu pomohla na nohy, ale on jí nevěnoval pozornost. „Jen se podívej na moje roucho!“ zvolal nedůtklivě. „Je zničené! Stálo víc, než kolik v životě uvidíš. Teď přijdu pozdě k hracímu stolu!“ Vymačkával si vodu v mokrých vlasů. „Vypadáš, jako by tě to pobavilo. To není legrace, krucinál. Nahlásím tě správci.“

Začala jsem mu odpovídat, ale on mě přerušil. „Já se služkami nemluvím. Zjevně nevíš, s kým máš tu čest, ale –“

„Jste z Ptakky.“

„Jsem syn výpadského guvernéra – tedy třetí v rodové linii. Takže můžeš –“

„Jak jsem četla, ve vaší zemi si každý dává nějaký titul.“ Postavila jsem kbelík a pleskala hadrem po zemi. Voda mi prosakovala spodničkou, až mě zábly nohy.

Bez dalšího slova posbíral kostky. „Jak jsi četla… Copak to? Služka? Ty umíš *číst?*“

„Ano. Pojďte se mnou a já vám ty šaty usuším. Taky vám připravím nějaké mazání na ta kolena. Naražené koleno může nebezpečně opuchnout, protože tělo se pokusí měkce obestřít poškozené klouby.“

„Mluvíš spíš jako profesor než jako služka,“ prohodil ledabyle. „Ještě kdybys mi tak mohla psát eseje.“

„Ale na tom nic není.“

Té noci jsem nespala. Všechno jsem Volavkovi vysvětlila a teď mi v hlavě vířily myšlenky. Věděla jsem, co mám dělat, co *musím* dělat, a přemýšlela jsem, jestli se toho odvážím. Slyšela jsem, jak studenti jdou do refektáře. Otevřela jsem okenice a zjistila, že už je ráno.

Začala jsem, ’v zákulisí‘, psát domácí úkoly mladého pána Volavky z Výpadu. Konečně jsem mohla dát průchod všem svým zjištěním, svým teoriím! Popisovala jsem metodologie jeho experimentů, načrtávala hypotézy v neotřelých článcích. Volavka začal být najednou slavný a věděl, jak toho využít; byl to dokonalý sebepropagátor. Vydával se za výtečného studenta, pýchu celé fakulty. Nosil mi další a další knihy, ačkoli mu pořád zůstávalo záhadou, proč se chci vzdělávat.

Rektor, aniž cokoli tušil o existenci tohoto podvodu, mu udělil ceny za anatomii, fyziologii a literární kvality psaného textu. Byl dokonce doporučen, aby se stal nástupcem profesora Ouhorlíka. Volavka byl stále domýšlivější. Nesnášel a nemohl vydýchat skutečnost, že je pouhým hercem, hlásnou troubou pro mé dílo, zatímco mu všichni říkali, že je génius. Lidé vyjadřovali překvapení, jak může věnovat tak chabou pozornost přednáškám, trávit tolik času na hřištích a přesto činit přelomové objevy. Začal věřit, že veškerou práci odvádí on a ne já. Předhodil mi k eseji nepřesně zapamatované téma. „A je třeba to zpracovat ještě dnes v noci! Jestli to nestihneš, řeknu správci, jak často ses schovávala v té skříňce. Ello, nezapomínej, jak jsi mi zavázána. Jsi moje služka, vyvedl jsem tě ’zpod schodů‘, ale stejně se tam budeš muset vrátit, protože ti zatracení prváci

dělají nejrůznější narážky na vztah, který mezi námi je."

Díkybohu, že jsem byla už příliš stará, aby mi dělali sexuální návrhy.

Potom, prvního července, přijel do Hacilitu Císař. Guvernér Donacobius ho doprovázel na hlavní náměstí. Všichni se tam hrnuli a shlukovali se kolem jejich slavnostně vystrojených koní. Já nechala v louhu namočené prádlo, upustila košili, z níž jsem vymačkávala vodu kolem ždímacího sloupu, a utíkala jsem poslouchat k oknu. Císař sám vyhlásil Hry. Oznamoval, že každý muž a žena bez ohledu na věk nebo původ se může zúčastnit soutěží v organizovaných turnajích. San byl ochoten podělit se s vítězi o svou nesmrtelnost, pakliže byli připraveni vystupovat jako vůdčí osobnosti v nastávající válce.

Své dovednosti při Hrách šla vyzkoušet řada studentů, ale pokud mi bylo známo, všichni se během následujících týdnů vrátili a spadly jim hřebínky. Život v cechu pokračoval stejně jako předtím.

Tedy do okamžiku, než zmizel Volavka. Při své dopolední návštěvě jsem zjistila, že jeho byt je prázdný, a zpanikařila jsem. Jeho bytná mi řekla, že odešel na frontu. Volavka byl ve styku s Poslem a přišel s upozorněním, že Kruh potřebuje lékaře. San souhlasil a požádal ho, aby přijel do Ostnovodu a podstoupil zkoušku při léčbě obětí nekonečných masakrů. Všechno, na čem jsem pracovala, rázem zmizelo – k čemu je fámulus bohatého studenta bez studenta? Celá zdrcená jsem se vrátila k látání ponožek.

Za necelý měsíc přišel dopis z fronty, od mého „vnuka". Kde na list dopadly Volavkovy slzy, tam byl inkoust rozpitý. Prosil mě, aby mu přijela na pomoc. Byl dokonale vyvedený z míry počtem roztrhaných a vykuchaných mužů. Nikdy jsme Hmyz neviděli zblízka a zranění, která lidem způsoboval, naplňovala Volavku hrůzou. Nikdy si nezašpinil ruce na operačním sále a neměl ani tušení, jak vést nemocnici. Asistenti měli strach, on přišel o svou autoritu a Posel měl plné ruce práce, když poslouchal jeho výmluvy.

Volavka poslal ve svitku dost peněz, abych uplatila nějakého kapitána, který by mě nechal svézt na volném sedadle, až z města vyjede další odvodní kontingent. Dorazila jsem do špinavých polních lazaretů v Ostnovodu a brzy jsem je měla pod palcem. Poznám, když někdo pořádně nevytře podlahu, a nezdráhala jsem se ukázal asistentům, jak se k tomu postavit. Zlepšila jsem stav nebo pohodlí většiny pacientů, domyslela zásobování léky z hlavního

města a kárala Volavku, jako bych doopravdy byla jeho babička.

San si tohoto zdárného vývoje všiml a nemocnici navštívil. Volavka ho přivítal a prováděl, hluboce se klaněl a vysvětloval vylepšení, která zavedl, a přitom Sanovi zacláněl, aby mě nespatřil. Císař sklouzl pohledem za něj a uviděl mě zakrvácenou až po lokty, jak se snažím stabilizovat stav jednoho zmrzačeného vojáka. Přišel mi položit několik otázek a rychle pochopil, že pokroky se časově shodují s mým příjezdem, takže mě ještě při práci připojil ke Kruhu a učinil mě jednou z nesmrtelných.

Byl to můj sen, kvůli tomu jsem žila! Konečně jsem byla na správném místě!

Té noci mě zavedli do stanu, který měl dočasně sloužit jako mé skriptorium. Posadila jsem se a pustila se do psaní. Vtom dovnitř vtrhl Volavka, táhla z něho brandy.

Vymotal se ze stanových šňůr a zamumlal: „Já znám pravidla, ty stará babo. Pravidla jsem se učil odjakživa, abych mohl být součástí systému."

„Ano, a to je taky všechno, co děláte," řekla jsem.

Odfrkl si. „San chce ty nejlepší specialisty. Já jsem navrhl, aby byl v Kruhu Lékař, a tys tam vstoupila. To není spravedlivé. Víš, jsem druhý nejlepší doktor, takže kdybys třeba umřela, zaujal bych tvoje místo." Tasil dýku a vrhl se na mě. Pokusila jsem se mu uhnout, ale pěstí sevřenou na jílci mi zasadil takovou ránu do oka, že jsem spadla ze stoličky a svalila se na záda do trávy.

V mžiku na mně klečel. Zvedl dýku a chystal se mě bodnout do hrdla. Živě jsem sama sebe uviděla jako mrtvolu na pitevním stole: Žena, sedmdesát osm let, uvedená příčina smrti: hluboká bodná rána. Přeťatá krkavice, probodnutá štítná chrupavka a jícen, rozdrcený šestý krční obratel, přerušená mícha. Byla bych skvělý materiál k přednášce! Připravila jsem se, že ucítím, jak ze mě tryská krev.

Už se ke mně obloukem snášel hrot dýky. Vtom sebou Volavka cukl, neboť na něj někdo zařval. Dýka minula hrdlo a roztrhla mi kápi.

„Kurva!" vykřikl a ohlédl se. Potom zbledl, jako by ho někdo ponořil do bělicí lázně.

Ve vchodu stál hradní Lučištník, luk napnutý, šíp neomylně namířený na Volavku. „Stačí jenom pustit tětivu," řekl. „A věř, že nic by mi neudělalo větší radost."

Volavka padl na kolena.

Když mu Lučištník pohlédl do obličeje, zatvářil se překvapeně, ale jen na okamžik. „Volavka z Výpadu?“

„Omlouvám se, můj pane kníže. Omlouvám se.“ Volavka se k mému úžasu začal k Lučištníkovi lísat. Přešel do vysoké ptačtiny a vkleče lkal omluvy do trávy.

Lučištník sklonil luk. „Já tě znám, Volavko z Výpadu. Znám tvého otce. Vrať se na vaše zapadlé malé panství, odkud ses vyplazil. Jestli ublížíš naší geniální lékařce nebo se tady ještě někdy ukážeš, mí bratři a já vám rozebereme zámeček, až z něj zbude jenom louka posetá kamením. Vyjadřuji se dostatečně jasně?“

„Ano! Ano!“

„Vypadni z mého stanu.“

Volavka políbil trávu, vyskočil a vyrazil ven. Už nikdy jsem ho neviděla. Odlepila jsem se ze země a jemně si přikládala kapesník na oko. Nikdy v životě jsem neslyšela hlas, v němž by zaznívalo tolik přirozené autority; i profesoři vedle něho mluvili nejistě. Lučištník mi pomohl na nohy, potom mi vysekl hlubokou poklonu a políbil mi ruku.

„A teď,“ pravil, „by mi bylo ctí, kdybys mi říkala Rarohu. Jak se jmenuješ ty?“

Milá Kyan, teď vidíš, za co všechno jsem Tvému otci zavázaná. Představ si, jak ohromující pro něho musel být život na počátku existence Kruhu. Před Hrami tvořili První Kruh vlastně jen vychloubační smrtelní válečníci, kteří stáli v čele davu nevycvičených vojáků s meči a kopími. První Kruh trval dvě stě pět let od chvíle, kdy San přivedl jeho členy ze tří různých zemí, ale celou tuto dobu zvolna ustupoval Hmyzu a ponechal severní Ptakku napospas Papírovým krajům.

Tehdy nebyl znám žádný účinný způsob, jak s Hmyzem bojovat. Šlechta a odvedenci z řad vesničanů byli potravou pro hmyzí hordy, a ačkoli První Kruh bojoval, Hmyzu za oběť padalo jedno panství za druhým. Mysleli jsme, že je s námi konec. Možná ti o tom vyprávěla Tvá učitelka, ale nezapomínej, že k tomu doopravdy došlo a Blesk byl u toho. Milion mrtvých není pohádka, která se vypráví dětem před spaním!

S Prvním Kruhem skoncovala zima sněhových bouří z roku šest set devatenáct. Ty, kdo nebyli sežráni, sklátil hlad, nemoci a pobyt ve sněhových děrách u řeky Osten. Rozvaliny Alkouna zakryly hluboké závěje.

San si uvědomil, že stateční, ale hloupí válečníci Prvního Kruhu nestačí. Aby vycvičil vojáky, potřeboval ty nejlepší. Potřeboval infrastrukturu, aby nevázly všemožné důležité dodávky – kuchaře a lékaře; a aby se uchovávaly nabyté vědomosti – zemědělské odborníky a zbrojíře. Potřeboval administrativu, která by jeho jménem rozhodovala na mnoha bojištích zároveň. Zkrátka a dobře potřeboval lidi, kteří by dokázali uvažovat v dlouhodobém horizontu, podobně jako on.

Když San prozradil, že umí učinit druhé lidi nesmrtelnými, všichni ho najednou viděli v novém světle. Předtím se spoléhal na dobrou vůli guvernérů, kteří pro něho stavěli a vedli vojska; nyní se všichni halasně chtěli stát součástí Kruhu.

San také věděl, že slavnosti a ceremonie Her posílí naše naděje. Dovolil nám pohlédnout na naše vlastní schopnosti. Náš bojovný duch se vznesl do nových výšin.

San si uchovával svůj osobní emblém, císařské vycházející slunce, a pomocí extrapolace vymyslel všechna naše eszajská jména. Po pádu Prvního Kruhu zůstalo Kapraďové a Simurgské křídlo Hradu prázdné, a obě čekala na příchod vítězů Her. Byla to povznášející doba. Všechny nás svedla dohromady, lidi ze všech vrstev společnosti napříč celým světem, z nichž někteří vlastnili pouze šaty, které měli právě na sobě. Slyšela jsem, že Blesk přijel s družinou osmi kočárů plných jeho osobních věcí a sloužících. Přitom zjistil, že komnaty, které mu byly přiděleny losem, jsou ve srovnání s tím, na co byl zvyklý, přímo titěrné. Svoje poklady tedy rozdělil mezi nové Eszaje a naplnil všechny jejich pokoje.

V sedmém století jsem zjistila, že sexismus není skleněný strop, ale že je přítomný na všech úrovních, ve všech společenských třídách. Byla to skleněná síť a já si jí razila cestu, pořezána vlákny, která jsem zlomila. San byl první, kdo uviděl, co ve mně je, a Tvůj otec byl první muž, který mě doopravdy považoval za rovnocennou bytost. Jelikož mi při mnoha příležitostech projevil důvěru, myslím, že jsem mu za jeho přátelství zavázána ještě více. Je nemožné, abys pochopila přátelství trvající tisíc čtyři sta let. Sice na daném člověku najdeš věci, které se Ti i třeba nelíbí, ale jeho ctnosti si pak zaslouží o to větší obdiv. Už vím, kdo je Blesk, a on ví, kdo jsem já.

Doufám, že jsem Ti poskytla dostatek námětů k

přemýšlení.

Kdybys něco potřebovala, pošli vzkaz po Kometovi.

S láskou, Ella Kapka

Tohle tedy *jsou* náměty k přemýšlení. Dopis jsem složil a dal ho na stůl. Kyan právě dokončovala poslední úpravy v odpovědi. „Doručíš ho?“ zeptala se. „Nemám tady ani kapku pečetního vosku. Vlastně tady nemám vůbec nic.“

„Ale ovšem, jenom ho slož. Odnesu ho Kapce nezapečetěný.“ Vsunul jsem si dopis do kapsy kabátu a ještě jsem dodal: „Ale možná bude mít příliš mnoho práce, aby odpověděla. Za celý svůj život jsem neviděl davy, jaké jsou tam dole.“

„Budeš se sem moct aspoň vrátit?“

„Pokusím se.“

„Jsi jediný člověk, který mě bere v potaz.“

Poplácal jsem ji po rameni, ale odtáhla se. Voněla mýdlem a žvýkací gumou z březové kůry, což mi připomnělo, jak mladá je na svůj věk.

Jiní sedmnáctiletí ze sebe nedělají hlupáky snahami změřit síly s Bleskem.

Přešel jsem k oknu a otevřel okenice. V tiché noci jsem slyšel kvokání slepic, které strážní chovali v místnosti dole. V dálce se hlubokým tónem přes vřesoviště neslo basové dunění zvonu na městské bráně a v rozlehlém prostoru postupně sláblo.

„Půlnoc, musím jít.“

Kyan to zkusila ještě jednou: „Tohle je vězení.“

„Mám-li být upřímný, je to pro tvoje dobro. Měla bys Bleskovi poděkovat.“

„Já ho zabiju!“

„Škoda. Myslel jsem, že ptáci v kleci zpívají líbezněji.“

„Hele, jestli mě nevysvobodíš, tak odsud vypadni!“

„Chacha, pošlu ti sem nahoru trochu chleba a vody.“

Vylezl jsem na desku, rozběhl se po ní a vrhl se do vzduchu. Za nepravidelného mávání doširoka rozepjatých křídel jsem doletěl do města a přistál na střeše síně. Posadil jsem se na hřeben, složil křídla a potřásl hlavou, aby mi vlasy volně splynuly na zádech.

Náměstí pode mnou se hemžilo lidmi. Asi padesát Kapčiných zřízenců s bílými šerpami vytahovalo stoly z krčmy a stavělo postele. Oddíly vojáků seděly na stolech a vyráběly šípy z hromad dříků a třpytících se hrotů. Síň byla nacpaná guvernéry, veliteli a kapitány, které Blesk instruoval v souvislosti s blížícím se útokem.

Všechny olejové lampy a reflektory hořely ostrým světlem. Hvězdy

byly ve srovnání s nimi matné a zdálo se, jako by se hustá mračna na okraji oblohy nahromadila nad městskými hradbami a teď nás svírala.

Rozložil jsem Kyanin dopis a pustil se do čtení.

Strážní věž číslo

deset čtvrtek

Milá Kapko,

prosím Tě, pomůžeš mi odsud? Není spravedlivé, abych byla zamčená – prostě to není fér. Táta je odtažitý a studený jak psí čumák – takový byl vždycky – a Jant říká, že táta je takový většinu času. Požádáš ho o to kvůli mně?

Kromě Tebe a Janta mě všichni ignorují. Snažím se být nezávislá a za to se dočkám trestu. Není se co divit. Dokonce i Jant říká, že jsem ze sebe udělala krávu. Už jsem se přes to přenesla a nemyslím na to.

Nechci tady zůstat trčet během bitvy – nebojím se, co by se mohlo stát. Chci útok sledovat – můžu Ti přijít pomoc do nemocnice. Už mám plné zuby snah být hodná holka, chci se jenom dostat na svobodu – prosím Tě, jestli jsi opravdu moje kamarádka, pošli vzkaz strážím a zruš tátovy rozkazy. Děkuji, žes mi napsala – prosím, napiš zase.

Měj se,

Kyan xxx (lady guvernérka Kyan ze Sokola)

Mírnobrodská nemocnice
18. května
Půl třetí ráno

Milá Kyan,

je mi to líto, ale ani Jant, ani já sama Tě nemůžeme ze strážní věže pustit vzhledem k tomu, co se teď děje tady dole. Ale prosím, nezoufej si, má drahá. Své uvěznění snášej trpělivě a na základě všech těch příšerností, které se teď dějí, dospěješ časem k moudrosti.

Jsi inteligentní, ale ještě ne moudrá. Nenech se oslepit názory, které čerpáš z vlastní inteligence, protože i ti

nejchytřejší lidé se mohou mýlit, pokud neposuzují neochvějná fakta.

Člověk se moudrosti nikdy nedočká, zůstává-li doma a vyhýbá-li se neštěstí. Abys jí nabyla, musíš se vydat do světa a nechat se zmítat bouřemi, svlékat úděsnými zážitky a mást těmi dobrými. Po dlouhé době se naučíš spatřit a zvládat účinek, který na tebe tyto zkušenosti mají. Potom už nebude ani za mák záležet na tom, kde na světě se právě ocitáš, protože se s tím budeš schopna vyrovnat. Vrchol strážní věže nebo hacilitský bar pro tebe budou totéž, pokud budeš vyrovnaná a sama se sebou spokojená.

Teď, když se necítíš úplně dobře, voláš o pomoc. Ale Ty jsi Vyzyvatelka! Nemůžeš se ucházet o eszajský status, pokud Tě vykolejí drobné nepohodlí. Každý Vyzyvatel je při snaze dosíci úspěchu ochotný zříci se potěšení a pohodlí. Ty jsi teď Vyzyvatelka, tak na co si stěžuješ? Neměla by ses spíš chystat na klání, které Tě čeká? Svým způsobem už začalo, Tvůj otec udělal první tah a Ty teď máš šach.

Myslela jsem, že se chceš vzbouřit, izolovat se od otce. Proč jsi ho pak ale u všech všudy Vyzývala, jako bys byla další skvělá lučištnice? Všichni předpokládají, že Bleskova dcera bude alespoň trochu ovládat lukostřelecké umění. Myslela jsem, že se snažíš obrodit. Musela jsi vědět, že pokud se vydáš ve stopách velikána, jako je Tvůj otec, abys zazářila, budeš muset dosáhnout dvakrát většího úspěchu než on. Nebudeš moci zářit sama o sobě, pokud Tě lidé budou znát jako jen další lučištnici, protože všichni vědí, že nejlepší lučištník je Blesk.

Pochybuji, žes o tom vůbec přemýšlela – ale ty doopravdy s Bleskem měřit síly samozřejmě nechceš, ty se jen chceš vymanit z jeho stínu. Uvažuj nad tímhle: každý Eszaj a Vyzyvatel se musí podrobit mnohem větší autoritě – autoritě Císaře. Nikdo z nás Sanovi neunikne, ani Blesk. Ty se vzbouříš proti svému otci a přejdeš do područí mnohem autoritativnějšího muže. Ach, Kyan, až zmoudříš, uvědomíš si, že svoboda je mladická touha a iluze a svět ve skutečnosti sestává z různě odstupňovaných kompromisů.

Píšeš, že Blesk je studený a odtažitý. Má drahá, nic nemůže být vzdálenější pravdě! Blesk je mimořádně vášnivý! Před svými vášněmi se musí skrývat, tak jsou silné. Mohla bych Ti poskytnout spoustu příkladů, ale mám čas vylíčit jen jeden, tajemství, o němž se Blesk nikdy nezmiňuje, a ostatní Eszajové jsou příliš zdvořilí – nebo ustrašení –, aby je sami vyjevili.

Rok osmnáct set devatenáct byl rokem, kdy se všechno změnilo. Byl to rok poté, co do Kruhu vstoupil Jant. Blesk se během jedné noci oženil a zároveň ovdověl a žal nad ztrátou Saturejky ho uvrhl do takřka katatonického stavu.

Z Mikavodu nechodily žádné dopisy. Učila jsem lékaře na univerzitě. Seděla jsem ve svém pokoji a četla knihy. Prováděla jsem každodenní vizity ve všeobecné nemocnici a vracela se domů unavená, ale jen tělesně; přemýšlela jsem, jak je na tom Blesk. Chyběl na dvoře a na frontě, u králova stolu a v loveckých stájích. Vyčlenil se, odloučil se od skutečného světa. Já do skutečného světa patřím celou duší a jako jeho nejbližší přítelkyně jsem se rozhodla, že ho navštívím.

Rok osmnáct set devatenáct přešel do roku osmnáct set dvacet. Jedné mrazivé lednové noci jsem přijela do paláce Tvého otce a narazila na zamčenou Jezerní bránu. Kamenní okřídlení psi stáli ve skoku na sloupech brány, z tlap jim crčela voda. Snažila jsem se něco zahlédnout jemným deštěm, ale v temné mase paláce za řekou jsem nespatřila žádná rozsvícená světla.

Opustila jsem kočár a ve tmě jsem kráčela podél zdi jeho panství, dokud jsem nedošla k malému klenutému vchodu, určenému pro řemeslníky. Proběhla jsem dovnitř a utíkala přes promáčené trávníky. Minula jsem velké schodiště a zaklepala na dveře kuchyně ve sklepení.

Bleskův správce mě uvedl dovnitř a dal mi večeři. Kromě bílé zástěry měl i černou pásku na rukávu. Vzal z příborníku svícen a z kamen dlouhou svíci a přitom celou dobu mluvil.

Sklonil se, aby zapálil svíčky, a šeptal: „Můj pán nám nahání strach. Celé dny sedí o samotě, nic nejí, nespí. Neobtěžuje se roztahovat závěsy a my se neodvažujeme zažíhat světla. Paní doktorko, on se stáhl do sebe a panství se může jít vycpat. Myslel jsem, že bude nejlepší, když vás varuju.“

Vedl mě ze sklepů ztichlým neosvětleným palácem. Myslím, že i Tobě by to připadlo bezútěšné, v budově tak majestátní, že jsem přímo cítila, když jsme stoupali do hlavního podlaží, jak se táhne daleko do stran. Správce neúprosně pokračoval v cestě, kolem salonů a chodbami.

Všechny sochy ve výklencích halily smuteční hávy a měnily je v bezvýrazné, jen stěží lidské tvary. Portréty byly obráceny tváří ke stěnám; směřovaly k nám prázdnými

zadními stranami. Překvapovalo mě, když v domě Tvého otce nikdy předtím nedošlo k žádným změnám; myslím, že se chtěl nyní zbavit němých, vyčítavých pohledů svých předků.

Místnosti, do nichž se vcházelo z chodby, tonuly v neproniknutelné tmě, ale když do nich blesklo světlo ze svícnu, zahlédla jsem v nich nábytek a drobné umělecké předměty rozestavené v odstínech šedi. Byly přes ně přehozené ochranné povlaky, stejně jako když sloužící očekávají, že Blesk bude několik let služebně nepřítomen. Lustry visely v bohatých záhybech. Zrcadlo v hlubokém rámu zastíralo černé plátno. Velké zlaté hodiny někdo úmyslně zastavil.

Stropy sice vymalovali největší světoví mistři, ale my pod nimi procházeli jako zloději, aniž jsme vzhlédli. Pode dveřmi jídelny se mihotalo světlo svíček. Správce zaváhal a upřel na mě úzkostlivý pohled. Přikývla jsem, abych ho uklidnila; podal mi svícen a uvedl mě dovnitř, potom se uklonil a spěšně odešel.

Blesk seděl na úplném konci dlouhého stolu, uprostřed jídelny. Hlavu měl skloněnou, složenou v ohbí lokte. Jeho odraz se rozplýval v leštěném mramoru.

Vůbec si nebyl vědom mé přítomnosti. Volnou rukou bezděčně vybral z misky pomeranč, a aniž vzhlédl, poslal ho po stole pryč. Pomeranč proklouzl mezírkou mezi nohama velké stříbrné ozdoby, vykutálel se na druhé straně a pokračoval dalších pět metrů, až spadl z druhého konce stolu vedle mě.

Postavila jsem svícen na stůl, ale Blesk na mou přítomnou nijak nezareagoval. Vzal další pomeranč a poslal ho přímo středem stolu, opět skrz stříbrnou ozdobu.

Měl na sobě hedvábný župan a přes něj velmi špinavý a zakrvácený kátský kostkovaný přehoz. Omotal si ho kolem pasu a přes jedno rameno v automatickém gestu z dob, kdy měl ve zvyku chodit v tóze.

Zadní část síně nebyla ve tmě vidět. Podívala jsem se za Bleska; na okraji tmy stálo jeho koncertní křídlo, pokryté notovými zápisy. Klávesy byly potřísněné silnou vrstvou zaschlé krve.

Ozdoba ve středu stolu byla stejná jako vždycky – soška dívky ležící na pohovce. Blesk poslal mezi nohy sochy další pomeranč s přesností, z níž byl patrný zároveň značný talent a dlouhý, předlouhý trénink. Pomeranč spadl z konce stolu a

dokutálel se k několika dalším, které už ležely na koberci.

„Mluv se mnou," řekla jsem, ale v místnosti bylo tak zádumčivo, že slova z mých rtů splynula jako šepot. Přitáhla jsem si židli a posadila se. Bleskův dech halil stůl jemným oparem. Dotkla jsem se jeho ruky. „No tak, Rarohu, mluv se mnou."

„Ta židle… je dvě stě let stará."

„Já ti ji nepolámu."

Neodpověděl.

„Co se stalo?"

„Oženil jsem se…"

„To vidím."

„Byl jsem…"

„Rarohu…"

„… ženatý."

„Já si vážně myslím –"

„Vážně? Nech mě o samotě, Ello, prosím."

Pořád se na mě nedíval. Položila jsem mu ruku na tvář a otočila mu hlavu. Nevzpíral se, ačkoli měl naprosto prázdný pohled.

„Já –" začala jsem.

„Chystáš se mě opustit?"

„Rarohu, prosím tě, řekni mi, co se děje."

„Zabili Saturejku. Pokusil jsem se toho chlapa zastřelit, ale ne-netrefil jsem se… nezasáhl jsem ho."

„Už jsou to tři měsíce," připomněla jsem mu vlídně.

„Tři měsíce není nic. Nic."

„Je to dost dlouhá doba, aby Vyzyvatelé nastražili uši."

„Vyzyvatelé," povzdechl si Blesk. „Ty mě tak trápíš. Mám srdce vyrvané z těla a nikdy se mi nezahojí. Nikdy. Jedno jak dlouho budu žít. Pláču každý den. Saturejka byla skutečná, byla silná. Ve špinavém, bídném světě jsem jich poznal sto tisíc a našel jen jednu, do které jsem se zamiloval… A připadalo mi, že všechno, čím jsem si prošel, za to stálo."

Dál pokračoval tím vybledlým hlasem: „… Když zavřu oči, vidím ji. Ve vesnici, jak se usmívá. Jak střílí do sudů. V duchu se úděsnou rychlostí probírám nehybnými výjevy, jako bych se neustále probíral ze spánku… Připadá mi zvláštní, že jsem byl doopravdy v Kátech."

„Ano."

„Jak mohla Saturejka vzejít z takových lidí? Vždyť… měl bych… víš, za sto let je ptáci snědí do jednoho…"

Navzdory čtrnácti staletím jsem nežila dostatečně dlouho na to, abych věděla, co mám říct. „Shánějí se po tobě na

Hradě.“

„Už?“ Sklesle odvrátil hlavu. „Mám pocit, že pokud se pokazí ještě něco, všechno se rozpadne. Ještě jedna maličká věc a zblázním se. Měl jsem jí říct stovky věcí a neměl jsem na ně čas.“

„Jsem si jistá, že je znala. City zní vulgárně, když je vkládáš do slov, jsou ušlechtilé, když jsou pochopeny v tichu.“

„Ach, Ello. Ona byla dokonalá a já jsem takový osel.“

„Nejsi žádný osel.“

„Možná jsem byl… ale teď mám v sobě něco z její krve. Mohu ji nosit po zbytek nesmrtelnosti.“ Začal si hladit dlaň. „Podívám se ti na tu ránu.“

Natáhl ke mně ruku a roztáhl prsty. Uviděla jsem, jak se mu rána na dlani leskne, jak je zanesená zaschlou krví. Udržoval ji rozdrásanou až na bílý vějíř kostí.

Kyan, Bleska musíš vnímat jako člověka, ne jen jako svého otce. Nemá cenu přemýšlet o smrti, protože ať o ní přemýšlíš sebevíc, odpovědi se nedobereš. Musel se vrátit na Hrad. Pořád se úplně nevzpamatoval ze ztráty Saturejky, ale Kruh ho potřebuje. Potřebuje ho i ptacké království; je pravděpodobné, že bez Bleskovy velkorysosti a smyslu pro pořádek by se tamější aristokracie rozhádala a proměnila v něco na způsob smečky vlků, kteří pobíhají po Morenzii.

Kyan, už musím jít. Píši tento dopis, zatímco vydávám rozkazy k přípravě na zítřejší útok. Omlouvám se za svůj zhoršující se písemný projev: jsou asi čtyři hodiny ráno.

Eszajové a vojáci budou po bitvě několik dní vyčerpaní – viděla jsem muže v plné zbroji, kteří se vrátili z bojiště a usnuli tam, kde upadli. Celých dvacet čtyři hodin nedbají ani nářku zraněných a vyburcovat je dokáže pouze extrémní fyzické nebezpečí. Kyan, pokud se Ti bude zdát, že se nic konkrétního neděje, budou se otevírat stavidla, a pokud Tě Jant nenavštíví, buď trpělivá.

Nyní mu předám tento dopis a půjdu dohlédnout na průběh příprav v nemocnici.

S láskou Tvá

Kapka

Dopis od Kapky jsem převzal s hromádkou posledních naléhavých depeší. Zbytek jsem předal k doručení svým kurýrům.

Kapčin systém organizace byl něčím neuvěřitelným a jen jedna

část těchto příprav vyburcovala město do akce. Povolala všechny své chirurgy a lékaře, kteří byli naverbovaní společně se zbytkem vojska, a vysvětlila jim organizační schéma. Všichni ostatní ve vojsku, kteří vládli lékařskými vědomostmi – poskytovatelé první pomoci a ošetřovatelky –, podléhali lékařům.

Chystala se převzít velení nad síní, jakož i nad nemocnicí a krčmou, protože jakmile San zítra ráno ze síně odjede, stane se záchytnou stanicí intenzivní péče. Na každé místo byly přiděleny lékařské potřeby a nyní na ně ostřížím zrakem dohlížely stráže.

Pokyny obdržely také stovky jejích zdravotníků, kteří mají na starosti nosítka. Za branou stanového města dovybavovala dva obrovské plátěné přístřešky, které měly být využity jako záchytná stanoviště pro první ošetření raněných. Na cestě za vojenskými jednotkami se stavěla obvaziště a do toho se už začínaly šikovat první prapory. Na každém stanovišti měla také pomocnice na sčítání přivážených obětí, evidenci cedulek se jmény a odvoz mrtvých.

Jitřní vzduch byl chladivý a čerstvý. Nad obzorem se rozlévaly světle zlaté paprsky nového dne. Zatímco se císařské vojsko ozbrojovalo, vyměnil jsem si poslední slova s Císařem a pak jsem se vznesl do vzduchu. Sto padesát tisíc mužů pochodovalo z města, aby zaujalo pozice.

Pomáhal jsem navádět každý prapor na jeho místo v obrovské formaci. Ze vzduchu se terén vyplňoval muži jako tekutá skládačka, vlévající se do barevných čtverců. Bitevní postavení odpovídalo jednomu z mnoha našich známých standardních plánů – Hmyz je předvídatelný, takže jsme vybrousili dokonalé způsoby, jak mu v nejrůznějších situacích čelit. Ale dnes se to dělo v gigantickém měřítku, dotaženém do extrému. Dosud nikdy jsme nepostavili takto početnou armádu. Čelo vojska měřilo tři kilometry. Bylo to neuvěřitelné, prostě neuvěřitelné.

Měl jsem co dělat, abych udržel zástupy v řadách; s jistými obtížemi jsem létal mezi obrovskou armádou, Mírným Brodem a stanovým městem. Zatímco se nasouval jeden prapor, druhý už se za ním šikoval a potom plynulým pohybem po křídle obsadil přidělené místo. Rozdával jsem rozkazy velitelům, vyhrožoval jim nebo je povzbuzoval, s ohledem na jejich povahy. Utkal jsem vzdušnou síť spojující jednotlivé Eszaje. V dálce jsem pořád viděl jezero a hráz. Nádrž byla zanesená naplaveninami a špinavá, kávově hnědá. Jako v polévce se v ní pohupovaly tmavé tvary a vory všelijakých zbytků.

Za Mračnovými kopiníky se nasouvaly šiky Mistra oštěpařů. Mistr oštěpařů Široko organizoval své prapory s velkým přehledem, takže čelo neztratilo soudržnost, ani když se formovaly poslední řady. Měl

jsem volnou chvilku, a tak jsem poodletěl na okraj bojiště a zamířil ke Kyanině věži.

Okenice byly dokořán a přichycené háčky. Kyan se vykláněla ven a s holými rameny se nataženýma rukama opírala o římsu. Sledovala pohyb lidí na celém území: od čerstvě navršených valů stanového města, až kam oko dohlédlo, se po cestě valily sevřené čety kopiníků; klusaly vedle pochodujících lučištníků, za nimiž se ubírali psi, táhnoucí maličké vozíky se šípy, přičemž celé roty pěchoty seděly na okraji a čekaly, až na ně přijde řada a také se vydají na pochod.

Snesl jsem se na desku. Průvan z mých křídel rozčechral Kyan vlasy.

„Co si o tom myslíš?“ Zaklonil jsem se a máchl rukou k barevné a třpytivé ocelové ploše za svými zády.

„Vyráží to dech! Absolutní moc naší říše.“ Přikývl jsem. „Tady máš dopis od Kapky.“

Poryv větru mi ho vytrhl z ruky, ale stačil jsem ho zachytit. „Neupusť ho! A prosím tě, ať ho proboha nečte nikdo jiný. Na tvém místě bych ho po přečtení spálil.“

„Jak o tom můžeš něco vědět?“ zeptala se Kyan.

Pružná deska se zhoupla. „Dokážu si představit, že je plný Kapčiných rad. Není nutné, abys ji poslouchala. Rady jiných lidí vycházejí z jejich vlastních zkušeností, a když se jimi budeš řídit, nedosáhneš svého plného potenciálu.“

„Už žádné další rady,“ Kyan se přehnaně ušklíbla. Pokrčila rameny a rubínový přívěsek se jí v živůtku skutálel do rýhy mezi ňadry.

Ukázal jsem na hráz. „Sleduj tu obrovskou vlnu, až otevřeme stavidla!“

„Vrátíš se pak ještě s novinkami?“

„Tvé přání je mým rozkazem!“

„*Kéž* by to tak bylo vždycky.“

Zazubil jsem se na ni, zvedl ruce a zaskákal si na konci desky. Ještě dva výskoky, stále výš, a vznesl jsem se, vyklenul páteř, objal si nohy a udělal dva dokonalé přemety.

Když jsem začal vysoko nad cestou padat, rozpřáhl jsem ruce ve střemhlavé vlaštovce. Roztáhl jsem křídla a opsal oblouk nad hlavami vojáků; snášel jsem se tak rychle, že jsem nemusel ani jedinkrát mávnout.

Kapitola dvacátá první

Těch pět kilometrů k přehradě mi nikdy nepřipadlo tak dlouhých, tolik Hmyzu pobíhalo mezi námi a věží se zdvihadlem. Mělo nám trvat několik hodin, než si tam prosekáme cestu a stavidla otevřeme.

Naše předsunutá jízda v rojnici byla venku už od rozbřesku a bránila těm dobrodružnějším hmyzím stvůrám, aby se nebezpečně přiblížily k šikujícím se jednotkám. Ghallainští koně bázlivě uskakovali, protože nebyli na Hmyz vůbec zvyklí. Ani muži se nezvládali lehce, ale držely je dlouhé roky zkušenosti ze společné práce. V malých skupinách vyráželi do ztečí a kroužili, vrhali přitom oštěpy na útočící Hmyz. Ti na nejrychlejších koních se nabízeli jako vábničky, jež rozbíjely větší hmyzí houfy a odlákávaly stvůry od celku, načež k nim sjížděli jejich druzi, aby je obklíčili. Na jejich zdánlivě nenucenou efektivitu byla radost pohledět. Létal jsem nad nimi a slyšel, jak na sebe křičí průběžné výsledky.

„Třináct!“

„Čtrnáct!… Hej, Jante, pryč! Na vás Eszaje přijde řada později!“

„Ty jsi blázen, Vire Ghallainský! Hmyzu je tu dost pro všechny!“

Zasmál se. „Nebude, až ukážu Letnodnu a Dolnímu Sedlu, jak umějí jezdit opravdoví chlapi!“

Zavrtěl jsem hlavou a zamířil zpátky k našim liniím; v duchu jsem se ptal, jak dlouho bude čekat, než Vyzve našeho nového Krupa. Vítr se začínal stáčet k jihu. Blesk měl ocenit pořádný vítr do zad, který dodá sílu šípům, ale poryvy zároveň odnášely náš pach k jezeru, kde měl určitě vyvolat velké pozdvižení.

Hlavní část vojska se stahovala do dvou dlouhých, přibližně stejně velkých bloků, pohybujících se s asi desetimetrovým odstupem. První voj měl prorazit hmyzí val, zatímco záložní formace mu měla poskytovat podporu a zakročovat v případě, kdyby vojáci vpředu začali kolísat. Při takové mohutné zteči byli specialisté promícháni s

nezkušenými obecnými vojáky, kterým měli jít příkladem a povzbuzovat je v dalším boji.

Střed první formace tvořila neprostupná falanga kopiníků vedených Mračnem, pohybující se přímo po cestě k přehradě. Tvořili šestnáct řad a při střetu měla jejich sklopená kopí postavit neproniknutelný les hrotů Hmyzu, kterému ve snaze dostat se k mužům neměla zbýt jiná možnost než se postupně nabodávat na ozubené hroty. Vojáci měli nasazené holenice a hrudní pláty, ale šesti metrům jasanového dřeva a oceli, jež třímali v rukou, důvěřovali v boji proti Hmyzu víc než jakémukoli štítu. Za nimi přicházel trojitý šik oštěpařů, jimž velel Mistr oštěpů, pohybující se v první linii. Ti měli házet své nástroje přes hlavy kopiníků, kdyby je Hmyz zatlačil do úzkých. Oštěpaři neměli zbroj, a pokud by se zbavili zbraní, měli se stahovat k muničním vozům jedoucím v bezpečné vzdálenosti za jednotkou, aby se znovu vyzbrojili.

Obě křídla falangy chránily tisíce příslušníků těžké pěchoty: semknuté šiky řinčící kroužkovým brněním a blyštícími se pláty, s vysokými obdélníkovými štíty a s kopími. Kromě toho každý voják nesl palcát, sekeru nebo tepenský meč, aby zlikvidoval každou stvůru, která by pronikla štítovou hradbou. Při pohledu shora vytvářeli pestrobarevnou směsici, zatímco se takto blížili po jednotlivých praporech – a každému praporu se třepotala ve větru zástava – a v jejich rámci po jednotlivých rotách a četách. Každý čtverec byl jakoby dlážděný menšími čtverci po pěti stech mužích a ještě menšími čtverečky po padesáti. Velící Eszajové stáli v předních řadách: Tornádo a Mženec na levém křídle nejblíž nádrže, Palcátník a Zákopník na východním křídle u Kyaniny věže.

Druhou masu vojáků tvořily linie lučištníků, především ptackého původu, a další štítonoši v záloze, většinou Morenzané. Lučištníci se pohybovali pěšky, jejich kapitáni a velitelé seděli na koních, a Blesk byl jasně vidět na svém bílém hřebci přímo uprostřed. Vojáci na zvířatech řídili střelbu pěšáků, kteří by nad hlavami spolubojovníků v předních řadách vypouštěli šípy naslepo.

Na otevřeném prostranství nemohou lučištníci zůstat sami, aby se postavili tváří v tvář Hmyzu, takže stříleli do výšky a nepřímo a spoléhali výhradně na váhu šípů, aby je dovedla do hmyzích hřbetů. Ptacké šiky si uchovávaly typickou uspořádanost, každý voják se skvěl v modré uniformě a nablýskané helmě, ale zároveň i dostatek prostoru, aby měl každý muž místo a mohl pohodlně natahovat tětivu. Morenzané vytvářeli pestrý protiklad; zbroj na sobě měli jen důstojníci a bohatší vojáci. Ale nad hlavami se jim třepotalo moře zástav, jež hrdě identifikovalo každou vesnici nebo hacilitskou čtvrť, z nichž byli odvedeni. Každý bojovník v jejich pošťuchujících se liniích třímal štít a kopí, jež pocházely z hradních zdrojů, a byl vyzbrojen

mečem z Tepnu. Tuto pěchotní zálohu vedli Zbrojíř a Kovář.

Spíše v zadní části po obou bocích této druhé formace pěších vojáků jeli ozbrojení kopiníci. Eleonora měla na starosti levou stranu s tangarskými a ostnovodskými kopiníky; Krup pravou s oddíly z Eske a Šivelu. Jeli v nenápadných klínech, připraveni rychle zasáhnout v případě hrozby, že Hmyz obklopí lučištníky a pěšáky.

Ptacká a rovinská aristokracie nacházela stále větší módní zalíbení v kopinické výzbroji, ale mně to připadalo jako zbytečně riskantní způsob účasti v bitvě. Nedokázal jsem vypudit z mysli vzpomínky, jak dopadl poslední hromadný jízdní útok, kterého jsem byl svědkem v Dolním Sedle. Přesto oběti nejspíš napomohly udržet pod kontrolou sňatky mezi šlechtickými příbuznými.

Nakonec, přímo za záložní formací, společně vjíždělo na bojiště císařské vojsko: jasně rudý čtverec. Zaujalo pozici v přesném středu šiku a uprostřed něj seděl císař na svém půlnočně černém hřebci. Nad ním pleskala vlajka s vycházejícím sluncem, největší prapor na celém bitevním poli. Po pravý bok mu přiklusala na svém obrovském válečném oři Jinovatka, obklopená četou svých osobních strážců, předáků Říční společnosti a kopáčů. Právě ona měla převzít velení nad vojenskou operací, jakmile dospějeme k přehradě.

Celé vojsko se soustředilo na štěrkované cestě mířící k chodníku na hrázi, ačkoli ve skutečnosti po ní kráčelo jen několik mužů v nejhlubším středu masy. Vybíhala zpod nohou kopiníků v čele voje, táhla se před nimi a přetínala obrovskou plochu po kotníky hlubokého bláta, kterou bylo třeba přejít.

Občas se v bojových liniích otevřely mezírky, když se některý muž zastavil, aby si ulevil, a ostatní se pokoušeli odsunout z dosahu stříkající moči, protože nikdo neměl dovoleno z jakéhokoli důvodu opouštět formaci. Já jsem se obloukem vznesl nahoru a vyletěl do výšky přibližně pěti set metrů, až se pode mnou celá armáda proměnila v hnědé a pestrobarevné šmouhy; plamence, vycpané vlněné kabátce a bílá zbroj jasně kontrastovaly s okolním bahnem. Viděl jsem modrá pozadí mnoha odstínů a jednotlivé symboly ptackých panství; zelené odstíny a znaky rovinských panství; červenou morenzskou ruku. Byla zde zastoupena všechna vojska Čtyřzemí s výjimkou Kát, Brandochu a ghallainské pěchoty.

Za vojenskými jednotkami se stanovým městem až do Mírného Brodu vinuly všemožné pomocné oddíly, přičinlivé jako mravenci. Nekonečný řetěz poníky tažených vozů přivážel nové zásoby šípů a oštěpů na rezervní hromady za šiky vojáků. Povozy vrchovatě naložené nosítky se kolébaly bahnem k předním obvazištím, kde se jim hned věnovali zřízenci. Nosiči vody vrávorali pod desítkami polních láhví, které hodlali přinést vojákům, jen co se měli dát na pochod. Hejna malých kluků se pokoušela prodávat jablka

odloučeným vojákům. Kurvy dělaly ve stanech skvělé obchody s mladými vojáky, kteří nechtěli umřít jako panici. Skupinka dělostřelců se pokoušela vyzvednout z příkopu opakovací balistu na voze. Oddíly Bouřina jízdního četnictva mávaly obušky a klusaly mezi stany a podél cesty a zaháněly zpátky do šiků potenciální dezertéry.

Slyšel jsem, jak se do nebe nese slabé volání Bleskovy trubky. Každý Eszaj zná svůj vlastní signál pro přivolání Posla, ale trvalo mi dlouhé roky účelně aplikované hluchoty, než jsem je přesvědčil, že jen proto, že umím létat, jim nemohu vyhovět všem najednou. Už se je tedy naučili používat jen v těch opravdu důležitých případech. Stočil jsem se zpátky nad vřavu na zemi.

Blesk poručil svých speciálním vojákům, aby se srazili a vyklidili pás země, kde bych mohl přistát. Z výšky mi připadal pouze hnědý, ale když jsem se snesl níž, najednou působil dojmem, jako by se v něm někdo pokusil zorat rybník.

Doskočil jsem na zem před Bleskovým ořem a setřel svrchní vrstvu bahna v klouzavé smršti peří, nejspíš přesně tak, jak to lord Melodrama očekával. „Tohle by vážně mělo stát za to! I když se pak dokážu z tohohle sajrajtu vznést, celý den na sobě budu nosit polovinu bojiště."

„Už mlč." Rozhlédl se a potom s povzdechem slezl z koně a postavil se vedle mě. Jezdeckými botami zabředl do mazlavého bahna, a najednou přestaly být tak zatraceně čisté. Potichu dodal: „Nechci, aby to vojáci slyšeli, ale znepokojuje mě to."

Septem jsem mu odpověděl: „Podívej, takhle silní jsme nikdy nebyli. Ze vzduchu to vypadá epochálně. Je tady polovina Čtyřzemí. Hmyz nás nemůže přečíslit víc než tři ku jednomu."

„Ano, přesně to mi dělá starosti. Nikdo tady nemá zkušenosti s řízením tak velkého vojska. Odmysli si guvernéry a většina Eszajů za posledních dvě stě let sotva kdy velela vojsku většímu než prapor, a to ještě většinou při defenzívě. Císař neřídil bitvu už nejmíň osmkrát tak dlouho."

Roztrpčeně jsem pokrčil rameny. Můžete vzít jed na to, že Blesk ve svém perfekcionalismu najde chybu i tam, kde žádná není. „No a?"

„Nikdo nemá nad tímhle bojištěm skutečnou moc. Situace by se nám postupem času mohla rychle vymknout z ruky. Bahno bude zpomalovat kurýry s depešemi. Většina těchto vojáků je nezkušená a prakticky nevycvičená – máme spoustu mužů, ale už ne tolik vojáků. Původně jsme jen očekávali, že připraví velkou podívanou pro noviny a stráví následující měsíc ničením buněk."

„Podívej, jsou tady všichni specialisti. Víš, že skoro všichni Ptakkové pravidelně cvičí. Je tady celý Kruh. Je tady *Císař,* Nezkušení vojáci se buď budou ze všech sil snažit udělat dojem, nebo z nás budou mít hrůzu. Žádné strachy. Jo, a dneska ráno jsem se byl

podívat za Kyan; bude v bezpečí.“

Zamračil se. „O tomhle jsem zrovna nepřemýšlel. Jante, ty jsi tady jediný, kdo může všechno sledovat, jak se to právě vyvíjí. Jestli uvidíš, že někde začne něco haprovat, okamžitě mi to hlas.“ Zadíval se na první linii. „Krucinál! Na tohle měla buňky Ata a taky Jespák. Nebo Čírka. A poslední Krup.“

Nevěřil jsem svým uším. To v nás má doopravdy tak malou důvěru?

„A co San?“

„Musíš se k němu dostavit, pokud tě povolá, to samozřejmě. Ale nezapomeň, že je tady, aby inspiroval a pozoroval. Od nikoho z nás nepřevzal formální velení. Oni zapomínají –“ mávl rukou k čelu vojska, víceméně k Tornádovi „– že San vytvořil Kruh, aby tohle všechno dělal za něj.“

Zadíval jsem se Rarohovi zpříma do tváře. Za jeho obvyklým výrazem se zračilo vyčerpání, které jsem na něm nebyl vůbec zvyklý vídávat.

Přikývl jsem. Vytáhl jsem provlhlé nohy z bahna, čvachtavě se rozběhl a vyskočil do vzduchu. Celá jedna morenzská rota sklonila hlavy, když jsem se prořítil nad hroty jejích kopí. Když jsem se ohlédl, Raroh pořád stál, kde jsem ho nechal, a zamyšleně poplácával koně po krku.

Viděl jsem, jak se mí kurýři shlukují u císařského vojska a kapitán se v sedle otáčí, aby pohovořil s Císařem. San zvedl ruku. Korouhevníci císařského vojska zaduli na trubky a trubači z každé roty jim odpověděli, až se vzduch chvěl jediným tónem. Útok začal.

Mračnova falanga se začala dloužit, když vypochodovali muži v první linii; pak se k nim připojili vojáci uprostřed. Řady se jemně oddělily a otevřely se mezi nimi úzké mezery, zatímco vojáci vzadu a pěšáci za nimi čekali, až se budou moci pohnout.

Před vojskem vyčnívala kopí; z několika prvních řad namířená přímo dopředu a v řadách dalších trčela kolmo vzhůru. Vypadala jako hřeben. Shlížel jsem do prostorů mezi kopími; když jsem se hnal nahoru, připadala mi, že se ježí.

Jasně se mezi nimi vyjímala Hurikánova vyleštěná halapartna – širší čepel ve středu. Tempo nasadil úmyslně pomalé, aby muži neklopýtali v lepkavém bahně nebo se příliš nevzdálili lučištníkům.

Kavaleristé se podle plánu stahovali. Vyčerpaní muži po stranách otáčeli své koně dozadu, aby si odpočali. Zatímco se vzdalovali, Hmyz se začal odvažovat pohybu. Dál prudce vanul silný jižní vítr a šířil vlnu zájmu mezi Hmyzem, shromážděným kolem jezera.

Sledoval jsem, jak se pěšími vojáky přelil dopředný pohyb a dospěl

k lučištníkům. Sice jsem přes hučení vzduchu a rytmické šustivé mávání vlastních křídel prakticky neslyšel jejich trubky, ale viděl jsem, jak tisíce mužů unisono napínají tětivy. Do výšky se vznesl příval šípů, které se pak v zenitu svých drah zastavily, sklopily se a začaly v prudším úhlu padat v mračnu hustším než déšť či sníh, až se rozptýlily před prvními kopiníky.

Střelba byla natolik hustá, že v širokém pásu před vojskem šípy Hmyz decimovaly. Stvůry se svíjely a padaly na zem. Nejbližší se energicky hnaly proti prvním kopím. Některé byly na místě zabity, jiné zpomalovaly, dokud do nich nevklouzly hroty a neprolomily jim tvrdé krunýře.

Hurikán nechával příval šípů padat asi padesát metrů před kopiníky – vzdálenost udržoval s neuvěřitelnou dovedností.

Tempo bylo tak pomalé, že trvalo čtvrt hodiny, než vlna pohybu dospěla k posledním řadám císařského vojska. Už byla polovina dopoledne, ale měli jsme jen desetiminutové zpoždění oproti plánu. Je zcela nemožné udržet vojáky pochodovat bok po boku v dokonalé řadě a muži klopýtali a vlekli se bahnem. Každá formace zlehka ztrácela tvar; řídla a prodlužovala se. Řada lučištníků se na koncích stáčela kupředu, neboť vojáci na těchto pozicích pochodovali rychleji a postupovali do otevřeného prostoru, kde terén nerozryla pěchota.

Já jsem se rozvaloval ve vzduchu, daleko před kopiníky i bouří šípů, která se za mnou snášela. Sledoval jsem Hmyz, jak se žene do svahu od břehu jezera, kde se shromažďoval v závratném množství, ale ani zdaleka ne v tak těsném houfu, aby představoval pro pěchotu nějaké vážnější nebezpečí.

Otočil jsem se a poněkud nemotorně jsem plácal křídly proti větru občas jsem si musel odpočinout, protože poryvy byly natolik silné, že jsem se o ně mohl opřít. Všichni kopiníci mě viděli, jak nehybně balancuji ve vzduchu jako figurína na přídi lodi.

V dálce u města jsem zahlédl dvojité řady Hromových nehybných trebuchetů, vytažených před hradby. Stroje nestřílely, ale přesto se kolem nich pohybovala obsluha. Co kdyby jich náhodou bylo třeba trebuchety mi nepřipadaly větší než nehet na palci a lidé kolem připomínali černé tečky.

Měl bych se letět podívat, jestli mě někdo nepotřebuje, pomyslel jsem si. Otočil jsem se v širokém oblouku a vletěl do tunelu šípů, sršících z Bleskových šiků. Proletěl jsem jím a vynořil se na druhém konci. Potom jsem nabral výšku, abych nepolekal koně, a plachtil nad císařským vojskem a shlížel na jeho sluneční zástavy. Bez obtíží jsem rozeznal Císařův bílý plášť, povlávající nad hřbetem jeho koně.

Sanova přítomnost na bojišti mě znepokojovala. Všichni se v duchu soustředili hlavně na něho. Nemohli jsme riskovat, že se mu něco stane kdyby k tomu došlo, nikdo z nás nevěděl, co by se stalo s

Kruhem. Alespoň že je dobře chráněný v zadním voji.

Na cílovém konci mračna šípů se Hmyz hnal proti kopiníkům. Kopí bodala – mířila ven nebo dolů. V první linii se tvořily drobné důlky v místech, kde se štítonoši a kopiníci museli zastavovat a ujišťovat, že Hmyzí stvůru opravdu zprovodili ze světa, než ji obešli nebo přes ni přelezli. Eleonořini a Krupovi jízdní kopiníci klusali dopředu, aby ze stran ochránili šiky lučištníků.

Vojáci neochvějně kráčeli už tři hodiny a prosekávali široký pás v Hmyzím valu. Docházelo ke drobným ztrátám v řadách kopiníků a těžké pěchoty i koní, když jezdectvo odráželo Hmyz přibíhající ze stran k zadním řadám. Těla zůstávala za vojskem ležet jako hadrové panenky, schoulené a nořící se do mělkého tekutého bahna.

Dospěli jsme na svah, jenž klesal k jezeru – klesání pomohlo mužům v chůzi, ale bylo příliš mírné, aby zrychlilo postup šiků. Od břehu se k nám hnaly Hmyzí hordy, cupitaly přes cestu a řinuly se nám v ústrety. Poryvy větru ke mně nesly zápach jezera.

Otáčel jsem se s úmyslem sdělit Mračnovi, kolik Hmyzích stvůr se k nám blíží, když se od kopiníků ozval ohlušující řev. Čelo falangy, které bylo blíže k jezeru, se zvolna zastavilo, avšak zbytek ještě několik kroků pokračoval, oči upřené doleva na spolubojovníky – s nechápavým výrazem, co se mezi nimi děje. Celá první linie formace se tak stočila v dlouhém konkávním oblouku.

První kopí začala rachotit o sebe a bodat do země. Vojáci ve druhé linii se také marně snažili uplatnit své zbraně a zapichovali je do bahna. Ozval se křik povolávající do akce Širokovy muže. Ti začali vrhat oštěpy. Tak brzo? blesklo mi hlavou. Co se to děje?

Přitáhl jsem si křídla těsně k tělu a spustil se střemhlav po větru, až se kolem mě rozječel vzduch. Během několika vteřin jsem dosáhl maximální rychlosti, mrkal jsem a z koutků očí mi vyrážely slzy. Mávl jsem křídly před sebe a nahoru, po obou stranách tváře, a prudce jsem zabrzdil. Musel jsem zůstat nad šípy. Zakroužil jsem, položil se do vzduchu, rychle mával křídly a napínal oči do přívalů.

Muži v několika prvních řadách pouštěli kopí z rukou. Odhazovali je. Dlouhá ratiště se válela všude a vojáci už o ně zakopávali. Někteří tasili meče, a jak mi připadalo, zabodávali je do země.

Bojovníci na okrajích falangy zahodili zbraně a dali se na útěk. Začínali je následovat i ti, co pochodovali blíže středu. Jelikož si nebyli schopni prorazit cestu sevřenými šiky za sebou, aby mohli běžet zpátky po stranách, museli se hnát po celé délce řady. Někteří při útěku padli a už nevstali. V bahně se svíjela a zmítala těla, ale neviděl jsem, že by s něčím zápolila.

Vojáci uprostřed prvních řad dělali čelem vzad a snažili se proklestit si cestu doprostřed falangy. Setkávali se tváří v tvář s muži v dalších liniích, kteří se také otáčeli, ale nikam nemohli. Připadalo

mi, že se čas zpomalil a cítil jsem, jak se mi stále silněji zvedá žaludek. Do prdele. Hmyz je porazí na hlavu. Nejrychlejší způsob, jak v bitvě padnout, je právě před Hmyzem rozbít formaci.

„Mračne!“ vykřikl jsem. Níž jsem se už spustit nemohl – nemohl jsem přistát. Vzduch pode mnou svištěl šípy. Vichr mi odtrhával slova od úst. Zplna hrdla jsem řval: „Udržujte formaci!“

Viděl jsem přilby pohybující se do středu falangy, které potom padaly v tlačenici. Střed čtverce houstl a okraje se třepily, muži utíkali. Mračen a skupina vojáků kolem něho zůstali odloučeni na cestě. Mračen byl zřejmě zraněn na boku, křičel, ale ať se snažil sebevíc, své vojáky nedokázal přimět, aby mu věnovali pozornost.

Oštěpaři, kteří pochodovali za nimi, už se také zastavili a jejich čelo se mísilo s posledními vojáky falangy. Neviděli dopředu a teď dokonce vyskakovali ve snaze něco zahlédnout přes hlavy kopiníků, aby zjistili, co se děje. Prchající kopiníci po stranách vbíhali do jejich řad, tlačili je do středu a tím celou strkanici ještě komplikovali. Široko zadul na trubku a potom se k němu přidali všichni Eszajové mezi pěšími vojáky. Zahlédl jsem Tornáda, jak na mě upírá oči, zběsile mává rukama a ústa se mu pohybují v tichém řevu. A pak jsem je nechal za sebou, pomalu se zastavující mohutnou formaci. Vojáci se na sebe natlačovali a navzájem se drtili; zatímco se hroutil střed, křídla ještě sama postoupila o několik metrů dál. Záložní blok si uvědomil, že vojáci pochodující před ním se zastavili, a sami udělali totéž.

Lučištníci, jimž se nedostávalo dalších pokynů ohledně příčiny zdržení, po jednom ustávali ve střelbě. Když se se syčením snesly k zemi poslední šípy, nad bojiště se jasněji než dřív vznesl řev stále nebezpečnější tlačenice.

Konečně jsem se mohl spustit na zem – a najednou mi připadalo, že se dal do pohybu veškerý prostor před lučištníky. O své vlastní vůli k nim postupovaly trsy trávy a kamení, které vyčnívaly z tenké vrstvy bahnité vody.

Netušil jsem, co jsou zač.

Z ještě větší blízkosti jsem uviděl tvary, které lezly blátem, napůl se plazily, napůl plavaly. Posuzoval jsem, jak jsou ve srovnání s muži velké – byly asi půl metru dlouhé a skvrnitě hnědé, těžko rozeznatelné. Pohybovaly se těsně u povrchu půdy, jako nějaký malý Hmyz. Zahlédl jsem, jak se jeden svíjí na hrotu zvednutého kopí. Zadeček měl delší a užší než Hmyz. Díval jsem se, jak ve vzduchu mává nohama.

Hruď a trojúhelníkovou hlavu měl zploštělou, ale skvěly se na ní stejné blyštivé, vypoulené oči.

Zadíval jsem se k jezeru a uviděl, jak tito živočichové vylézají z vody, drápou se na břeh jezera. Cupitali, pomaleji než Hmyz, ale

rychleji, než by dokázal běžet člověk. Na břehu jsem mezi nimi neviděl zemi; byl jich bezpočet. Hmyz to nebyl. Nikdy jsem je neviděl – byli to netvoři!

Okraj vody se leskl kluzkými mokrými krunýři. Napřed se vynořovaly horní části očí, potom nečistotu pročísly klouby nohou. Plazily se přímo na břeh: hlava, hruď a zvláštní dlouhý zadeček; mezi jednotlivými tvrdými částmi se řinuly čůrky vody.

To snad ne… To je čerstvě vylíhnutý Hmyz. Hmyzí mláďata, Hmyzí *larvy*.

Mračnovy jednotky se rozplynuly do zpanikařené, beznadějně propletené změti vojáků, drcené vlastním zmatkem a zahlcené larvami. Vojáci byli namačkaní tak těsně, že se dusili. Viděl jsem, jak se zvedají pěsti v brnění. Muži si pomocí hrušek na jílcích mečů uštědřovali rány, aby si prorazili cestu ven z formace. Nikdo z pěšáků nedohlédl k jezeru. Pokud věděli, netvoři je obklopovali rovnoměrně ze všech stran a okolní terén se jimi tak hemžil, že člověk proti nim nic nezmohl. Neměli ani tušení, proti čemu stojí. Proti nepřátelům, kteří se pohybovali v takové blízkosti a byli tak skrytí v bahně, byla dlouhá kopí k ničemu a mečíky nebo dýky, kterými byla vyzbrojena většina mužů, byly příliš krátké, aby mohly účinně pomoci, aniž by se člověk musel sklánět. Larvy se plazily ozbrojencům po nohách, zakusovaly se jim mezi pláty, visely z kyrysů, ovíjely se mužům kolem krků. Když do jedné bodli, jiná je kousla. Vojáci si je strhávali, přičemž zůstávaly mezi pláty zbroje utrhané chitinové nožky, ale sotva se zbavili jednoho netvora, hned je zaplavili další.

Těžké pěchoty se už zmocňovaly vážné obavy, ačkoli jen málokdo z nich vůbec larvy spatřil. Ze vzduchu jsem viděl, jak začínají kolísat v postupu, jak se kaprálové dívají po seržantech; seržanti na kapitány; kapitáni na velitele; velitelé na guvernéry či Eszaje a všichni chtějí vědět, co mají dělat.

Mračen a vojáci kolem něho – nezbyla jich víc než četa – se už ocitli takřka v úplném obklíčení. Larvy k nim přitékaly jako hnědá vlna. Každého vojáka na útěku strhávaly k zemi larvy, navěšené na zbroji, nebo muži zakopávali, když se jim ta odporná stvoření vrhla na nohy, nebo klouzali v bahně a larvy je rázem dusily.

Mračen se oháněl halapartnou a bodal larvy před sebou i za sebou. Neúprosně si razil cestu k ústupu, ale únikovou trasu mu zatarasila přelévající se tlačenice – zbytky jeho vlastních šiků. Na okrajích se začínala hromadit mrtvá těla. Muži uprostřed odhazovali z cesty své mrtvé druhy, aby si udělali místo, ale těla ve zbrojích je jen více svírala a nabízela nekonečné hody larvám.

Vybral jsem si místo nepříliš daleko od Mračna, kousek od přední linie larev, a přistál jsem. „Hurikáne!“ zařval jsem.

Mračnova sinalá tvář se ke mně na okamžik natočila. Nohy měl až

k pasu potřísněné bahnem. Sňal si přilbu a vlasy spletené do copánků se mu blyštily potem.

„Utíkej!“ zaječel jsem. „Tudy vede cesta ven!“

Mračen mi nevěnoval pozornost. „Císař,“ pronesl nahlas a upřel oči k zemi. „Já před tváří Císaře utíkat nebudu!“

„Tady nic nenaděláš! No tak, nečekej na nic!“

Mračen utrousil nějakou opovržlivou poznámku na adresu Rhydanů. Zatočil halapartnou, napřáhl ji a přesně probodl plížící se larvu. Zvedl ji do výše. Obluda švihala ocasem a cákala kolem sebe bahno.

Hnaly se ke mně, odstřikovaly vodu ocasy, aby snáze překonaly kaluže rozlévající se v rozdupané hlíně, cupitaly na krátkých nohách přes sušší terén. Připadalo mi, že mají ještě šílenější a neukojitelnější hlad než dospělí jedinci. Připravil jsem se a pokusil se podrobně si prohlédnout tu nejbližší. Měla úzké válcovité tělo a dlouhý zadeček z několika částí, vybíhající do špičky.

Šest dobře známých, ale menších článkovaných nohou si vměstnala pod hruď. Zploštělou hlavu měla přitaženou a napojenou k tělu silným krkem. Byla tmavohnědá s bledšími pískovými a černými tečkami po bocích. Prohýbaný krunýř měla tenčí, opatřený mnohem větším počtem kloubů a daleko pružnější než krunýř běžného Hmyzu. Ohebný zadeček zakončovaly silné ostny. K hrudi těsně jako batoh přiléhaly drobné zárodky křidélek; byla mnohem menší než nevyvinutá Hmyzí křídla, ale nebylo těžké poznat, že jde o jiné stadium životního cyklu jedné a téže bytosti.

Už jsem viděl dost. Ohnal jsem se po larvě cepínem, máchl a zbraň jí prosvištěla těsně kolem hlavy. Vztyčila se na dvě zadní nohy, rozpřáhla přední nohy a hrozivě rozevřela kusadla. Další mi zaútočila na nohu. Bleskurychle vystřelila čelisti a popadla mě za kotník. Kurva, to snad ne! Přímo vystřelila čelisti! Prokousla mi botu a najednou mi kotník zkroutil pocit, že se do mě zaseklo pár háků. Rychlostí bolesti jsem jí probodl cepínem krk. Proklál jsem ji skrz naskrz, ale stále mě nepouštěla. Zaťala kloub vysunovací čelisti a pomocí zubů zahryznutých v mé botě se ke mně ještě víc přitáhla. Čelisti jsem cepínem vypáčil a larva se v křeči svinula – kusadlo se zase ochable zatáhlo.

Couvl jsem o několik kroků a přitom rozbíjel hlavy všem larvám v dosahu. Potěšen svým umem jsem vzhlédl – hemžil se jimi celý kilometr země, který se táhl ode mě k jezeru. Kulhavě jsem se rozběhl opačným směrem a vznesl se do vzduchu.

Ačkoli byl zatuchlý a vlhký, jen málokdy jsem ho vdechoval s takovým požitkem. Bohužel jsem nesměl setrvat ve výšce, musel jsem zabránit zkáze. Cítil jsem, jak se mi z prokousnuté nohy řine do boty krev. Dráha letu mě zavedla na levý bok armády; k Tornádově

zastavené formaci. Jemu to řeknu nejdřív.

Snášel jsem se přes těžkou pěchotu. Ze štěrbin přileb se na mě upíraly úzkostlivé oči vojáků. Když jsem klouzavě přistál, do letek mi stříkla další dávka bahna. Takhle jsem to dál dělat nemohl, jinak bych zanedlouho musel zůstat na zemi. Tornádo se vyřítil z řad vojáků, více než dva metry zmatené bojechtivosti v kroužkovém brnění.

„Jante! Co se to tu kurva děje?“

„Hmyz. Myslím, že larvy. Jsou jich mraky, a blíží se.“

„Cože?“

Zastavil jsem se a nadechl se. „Je to nějaký nový Hmyzí druh, vylézá z jezera. Je menší, ale jsou těch bestií miliony. Je těžké je rozeznat, protože se drží při zemi. Pár těch oblud jsem zabil; jsou měkčí než dospělí. Ale jsou rychlé a umějí plavat. Mračen zůstal obklíčený! Píky proti nim nic nezmůžou. Jeho muži berou nohy na ramena.“

„Ne! Nikdo nesmí utéct! Teď ne!“

Nikdy jsem ho neviděl tak rozzuřeného.

„Tornádo, tohle je něco nového…“

„Co oštěpy? Ty nám nepomohou?“

„Ty krátké možná, kdyby jimi vojáci bodali. K zahození nejsou ani dlouhé meče, palcáty, sekery. Ty mrchy mají čelisti na jakémsi pantu, jakoby ramenu! Vystřelují je *takhle* daleko před sebe! Jedna z těch larev mě kousla do kotníku! Viděl jsem je, jak se derou do mezer v brnění.“

„Dejte pokyn ke zteči,“ zavolal. „Vojáci! Za mnou! Váš Císař se dívá! Běžci! Řekněte Mžencovi, aby se se svými muži držel těsně u nás – ať se mezi námi neotevřou žádné prostory!“

„Co to děláš?“

„Svou práci. Tihle vojáci jsou rovinští specialisti a nepokoušejí se držet kopí jako kosti. Můžeš říct Sanovi, že jdeme zachránit Hurikána a potom splníme svůj úkol. Jestli je dokážeš zabíjet ty, my to zvládneme taky.“ Mluvil nahlas, aby ho zaslechly i první řady. Vojáci zajásali. Tornádo mi věnoval ledový pohled, nezračila se v něm však žádná zášť.

„Podívej –“

„To je všechno, Jante.“ Odvrátil se.

„Haló, s dovolením!“ Ale ten parchant mi nevěnoval sebemenší pozornost. Když jsem odlétal, jenom jsem utrousil: „Poletím si promluvit s někým inteligentnějším.“

Když se mi z výšky naskytl lepší výhled, spatřil jsem, že se ústřední falanga rozklížila v krvavém chaosu. Kdo mohl, dral se kalužemi pryč, razil si cestu mezi lučištníky, odhazoval zbraně a kusy zbroje. Kapitánka ostnovodské roty se pokoušela zběhy zastavit.

Popadla jednoho muže, ale ten prchal tak divoce, že ji strhl z koně a oba padli do bahna. Okolní pěšáci se začínali formovat do štítových hradeb; nedokázal jsem určit, zda z obav před Hmyzem či panikařícími druhy.

Široko se s posledními zbytky velitelské autority pokoušel o uspořádaný ústup, ale nyní se ocitl tváří v tvář neprostupným valům štítů a kopí v rukou zděšených vojáků.

Mračnův zmenšující se oddíl stál v kruhu, v dokonalém obklíčení, když se k němu ve vzdálenosti stovek metrů začalo ztěžka natáčet levé křídlo. Tornádovi muži už se bili v nových rojích nymf. Pravé křídlo pořád setrvávalo ve zmatku na místě, ještě nepřišlo do kontaktu s larvami. Jezdci klusali sem a tam ve snaze zahlédnout, co se děje, zatímco se v těsné blízkosti masakru nadále rozbíjely a drolily šiky. Z levé strany, od jezera, proudily do našeho středu larvy, přitahovány krví, až se jakoby zvedala země. Obloha zněla březkem polnic, křikem a jekotem. Do prdele! Doprdeledoprdeledoprdele! Snesl jsem se níž a mířil k mikavodské standartě, dokud jsem nerozeznal Bleska.

Nakláněl jsem se ve větru a spouštěl se stále níž a níž na úroveň koňských hřbetů, potom jsem přitáhl křídla a seskočil na zem. Právě v tom okamžiku se roztrhl Kruh.

Blesk vztekle zařval: „Mračne!“

Složil jsem plochy křídel a klopýtavě se zastavil. Bahno tu bylo k nesnesení. Bleskův kůň jím byl zamazaný až po hrudník.

„Hurikán je po smrti.“ Blesk shlédl ze sedla. „Co se to tu v Sanově jméně děje? Mám střílet, nebo vyrazit do útoku?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl jsem. „Na sarissaje zaútočily Hmyzí larvy. Vyrazili na útěk a akontistajové tam zůstali lapeni…“

„Hmyzí co?“

V krátkosti jsem mu popsal novou hmyzí variantu. „Takový malý, podlouhlý Hmyz. Takhle velký –“ Podržel jsem ruce kousek od sebe. „Ale čelisti umí vystřelovat až *takhle* daleko na jakémsi kloubovém výrůstku. A pořád by něco požíral. A bude se sem valit dál a dál, protože země až po jezero se jimi přímo hemží.“

Blesk pohlédl na svého správce, který seděl vedle něho na hnědákovi a vystupoval jako kapitán roty. Přímo za ním seděl na koni i velitel prvního mikavodského praporu. Blesk prohlásil:

„Nevíme, co ty stvůry dokážou. Nikdy jsme je neviděli a Hmyz to není; netuším, co to může znamenat. Ukončete pochod. Vrátíme se do města.“

„Tornádo a Střízlík už postupují dál,“ namítl jsem. „Pokoušejí se tedy pokoušeli – pomoct Hurikánovi. Jsou támhle mezi všemi těmi larvami –“ Ukázal jsem ke středu skrumáže. „Cože?! Oni se vydali do mé cílové zóny?“

„Ano. Ty larvy vypadají, že jsou malé a že bude snadné je zabíjet, ale oni nevědí, kolik jich tam je.“

„Proč postupují nezávisle? Proč jsi je nezastavil?“

„Puštík by mě neposlechl. Zneužívá svého vlivu od okamžiku, kdy sem přijel San. Ale těch larev jsou miliony. Nakonec je stejně odříznou.“

Blesk si promnul rukou ústa a zadíval se na mě. „Bojiště není vhodné místo na nabubřelé činy, Jante. Osud Prvního Kruhu je jediný důkaz, kterého je nám třeba. Důsledkem Sanovy přítomnosti je, že se chováme jako hlupáci.“

„Co můžeme udělat?“

„Nevidím, kde se Tornádo a Střízlík právě nacházejí. Nemůžu je teď krýt, aniž bych je zasáhl. A ten zatracený Tornádův výpad musel vystavit útoku těch *zrůd* všechny mé lučištníky, kteří šli za ním.“

„To ano.“

„Dobře…“ Blesk zavrtěl hlavou a upřel na mě další pohled. V krizi pookřál. Jeho sklíčenost byla tatam. „Stahujeme se,“ řekl. „U Mírného Brodu nedopustíme druhý masakr.“

Přivolal čtyři kurýry jen tím, že se na ně podíval, a přikázal: „*Ty* zajeď za Ledovkou. Řekni mu, aby ze svých vojáků postavil štítovou hradbu před lučištníky na západním křídle. Lučištníci musejí podle libosti střílet, aby jim poskytli podporu. *Ty* zajeď za Zákopníkem a Palcátníkem na východním křídle. Řekni jim, aby dali pokyn k ústupu a *spořádaně* se stáhli. Sděl jim, že tu čelíme jakémusi novému druhu Hmyzu a že by se měli vyhnout střetům. Řekni jim, že jim to poroučí Císař. *Ty* řekni totéž Krupovi a potom poruč rezervám na východním křídle, aby následovaly stahující se hastaje. *Ty* zajeď za Bouřem. Informuj ho, že se budeme stahovat a požádej ho, aby se připravil nás krýt. Navrhni mu, aby vyzkoušel zápalné střely – těch se můžou ty larvy leknout. Potom řekni posádce v Mírném Brodě, aby obsadila hradby.“

Kurýři odcválali a postříkali bahnem přední linii lučištníků. Blesk se otočil ke svému správci. „Motáku, promluv si s Kovářem a seřaď zdejší prapory do patřičné obranné pozice – protože až Hmyz skončí s Hurikánovými lidmi, vrhne se na nás. Stáhneme se společně s levým křídlem.“

„Ano, pane.“

Blesk si povzdechl, podíval se na přední rozsochu svého sedla a zase vzhlédl. „Motáku. Postarej se, aby vojáci věděli, že je Císař sleduje a že nesmějí zakolísat. Ale když někdo uteče, bude muset být zastřelen.

Řekni to velitelům. A ať se za námi seřadí četníci. Nemůžeme si dovolit žádnou další paniku.“

„Rozumím, pane.“ Odmlčel se, přikývl a odkvapil.

„Jante, běž za Eleonorou. Myslím za královnou. Řekni, že její jezdci musejí vyrazit po křídle a pochytat co nejvíc Tornádových a Střízlíkových vojáků a pak se s nimi vrátit do tábora."

„Jako by se stalo." Připravil jsem se k odletu.

„A o mých rozkazech musíš informovat i Císaře."

Zůstal jsem na něho hledět. To jsem měl říct Sanovi, že se *stahujeme?* „Ano, ale…"

„Udělej to. Až tady skončím, setkám se s tebou u císařského vojska."

Ze vzduchu jsem viděl, jak se formace pode mnou začínají zoufale pomalu přeskupovat, jak se stahují do těsnějších houfů. Zachvěl jsem se při představě, že nemůžu vzlétnout, že mě tísní plech, že jsem v přítomnosti bleskurychlých nymf nemotorný a pomalý.

Královnina kavalerie se nacházela na úplné výspě levého křídla. Jelikož se jezdci neubírali ve stopách pěšáků, vyhnuli se nejhoršímu bahnu, a protože vítr vál od nich, koně zůstávali v klidu. Na hrotu klínové formace jsem zahlédl Eleonořinu zakloněnou hlavu; klidně mě sledovala, jak se krouživě snáším k zemi a přistávám opodál.

Na pozdrav roztáhla křídla a zavolala: „No ne, Jante! Tys nás přiletěl poctít svou přítomností!"

Přistoupil jsem k ní. Sebevědomě seděla na plnokrevníkovi zahaleném v oceli, vyzbrojená svou obvyklou směsicí třpytivého kovu a sebejistoty. V jednom podpaží držela přilbu a ve druhé ruce kopí, na němž líně povlával bleděmodrý praporec. Tmavé vlasy měla dokonale upravené a dokonce jsem měl dojem, že cítím slabou vůni růžového parfému. Ze sedla jí visel oválný štít a několik různých zbraní. Na bojišti vypadala stejně impozantně jako ve svém budoáru. „Jaká škoda, že kvůli mně musíš slétnout, když ve vzduchu vypadáš tak… elegantně."

Na královniny kecy jsem neměl čas. „Čelíme útoku! Eleonoro, z jezera vylézá nový druh Hmyzu. Blesk zavelel k ústupu. Celkovému stažení! Tornádovi a Střízlíkovi hastajové zůstanou zanedlouho odříznutí na frontě. Blesk vám a vašim kopiníkům posílá rozkaz, abyste vyrazili do útoku, zachránili je a co nejvíc vojáků odvezli zpátky do města."

Popsal jsem jí, jak larvy vypadají. Eleonora se zamračila, potom sevřela kopí a zamířila jím k zemi jako oštěpem.

„Vyřiď Bleskovi, že jeho rozkaz přijímám." Otočila se a zakřičela: „Ptačtí kopiníci! Následujte svoji královnu!" Rychle na mě pohlédla a stáhla si přes úsměv hledí přilby. Potom jsem se dal na vlastní taktický ústup.

Doletěl jsem k Císaři a zamával před ním křídly. Pozvedl ruku a císařští vojáci poodjeli s koňmi bokem, aby mezi nimi mohl projít. Když tak učinil, zpoza posledních jezdců v rohu čtvercové formace vyklouzla Jinovatka na svém grošákovi. Popohnala zvíře do klusu a vyrazila kupředu, ačkoli se zrovna v tom okamžiku ozvala výzva k ústupu. V závěsu za ní jel její osobní strážce. Zakroužil jsem a snažil se ji neztratit z dohledu. Je to zkušená Eszajka, měla by vědět, v jak vážné situaci jsme. Na co si to hraje?

Shlédl jsem dolů, palčivě si vědom skutečnosti, že mě pozoruje San. Jinovatka se o sebe dokáže postarat. Snesl jsem se k zemi. Koně císařské kavalerie pohazovali hlavami a vzpínali se, vytřeštěnýma očima sledovali, jak tluču mohutnými křídly. Potom se dokonce roztřásli a jezdci měli co dělat, aby je utišili.

Jezdci i zvířata působili jako větrolam a mně na posledních několika metrech chyběl vzdušný proud, na němž bych mohl udržet rovnováhu. Dopadl jsem ztěžka a přistál v podřepu. Šosy kabátu pleskly na zem. Z mé hluboké pravé kapsy se ozvalo prasknutí a cinkot rozbitého skla. Krčil jsem se v podupaném bahně a uvažoval, co to mohlo být. Sklenice s Vermiformiinými červy.

Až do téhle chvíle mi vůbec nepřišla na mysl. Podíval jsem se a červi už se mi svíjivě drali z kapsy.

Kapitola dvacátá druhá

Červi, kteří vyrazili z rozbité sklenice, se v pramíncích řinuli po kabátu a padali na zem. Rozlézali se všemi směry a začínali se nořit do bahna, svíjeli se a kroutili se mi kolem nohou, zarývali se pod zem. Zběsile jsem hrabal oběma rukama a snažil se je pochytat, ale mizeli mi přímo pod prsty. Chňapal jsem po jiných a dopadalo to stejně. Byli příliš rychlí; konečky jejich tenkých těl se ztrácely v blátě. Za několik vteřin po nich nebylo ani památky.

Vzhlédl jsem k Císaři, který se nakláněl přes krk svého koně a zvědavě mě sledoval. „Víte, můj pane…“

„Kometo?“

Zvedl jsem se. „Blesk mě poslal, abych vám sdělil, že zastavil útok a odvolává vojáky zpátky do tábora.“

„To vidím. A proč?“

„Z jezera se noří miliony exemplářů drobného Hmyzu s vystřelovacími kusadly. Zabili Hurikána; teď jsou jimi obklíčeni Tornádo a Střízlík. Blesk jim posílá na pomoc ptacké kopiníky na koních.“

„Drobný Hmyz, říkáš?“ ptal se Císař.

Ucítil jsem, jak se mi něco ovíjí kolem kotníku. Podíval jsem se a Císař učinil totéž. Z hlíny se dralo ven tlusté červí chapadlo; připomínalo výhonek nějaké mohutné rostliny. Dvakrát se mi obtočilo kolem nohy a konec už byl v polovině další smyčky.

Císař kulil oči, ale nic neříkal. Já jsem omluvně škubl nohou. Chapadlo se zarazilo, škublo protipohybem a strhlo mě na zem. Než jsem sebou praštil do bahna, chapadlo jako tlustý sloup vystřelilo do vzduchu a vyzvedlo mě. Zůstal jsem bezvládně viset za kotník, zatímco se dál vzpínalo kolem Císaře. Nezastavovalo se, vyráželo ze země jako kmen stromu. Jeho povrch měl lineární texturu; miliony a miliony červů deroucích se do vzduchu.

Císař a celá čtvercová formace koní se pode mnou rychle zmenšovali. Už jsem viděl celé bojiště. Vzhlížely ke mně tváře císařských vojáků, bledé a vyděšené. Všichni otáčeli koně a dávali se na útěk. Jezdci ve středu vyráželi, kam to šlo, a snažili se protlačit ven. San, stále dokonale ovládající svého Alezana, ke mně s klidným výrazem vzhlížel.

O kus dál stálo stanové město; plátěná obydlí a propletené provazy – otočil jsem se a zahlédl střet kopiníků na koních a v oslnivé zbroji s Hmyzími larvami a za nimi hnědé zrcadlo jezera.

Ječel jsem a ječel. Moje druhá noha zůstala volně ohnutá v koleně, a v pokousaném kotníku mi tepalo. Ruce mi bezvládně visely a kabát mi plácal někde pod hlavou jako roztrhaný kožený závěs. Z kapes se mi sypaly dopisy a třepotavě se snášely k zemi. Za nimi střemhlav letěly i mé klíče a kapesní láhev.

Do hlavy se mi hnala krev. Roztáhla se mi křídla a volně rozevřená zůstala viset pod úrovní ramen. Cepín, zavěšený v prostoru mezi nimi, poskakoval. Mával jsem rukama, ale nenacházel jsem nic, čeho bych se mohl zachytit. Kotník mi svírala mučivá bolest – červi ho pevně mačkali a noha se mi násilím natahovala.

Zkroutil jsem se, s nohama nataženýma, abych se podíval na tlustého hada kroužkovců, kterého jsem měl omotaného kolem kotníku, výběžek mohutného sloupu táhnoucího se k zemi.

„Hej!“ zařval jsem na stonek. „Pusť mě, ty zasraná obludo!“

Ucítil jsem, jak něco povolilo, a o metr jsem se zřítil. Chapadlo se napjalo a zase mě přidrželo.

„Ne!“

Pustilo mě… chytilo. Červi, kteří se přes sebe přesouvali a navzájem se přidržovali, mu dodávali na pružnosti, a já jen zlehka poskakoval ve vzduchu. Klouby jsem měl tak namáhané, že se měly každou chvíli vytrhnout. Pustilo mě to, chytilo. Mimoděk jsem mával křídly a vypadal jako jestřáb, lapený vzhůru nohama v pasti. Kdyby mě chapadlo pustilo, neměl bych čas se otočit a odletět.

„Ne! Nepouštěj mě! Prosím tě, nehoď mě na zem! Promluvme si.“

Chapadlo mnou jenom vztekle zatřáslo. Zacvakaly mi zuby, zachřestily mi náramky a vlasy, které mi poletovaly, se cuchaly o šosy kabátu.

Znovu jsem se přelomil v pase a pokusil se chapadlo popadnout, ale jednoduše mě otočilo. Pode mnou se divoce míhalo bahno a koňské hřbety.

„Jaúúú! Ne! Promluv si se mnou! Vermi –“

Z hlavního kmene vyrašily další tři větve; konečky se zúžily, zamířily ke mně a omotaly se mi kolem zápěstí a druhé nohy, rychleji, než jsem stačil ucuknout. Cítil jsem, jak mě postupně roztahuje silou, které jsem nedokázal odolat, až jsem se ve vzduchu rozpínal jako

hvězdice.

Kůň pod Císařem ustupoval, dokud mu San nepřitáhl uzdu. Pořád na mě bez jakéhokoli výrazu upíral oči.

Červi mě nepřestávali roztahovat a napínat k prasknutí. Ramenní klouby jsem měl téměř vymknuté. Zařval jsem: „Panebože, ne!“

Přestali táhnout a najednou mnou škubli, až jsem zůstal ve vzduchu stát, konečně nohama dolů, dvacet metrů nad bitvou. Dosud jsem nikdy takhle nehybně nevisel, a všude kolem mě zuřil nesmírný chaos.

V řekách vojáků na ústupu, proudících pode mnou, se lidé zastavovali a vytvářeli pomalejší proud ocelových přileb a vzhůru vytočených hlav. Někteří se zastavili úplně, aby nevěřícně hleděli, a řeky je obtékaly; na několika místech došlo ke kolizím. V místě, kde v zemi mizel mohutný černý kmen, se vytvořilo obrovské prázdné místo. Nikdo nebyl ochotný se k němu přiblížit. Bůh ví, co si vojáci mysleli o jasně rozpoznatelném Poslovi, roztaženém jako pavouk mezi gigantickými úponky živočišné tkáně.

Červi, klouzající přes další červy, poskytovali mnohem větší sílu než svalová vlákna – z masy se hadovitě vysunulo další chapadlo. Jeho konec se zastavil jen několik centimetrů před mým obličejem a jako by se rozhlížel, potom se zploštil, vytočil a přeskupil do stylizované ženské tváře, připomínající masku bez očí v důlcích mandlového tvaru. Viděl jsem jimi bahno dole. Pěkně vymodelované rty se začaly rychle pohybovat, ale Vermiformiin polyfonní hlas s nimi nebyl sjednocený; brebentil z masky i z hlavního sloupce: „Cos to udělal? Jak jsi na vás mohl přivolat něco takového?“

V jejích hlasech se svářily úžas se zoufalstvím, ale já příliš panikařil, aby mi na tom záleželo. „Omlouvám se, že jsem strčil tvé červy do sklenice. To nebylo správné. Já –“

Vermiformie mi hladce roztahovala končetiny. V zádech a přes hruď od ramene k rameni mi vzplály pásy trhavé bolesti. Zaječel jsem. V tlaku jsem cítil jistou opatrnost, jako by mohl být mnohem silnější, kdyby se Vermiformii zachtělo.

„O to nejde!“ odpověděla. „Ta voda…“ Zatřásla mnou a přitiskla svou masku k mé tváři. „Odkud se vzalo to jezero? Vy lidští hlupáci! Vytvořili jste líhniště!“

„Postavili jsme přehradu, abychom zaplavili Papírové kraje,“ namítl jsem.

„Celému tomuto světu jste přivodili smrt!“ Vyslala vlákna tenká jako nitky, ale silná jako ocelové pruty, a píchala mě po celém těle; působilo to, jako by mi dávala facky. „Poskytli jste Hmyzu místo, kde se může rozmnožovat! Hmyz klade vajíčka do stojaté vody! Copak ti Somatopolis nic neřekl?“

Podíval jsem se na Sana; zakláněl hlavu a mhouřil oči, aby mě na

pozadí jasné oblohy viděl. Jeho kůň se chvěl a byl tak splavený potem, že se na něho Sanův plášť lepil.

Potom přicválal Blesk, stál ve třmenech, otěže přivázané k sedlu a šíp nasazený na tětivě. Natáhl a vystřelil. Šíp prosvištěl červím sloupem – červi se svíjivě rozestoupili, vytvořili otvor a potom se opět zacelili.

Přihnal se k Císaři, bledý jako stěna, nasadil na tětivu další šíp. Jeho kůň tančil, dupal, hrabal kopytem a se skloněnou hlavou frkal, ale Blesk ho nenechal vyrazit na útěk. Držel se vedle Císaře – ostruhami odíral koni bílé boky, až z nich tekla krev.

„Císař…“ hlesl jsem.

„Kde?“

„Tam dole.“

Vermiformie bleskurychle zatáhla masku do sloupce a začala se stahovat. Pořád roztaženého mě snášela dolů – viděl jsem, jak se ke mně řítí bahno. Přitáhla mě k Císaři, ačkoli San mi nevěnoval ani náznak pohledu. Zastavila se a já zůstal se škubnutím viset asi metr od země.

Horní část klenutého chapadla visela nad Sanovou hlavou, ale maska se vysunula z povrchu, který byl k němu nejblíže, a zhoupla se k němu. San masce nevzrušeně opětoval pohled, aniž hnul jedinou brvou.

Blesk namířil na masku a vystřelil. Šíp jí neškodně proletěl – červi se opět rozdělili. Šíp prosvištěl kolem mě a bleskurychle vytvořenou mezerou v červí mase. Otvory se se sotva patrným zavlněním zavřely a maska znovu nabyla klidného vzezření.

„Kometo,“ promluvil San, aniž sklouzl pohledem ze ženského obličeje, „co to má být?“

„To je Vermiformie. A šípy proti ní nic nezmůžou.“

Vermiformie se obrátila na Císaře: „Tak o vás mi vykládal Jespák?“

San naklonil hlavu, jako by chtěl Vermiformii požádat, aby pokračovala. Ta řekla: „My v zemi vidíme, že larvy už vylézají z jezera. Proč? Proč jste to udělali? To všichni toužíte po sebevraždě? *Víte* vy vůbec, co jste udělali?“

„Co jsme udělali?“ zeptal se Císař nevzrušeně.

„Vytvořili jste v tomto světě líhniště pro Hmyz! Pářil se? Víte, že klade stovku vajíček za minutu? Máte ponětí, kolik ho sem ještě přijde?“

Císař neodpověděl.

Vermiformie se zuřivě zmítala. „Bude vám chybět tenhle válečník?“ a pomalu mi stále víc a víc utahovala pouta. Pokusil jsem se jí vzepřít, ale bylo to marné: rameny mi projela nesnesitelná bolest – ruce a nohy se mi trhaly. Začal jsem řvát – cítil jsem tlak v

jamkách kloubů, tak napjatých, že se měly každou chvíli vymknout.

Sanovi se sotva postřehnutelně pohnuly nárameníky, jako by pokrčil rameny. Na mě se nedíval, jenom na masku.

Vermiformie pravila: „Jespák je lepší velitel, než jste byl vy za celou svou éru, Sane. Zmobilizoval armádu v několika světech a ta je mnohem lepší než všechno, co se vám podařilo postavit tady."

„Myslel jsem, že se to stane," odpověděl San.

„Až se Jespák dozví, že k tomu došlo, bude vzteky bez sebe."

„To mě trápí ze všeho nejmíň… Mohla byste prosím postavit na zem mého Posla?" dodal, ačkoli to pronesl tak, jako by mu byl spíš nepříjemný můj řev než skutečnost, že mě tato vetřelkyně trhá na kusy.

Najednou jsem byl volný. Žuchl jsem na zem jako pytel, schoulil jsem se v bahně a objal si ramena.

„Ven se derou teprve první nymfy," prohlásili červi sborově. „Budou následovat ještě stovky podobných vln. Larvy mají takový hlad, že kdyby se všechny vylíhly najednou, z nedostatku jídla by se požraly navzájem. Tímhle způsobem už padl bezpočet světů."

„Od časů, kdy jsem byl naposledy v Přesunu, uplynula nesmírně dlouhá doba," řekl Císař.

Vermiformie pokračovala: „Starší larvy svlékají kůži a mění se v Hmyz a začnou shánět potravu novým larvám. Po pěti cyklech shazování kůže tenhle dospělý Hmyz také vzlétne – a vy najednou čelíte další generaci milionů larev. Jakmile se tohle začalo dít v Somatopolisu, neměli jsme šanci. A určitě ji nemáte ani vy s těmi hloupými a ubohými zbraněmi, na kterých si pořád tak zakládáte. Já cítím v zemi ledek, hliník, wolfram, uran, ale vy v boji pořád používáte dřevo a železo! Zakusíte drtivou porážku. Z každé nádrže se stojatou vodou na vašem kontinentu se zanedlouho stane líhniště. Z každého rybníka, z každého jezera –"

Blesk nasadil na tětivu další šíp.

„Jespák je aktivnější než vy!" zvolali červi. „On chápe, že Hmyz představuje smrtelnou hrozbu, ale vy nejspíš ne!"

„Děláme, co můžeme."

„Když tady Hmyz stavěl mosty, nebrali jste to s dostatečnou vážností. U nás zaplavil celý svět a taky spoustu dalších, které jsem navštívila. Světy se tvoří tisíce milionů let a Hmyz je zničí během jediné dekády! Ale vy… vypadá to, jako byste se úmyslně snažili držet se s ním ve vzájemném šachu. Nikdy nezískáte zpátky ani píď země. My víme proč: bez jeho hrozby by Čtyřzemí nepotřebovalo váš Kruh, vaši nadvládu nebo vůbec *vás*. Ale váš plán udržet Hmyz na zvládnutelné úrovni naprosto selhal. Napřed začal s rojením, potom s mosty a teď už se rozmnožuje! Přestala existovat rovnováha. Teď už ho na uzdě rozhodně neudržíte."

Císař při tomto obvinění vzdorovitě pohodil hlavou. „Udržujeme frontu a Hmyz vytlačujeme, když je to možné. Je ho příliš mnoho, aby se dal porazit. Ten vzájemný šach vznikl z nutnosti, není to žádný náš záměr."

„Ne. Jespák mi řekl, že v tomhle světě se zpočátku objevovalo jen málo Hmyzu. Když k tomu dojde, místní s ním mohou snadno zatočit. Ptakka ho mohla jednoduše vyhubit. Když se začal rozlézat, pořád jste mohli vyvinout soustředěné úsilí a všechen ho pobít. Ale vy jste dopustili, aby se vám situace vymkla z rukou, abyste se mohl ujmout vlády, není to tak? Jakmile se Hmyz začal rojit, lidé vás potřebovali jako vůdce. A vy od té doby držíte lidi u této potřeby."

San zavrtěl hlavou. „To je omyl. Než sem Hmyz přišel, nikdo z nás o válce s ním nic nevěděl. Nevěděli jsme, jak s ním bojovat. Zabíjí se mnohem hůř, než jak říkáš. Neznali jsme jeho zvyklosti. Netušili jsme, že se rozšíří tak rychle."

„A když se začal rozšiřovat, vy jste ho nechal, jen proto, aby vás lidi dosadili na trůn!"

Vůbec poprvé jsem viděl, že Císaři ujely nervy. „Bojovali jsme zuby nehty! Ano, když se Hmyz začal poprvé množit, soustředěným úsilím bychom ho mohli, *mohli,* pobít do jednoho, ale objevovaly se pořád další a další stvůry! Najednou jsme se ocitli v občanské válce –"

Kterou jsi ukončil tím, že jsi rozdělil Pentadriku jako kořist, pomyslel jsem si.

„ – Měl jsem co dělat, abych třem zemím zabránil rozbít čtvrtou na kusy a pak se vrhnout jedna na druhou. Neměli jsme žádné pořádné zbraně, žádnou strategii; neměli jsme tušení, jak zabíjet Hmyz."

Vermiformie kolotala vztekem. Ze země vyrazilo v dvoumetrovém kruhu kolem Sanova koně osm silných červích sloupů. Podobně jako první chapadlo se ke konci zužovaly. Zatímco rostly, hlavní kmen se tenčil, neboť červi mizeli v zemi, aby vystřelili jako nové sloupy. Dosáhli určité výšky a sehnuli se nad Sanem a jeho koněm. Vypadali jako gigantická chapadla chobotnice, zmítající se nad člunem. Sanův hřebec se vzepjal na zadní, ale Císař se v sedle udržel.

Chapadla se mu spojila nad hlavou a uvěznila ho jakoby v kleci. Maska se protáhla do tenkých vláken a vyrazila k Sanově tváři. Červi se rozdělili a rozptýlili se mu po kůži, plazili se mu po celém těle.

Zalezli mu pod nákrčník hrudního plátu, pod přilbu, do vlasů, do záhybů kolem očí, obkroužili mu rty a vsunuli se mu do vrásek na krku. Císař se ani nepohnul, když mu červi divoce vylézali ze spojů zbroje v podpaží a u pasu, ze štěrbin na zápěstí, aby mu vklouzli mezi prsty třímající otěže. Svíjeli se mu pod pláty na stehnech a holeních, pod blyštivými plátky na chodidlech. Řady červů na něm vytvořily pohybující se, živoucí růžovou síť.

Blesk zařval. Ostruhami ke mně popohnal koně, slezl a pomohl mi

z díry ve vlhkých červech, přesně kopírující mé tělo. Zašátral jsem mezi promáčenými dopisy, našel láhev a dlouze se napil.

„Co se to děje?“ zeptal se Blesk zběsile. „Co jsou zač ti červi, co útočí na Sana? Co musíme udělat?“

„To je Vermiformie. Z Přesunu.“

„Jak je můžu pozabíjet?“

„Ty nezabiješ.“

Červi se přestali na Císaři svíjet, slezli se mu na hrudním krunýři a vytvořili na něm jakousi síť. Ze středu vyrazil provazec a dopadl na zem. Červi se na bahně slili a od chodidel vzhůru se splétali do podoby jakéhosi muže. Všichni červi se nakonec z Císaře odloupli a nahrnuli se na siluetu muže. Ten nabýval na výšce, hubl, červi znázorňující vlasy mu viseli k ramenům, jiní vytvořili vyzáblé líce, úzký nos, tělo jakoby prohnuté nebo zaoblené, věrně napodobující plátové brnění. Stala se z něho dokonalá imitace Sana.

„Kolují zvěsti, že se má vrátit bůh!“ vykřikl Blesk. „A objeví se tu tahle bytost!“

„To není bůh,“ řekl jsem. „To je stvoření z Přesunu.“

Sanova podobizna sborově pronesla: „Co jste jim to řekl? Vy jste jim řekl, že existuje nějaký bůh? Vy…“ Její opovržení neznalo hranic. „Vy jste jim vnukl představu boha?“

„V lidských myslích bůh vždycky existuje,“ prohlásil Císař potichu.

Vermiformie se vzteky neznala: „I tohle jste využil pro své vlastní cíle? Není divu, že tenhle svět padne Hmyzu za oběť, pokud čekáte, že vám pomůže bůh. Než se vaši lidé dočkají, všichni do jednoho umřou!“

„My nečekáme,“ opravil ji San. „My bojujeme.“

Maska se zahoupala. „Vždyť ti vojáci jsou masakrováni! Vědí o Přesunu?“

„To chce ta hora návnad říct, že žádný bůh není, ale Přesun existuje?“

„Bůh tu není, ale stvoření z Přesunu ano,“ řekl jsem.

Vermiformie pokračovala: „Sane, vaše Čtyřzemí je ztracené. Váš Kruh se rozpadne a váš Hrad se zhroutí. Musím varovat Jespáka, že tomuhle světu nezbývá mnoho času, a musím připravit obranu. Zdejší Hmyz zanedlouho postaví mosty do jiných světů. Doufáme, že budou jednat inteligentněji než vy tady.“

„Opusť naši Říši, ty hnusná obludo,“ pronesl San klidně.

Osmero chapadel, která se spojila nad Císařem a uvěznila ho jakoby mezi vzpěrami stanu, vyslalo do vzduchu silný šlahoun. Viděli jsme, jak červi proudí na jeho konec – jakoby seříznutý; tam mizeli.

Silný provazec proudil do nicoty – do oblasti velké jako kulatý štít, jež vypadala jako zbytek oblohy.

Sloupy se zúžily; Císařova karikatura se rozpadla, když ji červi opustili a vlili se do nich. Sloupy se ztenčily na vlákna, potom se jejich

základy zvedly ze země, jako by si je někdo přitáhl na navijáku. Vmotaly se do otvoru v řídkém vzduchu a přitom se splétaly do provazu. Vermiformie zmizela. Věděl jsem, že se objeví jako provazec v nějakém jiném světě.

Císař na mě upřel vyčítavý pohled. Blesk jakbysmet – třeštil oči na červí oblouk a s ním i všichni vojáci stojící či klečící kolem nás ve zdrceném tichu. Míjely nás proudy stahujících se jezdců a ozbrojenců opouštějící křídlo a vracely se do města. Císař se na ně podíval a povzdechl si.

„To byl shluk žížal, že?“

„Ano,“ přisvědčil jsem.

„Hmm… Z…“

„Z Přesunu, ano.“

„No vida. Podívejme. Říkaly, že létající Hmyz naklade vajíčka do všech jezer. Do mikavodského jezera je nenakladou.“

Náhodou jsem přenesl váhu na pokousanou nohu a zaskučel jsem. Blesk se zachvěl. „Jsi zraněný?“

Nedokázal jsem mu upřímně říct, zda jsem utrpěl vážné zranění nebo ne. Ruce jsem měl zkřížené na hrudi, dlaně zoufale přitisknuté k ramenům.

„Zajdu za Kapkou,“ řekl jsem.

San už začal otáčet koně, ale Blesk k němu přiběhl a popadl ho za uzdu. Kůň, patřičně vycvičený, zůstal nehnutě stát. San na Lučištníka nasupeně vzhlédl. Blesk ze zvyku sklopil oči, potom se ale vzchopil a zadíval se Císaři zpříma do tváře. „Můj pane,“ pronesl. „*Odkud* jste?“

Věděl jsem, co tím myslí, a poznal to i San, ale odpovědět se mu neuráčilo. Při představě nějakého světa v Přesunu plného potenciálních Císařů jsem se roztřásl víc než naše koně.

„Odkud jste?“ zopakoval Blesk. „Ne z… Z… Nejste jako ta stvůra, že ne?“

Císař zavřel oči a jemně zavrtěl hlavou. „Jsem z Hacilitu… Z místa, kde teď stojí Hacilit. Jsem člověk. Člověk jako každý jiný Morenzan. Věř mi, Lučištníku.“

„Můj pane.“ Blesk pustil uzdu.

Tu mě něco napadlo. „Z které *doby* jste?“

Císař mi nevěnoval pozornost, ale Blesk se této otázky chytil a zachmuřil se. „Ano, ta stvůra se zmínila o milionech.“

San dával zřetelně najevo, že neví a je mu zároveň úplně jedno, co Vermiformie říkala. Upřeně se díval na Bleska. „Ne, tak starý nejsem,“ prohlásil. „Ano, jsem starší, než si myslíš.“

Blesk naprázdno polkl a nevzdával se: „Jak starý jste?“

San si ho pořád bedlivě prohlížel. „Dnes se mnou musíš povečeřet, Lučištníku.“

Zůstali jsme v ohromení. „Ano, pane," hlesl Blesk. „Ano – ovšem."

„Teď se musíš vrátit ke svému vojsku. Máš mou plnou pravomoc dohlížet na stahování."

Blesk se uklonil, bílý jako stěna. San na mě rychle pohlédl. „Posle, vytěsni svou bolest. Najdi Architektku. Musíme přijít na způsob, jak vypustit jezero. Jak se zdá, teď na tom závisí všechno." Pomalu se rozhlédl. „Všechno."

Ztěžka jsem se vznesl do vzduchu. Křídelní svaly jsem měl rozbolavělé z útoku a neustálého vzlétávání. Kdybych je dál takto namáhal, byl jsem si jistý, že několik dnů budu muset setrvat na zemi. Ale musel jsem splnit Sanův úkol a taky jsem chtěl uniknout zvědavým otázkám vojáků, kteří pořád nespouštěli z očí vzduch v místech, kde zmizela Vermiformie.

Vyletěl jsem nad zkázu a začal pátrat po Jinovatce. Z císařské armády pode mnou se stali vojáčci z dětské hry. Blesk byl drobná postavička, která od nich cválala na koni. Zteč naší armády, ještě před hodinou tak drtivá, skončila a vojska se stahovala.

Jinovatku jsem hledal marně. Pátral jsem na východním křídle, kterým měla projíždět. To se proměnilo v široký proud mužů na ústupu. Kdyby Jinovatka mířila proti proudu, její skupinka by se probíjela vojskem a já bych spatřil, jak se kolem nich vlna rozděluje jako voda tříštící se o skalisko. Ale vojáci působili uspořádaným dojmem, nikdo se neodloučil – na stahování bedlivě dohlížela Krupova jízda. Z nedostatku vzrušení v šicích jsem vyčetl, že vojáci o larvách ještě ani nevědí.

Stoupal jsem a pátral na stále větším území. Záloha se zformovala do pevné štítové hradby, za níž stáli lučištníci v sevřených střeleckých pozicích. Bleskovy pokyny docházely pomalé realizace v pohybech desetitisíců mužů na bojišti. Lučištníci začali opět střílet a pode mnou plachtily salvy šípů, až se jimi vlnil vzduch. Zadní formace se už začínaly šikovat do kolon a byly připravené vyrazit za východním křídlem. Skutečné bojiště se teď rozkládalo před štítovou hradbou. Ale já neměl čas se dívat – musel jsem najít Jinovatku; doufal jsem, že i ve svém nedávném *rozrušení* by se nezachovala tak hloupě, aby se vydala k jezeru.

Ještě jednou jsem zakroužil a upřel zrak na periférii armády. Zaujal mě jakýsi pohyb, natolik rychlý, že mi na mysli ihned vytanul Hmyz. Zamířil jsem tam a uviděl, že je to oranžový prapor Říční společnosti, doprovázející Jinovatku. Její jezdci jeli na levém křídle, daleko za ustupujícími vojáky, a hnali se plnou rychlostí, což jsem v téhle bahnité kaši neočekával. Střemhlav jsem se k nim snesl a všiml si, že se ženou k říčnímu břehu a drží se úzkého zásobovacího

chodníku z kamenitých úlomků. Byla to vyvýšená cesta a táhla se nad promáčenou půdou. Byla postavená ve stejné době jako jezerní tůň. Jinovatka znala údolí jako své boty a vydala se rychlou objížďkou kolem chaosu. Spěšně jsem si prohlédl prostor před nimi. U zúžené řeky se chodník spojoval s hlavní cestou, která už byla dostatečně široká i pro povozy a stoupala po náspu k přehradě, kde se dál táhla po hrázi.

Bleskurychle jsem ztrácel výšku a pátral po larvách. Plazily se po mělkých svazích po celém břehu jezera, dlouhá těla se svíjela trávou. Paťáty vyrývaly rýhy mezi oblázky. Některé se vrhaly na své družky a na Hmyzí mrtvoly, kterými byl okraj jezera poset.

Desítky těch bestií vylézaly na stěnu hráze, o niž pleskaly jezerní vlnky. V neuspořádaných řadách šplhaly po takřka kolmé stěně, dokázaly se zachytit i tam, kde by byla na dospělý Hmyz příliš strmá. Zalévala je voda, ale visely z dlaždic a šinuly se s nemyslící zarputilostí; šestice noh a zahnuté paťáty, pomalu se deroucí vzhůru.

Skoro všechny měly namířeno přímo k masakru; po proudu řeky za přehradou byl břeh poměrně prázdný. Dospělý Hmyz byl zaneprázdněn podobně jako larvy. Dokud jatka budou poskytovat snadný přísun potravy, Jinovatka si musela dělat starosti jenom s osamocenými stvůrami.

Skousl jsem si ret, když jsem si uvědomil, že o Tornádových a Střízlíkových praporech uvažuji jen jako o návnadách, které mají odlákat Hmyz od Jinovatky. Pln výčitek jsem se rozhodl, že se podívám blíže.

Tornádovi muži postoupili od mého odletu sotva o několik stovek metrů, než uvízli v pasti. Příval nymf vylézajících z jezera nebral konce. Oddíly pěchoty se soustředily na rozsekání co největšího počtu, ale už se staly osamoceným ostrovem mizejícím pod chitinovým přívalem. Vojáci se spojili do izolovaných schiltromů, bok po boku stáli v kruzích štítů, zbraně napřažené na všechny strany. Larvy se však prokousávaly štíty, vylézaly po nich a šplhaly mužům na hlavy, takže jsem viděl larvy, jak se kolébají a lezou napříč kruhy. Každou zmasakrovanou nahradily dvě další. Kruhy se viditelně zmenšovaly; vzduch houstl řevem. Rozeznal jsem Střízlíka s tepenským mečem v každé ruce, jak se ohání a seká nymfy na kousky, ale těch stvůr bylo příliš mnoho. Působil dojmem, jako by se snažil roztínat vločky ve sněhové bouři.

Eleonořini kopiníci bičovali koně a hnali je napříč masou larev. Všichni jezdci se zastavovali, jen aby za sebe vytáhli nějakého zoufalého pěšáka, načež se otáčeli, nasazovali zvířatům ostruhy a hnali se pryč. Bodali kolem sebe kopími, ale nejlepšími zbraněmi, které měli, byla okovaná kopyta jejich koní. Dlouhé koňské pancíře sice nedovolovaly larvám na ně vylézt, ale ty dravé hladové stvůry

uměly útočit i zdola, odkud pak vystřelovaly čelisti koním do spěnek. Množství obětí začínalo být znát. Někteří koně v hrůze shazovali jezdce ze sedel. Ani jednou jsem nespatřil, že by některý ještě vstal.

Nechal jsem tuto hrůznou podívanou za zády a obrátil se zpátky k Jinovatce. Trasa letu mě zavedla nad místa, kde padli Mračnovi vojáci. V nesmírném šoku jsem se díval na cosi, co vypadalo jako prastaré bojiště: lebky se šklebily pod helmicemi, mezerami v rozmlácené zbroji zářily kosti. Maso bylo ohlodáno do posledního zbytku. Hromady kostí byly poseté nehybnými zkroucenými larvami, které na nich seděly se vzhůru vytočenými hlavami a dlouhými ocasy vtlačenými do bahna. Tenké krunýře jim prosvítaly. Některým chyběly nohy nebo hlavy. Všechny hřbety byly popraskané a otevřené.

Do prdele. To nebyly mrtvé larvy, to byly prázdné schránky. Rostly, a sotva pár hodin poté, co vylezly na břeh, se zbavovaly krunýřů. Cyklus pěti svlékání, jak řekla Vermiformie. Všechna svlékání přece nemohla trvat stejně dlouho? Touhle rychlostí jsme měli na konci týdne čelit Hmyzímu roji, jaký jsme jaktěživi neviděli.

Jinovatku jsem rozeznal v čele její skupiny, jak plnou rychlostí cválá po stezce. V oddílu se objevovaly mezery, když silnější koně získávali náskok. Ona svého oře nemilosrdně bičovala, posedlá touhou dojet k přehradě. Ze zvířat se řinul pot a ze zápachu Hmyzu hrůzou třeštila oči.

Zamával jsem na ni. „Jeď dál! Jestli si pospíšíš, cesta je volná!“

Hnali se dál; od přehrady je dělilo jen několik minut. Ale čím dál jeli, tím víc se kolem nich začínaly shlukovat opodál se pohybující larvy.

„Pozor!“

Jinovatka nevěnovala mému varování pozornost a mířila přímo k náspu hráze, nutila svého koně, aby se vrhal mezi larvy, jako by ani neexistovaly. Zbytek ji následoval. Už jsem viděl larvy, jak za čelisti visí z koňských nohou a lezou řičícím zvířatům po bocích. Jezdci se po nich oháněli meči, palcáty a pěstmi v rukavicích.

Viděl jsem, jak larvy pozřely klopýtnuvší klisnu na konci řady; vyrojily se jí na nohy a roztrhaly ji na kusy, v ohromných pásech jí z boku stahovaly kůži, až jí vyhřezly vnitřnosti. Na několika místech ji během okamžiku obnažily na kost. Se zoufalým ržáním pošla, zatímco se snažila vymanit kopyta ze shluku trnitých nymf. Jezdec, který se oháněl po stvůrách prožírajících se mu zbrojí, se raději vrhl z náspu, než aby se nechal sežrat zaživa.

Jinovatka dospěla do cíle – věži se zdvihadlem – ve vysilujícím spurtu. Těsně před padací bránou seskočila z koně, vyrazila západky na železných servisních vratech a zmizela v útrobách věže. Většina

vojáků z její čety jí přijela v patách. Opustili koně, aby poskytli rozptýlení larvám, a pelášili do bezpečí. Zavřeli za sebou, jakmile bylo jasné, že se k nim už nikdo nepřipojí. Za minutu trhavě vystoupala na stožár vlajka Říční společnosti a zavlála ve větru.

Kapitola dvacátá třetí

Zaostřil jsem na vlajku, zakroužil a dosedl na střechu věže se zdvihadlem. Sklouzl jsem na parapet mezi signálním světlem a obrovským výstražným zvonem. Rozhlédl jsem se; dřevěná bariéra kolem lávky dočista zmizela. Hmyz rozžvýkal trámy na kašovité pahýly.

Shlédl jsem na obě průčelí věže. Padací mříže byly spuštěné, chodník zatarasený na obou stranách. Obě cesty pokryly larvy; shlukly se u mříží a snažily se dostat dovnitř, ale vchod chránilo silné kovové pletivo a otvory v něm byly příliš malé. Dospělé Hmyzí stvůry na straně u Papírových krajů marně žvýkaly železnou spleť.

Zevnitř věže se ozývalo rytmické řinčení. Bedlivě jsem naslouchal; bylo těžké a ostré, kov dopadající na kámen, a tlumené, jako by se linulo zdáli, což bylo zvláštní, protože vycházelo odněkud přímo pode mnou.

Přelezl jsem parapet a prokopl lišty žaluzie. Přehodil jsem dovnitř jednu nohu, sehnul hlavu pod nadokenní překlad, spustil se obkročmo na římsu a zůstal přikrčeně sedět napůl uvnitř věže, napůl venku. Nahlédl jsem do místnosti.

Ve věži nebyla žádná podlaží – tvořil ji jeden velký prázdný prostor, plný strojních mechanismů. Na podlaze hluboko pode mnou se mihotalo světlo svíček. Z velikosti hřídelů a navzájem propletených převodů mi šla hlava kolem.

Brzy jsem začal odlišovat jednotlivé mechanismy. Na stěnách pod mým oknem a naproti byly připevněny ty, jichž bylo zapotřebí k ovládání obou padacích mříží – vřetena omotaná několika posledními smyčkami lan a naolejované kovové kladky. Mezi mřížemi obou bran vykukovala krátká, fouskům podobná larví tykadla a dovnitř vystřelovaly čelisti, chňapající po vzduchu.

Mechanismus ke zvedání stavidla byl ještě impozantnější. Něco takového mohla vymyslet jen Jinovatčina oddaná horlivost a pouze

úsilí, jehož bylo třeba k sestavení podobného díla, ji mohlo přimět milovat toto soustrojí s takovou intenzitou. Hřídele byly natřené na černo, ale jejich holé ocelové pracovní plochy se leskly mazivem. Vnitřek věže připomínal větrný mlýn, v němž se všechna kola, trámy a čepy proměnily v kov.

Čtvercová podlaha byla vydlážděná a na obou stranách se otevíraly kulaté otvory s kamenným okrajem, z nichž se táhly silné provazy připomínající lodní lana. Byly podehtované a nesmírnou silou napnuté. Vedly k vodorovnému mosaznému válci, který na obou koncích omotávaly. Celé zařízení připomínalo rumpál nad studnou, ale v mnohem větším měřítku. Válec zpevňovaly nosníky, kterými byl ve výšce lidské hlavy uchycený ke všem čtyřem stěnám. Svislé kolo bylo propojené složitou soustavou převodů s vodorovným vratidlem, opatřeným řetězem. Na zemi ležela změť koňských postrojů, uvázaná k volnému konci řetězu.

Jinovatka stála na podlaze věže a vedle soustrojí vypadala jako trpaslík. Viděl jsem její kulatá ramena a šátek, který měla omotaný kolem hlavy; přilbu si sundala. Zavolal jsem na ni, ale neslyšela mě. Byla skloněná a nahlížela do čtvercové díry v podlaze. Vedle ní ležely otevřené padací dveře a otvor byl veliký natolik, aby se dovnitř vešel jeden člověk. Třeskot se linul z podzemních hlubin.

Několik vojáků rozdělovalo výstroj nakupenou u stěny. Jeden hromotluk vedle Jinovatky si oběma rukama přidržoval lano, které měl ovázané kolem pasu. Konec mizel v šachtě a voják ho pomalu popouštěl.

Slezl jsem po drsné stěně a přiběhl k ní. „Jinovatko?“

„Jante!“ Narovnala se a protáhla, dlaně přitisknuté k bedrům. Tvář měla potřísněnou špínou a kabátec lehkého kroužkového brnění měla rozepnutý. Pod přezku si vecpala svého hnědého sametového králíčka a tomu teď na její hrudi legračně poskakovala hlava.

„Jante, přišli jsme o koně. Nemohli jsme je sem přivést. Museli jsme je nechat venku a Hmyzí mláďata je roztrhala na kusy.“

„To jsem viděl,“ řekl jsem.

„Ty koně jsme potřebovali, aby zvedli bránu a otevřeli stavidlo. Teď jsme nahraní.“ Aniž se podívala, plácla rukou do těžkého lana. „Vidíš?“

„Do prdele!“

„Ano. Do prdele. Ale myslím, že jsem vymyslela řešení.“

„Co chceš udělat?“

Ukázala do servisní šachty. Řada konzol přišroubovaných ke zdi tvořila žebřík ubíhající do hlubin. Kdesi dole se kalně mihotalo světlo lucerny.

„Slez dolů a já ti to ukážu.“

„To se mi moc nechce.“

„Ale no tak. V síni už se tísní deset mužů, ale ty můžeš zůstat viset na žebříku.“

„Ne, kdepak. Nemám čas. Musím se vrátit za Císařem a říct mu, co tady děláš.“

Provaz omotaný kolem vojákova pasu sebou dvakrát škubl, zatahal ho za ruku a kolohnát začal něco vytahovat. „Teď, když jsme se do toho dali,“ vysvětlovala Jinovatka, „můžu sestavit kladkostroj, aby se nám snáz vyzvedávala zemina. Tohle je poslední náklad, co vynášíš tímhle úmorným způsobem.“

„Jak chcete.“ Voják se na ni zazubil. Připadalo mi, že má dobrou náladu.

„Co to děláte?“ zeptal jsem se ještě jednou.

Okovanou botou dupla do dlaždice. „Kdybys slezl do té šachty, viděl bys, jak se z podlahy vysouvá horní část stavidla a k němu jsou připevněny provazy. Na vrata tlačí miliony tun vody a drží je zavřená. Teď ale na obou stranách kopeme.

Přes horní okraj vrat otevřeme vodě novou cestu a pak ji svedeme do původního vypouštěcího potrubí. Samozřejmě napřed kopeme dál po proudu, abychom otevřeli cestu ke stěně hráze. Potom je požádám, aby vykopali druhou stranu. Voda se vyhrne vzhůru, naplní komoru a odteče stranou dál po proudu, hrází, přesně jak má. My to jezero vypustíme, hoši! Budou z nás hrdinové!“

Tváře mužů zkřivily optimistické úsměvy.

„Opravdu?“ zeptal jsem se. „Copak ta voda nevytryskne vzhůru do šachty?“

Jinovatka stiskla rty. „Ne.“

„Ale –“

„Mlč!“ vyštěkla. „Dám tam poklop nebo něco na ten způsob.“ Popadla mě za rukáv a otočila mě pryč od lopotících se vojáků. „Před nimi ne. Nedávej mi žádné otázky, jenom všude rozhlas, co tady teď dělám.“

„Ta stěna po proudu se taky hemží larvami,“ podotkl jsem. „Předpokládám, že některé vlezly i do toho tunelu.“

Dívala se na mě, potom přikývla. „Myslíš jako až se prokopeme? Ano, některé do komory prolézt mohou, ale my máme krumpáče. A zbytek voda spláchne. Nechala jsem tady nějaké zásoby, ale nemáme moc rýčů. Zaleť do města a přines nám víc zásob.“

„Unesu jen určitou váhu.“

„Ano, ovšem. Přines, co zvládneš, budeš muset letět několikrát. Chci vodu, čistou sladkou vodu –“ ukázala k jezeru „ – protože mí lidé ten hnus pít nemůžou a při téhle práci jim vyschne v krku. Jsou zmožení z cesty a už padají únavou. Přines taky ještě nějaké lucerny a dalších pár rýčů, protože na tuhle práci jich moc nemáme, a taky nějaké jídlo.“ Zachvěla se. „Jo, a mohl bys mi přinést taky trochu

kávy?“

„Jasně.“

„Můžu si ji připravit na kamínkách. Čeká nás dlouhá noc a myslím, že ji budu potřebovat. Budeme kopat, dokud se nedostaneme na druhou stranu. Muži musejí holýma rukama odstranit z podlahy komory veškeré plátování; tam dole kyselinu použít nemůžeme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ty chceš vyhrabat materiál z vlastní přehrady?“

„Ne. Dělám jen dvě malé díry po obou stranách brány.“

„Ale ten, kdo zůstane v komoře, nakonec –“

„Bude moct vyšplhat do bezpečí po konzolách,“ odpověděla neochvějně. „Máš u sebe papír a pero? Potřebuju napsat vzkaz Císaři. Leť pro ty láhve s vodou, a až se vrátíš, budu ho mít připravený.“

Přikývl jsem a potom jsem rychle vylezl na stěnu věže, proklouzl oknem a ucítil tlak, když jsem se prověsil na křídlech. Letěl jsem zpátky do Mírného Brodu.

Město bylo koláží úděsných výjevů. Bylo neuvěřitelně přeplněné; lidé pořád proudili z bojiště a zároveň se za městské hradby stahovali ze stanového tábora. Bylo vyloučené, abychom palisádu a ležení uchránili před náporem blížících se larev. Uměly šplhat a uměly i plavat, takže příkop byl rázem zbytečný. Vrcholy věží se ježily vojáky připravenými je odrazit.

Běžel jsem na ústřední náměstí a k pumpám a cestou míjel nosítka s příšerně zraněnými muži. Na ulice už tak kluzké bahnem a koňským trusem se z nich řinuly pramínky krve. Schodiště a nároží byla posetá vyčerpanými vojáky, kteří se snažili sebrat poslední zbytky energie. Někteří chroupali hrsti lískových ořechů, své železné zásoby. Ranění vojáci, kteří se ještě drželi na nohou, se opírali o zdi a čekali na přátele, až jim přinesou misky s fazolemi a dušeným masem. Vojáci svlečení do půl pasu stáli v nekonečné řadě před blokem s umývárnami. Dveře byly dokořán – muži příliš unavení, aby se svlékli, stáli pod proudy vody oblečení.

Další tisícihlavé fronty: u obrovských hrnců na stole pod markýzou. Pod Kuchařovou zástavou s rohem hojnosti jeho pomocníci přidělovali hromady fazolí každému, kdo na tom byl dostatečně dobře, aby je přijal. Vojáci čekali v řadě s miskami v rukou.

Když jsem kolem nich procházel, vyrazil ven Mrak. „Mečíř přišel o nohu!“ řval. „Zrovna ho přivezli opeření kopiníci.“

„Je při vědomí?“

„To bych řekl. Huláká, až se hory zelenají.“

* * *

Vyrazil jsem sprintem do nemocnice. Řev jsem slyšel z vedlejší ulice. Oběhl jsem raněné, uložené na ulici bok po boku na nosítkách u zdi, a vkročil na podlahu kluzkou rudými šmouhami. Stěny byly potřísněné krví nad úroveň očí. Lékaři se soustředili na bezodkladné pacienty a křičeli na pomocníky, žádali obvazy, čerstvou vodu. Ošetřovatelky se džbány nebo rolemi obvaziva se těsně míjely a probíhaly bludišti lůžek.

Všude leželi muži, sténali a naříkali. Jeden natáhl ruku a popadl mě za opasek. Podíval jsem se na něho, a právě když jsem to udělal, umřel.

Rozrušen úděsnou pestrostí zranění jsem uklouzl na kaluži krve. Viděl jsem spoustu prázdných očních důlků nebo mužů s obvazy přes oči, protože jim larvy vydloubly oči. Viděl jsem řadu mužů s kusy látky ovázanými kolem zakrvácených pahýlů; dospělý Hmyz jim uhryzl ruce a nohy. Viděl jsem zranění na krcích, v rozkrocích, na kloubech, které byly méně chráněné pláty. Podél stěn seděly stovky zhroucených mužů, trpících krajním vyčerpáním a dehydratací – všichni dostávali litry solené vody. Jeden zřízenec s mopem marně kroužil po dlaždicích mokrých lepkavou krví. Odrážela se v ní polní lůžka, rozestavěná kolem stěn.

V koutě ležel voják, jemuž Hmyz na čele a na lících odhryzl tvář až na kost – viděl jsem mu do úst. A v dalším koutě – něco tak příšerného, že jsem to rychle vymazal z paměti.

Spatřil jsem Střízlíka – ležel u stěny, na lůžku roztaženém ke středu místnosti. Drželi ho tři kopiníci v plátovém brnění, dva mu tlačili na ramena a jeden třímal nohu. Z druhé nohy mu zbyl jen krvácející pahýl, odkousnutý pod kolenem. Kopal jím do vzduchu a na vojáky stříkaly kapky krve. Ječel, ústa zející černý ovál, líce napjaté, oči dvě štěrbiny. Na místě holeně jsem zahlédl bílé konce úhledně oddělené kosti.

Svlékli ho až na vycpaný varkoč, ale na nezraněné noze měl pořád zbroj. Byl posetý ještě spoustou menších bolestivých zranění, z nichž se mu trhlinami v kabátci řinula krev. Většinou to byly hluboké vpichy, kde mu do těla jako oblé hladké trny vklouzly larví tesáky, ale ve srovnání s tím, jak dopadla jeho noha, nestály za řeč.

Kapka křísila muže s drolící se rozdrcenou čelistí a nosem rozbitým na kaši. Přenechala ho pomocnici a přiběhla k nám; přitom za sebou zanechávala řadu lepkavých stop.

Dala Střízlíkovi injekci do ohbí lokte, přitlačila na vpich kousek vaty a jehlu vytáhla. Potom rychle kápla na bílou dlaždičku jakousi

čirou tekutinu a smísila ji s kapkou krve, kterou vzala od jednoho ze tří vojáků, kteří se mu nejvíc podobali. Směs se nesrazila, ale zůstala hladká, takže poplácala před hochem okenní římsu, aby se na ni posadil, a přichystala navoskovanou bavlněnou hadičku, kterou z jeho ruky hodlala přečerpat krev do Střízlíka.

Střízlík celou dobu řval. „Ne! Vrať mě na bojiště! Nech mě tam! Chci, abys mě nechala! Děvko!“

Kapka mu sevřela ruku a Střízlík se ji pokusil odrazit, ale když skolopendium zaúčinkovalo, trochu se uklidnil. „Nech mě! Už nemůžu být Eszaj! Nech mě umřít!“

„Nech ho umřít nepřemoženého,“ řekl jsem.

Střízlík se nezaostřeným zrakem zadíval do míst, odkud se ozval můj hlas, a hřbetem ruky si rozmazal krev po tváři.

Kapka byla rázem vzteky bez sebe. „Vypadni odsud, Jante!“

„Mečíř už být nemůže. Stejně umře. Nech ho umřít, aniž by zakusil potupu porážky při Výzvě.“

„Život ma trochu větši cenu!“

„Nikdy jsem necítil takovouhle bolest!“ Strach mu v hlase zaznínval s větší silou než agónie. „A… a… Panebože, mně je taková zatracená zima.“

Otočil hlavu a promluvil do prázdného prostoru. „Chaluho? To nemůžeš být ty. Tys umřel… Přišel jsem o Sangvina. Nechal jsem ho tam venku…“ Zůstal se zastřeným pohledem civět do prázdna a potom omdlel.

Kapka ukázala na obinadlo, kterým měl stažené stehno, a podívala se na hocha na okenní římse. „Nasadils to ty?“

„Ano.“

„Vyborně. Udělals spravnou věc.“

Střízlíkův pahýl byla kost obklopená rozdrcenou tkání. Konec tepny visel ven, volně se kýval a odkapávala z něho krev. Kapka konec tepny stiskla a zkušenými pohyby kolem něj několikrát obtočila hedvábnou nit – čtyřikrát, pětkrát, šestkrát. Nit zavázala a potom ránu potřela mastí z terpentýnu a fenolu s výtažkem z vratiče. Potom ji volně ovázala plackou. Placka, polštářek měkké bezové dřeni zabalené do lněného plátna, byla vyčištěná parou a potom napuštěná růžovým medem.

Ustoupila a prohlížela si své dílo. „Citim, jak škuba za Kruh. Tohle by mohlo zabit každeho jineho Eszaje kromě Střizlika. Je to bojovnik k pohledani. Co tady dělaš? Přinesls mi vzkaz?“

„Ne. Jen procházím. Chceš něco vyřídit Jinovatce nebo Sanovi?“

Zavrtěla hlavou. Odvazovala obinadlo ze Střízlíkova stehna. „Moc mě nepodporuješ, Jante. Řikaš: ’nech ho‘! Jak se opovažuješ?“

„Ale jak se teď může v boji ohánět mečem?“ namítal jsem. „I kdyby přežil, o místo v Kruhu ho připraví první Vyzyvatel, který se

namane.“

„Se zmrzačenymi Eszaji jsem pracovala už mnohosetkrat. Vim, že mam pravdu.“

„Já bych rozhodně nechtěl být odsunut do zapomnění,“ řekl jsem. „Střízlík je na tom stejně. Očekáváš snad, že bude vyhrávat souboje s dřevěnou nohou?“

„Ději se větši podivnosti,“ poznamenala Kapka.

Odfrkl jsem si. „Mečíř s jednou nohou? Kdo to kdy viděl?“

„Podivej,“ řekla Kapka. „V Kruhu se soustředi cela řada abnormalnich schopnosti. Dokonce v něm mame muže, co umi litat. To je zatraceně divne.“

Pochopil jsem, kam míří. Kapka pokračovala: „Než ho někdo porazi, mohl by pokračovat ještě rok nebo dele. Docela dobře by se mohl znovu vyrovnat se svou smrtelnosti. Ale přinejmenšim bude mit delši život. Muže změnit pohled na svět. Muže se změnit z Mečiře v někoho jineho. Davam mu čas na rozmyšlenou. Jakmile o tom bude přemyšlet, poděkuje mi, že jsem ho nenechala umřit. Vždycky to tak je. Pokud budou moct dal žit dustojny život a maji šanci, že umřou v klidu a miru v posteli obklopeni vnoučaty, je to lepši, než kdyby umřeli na bojišti. Neni to tak? Smrt ve sračkach a zmatku nic neznamena. Nic neziskaš. Před smrti v bitvě da přednost žiti a starnuti. Jestli bude chtit umřit v bitvě, vždycky se o to muže postarat později. Potřebuje čas, aby si pročistil hlavu. Žadny byvaly Eszaj mi nikdy neřekl nic jineho.“

„Otevřenou ránu má i tady,“ ukázal jsem na hluboký úzký zářez, který se mu táhl nad kolenem ukousnuté nohy. Ven ještě trčel černý hrot zlomeného hmyzího kusadla.

„Musel se mu uvolnit kolenni chranič. Řekni Ledovkovi, že ty upinaci svorky jsou na nic. Pořad tam ma ulomek. Vytahnu ho. Vojaci se ho pokoušeli vytrhnout, ale zlomil se.“

Úlomky hmyzích kusadel jsou mnohem horší než trny z nohou. Znám spoustu lidí, kteří žijí s hmyzími trny zaraženými v těle. Pokud je Kapka nedokáže vytáhnout, aniž by napáchala ještě větší škody, nechá je tam. Ale kusadla jsou s ohledem na to, co Hmyz požírá, mimořádně septická, úlomky v ranách hnisají a způsobují smrtelné otravy krve. Pomáhal jsem Kapce, když se pustila do operace, aby úponek vytáhla.

Opatrně mu z kůže vytáhla krví ztvrdlou látku. Potom uchopila skalpel z tácku, vyčištěného v parní lázni, a v místě, do něhož se kusadlo zarylo, udělala křížový zářez, aby ránu rozšířila. Jehlou střikla do rány vinný destilát a kleštěmi sevřela konec trojúhelníkového úlomku. Byla na něm jedna velice ostrá hrana, a aby jí při vytahování nepořezala Střízlíkovi vnitřek nohy, vzala si na pomoc dutý ocelový váleček, podobný brčku, s rýhou po celé délce.

Nasadila trubičku na ostrý okraj úlomku. Potom ho pevně a hladce vysunula cestou, jíž se do těla dostal. Ze Střízlíka se v rytmu srdečního tepu řinula krev, tekla na polní lůžko a kapala na zem. Kapka ránu vymyla a obvázala.

Potom vyňala trubičku z paže vojáka, který předával Střízlíkovi svou krev. Touto dobou už vypadal pobledle a zesláble. Kývla na něho. „Mužeš jit. Napij se tamhle džusu… Pak se běž najist masa a vypij spoustu vody a odpočiň si."

Omráčený voják odvrávoral. Kapka trhla palcem ke Střízlíkovi. „I kdyby se jejich krev s tou jeho nesnašela, jednou to risknout jde, ale podruhe už by to bylo vražedne."

Dvěma kostnatými prsty mu zkusila tep na hrdle. „Je mimo."

„Kdy se probudí?"

„Muže se probudit každou chvili. A taky ne. Ale jak znam Střizlika, probere se, hned jak bude moct. Ten se nikdy nevzdava."

„Uvidíme."

„A taky by bylo jine, kdybych ho musela lečit z nějake pohlavni nemoci." Usmála se bez náznaku pobavení. Kolem hlavy mi létaly neviditelné mouchy. Svěsil jsem ramena a mezi křídly mi vystřelila palčivá bolest; roztáhl jsem je, abych se zbavil strnulosti.

Kapka si utřela ústa do kusu látky. „Viš, že tu mam taky Tornada."

„Co je s ním?"

„Přišel o oko." Ukázala na druhý konec místnosti, kde Tornádo seděl na dalším rozkládacím lůžku s hlavou v dlaních. Oko měl zakryté obvazy. Byl do pasu nahý – z jizev na jeho těle by se daly rekonstruovat bitvy za posledních osm staletí.

„Cože? To mu udělala nějaká larva?" Pokud dokázaly ublížit dokonce i Tornádovi, Vermiformie měla pravdu; byli jsme vyřízení.

„Ne. V tlačenici mu do oka vjelo čisi kopi. Nemluv s nim. Je strašně vytočeny – a taky se stydi."

„Já mu říkal, ať se do útoku nehrne."

„Jestli mu to teď připomeneš, jednu ti ubali. Zrovna odsud odnesli Kostřavskeho. A Vir Ghallainsky byl zmasakrovany. Podle toho, co jsem viděla, přišli i o něho."

„Promluvím si s jeho speciálními vojáky."

Kapka kývnutím přivolala lékařku. „Dávej pozor na Mžence a sundejte mu zbroj." Potom se otočila k dalšímu pacientovi. Nic jí nemělo odvést pozornost, dokud nebude vykonáno všechno, co bylo třeba vykonat.

Vyrazil jsem k pumpám, kde byly naskládány nádoby. Naplnil jsem jich tolik, kolik jsem byl schopen unést, a zavěsil si je na tělo na dva zkřížené kožené popruhy. Když jsem odlétal, dovnitř se přiřítili

poslední tangarští kopiníci. Zdálo se, že mnoho přeživších nepřivážejí několik raněných jelo na zadních sedlech, z jiných však zbyly prakticky jen požvýkané žoky, přehozené přes rozsochy.

Další dvě hodiny jsem dopravoval láhve s vodou, balíky jídla a dostatek kávy, která by Jinovatku udržela na nohou. Dokonce se mi podařilo přepravit několik rýčů, za něž byla Jinovatka ještě vděčnější než za kávu. Hromada hlíny u padací mříže se pokaždé o něco zvětšila. Když jsem prolézal oknem věže popáté či pošesté, byla mříž už úplně zakrytá a hlína sklouzávala na lávku. Uvnitř si podával vědra řetěz mužů a ten poslední vyhazoval hlínu na hromadu.

Posadil jsem se na římsu a věšel zásoby na hák rumpálu, který tam Jinovatka postavila. Jeden voják je spouštěl, zatímco já slézal po stěně.

Vojáci stáli kolem mechanismu, opírali se o něj a pojídali nejčerstvější zásilku chleba. V podzemí si všichni nechali přilby a byli špinaví; tváře měli ukoptěné a lesklé potem. Ale měli překvapivě dobrou náladu; prohlížel jsem si je, zatímco jsem se blížil k Jinovatce.

Seděla na hromadě pytlů a soustředila se na psaní. Měla tak pevně zaťatou čelist, že se jí v lících udělaly dolíčky. Po obou stranách nosu jí stékaly slzy.

Kolem pasu měla omotaný provaz provlečený kovovým okem, jehož zbytek ležel svinutý na podlaze. Očividně jí připadlo snazší šachtou slanit a vojáci vypadali, jako by s radostí jistili její sestup úplně kamkoliv.

Dotkl jsem se jejího ramene a Jinovatka vyskočila. „Jante? Počkej, dokončuju tenhle dopis. Boží vůlí… a… o-chra-nou Kruhu," slabikovala při psaní a nakonec list podepsala. „Ar-chi-tekt-ka nejvyššího… Císaře Sana… hlavní inženýrka Říční společnosti." Foukla na papír, potom ho poskládala a na přehyb nakapala vosk.

„Přinesl jsem ještě chleba," řekl jsem. „Všechno, co jsem unesl."

Přikývla a zahulákala do šachty. „Výměna směny! Pojďte nahoru, vře nám tu voda!"

Hystericky se zahihňala, několikrát se rychle nadechla a potom se vzpamatovala. Měla zaťaté zuby a stažené čelo.

Nabídl jsem jí zablácený bochník. Rukávem zbroje si otřela slzy a pohrdavě zavrtěla hlavou. „Ne! Žádné prostoje si už dovolit nemůžeme." Posadila se na pytle. „Odneseš Sanovi vzkaz?"

„Ano. Jsi v pořádku?"

„Nic mi není. Nic se neděje. Nevím, proč si myslíš, že by se mělo něco dít, protože všechno klape." Slyšel jsem v jejím hlase led. Dávala najevo obě své osobnosti zároveň. Krajní vypětí, které zakoušela, je přede mnou obnažilo obě a já si připadal, jako by se mnou teď mluvily dvě rozdílné osoby. Nevěděl jsem, zda mám mluvit s uplakanou

rozechvělou ženou, nebo s cílevědomou inženýrkou; zda k ní mám přistoupit s konejšivým objetím, nebo kvadratickou rovnicí.

Sundala si šátek – vlasy jí volně splynuly z hlavy, zmatnělé blátem. Do šátku se vysmrkala a vecpala si ho do kapsy. „Dobře! Kometo, prokopali jsme se do chodby po proudu. V podlaze servisní komory jsme udělali velkou díru, kterou voda poteče. Teď kopeme na druhé straně stavidla, kde je tunel zalitý vodou. Pokud si udržíme tohle tempo, počítám, že se prokopeme někdy brzo ráno… a jezero se začne vypouštět…“ Otočila se k mužům, kteří se chystali zaujmout místo ještě špinavějších kopáčů šplhajících z šachty. „Slyšíte to? Čím rychleji budete kopat, kluci, tím víc životů zachráníte! Venku jsou masakrováni lidé! Vaši spolubojovníci umírají po celých praporech! Hmyzí mláďata se rozlézají po městě a každou minutu se z jezera dere víc a víc těch… *odporných stvůr*. Přijměte vítězství, a vyhrajeme. Uděláme, co jsme se rozhodli udělat!“

Muži zajásali.

Věnovala jim úsměv, potom si mě odtáhla stranou k hromadě hlíny. Krví podlité oči měla plné slz. „Můj poslední p-projekt. Poslední zakázka Říční společnosti bude slavit úspěch. Císař pak musí do-dokončit náš plán a zaútočit s vo-vojáky přes dno jezera…“ Nadechla se. „… a pobít všechny larvy, které uvězníme v bahně. Tohle mu musíš předat –“ Podala mi dopis.

„Samozřejmě.“

Soustředěně se na mě zadívala, zdálo se, že přešla do klidné fáze. „Popiš Zákopníkovi přesně, co tu dělám. Řekni mu, že Cesta paběrek bude průchozí, ale Dolnosedelská ne. Voda bude klesat dva dny. Povíš mu to?“

„Ovšem.“

„Víš, Jante, já – já jsem rozhodně tuhle nádrž nestavěla pro takhle velký hydraulický skok… Je to…“

„Opravdu jsi v pořádku?“

„Ano, ano, nic se mnou není… Taky přes návěstidlo musíš poslat vzkaz do Letnodne… Aby věděli, že se mají evakuovat.“

„Většina Letnodenských je tady,“ připomněl jsem. „Guvernér bojuje venku.“

„Já vím. Ale někdo ve městě zůstal a tyhle lidi musíš evakuovat.“

„Proč?“

Sklouzla pohledem na stěnu, na jejíž druhé straně bylo jezero. Vypustila dech, který už několik vteřin zadržovala, a zahihňala se. Potom se znovu zhluboka nadechla. „Až se jezero vyprázdní… mohly by se jim zaplavit ulice.“

„Mohly by?“ Nikdy jsem nezažil, že by mluvila tak neurčitě.

„Nó… řekni jim, aby odešli, okamžitě. A pověz Mlhovi, aby odjel s loďmi, které má v ústí řeky. Nevzpomínám si, kdo je v současnosti

Mlha; tedy jaké je jeho pravé jméno… Na tom postu už se jich vystřídalo tolik. Ale jestli je to Námořník, zvládne to.“

„Řeknu jim to.“

Pomalu přikývla. „Na shledanou, Jante.“

„Zatím, Jinovatko.“

Otočil jsem se a měl se k odchodu, ale vtom mi pevně sevřela ruku. „Na shledanou. Na shledanou, Kometo.“

Aniž si toho byla vědoma, po tvářích se jí koulely slzy. Skousla si spodní ret, potom se usmála na své pomocníky, shromážděné kolem ohniště. „Hej! Druhá směno! Dala jsem vám pět minut, nebo pět hodin? Vraťte se dolů a kopejte ještě *rychleji!*“

Vyšplhal jsem po stěně nahoru. Když jsem proklouzl oknem a měl jednu nohu uvnitř a druhou venku, spatřil jsem ji, jak sedí na pytlích s pískem. Vytáhla si z klopy svého hnědého sametového králíčka a teď ho oběma rukama držela a dívala se na něho, jako by s ním vedla tichý rozhovor.

Soumrak zastíral hrůzné pozůstatky. Všude se plazily larvy; obludnou rychlostí se pohybovaly po nerovném terénu a v celých hordách se shlukovaly kolem každého kusu masa, který našly.

Dospělý Hmyz jsem viděl jen v dálce u Pluhu – už se stahoval. Divil jsem se, proč to dělá, a potom jsem mezi zbytkem uviděl větší larvy – druhý cyklus proměny. Pohybovaly se skoro stejně rychle jako dospělí jedinci a pojídaly své menší sourozence. Možná dospělí odcházeli, protože se báli, že se na ně vrhne jejich vlastní dorůstající potomstvo.

Všiml jsem si jedné larvy, která se právě chystala vysvléct z kůže, a aniž jsem z ní spustil oči, slétl jsem obloukem o něco níž. Najednou zvedla hlavu a strnula. Viděl jsem jí skrz krunýř; uvnitř se hýbala jakási sliznatá masa a znepokojeně tlačila na povrch, jako by se zoufale snažila dostat ven.

Potom jí podél středové čáry pukla hruď. Štěrbinou se prosmýkla bledá boule a vzepjala se: nová hruď. Nymfa se stáhla a vysoukala hlavu z vnitřku hlavy prázdného krunýře. Měla takřka bílý chitin; na pohled měkkýma nohama prázdnou schránku sevřela a postavila se na ni. Vypadala promáčkle a nenaplněně, ale nahrbila se a vytáhla zadeček z pouzdra. Přímo před mýma očima začala tvrdnout a hnědnout. Vyplnily a zakulatily se jí prohlubeniny v hrudi; zakomíhala krátkými tykadly.

Pospíchal jsem do města. Císař seděl v síni, obklopen davem lidí, a Eszajům i Zaskajům vydával rozkazy. Protlačil jsem se mezi nimi a podal mu list od Jinovatky. Přečetl si ho, potom vážně přikývl.

„Děkuji, žes mi to přinesl, Kometo. Další cesty na hráz už není třeba. Teď by sis měl nechat ošetřit rány.“

Zopakoval jsem Jinovatčina slova Zákopníkovi, který si je vyslechl se svým obvyklým zasmušilým souhlasem. Předal jsem pokyny obsluze návěstidel a díval se, jak začíná tahat pákami a pohybovat rameny návěstidla, které mělo údolím vyslat rozkaz k evakuaci na vzdálenost stovek kilometrů až ke guvernérovu správci.

Vrátil jsem se do nemocnice. Jeden doktor mi omyl a ovázal pokousanou nohu, ačkoli byla tak opuchlá, že mi musel botu odřezat. Prohlédl si moje pohmožděné končetiny a řekl, že když si na sebe dám pozor, budu v pořádku. To bylo ovšem vyloučené. Už jsem získal dostatek zkušeností, abych si uvědomil, že pokud počkám, bolest pomine. Dlouhověkost vám dodá schopnost přečkat cokoliv.

Novinářům jsem řekl, že žádné zprávy v žádné podobě zveřejněné nebudou. Potom jsem několik hodin chodil po lidech, jestli někdo náhodou nepotřebuje Posla. Kapka mě odehnala.

Tornádo byl příliš pokořený, aby dokázal s někým mluvit. Blesk opustil bojiště jako poslední a teď organizoval vojáky na hradbách. To mi připomnělo jednu věc – co jeho dcera? Kyan nikdo žádné zprávy nedoručil. Ze svého vězení na strážní věži musela vidět celý průběh bitvy.

Propásl jsem jeden poryv a musel počkat na další. Teď! Vznesl jsem se z brány, a jakmile jsem získal výšku, ohlédl jsem se. Byla jedna hodina ráno, a ačkoli byla tma jako v pytli, z věží se snášely sprškы zápalných střel. Larvy obalovaly hradby. Muži na lávkách se s nimi potýkali. Světla na výplňové zdi ozařovala jen několik metrů rozrytého bahna, příkop a nejbližší popadané stany.

Kyan dala do okna světlo, aby mě navedla. Přistál jsem na desce a vstoupil do místnosti. Kyan ke mně vyrazila, objala mě a rozvzlykala se mi do hrudi.

„Ach! Jaká hrůza… to byla hrůza.“

„Ještě to neskončilo,“ řekl jsem a snažil se jí vymanit.

„Všechno jsem viděla.“ Ukázala na moře bahna. „Sledovala jsem, jak se to odehrávalo. Připadala jsem si tak bezmocná. Viděla jsem, jak všichni ti lidé umírají – snažila jsem se nedívat, ale přesto jsem nemohla odtrhnout oči!“

Bouchla mě do hrudi. Jemně jsem ji chytil za zápěstí. Vzhlédla ke mně, jako by mě viděla vůbec poprvé. Potom se už opravdu rozplakala. „Ten Hmyz… On… by zabil i mě!“

„Ano. Hele, no tak! Pst, no tak, sestřičko. Pláč ti nesluší.“

Ustoupila, otřela si oči a nevraživě se na mě zadívala. „Já jsem

lady ze Sokola. Já to zvládnu.“

„To se ještě uvidí.“

„Je táta v pořádku?“

„Myslím, že ano.“

„Ne že by mi na tom samozřejmě záleželo.“

„Ne, kdepak. Samozřejmě že ne.“

„Co se dole děje teď?“

„No, larvy rostou. Eszajové si navzájem vytahují z těl úlomky kusadel. Smrtelníci řvou a umírají.“ Řekl jsem jí, co se stalo Střízlíkovi, Tornádovi a Hurikánovi a Jinovatce uvězněné uvnitř vlastní přehrady, prokopávající se do jejích hlubin. Kyan byla stále víc znepokojená. „Tohle je však asi nejbezpečnější místo,“ ujistil jsem ji. „Už jsme přišli o stanové město; larvy lezou po městských hradbách. Nevím, jestli vylezou až úplně nahoru sem na věž, ale jestli ano, podívej, tady máš můj cepín, jak se budou blížit k oknu, můžeš je ze zdí odsekávat. Nedovol jim, aby se příliš přiblížily, protože umějí vystřelovat čelisti.“

Kyan se posadila na zválenou přikrývku. „Panebože, Jante… kdybych byla tam dole, já…“

Posadil jsem se vedle ní a objal ji křídlem. „Neměla ses dívat.“

Otočila se a objala mě, tvář mi přitiskla ke krku. „Já nepotřebuju ochranu,“ zašeptala a já cítil, jak mi po kůži jezdí její rty. Podívala se na mé kalhoty, natržené, poškrábané a ulepené bahnem, hmyzí a lidskou krví.

„Panebože. Co máš s nohou?“

„To nic. Tím se netrap.“

Políbila mě na krk a já ucítil horkou, konejšivou vůni jejího drobného těla. Měla tak hedvábné vlasy, že jsem si připadal, jako bych vložil ruku do studeného vodního proudu. Začala mi hladit peří. „Už je to v pořádku?“

„Ne, není.“

„Nemůžete se přeskupit a…?“

„Je jich strašně moc. Jsme prostě v prdeli; netuším, co s tím San může udělat.“

Věděl jsem, že je ze mě cítit čerstvý pot. Ten, nebo něco jiného, na ni měl podivný účinek. Bolest ve svalech a pálení ve všech drobných škrábancích mi zaplavily smysly. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem se cítil lehký; začala mě laskat a její dotyky mi uvolňovaly unavené zádové svaly. Svět se uzavřel do téhle místnosti; do téhle postele a Kyan. Neexistovalo nic jiného.

„Mmm… mmm… potřebuju to udělat…“

„Je to krize… Mmmm… nic si z toho nedělej… Panebože; dotýkej se mých křídel.“

„Máš tak napnuté tělo. Jsi jako dostihový kůň… S příliš mnoha

končetinami… Sakra. To jsem říct nechtěla. Kometo…“

„Většina dívek mi říká Jante. Není od věci mít dvě jména.“

Cítil jsem, jak mi pyj napíná spodní prádlo. Posunul jsem se, abych ho uvolnil, a on se mi v kalhotách vztyčil jako stožár. Kyan si toho všimla a řekla: „Ach. Já…“

Oběma nám bylo jasné, jak nesmírně nás za to bude její táta nenávidět, a to nás ještě víc nutilo, abychom to udělali. „Chceš mě?“ zeptal jsem se.

Nechtěla se mi podívat do očí. „Ano… ale nejsem zkušená.“

Zamrkal jsem. Nečekal jsem, že bude ještě panna. Nevím proč; nejspíš proto, že mi připadala jako velká dobrodružka – vždycky ji obklopovali obdivovatelé.

„Budu opatrný…“

„Ano, dobře.“

„Je tu jen tohle, tady.“ Navedl jsem jí ruku ke svému rozkroku a ona ucítila pod bavlněnou látkou tlak. Pohybovala mi prsty po pyji, jako by se pokoušela najít jeho konec. Stáhl jsem si kalhoty i slipy a dovolil jí, aby ho opatrně vzala do ruky. „Je hladký,“ řekla.

„Ano; takhle ne; takhle… ách…“

Rozvázaly se jí šňůrky na živůtku a košilka se rozevřela. Ukázala se ňadra, tlačila do tuhých dílů, uvězněná šněrováním. Viděl jsem jejich obliny, ale bradavky zůstávaly ukryté.

„Já umím rozdávat potěšení. Se mnou se budeš cítit báječně. Budeš mít pocit, jako by ses vznášela.“

„Ach.“ Najednou si vzpomněla: „Není to bezpečné.“

„Se mnou jsi v bezpečí.“

Jemně jsem ji zatlačil na lůžko, až dolehla na záda. Vsunul jsem jí hlavu pod sukni, do tmy mezi stehny, a políbil jejich hebkou kůži. Olízl jsem hedvábí kalhotek. Šátral jsem jazykem kolem látky a začal lízat i ji. Vzdychla a ucukla, ale šeptem jsem ji utišil. Brzy jsem zjistil, že má měsíčky, protože se mezi chloupky vinula malá šňůrka. To vysvětlovalo, proč voní tak svůdně. Ženy jsou v tomto svém období nejsmyslnější.

Vykasal jsem jí sukni, stáhl jí kalhotky a nepřestával lízat. Nebyla na to zvyklá; svíjela se a úpěla a pořád se na mě dívala s jednou rukou přes tvář a kousala si ruku. Musel jsem jí poskytovat nesmírnou rozkoš… a zanedlouho měla přijít řada na mě.

Svaly na nohou jí strnuly. Zatínala stehna, až ztvrdla jako ocel. Zamručela a celé tělo jí ztuhlo. Stehna mi sevřela kolem hlavy tak pevně, že jsem se málem udusil. Potom vykřikla a veškeré napětí z ní rázem vyprchalo.

Vzhlédl jsem, zmáčený jejími tekutinami. Kyan s výrazem úžasu a čirého blaženství hekala a najednou se rozesmála. Poprvé nic v tváři neskrývala; bylo to tak nádherné, že jsem se taky rozesmál. V tom

okamžiku s obrovským třesknutím sklouzla ze stolu vedle postele šachovnice.

Šachové figurky se rozkutálely po podlaze; podlaha se roztřásla. Ne, třásla se celá budova: cítil jsem vibrace. „Co to je?“ vykřikla Kyan.

Lampa na okenní římse zablikala. „Co se děje?“ Kyan se posadila a přitáhla si přikrývku.

Řekla ještě něco, ale neposlouchal jsem ji. Couval jsem do dveří na schodiště na střechu – točité schody se mi za zády vinuly do vížky. Bylo to tu znovu. Rok devatenáct set dvacet pět se opakuje a pod nohama se mi opět otevírá země. Bylo to té noci, když –

Probudil jsem se a nehybně ležel na polním lůžku v temném stanu, poslouchal jsem.

„Jante!“ Kyan na mě řvala. „Jante! Neblázni! Co to děláš?“ V hlase jí zaznívalo hysterický podtón. „Prober se!“

Probral jsem se. Vyrazil jsem k oknu a popadl lampu. Pokud se opravdu propadala země a my byli uvěznění ve věži, nechápal jsem, jak bychom mohli přežít.

Oba jsme se rozhlíželi, když vtom se ve dveřích objevila jedna z protivných strážkyň. Hodila něčím, co jsem nezahlédl. Odrazilo se mi to od nohy, a než jsem to na zemi našel, zase zmizela. Byl to klíč.

Třeskutý rachot byl stále silnější. Tvořily ho stovky dalších hluků: skřípavě klouzavé drcení. Sesouvající se půda – věděl jsem, že to musí být sesuv… Ozýval se hřmot pukajících skal, dunění, když se uvolňovaly jednotlivé balvany a řítily se dolů. Dlouhý sykot přesouvající se země; ohlušující ryk vody.

Na pozadí toho všeho jsme slyšeli, jak řinčí zvon na vrcholu věže; šíleně, nepravidelně. *Ding… dong. Ding! Dong!* Nikdo nezvonil – zvučel sám o sobě.

Třeštili jsme oči. Odněkud z dálky se šířil pocit jakéhosi pohybu, rozruchu; pohybu gigantických tvarů. Bylo to jako poslouchat loď čelící nebezpečí, za nánosy v ústí řeky, jak uprostřed noci klesá ke dnu.

Světla na věži se jakoby naklonila, vyrazila kupředu a dolů; potom zmizela. Hřměl k nám ohlušující rachot nesmírně mohutné vlny. Nic jsme neviděli.

Rachot se prohnal kolem nás, zahladil veškeré ostatní zvuky. Na všech stranách burácela pěna a syčela padající voda.

„Přehrada!“ zařval jsem. Cítil jsem se zdrcený a bezmocný – ten pocit jsem znal – trhal se Kruh. Jinovatka – čím tam ona venku *prochází?* Začalo to pomalu vzlínat – a pak se to přiřítilo bleskurychle.

Ucítil jsem, jak Kruh zmrtvěl. Jinovatčino pouto zmizelo a já byl zase volný. Stárli jsme. Cítil jsem se oddělený a osamělý, bez

ostatních Eszajů, kteří by mě podpírali. Takhle se pořád musejí cítit smrtelníci… Už jsem zapomněl, jaké to je být smrtelný.

Kruh se znovu jemně přetvořil. Skoro jsem cítil, jak ho Císař konejšivě vrací k životu. Proč nás nechal, abychom tak dlouho padali do nicoty, jako korálky, co kloužou z provázku? Spal snad? Připomínal nám úmyslně naši smrtelnost?

Klečel jsem na zemi. Šok mě srazil na ruce a na kolena a já se díval na kus podlahy pokrytý sušenými bylinami. Křehké lístky mi ulpívaly na dlaních.

Cítil jsem, jak Jinovatka umírala. Panebože, co se jí stalo? Nedokázal jsem určit, zda drtivý, ničivý pocit tmy zakoušela ona, nebo zda to byla moje představivost.

„Vstaň!“ zvolala Kyan.

Burácení vlny neustávalo. Minulo nás a slyšeli jsme, jak ustupuje do dálky. Následoval ji další zvuk, stejně intenzivní, stále dostatečně silný, aby otřásl věží – příval rozvodněné vody, která se vymkla kontrole.

Kyan skočila přímo přede mě a křičela: „Jante! Co je s tebou? Vstaň!“

„Roztrhl se Kruh,“ zamumlal jsem.

„Táta!“ zaječela a hrůzou se rozbrečela. „Co je s tátou?“

„Klid! Blesk to nebyl. Ten je ve městě!“

„Jak to víš?“

„Byla to Jinovatka. Věděl jsem, co dělá… Prolomila hráz.“

Cítil jsem se jinak a uvědomil jsem si, že to ve skutečnosti cítím Kruh. Právě se změnil. Působil jemně, jen někde v pozadí; potom zmizel. Nikdo Kruh neucítí nebo v něm nerozlišuje jednotlivé osoby, pokud se v něm nenaruší rovnováha. Uvědomil jsem si, že jsem byl natolik uvyklý neustálému vnímání jeho přítomnosti, že jsem ho bral jako samozřejmost, a teď jsem cítil jeho lehce pozměněný tvar. Jinovatčiny vlastnosti zmizely a kombinovaná úsilí všech ostatních, která se buď podporovala, nebo rušila, se ustanovila do nové rovnováhy.

„Jinovatka byla součástí Kruhu, už když jsem do něj vstoupil,“ řekl jsem. „Vždycky jsem si jí byl vědomý, aniž jsem to tušil.“

„Podívej!“ Ukázala dolů. Přívalová voda, syčící a vroubená pěnou jako příboj rozlévající se po pláži, zalila základnu věže a rozbíjela se o ni. Sledovali jsme, jak hladina začíná zvolna stoupat po zdi.

Lampa ozařovala části vodní spousty, ženoucí se kolem nás. Vykreslovala vířící linky jako stříbrné mihotání a úhořovité záblesky.

Voda se hnala tak rychle, že svou vlastní masu vzdouvala do vrcholů a koryt velkých, zvrásněných stojatých vln.

Nemenšící se peřeje se hnaly přes místa, kde stávaly statky, z nichž už zbyly jen trosky. Skalní výstupy byly utopené pod několika

metry vody. Zadívali jsme se k Brodu – světla města se odrážela v nesmírné ploše zvířené, zvlněné přívalové vody, táhnoucí se mezi námi a jím.

Na zemi nezůstalo nic než voda. Všechno odnesla. Všechno, co stálo v cestě ohromné vlně, zmizelo a my jsme přes její lomoz nic neslyšeli.

„Voda bude klesat celé dva dny," zopakoval jsem.

„Cože?" vyhrkla Kyan.

„To vzkazovala Jinovatka. Měla to všechno vypočítané."

Kyan našla mou ruku. Se skloněnou hlavou si povzdechla a dál se dívala na dravý proud. Stáli jsme vedle sebe, ruku v ruce v teplé noci, a dívali se z okna, dokud se na záplavě nezačaly tříštit první paprsky jitřního světla.

Kapitola dvacátá čtvrtá

UMÍRNĚNÝ ZPRAVODAJ

VOJÁCI POSTUPUJÍ DO ZPUSTOŠENÉHO ÚDOLÍ

Exkluzivní speciální reportáž od našeho dopisovatele v Mírném Brodu

Stojím na pozorovatelně věže číslo 10, masivní strážní věže nedaleko Mírného Brodu. Vedle mě stojí dělostřelecký veterán z dolnosedelského speciálního vojska, který volá pokyny obsluze trebuchetu v palebné pozici – provizorní konstrukce z kůlů a pytlů s pískem mu poskytuje stabilitu na promáčeném terénu. Do oblohy vyletuje další sud s hořící smolou, přidává se k šesti dalším a všechny dopadají na vzdálený papírový hřeben.

Od zhroucení hráze uplynuly dva dny a voda už ustoupila natolik, že se pěchota mohla vydat na pochod. Jsem dál, než kam dosud pronikl jakýkoli novinář. Za strážníky jsem se dostal jen díky spolupráci s tímto osvíceným dělostřelcem, jako součást obsluhy jeho baterie. Pouze z těchto vyvýšených míst lze získat skutečný obrázek o současné situaci; terén jinak tvoří pouze ploché bahnisko takřka bez jakékoli vegetace, poseté tisícovkami špinavých tůní. Naše roty tudy postupují jen velice obezřetně, jsou to pionýři pokládající lávky z chrastí pro vojsko, které nám jde v patách.

Jeden rovinský oddíl vyklízí cestu severně od nás a je slyšet, jak kopí propichuji vejce, která rozhodila po okolí zřícená hráz. Po mé levici postupují pod vedením Zákopníka kupředu oddíly s

plamenomety. Občasné ohnivé záblesky označují místo, kde se setkaly s houfem nevyvinutých larev, které se pořád svíjejí v tůni. Stejný výjev se opakuje po celé délce dvacetikilometrové fronty. Je podivně spořádaný, protože se zde jen s několika málo úpravami realizuje plán, vymyšlený před dlouhými lety.

Tehdy se však plánovalo, že se jezero vypustí postupně. Hrad potvrdil, že Jinovatka se vědomě obětovala, aby zničila vlastní dílo. Stavidla se nemohla otevřít, když se Hmyz volně pohyboval po hrázi. Úděsný výpočet přivedl Jinovatku k závěru, že jezero bude možné vypustit, jen pokud zařídí kolaps z vnitřku hráze. Dospělý Hmyz se utopil v jediném kataklyzmatickém přívalu, vejce zůstala vystavena napospas vysušujícímu slunci a odporné potomstvo zničily pevné kusy unášené vodou nebo bylo samo spláchnuto do vražedné slané mořské vody.

Mezi vojáky nicméně panuje zasmušilá atmosféra. Slibovaný postup, při němž nebude prolita krev, nakonec dopadá přesně naopak. Nálada vojáků tohoto největšího vojenského sboru, jaký kdy byl shromážděn v dějinách Říše, je v ostrém protikladu k optimistickému žertování, které doprovázelo přípravy k útoku před třemi dny. Spousta mužů se v myšlenkách vrací ke svým ztraceným druhům, obětem nedávné bitvy, jejichž počet citelně překročil množství obětí slavné porážky před sto lety. Přesný počet mrtvých bude znám až za několik týdnů; lidské ostatky smetla povodeň, která tento smutný úkol takto ještě více zkomplikovala. Nesmírně zde utrpěli i nesmrtelní, kteří na seznam svých obětí připsali Hurikána a Jinovatku, přičemž kritické zranění se nevyhnulo Střízlíkovi.

Ještě více bojovníků se zamýšlí nad tím, co věstí poslední vývoj v Hmyzím společenství. Třebaže obludné larvy tu teď umírají nebo už pomřely, řada lidí vyjadřuje neskrývanou skepsi vůči hradnímu ujišťování, že roje pářících se stvůr vyvolala existence přehrady. Hrad do budoucna opustil veškeré plány na jakékoli podobné stavby a tvrdí, že rojení už se nikdy opakovat nebude. Na konečné stanovisko je ještě příliš brzy. Není pochyb, že tato záležitost si co nejdříve zaslouží podrobné veřejné šetření.

Hlášení z okolních oblastí jsou pořád kusá, neboť síť signalizačních zařízení byla vážně poškozena a voda smetla dlouhé úseky Dolnosedelské cesty. Kometa se vydává na průzkumné lety až k Letnodnu. Hlásí, že hradby uchránily město před náporem přílivové vlny, ale společně s okolní krajinou je zaplavené a na ulicích je třicet centimetrů vody. Zkáza postihla tisíce statků a opevnění v celém údolí a počty obětí dosahují závratných hodnot. Nicméně obětí z Letnodnu je díky úspěšné evakuaci hlášeno jen minimum.

Kapka v obavách před vypuknutím epidemie požádala, aby se obyvatelé této oblasti ještě nevraceli domů. Do zpustošených končin smějí vstupovat pouze vojáci. Hlavní důraz se klade na vyhledání přeživších larev; většina z nich je rozprostřená na

obrovské ploše. Civilisté mezitím čelí bezútěšné existenci a jsou závislí na dobročinnosti ostatních.

Z přehrady samé zbývají pouze dva nízké bahnité kopečky, sotva dosahující výšky dospělého muže. Stavidlo bylo objeveno v rozvalinách jedné strážní věže, stojící v údolí čtyřicet kilometrů po proudu.

Zítra se Císař postaví do čela formálního útoku na vypuštěné dno jezera, země, která byla sto let Říši upírána. Tam území až k řece znovu obřadně přijme za své a připojí je k dolnosedelskému panství. Hmyzu bude odňato dvě stě čtverečních kilometrů. Území bude ještě dva měsíce zajišťovat většina oddílů obecných vojáků, kteří se také věnují opětovné výstavbě obranných zařízení. Teprve poté převezmou velení trvalé posádky a armáda bude rozpuštěna. Pokud si území udržíme, a Hmyzí odpor k tekoucí vodě probouzí naděje, že by tomu tak mohlo být, půjde o první úspěšný výboj za více než tři staletí.

Možná v tom spočívá Jinovatčino konečné vítězství. Jak rozumná byla její smělá představa, že Hrad bude moci porazit Hmyz? Podruhé za deset let se vojenský plán setkal s krvavým odporem Hmyzích kusadel. Jinovatka se vlastní ctižádostivostí a svými činy zničila – ale právě to svět od nesmrtelných očekává.

Krahujec Jinobran,
Eske, 13. června

Srdečně Vás zveme do Mikavodského paláce
kde Kyan ze Sokola
vyzve lorda guvernéra Bleska Mikavoda.
Klání se uskuteční v prostorách paláce
12. srpna tohoto roku
naší války dvoutisícího dvacátého pátého.

Výzvě budou předcházet dva dny
sportovních klání a hodování.

Všichni ostatní Vyzyvatelé, hodlající se tento čtvrtrok
ucházet o Bleskův post, mohou předložit své Výzvy
předem, aby si mohli s Bleskem soutěžně zastřílet
před Výzvou, jíž se zúčastní Kyan ze Sokola.

Odpovědi prosím adresujte Bleskovi do Mikavodského paláce.

Kapitola dvacátá pátá

O dva měsíce později jsem stál na střeše Bleskova paláce a pásl se očima na jeho úchvatnosti. Sklouzl jsem z hřebene na balustrádu a přitom vyrazil několik tašek. Správce kolbiště, daleko pode mnou na terase, mi výhrůžně zahrozil pěstí, a tak jsem mu radostně pokynul. Výhled byl tak úžasný a letní slunce tak hřálo, že jsem chtěl sledovat Bleskův grandiózní turnaj z výšky.

Opřel jsem se o stěnu frontonu ve stínu zlaté koule na jeho vrcholu. Tašky pod mýma nohama byly ručně vyrobené, aby vypadaly jako peří; komíny za mými zády stály ve shluku vytříbených jednoduchých sloupců.

Byl tu každý, kdo něco znamenal, i mnozí, kteří neznamenali vůbec nic. Neustále přijížděly kočáry, rachotily Branou luceren a po Velkém chodníku před palác. Chodník byl dostatečně široký, aby po něm mezi dvěma řadami prořezaných jilmů projely tři kočáry vedle sebe. Uprostřed se všechny kočáry sjely k mramorové soše Bleskovy matky s okřídleným jelenem. Koně sochu po obou stranách obklusali a zastavili vedle sebe na ohromném, štěrkem vysypaném půlkruhu před portikem.

Kráčel jsem po balustrádě až na konec portiku a shlédl dolů. Na schodech jsem zahlédl Motáka, jak vítá poslední várku návštěvníků. Už se na něm projevoval věk; nad ušima měl šedé vlasy. Každému hostovi podal klíček na stužce a uváděl je do chladivého stínu exedry. Hosté vstupovali pod fronton, mezi čtyři žlábkované sloupy s převislými hlavicemi ve tvaru peří, dále do domu.

Po obou stranách se ode mě v dokonalé symetrii táhlo Sokolníkovo a Jestřábí křídlo. Po horním okraji balustrády jsem se vrátil do zadní části paláce. Celý trávník až dolů k jezeru byl posetý velikými stany.

Oslavy začaly včera. Na hlavním kolbišti přiléhajícím k modrobíle pruhovanému baldachýnu dlouhého pódia se odehrávaly soutěže v lukostřelbě. Význační lučištníci stříleli po originálních terčích, jako

byla holubice uvázaná k vrcholu tyče nebo lískový prut zaražený do země. Konal se promenádní koncert a po jezeře se plavily výletní loďky. Blesk neorganizoval žádné moderní zábavní programy jako jezdecká klání: místo toho nechal vyrobit závodní vozy a na druhé straně jezera postavil trať. Do jednoho z těchto mosazí obitých prostředků nastoupil, uchopil otěže dvou rychlých ořů a předvedl nám, jak se s nimi závodí. Jeho nejmladší bratr byl vozatajský šampion. S Alkou jsme závody sledovali; napřed byly velmi opatrné, ale lidé rychle přišli vozům na chuť.

Včera v noci pořádal Blesk ples. Ve svých komnatách jsme nalezli rozprostřené kostýmy. Ženy vypadaly ve splývavých šatech přímo kouzelně a chodbami se ozýval smích, když se muži pokoušeli pochopit své tógy. Byli jsme překvapení, ale připadlo nám to jako dobrá zábava. Všechno, od starodávných tónů harfy až po nanicovatou medovinu, orgeadu a pečené kančí maso servírované v starobylém stylu, bylo rekonstrukcí jeho vzpomínek na původní Hry. Blesk byl bez sebe radostí. Konečně byl doma!

Na trávnících byli všichni rozeseti kolem obrovského pódia, táhnoucího se podél jedné strany lukostřeleckého kolbiště, odděleného provazem od zbytku louky a vyznačeného balíky slámy. Druhá strana zůstala otevřená k jezeru a mostu. Vedle ní stál zlatem protkávaný brokátový stan pro Vyzyvatele a na opačné straně pobíhali sloužící s tácy s chlazeným stenasrajským vínem u občerstvovacího pavilonu.

Tyto pavilony měly starodávný kulatý tvar, nikoli trojúhelníkový, a řady vlajek, které obklopovaly lukostřelecký prostor, se nijak nelišily od vlajek na horních okrajích stěn amfiteátru. Celá scéna patřila na stránky obrázkové knihy: Blesk opravdu znovuprožíval založení Kruhu.

Z řady vysokých žerdí povlávaly dlouhé tmavomodré zástavy s mikavodským prázdným kosočtvercem. Byla tam i moje vlajka s Kolem a Kapčina válečná korouhev. Oba jsme vystupovali jako svědci Výzvy. Každé Výzvy se jako svědci účastní nejméně dva Eszajové; smrtelníci nikdy jako svědci nefigurovali, protože u Eszajů hrozí menší pravděpodobnost úplatnosti. Máme eminentní zájem na tom, aby Výzvy zůstaly spravedlivé, a ostře bychom se ohradili, kdyby do Kruhu nebyli vpuštěni jen ti nejlepší, neboť bychom tím pošpinili vlastní status.

Zadíval jsem se do dálky. Alej rovně ubíhala po druhé straně jezera, bukovým hájem až na vrchol nízkého kopce. Tam stál letohrádek, replika celého paláce v menším měřítku, umístěná přímo naproti němu na konci průhledu. Byla tak důmyslně zmenšená, že narušovala perspektivu – alej s ní vypadala delší, než ve skutečnosti byla. Každý, kdo tento letohrádek uviděl poprvé, uvěřil, že je to

přesně stejně velký palác v nesmírné dálce. Já sice věděl, že se v něm skrývá jen jediný taneční sál, ale oční klam byl tak dokonalý, že jsem si představoval, že vidím, jak se z frontonu vyklání malý Jant a dívá se na mě. Zachvěl jsem se.

Na vrcholu kopce se na pozadí oblohy kolem letohrádku ostře rýsovaly citroníky a kopinaté cypřiše a za ním se na trávníku hebkém jako koberec pásl dobytek. V dálce jsem dokázal rozeznat počátek vrchoviny, zvedající se k Donaise. Po úbočích kopců šplhaly drobné, pavoukovité vinohrady, zatímco o něco níže se táhly řady dokonale vysázených šedozelených olivových hájů a kávových plantáží.

Myslím, že tyto vinice a sady nebyly navrženy, aby se na ně někdo kochal pohledem ze střechy. Nejlepší výhled na ně mají hosté na terase, nebo ti, kdo se procházejí alejí, z níž vybíhají vedlejší stezky a otevírají nové průhledy. Sochy, které se zdály být kdesi daleko, byly díky perspektivě najednou velice blízko. V mezerách v lesním porostu se objevovaly zimní zahrady, špalíry, velké sloupy, všechny tyto prvky pečlivě rozvržené v okolí několika kilometrů.

Za bukovým lesem křížily hlavní alej v hvězdici dvě menší; Blesk měl samozřejmě čas dohlížet na stromy během celého jejich růstu a zrání, takže teď, o několik staletí později, vypadaly naprosto dokonale.

Stál jsem na špičkách a klouzal očima po celé délce Sokolníkova křídla přes střechu Sokolníkova domu na konci. Zahlédl jsem i tmavozelený obrazec vysokých živých plotů – bludiště. Bylo obrovské; křoví citroníků po jedné straně stezky a zimostráz na straně druhé, takže když jste se ztratili, mohli jste se pomocí čichu dostat až k mohutné konstrukci a pergole uprostřed. Ty zakrývá réva, ověšená těžkými střapci fialových hroznů. Oponky se táhnou k zemi jako vodopád a je úžasné, když se mezi nimi protáhnete do úkrytu, v jehož stínu můžete posedět mezi sochami.

Za bludištěm roste dlouhá, neudržovaná tráva „divočiny“ – která nemá se skutečnou divočinou nic společného a naopak tvoří rafinovaně vytvořenou louku, kde Blesk pořádá zahradní dýchánky. Já bych ji radši udržoval v přirozeném stavu, než jí k tomu dopomáhal nákladnou péčí. Za loukou se zvedal belvedér, který kdysi napodobovali Ostnovodští svým kruhovým stylem. Uvažoval jsem, kde se u zámožných lidí bere taková servilnost.

Na druhé straně, na konci Jestřábího křídla, ubíhal svah ke „statku“ u řeky, který stál sice několik kilometrů daleko, ale shluk šikmých střech připomínal spíš malé město. Bydlela tam většina lidí zaměstnaných na panství a starala se o úly, zahrádky se zeleninou a bylinami, bažantnice pro pávy a bažanty, oboru s králíky, cihlářskou pec a holubník. Blesk říká této správě svého panství Nový dům, ačkoli existuje už čtyři sta let. Alulská cesta ubíhá do města Mikavod, které

se schovávalo za dalším šikovně umístěným hájem. Tam se teď spousta lidí z města shromáždila, aby s nadšením přihlížela zábavám. Byl to ten druh ptackých občanů, kteří v den narozenin svého pána pořádají pouliční oslavy.

Lidé se shromažďovali u tribun na lukostřeleckém kolbišti. Z místa, odkud jsem se díval, vypadaly slunečníky na ramenou žen jako kolečka. Všiml jsem si hloučku lidí vycházejících ze stanu s občerstvením a v jejich středu jsem rozpoznal sebevědomý krok královny Eleonory. Vedle ní šla moje malá tmavovlasá čiperná Alka. Výzva měla každou chvíli začít. Bylo načase, abych se k nim připojil.

Odrazil jsem se z balustrády a nakláněl se v dlouhém, pomalém letu. Proletěl jsem nad terasou, na niž vedly dveře z paláce; pak nad níže položeným vodním parčíkem, kruhovou ústřední fontánou symetricky rámovanou čtyřmi průzračnými jezírky.

Terén opět klesl a schodiště scházelo do parteru s blankytnými ptackými růžemi, zasázenými v záhonech lemovaných nízkými živými ploty. Další zimostrázové houští připomínalo výšivky sestříhané do plynulých krajkových tvarů, volut a per, skvoucích se na pozadí syté hlinité půdy. Na této úrovni strážili kamenní psi dvojité schodiště vroubené zábradlím, které sestupovalo k aleji. Lidé procházející se po pěšinách mezi záhony upírali oči k nebi, když se nad nimi přehnal můj stín.

Zaostřil jsem na Alku a Eleonoru a na ostatní dvořany, kteří se usazovali v nejnižší řadě tribuny nejblíže kolbišti, vyhrazené pro královnu a potažené aksamitovým hedvábím. Přiletěl jsem nad zaoblený konec baldachýnu a v širokém oblouku jsem se snesl na trávník arény, rozepjal křídla a doskočil na zem. Přistáním jsem si od diváků vysloužil opatrný potlesk.

Přeskočil jsem provazy a Alka mě přišla přivítat. „Lásko moje," pronesl jsem přes její rameno, zatímco jsme se objímali. „Moje lásko, lásko nejmilejší."

„Není to vzrušující?" zvolala Alka. „Jaký skvostný den!"

Eleonora spokojeně přikývla. „Jezerní léto, jak se sluší a patří. Tři krásné dny a bouřka. Šlape to jako hodinky."

„Čím dřív to budeme mít za sebou a vrhneme se na oslavy, tím líp." Podala mi sklenku šumivého vína. „Vyhubovala jsem Bleskovi a nařídila mu, aby nám dal nějaké pořádné stenasrajské. 'Stenasrajské jste museli mít už v roce šest set dvacet,' řekla jsem mu. 'Je lepší než ta směšná medovina.' Divím se, že v sedmém století měl vůbec někdo zuby."

Užíval jsem si slavnosti, ale pořád jsem měl spoustu práce. Od válečného masakru se stále víc lidí skrývalo před verbíři. Zvedla se

vlna odporu proti válce i kritiky vůči Císaři, které Císař nevěnoval pozornost, dokud neodezněla.

Eleonora se zahalila do nádhery a čišela z ní hrdost. Tolik území jsme zpátky nezískali od miroirských bitev za poslední tangarské dynastie. Není divu, že Ostnovodové se jim chtěli s takovou vervou vyrovnat útokem v Dolním Sedle, ale Eleonora obdržela víc než kdokoli z nich. Na tomto teplém slunci nás spojovalo vědomí příšernosti bitvy, zatímco Alka, která to nemohla nikdy pochopit, nepřestávala mluvit. „Měla jsem o tebe obavy, když se roztrhl Kruh," řekla. „Ačkoli obavy jsou pro to, co jsem zakoušela, naprosto nevyhovující slovo."

„Nic se se mnou nedělo, miláčku. Viděl jsem tu potopu. Ale do Mírného Brodu už se nechci nikdy vrátit. Každá naše výprava do těch končin vyústí do masakru."

„Někteří lidé mluví o jakémsi podivném jevu," řekla Alka. „A můj správce říká, že se Císaři na bojišti zjevil bůh."

„Vážně?" prohodil jsem jakoby nic. „V jaké podobě?"

„Velice zvláštní podobě. Jako vysoký sloup kouře a stromy z červů."

„Masová hysterie." Pokrčil jsem rameny. „Ve stresu bitvy lidi hlásí, že mají všelijaké vize. Může za to hrůza. Dolní Sedlo vytváří víc folkloru, než samo snese."

„No, nevidím důvod, proč by ho mělo ještě vyvážet."

„Někteří vojáci tvrdí," pokračoval jsem, „že je pořád slyšet zvon z věže se zdvihadlem, jak duní pod vodou v řece. Vojáci ti navykládají strašné nesmysly."

Přerušily mě tři salvy svištících šípů, které vypustili na druhé straně jezera na počest vítěze vozatajských závodů. Eleonora se zachvěla. „Blesk zkázu přehrady prospal," řekla. S Alkou jsme se zasmáli. Koluje vtip, že Blesk umí spát tak tvrdě, že by ho nevzbudilo, ani kdyby ho požíral Hmyz.

„Ty se ho odvažuješ probudit, Jante," řekla Alka. „Pročs to neudělal?"

„No… neměl jsem čas."

„A Císař požádal Bleska, aby s ním povečeřel. To jsem aspoň slyšela… Je to pravda?"

„Ano, to *je* pravda."

„Něco tak neslýchaného! Bleska, nebo vůbec kohokoli! No tak… pověz mi to. O čem spolu mluvili?"

„Ptal jsem se Bleska, ale nechtěl mi to říct."

„Nikdy bych si nepomyslela, že by k takovému rozhovoru mezi čtyřma očima mohlo vůbec dojít."

„Došlo k tomu v síni v Brodu," řekl jsem. „Nikdo jiný u toho nebyl."

„Nemohl jsi tam špehovat? Ne, to je hloupá otázka."

Eleonora si na prstu točila klíčkem od svých komnat navlečeným na stužce. „Tohle místo je tak malebné. Mám ráda mramorové koupelny. Ale není tak velké jako Ostnovod. Nebo tak velkolepé, jak jsem to zamýšlela s Tangarou. Je to zvláštní, když si pomyslíte, že bylo kdysi hlavním městem."

„Na rok pět set čtyřicet devět není vůbec špatné!" podotkla Alka.

„Bleskovo město bylo tehdy větší než Hacilit," dodal jsem. „Hacilitu trvalo sto let, než ho předběhl. Blesk ho nechtěl rozšiřovat; chtěl ho konzervovat, a palác taky."

Eleonora pořád točila klíčem. „Jaká škoda. Blesk sám bloumá po domě čtrnáct set let. Sto čtyřicet ložnic a není tu žena, která by s ním některou z nich sdílela. To už stačí, aby člověku přeskočilo. Proč se nikdy neoženil? Otáčí se spíš za kalhotami, nebo co?"

Alka se zasmála. „Ale kdeže. Prostě hledá dokonalou partnerku."

„Tak s tím budeme muset něco udělat." Obě ženy se na sebe podívaly. „Potřebuje si odpočinout. Možná by mu to mohla… přikázat jeho královna."

„Já myslím, že stojí o nějakou lovkyni s ryšavými vlasy," poznamenala Alka, když jsme se usadili na tribunu.

„Nesmysl. Ten potřebuje jen pozornost ženy srozuměné se svými touhami."

Z tribuny se nabízel mnohem lepší výhled do svahu na palác. Celý byl postavený z teplého, sušenkově zbarveného donaiského vápence, od rustikálního zdiva v dolním patře až po bohaté tesané ozdoby na mohutném frontonu; hladký basreliéf okřídlených psů nesoucích kosočtvercový erb lemovala řada pásů dekorativních říms. Každý sloup vedl k soše na střeše, jako by ji podpíral. Dvě řady oken mezi sloupy prozrazovaly, v kolika pokojích se mohou ubytovat Bleskovi hosté. Jak Jestřábí, tak Sokolníkův dům na konci obou křídel byly opatřeny rozlehlými okny s oblouky, z nichž byl výhled na taneční a reprezentační sál. Palác byl postaven v dokonale pravidelném stylu, který je dnes na venkově vidět jen zřídkakdy; Ptakka přešla přímo od mikavodské klasiky k neoklasice a nyní k ostnovodské secesi, aniž se kdy zdržela u rustikální fáze, jak tomu bylo na Rovinách.

„Někomu to tak vyhovuje," řekl jsem.

„Jak to myslíš?"

„No, Blesk skočil do Kruhu rovnýma nohama. Nikdy nemusel bloumat po světě tak jako já, než jsem vůbec zjistil, že existuje nějaký Hrad. Nemusel ani pletichařit jako nějaké ptacké kníže, protože měl Hrad a svou nesmrtelnost. Není divu, že může usilovat o tuhle vznešenou lenní fantazii."

„Díky tomu měl čas, aby nás všechny svolal." Alka mi položila ruku na koleno.

„Tomu já říkám pletichaření," podotkla Eleonora.

„Zajela jsem k němu na běžnou návštěvu," řekla Alka, „a on utrousil, že bych mohla mít zájem o Janta. Vzpomínám si, že jsem jednou ráno nasedla do kočáru, přijela za Bleskem a řekla mu, jak se vyvíjejí Jantovy námluvy. 'Přišel za mnou včera večer – přímo zbožňuju jeho úděsné načasování. A ještě něco – boty měl celé od hnoje!' Tehdy jsme se vážně nasmáli!"

Rozpačitě jsem si odfrkl. Cesta z Hradu do Tepnu kvůli námluvám stála na počátku mé drogové závislosti. Byl jsem vzhůru dvě tři noci a naprosto mě vyčerpala hrůza z vlastní neschopnosti. A přitom Alka se podle všeho rozhodla, že si mě vezme, už předtím, než jsem s tím vším začal, a já tak neměl žádný důvod sahat po skolopendiu.

Otevřela jakousi brožurku. „No ne!" zvolala. „Blesk má jeskyni. To mi nikdy neřekl."

„Cože má?"

„Jeskyni. To je vzrušující. Už sem jezdím skoro sto dvacet let, a nikdy mi ji neukázal. Poslouchejte." Pustila se do čtení: „'Kdo by si pomyslel, že se na konci stezky bude nacházet tak nádherně rafinovaná jeskyně? Chodník vede do kouzelné rokajové sluje s malým vodopádem. Výklenky ve stěnách tvoří mušlemi zdobená sedátka a nad nimi se táhne nápis: Č*as, jenž není stráven milováním, je ztracen.*' Není úžasný?"

„Ta jeskyně je na druhé straně tajemné zahrady," řekl jsem. „Později se do ní můžeme podívat. Co je to?"

„To je program oslav a průvodce po pozemcích. Popis všech soch a tak dál."

Nechal jsem ji dál štěbetat a pozastavil jsem se nad její krásou – jemnými obrysy tváře, pečlivě ošetřenýma rukama. Napadlo mě, jaké mám štěstí, že jí připadám stejně úžasný.

Alka milovala letní slunce, ačkoli v jejím panství panovalo mnohem bezútěšnější klima. Tepen leží v dešťovém stínu Bukaččího údolí; všechny mraky, které přicházejí od moře, se nasunou nad kopce, vypustí déšť na její panství a vnitrozemská panství nechají na suchu.

Zadíval jsem se na třpytící se jezero. V dálce po naší pravé ruce byl nedaleko jeho středu ostrov zarostlý stromy. Mezi korunami prosvítaly růžový mramorový fronton rodového mauzolea s rytým vlysem a věžičky dalších památníků.

Odrážely se v nehybné vodě, ale o něco dále u mostu se stavidlem se rozvířená voda blyštěla, když se na křemičitých ploškách odráželo sluneční světlo. Po mostě se promenádovala řada lidí a já jim to nemám za zlé, neboť Mikavodský most je jedním z nejhezčích Jinovatčiných odkazů.

Klenul se nad umělou říčkou vytékající z konce jezera mandlového tvaru, kdysi přírodního, ale od Esmerillionových časů uměle vylepšeného. Stezka ubíhala po mostě zastřešeným podloubím a pod ním se po celé délce táhla řada čtvercových oken. Okenice byly zavřené; všechny byly z medově zbarveného lakovaného dřeva, aby ladily s kamenem. Z žerdí na parapetech sahaly skoro až do vody modré zástavy.

Uvnitř mostu byly místnosti: všechny do jedné zařízené a vymalované a skrýval se v něm dokonce i malý sál, určený pro hudební recitály. Bleskovi přátelé ho někdy využívali jako své letní sídlo. Z oken se mohli dívat na jezero a pozorovat hejna labutí, vážky míhající se nad hladinou a občas jim nad hlavami zaklapala na chodníku koňská kopyta. Takto tedy v průběhu staletí Blesk modeloval krajinu podobně, jak to dělala Jinovatka, ale pro krásu a pohodlí. Pokaždé, když využil její pomoci k výstavbě nějakého technického prvku, vždycky to byl i počin elegantní.

„Podívejte!“ řekla Eleonora. „Támhle je.“

Blesk vyšel ze zlatého stanu s tak velkým kladkovým lukem, že připomínal klasický dlouhý luk. Kyan šla za ním v černém tričku, vestě, s toulcem a chráničem na ruce. Blesk k nám došel a uklonil se královně. „Doufám, že si turnaj užijete.“

„To nepochybuji,“ odpověděla Eleonora.

Vyzvaný Eszaj vždy vystupuje jako svůj vlastní ceremoniář a sám vlastním stylem celou Výzvu uvádí. Byla to nezbytná součást předstírání neotřesitelné sebejistoty, která je naší nejúčinnější obranou vůči Vyzyvatelům. Blesk požádal pět svých fojtů, z okrsků v Mikavodu, Bukaččím údolí, Jinobranu, Tambrinu a Výpadu, aby se zhostili rolí hodnostářů.

Nyní se odebral do středu vyhrazeného prostoru a vztáhl ruce ke shromážděným zástupům. „Toto je moje standardní Výzva, kterou jsem zorganizoval, abych ukázal, že jsem schopen porazit Vyzyvatele ve všemožných druzích střelby. Budou se konat tři kola. První je na vzdálenost. Oba střelci budou mít jen jeden šíp, pokud neselže luk. Přeji si, aby Vyzyvatelka, Kyan ze Sokola, střílela v každém kole první.“

Kyan stála za tmavomodrým praporcem na holi. Vedle otce vypadala drobná a zdálo se, že si je velmi dobře vědoma toho, jak bezvýznamně vypadá se svýma tenkýma nohama a úzkými hranatými rameny. Její červený kladkový luk působil ve srovnání s lukem jejího otce jako hračka. Uchopila šíp a nasadila ho na tětivu a potom, s lukem v rukou, ztratila veškerou nejistotu a najednou se stala ztělesněním rozhodnosti. Věděla, co má dělat, a já věděl, jak je dobrá:

byl jsem svědkem jejího umu v klubu Leskovec.

Lidé čekali. Bylo naprosté bezvětří. Kyan uchopila tětivu mezi prsty; na palci měla kostěný napínací kroužek. Natáhla tětivu, vysoko naklopila luk na dalekonosnou střelu, a pustila ji. Šíp se vznesl vysoko nad jezero, potom jako by se zastavil na vrcholu dráhy, stočil se a snášel se k zemi. Bez obtíží přeletěl protilehlý travnatý břeh. Dopadl na stezku.

Jeden z fojtů šel zabodnout vlaječku do místa dopadu. Diváci zdvořile zatleskali a my se přidali, zatímco se Blesk blížil k praporci. Už nasazený šíp podržel u tětivy. Své turnajové šípy si vyrábí sám, aby byly dokonalé; každý má azurové opeření a zlatý pásek.

Obecenstvo utichlo. Pohled na střílejícího Bleska je něco úžasného. Pozvedl luk a naklonil ho, plynule natáhl tětivu, až vytvořila dokonalý půlkruh. Jeho mohutná ramena a zádové svalstvo přejímaly tlak osmdesáti dvou kilogramů. Eleonora si lačně prohlížela úhel jeho lopatky.

Vystřelil – a šíp z jeho luku vyrazil tak vysoko, že zmizel z dohledu. Snášet se začal až daleko za místem, kam dopadl Kyanin šíp. Přeletěl stezku, trávník za ní a potichu dopadl do bukového lesa. Diváci se roztleskali a Blesk jim poděkoval. V jeho podání to vypadalo jako hračka.

Uplynulo několik minut, než se k nám dostal oficiální výsledek. Fojt z Bukaččího údolí přiběhl a ohlásil: „Sedm set třicet metrů! Třikrát dále než Vyzyvatelka!“

Kyan byla úplně bledá. Uvažoval jsem, zda její občasné sebeovládání vydrží takovou zkoušku.

„Nyní,“ řekl Blesk, „následuje soutěž v rychlosti. Máme jednu minutu na to, abychom nastříleli do těchto terčů co nejvíce šípů.“ Ukázal na několik lukostřeleckých terčů vzdálených sotva sto metrů. „Tambrinský fojt změří čas.“

Svůj velký kladkový luk odložil na stojan a vzal si menší, který se velmi podobal tomu Kyaninu. Postavil se vedle ní a oba před sebou zapíchli do země řadu šípů. Tambrinský fojt mávl, a Kyan začala vytrhávat šípy a co nejrychleji je vystřelovat.

Blesk nikam nespěchal. Uchopil šíp, vystřelil ho, zadíval se za ním, vybral další, otočil ho, nasadil na tětivu.

Z tribun se ozývaly hlasité nevěřícné nádechy. Vstali jsme a zírali na něho.

Alka mě uchopila za rameno: „Co to dělá? Proč to dělá?“

„Nevím.“

Minuta vypršela. Kyan vystřelila čtrnáct šípů a Blesk deset. Kyan rychle dýchala; potom se podívala na Bleskův terč, vytřeštila oči a otevřela ústa.

Nastalo ticho, následované náhlým pozdvižením, když se každý

otáčel na sousedy a ptal se, co to má znamenat. Fojt se znepokojeně a vyděšeně díval na svého pána, ale Blesk se nikomu nepodíval do očí. Obrátil se ke Kyan a řekl: „Ten tvůj luk svou tíhou zanáší v dálce trochu doleva. Vidíš, jak máš šípy rozmístěné spíš na levé straně terče? V příštím kole bys měla střílet trochu víc doprava."

Přišel k nám a napil se. „Na co si to hraješ?" zeptal jsem se. „Vždyť jsi prohrál! Schválně. Očividně schválně!"

Mně i dámám věnoval úsměv.

„Žádné strachy. Potřeboval jsem dát Kyan náplast na raněnou hrdost. Zbývá nám ještě jedno kolo."

„Ty si zahráváš se životem!" zaječela Alka.

„Nechci jenom svou dceru příliš ztrapnit. Já vím, co dělám. V přesnosti na mě nikdo nemá." Neřekl to, aby se chlubil, ale jako holý fakt.

Podal mi kladkový luk a vzal si ze stojanu svůj obvyklý dlouhý luk. Nesl ho elegantně, jako by byl jeho součástí, prodloužením jeho těla. Terč pro střelbu na přesnost byl postaven ve vzdálenosti dvou set metrů – černé kolo na okraji, potom bílé, modré a zlatá plocha uprostřed.

Blesk vyhlásil: „Oba máme pět šípů. Kdo na terči zaznamená lepší výsledek, zůstane – tedy chci říct získá – titul Bleska. Kyan ze Sokola bude střílet první."

Kyan vykročila a postavila se na kamennou dlaždici zasazenou v trávě. Aby se uklidnila, zašátrala po koncích šípů v toulci a vyrovnaně si jeden vybrala. Povzdechla si a vystřelila. Šíp se objevil uprostřed křížku ve zlatém poli, přesně uprostřed terče. Ustoupila a věnovala otci vzdorovitý pohled.

Potom se na dlaždici postavil Blesk. Při střelbě na terč neměl na světě konkurenta. Střílel jakoby nic. S klidným výrazem se zadíval na terč, sebejistý a odhodlaný. Z celého jeho postoje vanul přehled a vláda nad lukem, šípy i terčem. Postavil se s nohama mírně od sebe, rovnoměrně na ně přenesl váhu v pevné, ale pružné pozici. Byl vyrovnaný a uvolněný – jeden prst nad vodítkem na tětivě, dva pod ním. Nepoužíval žádné další pomůcky, všechno dokonale znal. Tětivu natáhl a ostře ji pustil, v mžiku byla volná, šíp letěl rovně a jistě.

Ozvalo se prasknutí. Bleskův delší šíp rozčísl Kyanin na dva kusy. Jeho modré letky zůstaly trčet z jejích bílých.

Obecenstvo začalo jásat. Fojti a sloužící, usazení na žocích slámy, vyskočili a nadšeně tleskali. Blesk jim děkoval, ale zdálo se, že Kyan povyk děsí. Nebyla dostatečně zkušená, aby ho očekávala. Nic neřekla, jen se podívala na svůj luk a sklouzla pohledem na šíp. Jedním pohybem natáhla tětivu, protáhla levou ruku a zvedla hrot šípu. Podívala se zpříma na terč.

Šíp zasáhl okraj zlatého pole. Teď byla řada na Bleskovi. Pevné

paže se mu ani nepohnuly, ani na okamžik nepolevil v soustředění. Opět dokonale rozštípl Kyanin šíp.

Lidé okamžitě přestali aplaudovat.

„Co to dělá?“ zeptal jsem se. „Už mohl vyhrát!“

„Panebože, ten má ale odvahu,“ zašeptala Eleonora.

„Cože?“

„Jednoho dne, nesmrtelný, ve vzdálené budoucnosti, budeš schopen vyprávět, že jsi byl svědkem této události, a ostatní na tebe budou pohlížet s úžasem. Budeš moct říci, že jsi stál na počátku.“

„Nerozumím.“

„Jen se dívej.“

Alka se ke mně přisunula a objala mě kolem pasu.

Kyan opět vystřelila a Blesk opět přímo zasáhl její šíp a rozčísl ho vedví.

Kyan zvedla ruku a rukávem si otřela tvář. Byla zoufalá, ale stála pružně, aby odolávala síle a zpětnému rázu svého čiperného luku. Když ho krásným pohybem natahovala, až přesáhl celé její tělo, představovala bezčasý obraz elegance. Zasáhla zlato nad šípy – zůstaly přitulené jako hrstka špejlí, letky propletené.

Blesk její šíp hned vzápětí rozstřelil.

Poslední šíp. Kyan si uvědomovala každý aspekt, který mohl hrát nějakou roli. Pohybem ramen si ještě více přitáhla k tělu vestu, upravila si chránič. Zasunula si palec za přezku opasku. Těmi drobnými pohyby připomínala červa na háčku.

Pozvedla luk a vystřelila. Šíp vletěl vedle ostatních na zlatý kříž.

Následoval Blesk: natáhl. Vystřelil.

Jeho šíp minul zlato – a skončil ve vnějším černém kruhu.

Všichni na tribunách vyskočili. Blesk prohrál.

Rozechvěle sklopil luk. Naprázdno polkl, jako by mu vyschlo v krku, a oči se mu zalily slzami, ale díky dokonalému sebeovládání se mu neřinuly po tvářích.

Kyan, se zmateným výrazem, chodila v malém kruhu. Blesk ji zastavil a přinutil ji, aby se na něho podívala. Políbil ji a cosi k ní vlídně pronesl. Kyan zamrkala.

Už hlasitěji dodal: „Teď jsem venku a ty uvnitř. Užij si to.“

Zapřel si hrot luku o vnitřní stranu boty a sňal z něj tětivu. Omotal si ji kolem prstů a vsunul do kapsy. Potom vykročil, kolem tribun a omráčených diváků, odváděl Kyan pryč. „Ale…“ řekla. „Kdo se o mě bude starat?“

* * *

Bez hnutí jsme valili oči. Připadlo mi, jako bych měl hlavu plnou vaty. Nedokázal jsem uvažovat: v mysli se mi nerodily žádné myšlenky. V hlavě jsem neměl nic, jen prostor plný otazníků. Měl jsem pocit, že se vznáším, a točila se mi hlava, jako by moje tělo ani nebylo skutečné. Uvědomil jsem si, že mi v periferním vidění začínají houstnout černé stíny – měl jsem každou chvíli omdlít. Všechno bylo rozmazané. Pouze San ví, co musí Blesk cítit.

Alka ztěžka dosedla. Zajíkala se: „Co-co to udělal?“

„Já nevím,“ odpověděl jsem až příliš rychle.

„Bylo to schválně. On to udělal schválně.“

Královna se pokoušela ovládnout svůj hlas, ale i přesto jí přeskočil. „To si teda vybral způsob, jak udělit Kyan lekci.“

Na konci tribuny došlo k jakémusi pozdvižení a Kapka tam hned vyrazila. Popadla Bleska zezadu za košili a padla na kolena. Dostala hysterický záchvat; koutky otevřených úst jí klesly až k dolní čelisti. Z očí se jí řinuly slzy a stékaly do vrásek mezi lícemi a podél nosu. „Rarohu!“ Blesk se ji snažil postavit na nohy, ale opustily ji síly; zhroutila se.

„Rarohu, cos to udělal? Proč? Řekni mi, že neodejdeš! Neni nutne, abys opouštěl Kruh! Neopustiš ho, že ne? Řekni mi, že si jen pohravaš s timhle uspořadanim. Řekni mi, že je to jenom uskok. Kyan za rok Vyzveš a poraziš ji. Že ano? Nebo poraziš toho, kdo bezpochyby porazi ji… Řekni mi, že je to tak! Anebo… anebo Vyzveš Střizlika a poraziš ho a budeš novym Mečiřem. Ach ano, takhle to musi byt – abys mohl byt s Kyan…“

Blesk ji podpíral, držel ji za ruce pod rameny. Kapka nepřestávala křičet: „Kde skončiš? Byt stary je přišerne. Ja to vim – je to strašne! Nechtěj to! Nedopusť, aby se to stalo! Nedovol, aby ti plynul čas, Rarohu, jsi na vrcholu sil! Ještě několik let a nebudeš mit žadnou jistotu! Umřeš!… Po cele te době, proč? Proč? Ja nesnesu byt sama. Neopouštěj mě!“ Padla na kolena a vzlykala a přitom mu zpoza opasku vytáhla košili. Přitiskla si její lem k tváři.

„Pojď se mnou do domu, Ello.“

„Jsi muj přitel!“ Měla odporně zkreslený hlas.

Obrátil ji k paláci a vedl ji alejí k terase, zatímco k ní potichu mluvil.

Pokoušel jsem se držet Alku za ruku, ale potily se mi dlaně a neměl jsem sílu, abych je sevřel. Protože jsem si nebyl jistý, jestli ji cítím, nebo ne, stiskl jsem až příliš a Alka sykla.

„Jsem úplně ochromený,“ řekl jsem. „Nemůžu se přinutit na to myslet…“

„Na to budeš mít ještě spoustu času, nesmrtelný,“ pronesla

Eleonora. Kyan se vplížila do zlatého stanu, aby unikla pohrdání davu. Nikdo jí neblahopřál a nikdo netleskal. Všechny oči sledovaly Bleska a Kapku, jak stoupají po monumentálním schodišti na terasu a procházejí vysokými otevřenými dveřmi. Zmizeli z dohledu pod velkým elipsovitým stropem jídelny.

Kapitola dvacátá šestá

Hostina se toho večera nesla v zasmušilém duchu. Vrátili jsme se k normálnímu jídlu a oblečení; Blesk přestal potřebovat nostalgii ze sedmého století a zároveň přestal potřebovat Kruh, ale jeho hosté se cítili trapně a zmateně. Nevěděli, o čem mají mluvit ani jak to vyjádřit. Nevěděli, jak reagovat, takže se postupně omlouvali a odcházeli.

Blesk v čele stolu se v nás snažil vzbudit pocit, že bychom měli oslavovat, ačkoli nikdo z nás k tomu neviděl žádný důvod. Všichni jsme o něm přemýšleli a obávali se o něho.

Blesk seděl u svého koncertního křídla a hrál tak klidně, že jsme si s Eleonorou a Alkou mysleli, že musí plánovat, jak se vrátí do Kruhu.

V kazetovém stropu knihovny byly zasazeny panely s pastorálními a historickými výjevy. Byl tak vysoko, že by pod ním mohl jezdec na koni zvednout kopí. Stěny dokonale zakrývaly tři řady knihoven. Kolem každé úrovně bylo možné na kolejnicích posunovat barokní schůdky z tepaného železa, jež vedly na tři stále užší obdélníkové balkony, zvedající se až ke stropu.

Eleonora stála na prvním z nich. Prohlížela si nejbližší police, zaplněné od země až po strop Bleskovými deníky – kaštanově hnědou kůží se zlatě vytlačenými daty. Několik mělo světlejší odstín, když Blesk nedokázal najít přesně ladící barvu. Eleonora nahodile listovala jedním deníkem; četba všech záznamů jí měla zabrat dlouhá léta.

Alka si vlezla na sedátko u okna a netečně pozorovala, jak proud kočárů odjíždějících hostů slábne a zvolna ustává, když palác opustily poslední osobnosti Čryřzemí. Odjela už i Kapka, která si vzala do péče Kyan; obě nepřestávaly plakat. Za dva dny měly dorazit na Hrad, kde Císař učiní Kyan nesmrtelnou.

Já si prohlížel panely ve štukovém stropě. Olejomalby krajinek v údolí Miky, poněkud manýrovitější a pastelovější, než jsou

dramatické barvy skutečného života. Opakovaly se zde stejné ikonické obrazy, jež figurovaly ještě jednou na keramických a smaltovaných vázách na jemných odkládacích stolcích. Škubal jsem za lem bohatého měkkého polštáře na židli a pomalu z něj vytahoval volnou nit. Očima jsem sledoval imaginární čáry v křišťálové karafě s archivním portským, z něhož jsem svědomitě upíjel.

Nad každým překladem v místnosti se skvěly lunety s obrazy Bleskových dalších nemovitostí. Nejbližšími dveřmi jsem viděl do krátké chodby, lemované malými bronzovými plastikami – s lukostřeleckou tématikou nebo znázorňující postavy připravené vyrazit do boje –, ořechový psací stůl s esovitými pozlacenými hodinami a dál do Velké jídelny.

Dveře korunoval jeho erb vyvedený marketerií z obyčejného, žilkovaného nebo tečkovaného mramoru, dovezeného z nejrůznějších končin jeho panství, obklopený věnci z cipollina, symbolizujícími donaiské kopce. Sloužící odklízeli z obrovského stolu hostinu, jíž se nikdo nedotkl, a vysoko nad nimi na konci síně se za portiérami skrývala hudební galerie.

Ztratil jsem pojem o čase; rozhodně mi připadalo, jako bychom zde byli celé hodiny, vyměňovali si nevýznamné zdvořilosti a všichni mlčky očekávali od Bleska nějaké vysvětlení, zatímco předstíral, že si ničeho nevšímá. Změnil jsem polohu a roztáhl křídla. Šoupal jsem nohama o koberec; chtěl jsem utíkat a křičet, abych uvolnil napětí. Zvažoval jsem, jestli se nemám proletět, abych nechal vyvanout horečnatou zatuchlost místnosti.

Blesk najednou změnil styl hudby, pustil se do energického valčíku a upřel na mě pohled. „Ne, svět mě nezklamal. Nejsem unavený, jen zmatený. Potřebuju se dozvědět víc a potřebuju čas na uvažování.“

Konečně! „Souvisí to s tím, co ti řekl Císař, když jsi s ním tehdy večeřel?“

„Ano, pověz nám, co ti řekl. Všichni to chceme vědět,“ žádala Eleonora a naklonila se přes zábradlí balkonu. Blesk se odmlčel a potom se usmál.

„Říkal, že se na to určitě budete ptát, a že by byl radši, kdybych vám to neřekl.“

„Zeptám se ho sám.“

„Kometo, ty velice dobře víš, že San chová svou minulost v tajnosti.“

„On ti vyjevil svou minulost?“

„Ano. Císař mi ji vysvětlil. Pověděl mi taky o Přesunu. Věci, které mi řekl, jsou tak neuvěřitelné… Potřebuju čas, abych se s nimi vyrovnal. Řekl mi to jenom proto, že si uvědomil, v tom okamžiku na bojišti, že už nepotřebuji nesmrtelnost. Uvědomil si, že už jsem z ní

vyrostl.“

Alka se ozvala ze sedátka u okna, aniž v hlase dokázala potlačit trpký podtón: „Věděl, že budeš pořádat tuhle soutěž?“

„Domnívám se, že ji bral v potaz. Věděl, že odcházím.“

„Požádal tě, abys to nedělal?“ naléhala.

Zasmál se. „San mě a Kapku zná už dlouho, déle než kohokoli jiného ve svém životě. Sice s námi mluví jen jednou za deset let, ale myslím, že důvěrnější už k přátelům nebude. Mě i Ellu zná dobře a předpovědět něco takového mu nepřipadlo příliš těžké. San spoléhá na lidi, kteří touží po nesmrtelnosti jako po ničem jiném na světě, ale jestli někdo z nás Eszajů nalezne něco, co chce víc než nesmrtelnost, San ho nedokáže nijak udržet. Před deseti lety, když Buřňák unesl Kyan a já se ji vydal zachránit, pro mě měla určitě větší cenu než nesmrtelnost, podvědomě, řekl bych. Tehdy jsem si to neuvědomoval. Ne… nic mi teď nebrání, abych se změnil. Nic mi nebrání, abych pochopil jiné světy, opět cítil, jak plyne čas.“

„No, a nebojíš se umírání?“ zeptala se Alka.

Blesk se opět odmlčel. Chvíli hrál o něco hlasitěji, dokud ho nepřerušil rachot na štěrkové cestě pod oknem. „Přijíždí nějaký malý kočár!“ zvolala Alka. „Vážně? V jakých barvách?“

„Je zelený a šedý.“

Blesk přestal hrát. „Zelená a šedá patří Awndynu.“

Kočár zatočil a zastavil. Ve světle palácových lamp jsme si všimli, že oba koně mají pěnu u tlam. Ze dvířek se vykolébala objemná žena v beztvarých hedvábných šatech a s dlouhými ryšavými vlasy, opřela se o hůl, pomalu se vydala do schodů a zmizela pod frontonem.

Slyšeli jsme, jak se na terakotové podlaze přijímací haly rozléhají její kroky, jak umlkly, když přešla do zimního jižního křídla potaženého kobercem a pokračovala do salonu a pracovny. Rozletěly se dveře a dovnitř vtrhla Vlaštovka Awndynská. V těsném závěsu ji následoval utrápený sluha. Zabouchla však před ním dveře a všechny si nás změřila roztrpčeným pohledem.

Blesk vstal. „Vítej!“

Jeho snoubenka si vjela rukou do vlasů a zuřivě jimi škubla. „Co se stalo – Blesku? Slyšela jsem dobře? Tys prohrál ve Výzvě? Se svou odpornou dceruškou?“

„Už je to tak.“ Opět dosedl na stoličku před klavírem. „Je mi líto, žes u toho nebyla, drahoušku. Poslal jsem ti pozvánku.“

„Ty zatracený hlupáku!“

Blesk jí klidným hlasem odvětil: „Velice si vážím vášnivé Vlaštovky, protože prudce projeví nezkrotnou povahu. Jmenuje se Vlaštovka a přijíždí z pobřeží.“

„Když jsem se to dozvěděla, okamžitě jsem se sem vydala!“ Zarývala hůl do koberce. „Nedokážu tomu uvěřit! Ty *nikdy*

neprohráváš! Nikdy by mě nenapadlo, že se něčeho takového dožiju! Neumím si to ani představit!“

Blesk jí nabídl sklenku, ale Vlaštovka si jí vůbec nevšimla. Pořád se tvářila nevěřícně. „Čekala jsem, že budeš na dně, ale ty tu tříská do piana jako desatero šílenců. Zbláznil ses?“

„Takhle se se snoubencem nemluví.“

„Já se celý život peru, abych se dostala do Kruhu, a ty ho hodíš přes palubu! Jako by to byl vzduch! Předhodíš svůj život blbé holce jako nějakou cetku!“

„Překvapení by mohlo zlepšit tvoje hraní. Posledních pár let je trošku stejné.“

„Ty…!“ Nedostávalo se jí slov a pořád se nechtěla posadit. „Jak se odvažuješ?“

„Napřed mi odpověz na tohle: pořád si mě chceš vzít?“

„Ale… ty jsi ztroskotanec. Ty jsi prohrál.“

Blesk na okamžik zavřel oči. Vlaštovka pokračovala: „Bude z tebe smrtelník. A zestárneš!“

„Tak už o mě nestojíš?“

Zaváhala a Blesk bezelstně pokračoval. „Tebe zajímala spíš moje nesmrtelnost než moje osoba, že?“

Zadívala se na knihy hustě vetkané do koberce a na vodopády ovoce v hlubokých dřevěných lištách na dveřních zárubních. Hřbetem jedné ruky si divoce mnula oko. Ryšavá křídla se jí zlehka otevírala a utahovala ji šaty na hrudi; byla plochá jako říční člun. Tvář jí zbrázdily vrásky a obočí si vytrhala do výrazu neustálého překvapení.

Vlaštovka byla nejlepší hudebnice všech dob, ale Císař hudebníky nepotřeboval. Nepotřeboval hudbu, aby svolávala vojsko, když jsou všichni zajedno, že s Hmyzem je třeba bojovat. Nepotřeboval hudbu kvůli propagandě, když nabízí nesmrtelnost. Vlaštovce se protivil fakt, že jediným aspektem, jenž určuje hodnotu určité věci, je její užitečnost v boji s Hmyzem. Po patnácti letech stejné ctižádostivé písničky z ní tlak vytvořil diamant, ale Vlaštovka nezářila, a to ani naprázdno. Řezala.

„Já se chci připojit ke *Kruhu,“* řekla. „Jak mi teď můžeš pomoct? Jsem hudebnice. Nic jiného nedělám. Jsem úplně jako Eszaj.“

Blesk se zaklonil, s loktem na notovém pultíku. „Ach, Vlaštovko,“ řekl. „Ty sis nikdy ani na vteřinu nevšimla, že tě doopravdy zbožňuji. Ale teď, když Kruh opouštím, tak mě najednou vidíš. Deset let jsem ti nabízel místo v Kruhu na základě své lásky a tys byla příliš hrdá, abys ji přijala. Myslíš si, že to nepoznám, po stovkách let odrážení zlatokopek? Vodilas mě za nos – ve své pýše jsi věřila, že se do Kruhu dostaneš na základě vlastních zásluh, a já byl tvůj záložní plán. Ty by sis mě nevzala, ani kdyby ses stala Eszajkou, protože v hloubi duše to nechceš. Dělal jsem stejnou chybu, když jsem se o tebe ucházel, ale

nechtěl jsem si to připustit, protože jsem si myslel, že jsi jako Jiřička –“ Zatvářil se překvapeně, co že to vlastně řekl. „Ale ty nejsi jako ona. Teď se doopravdy vybarvuješ.“

„Cha! Alespoň si uchovávám nějaké city, ne jako ty, který se vždycky ovládáš a žiješ v téhle zasrané umělecké galerii; jsi průhledný až hanba.“

„Právě naopak, ty sis sotva všimla, že existuju. Přemýšlel jsem, co mám udělat. Jestli jsi chtěla Donaise, mohla jsi ji mít. Udělal bych cokoliv. Teď už je příliš pozdě.“

„Ty si pořád děláš nějaké iluze,“ odsekla. „Ty s láskou, Jant s drogami; bůh ví, na co se spoléhá zbytek nesmrtelných. Za pár let už nebudeš moct natáhnout žádný z těch svých úžasných luků, protože budeš *starý* a *slabý.“*

„Nepochybuju, že to bude zajímavá zkušenost,“ pronesl optimisticky. „Nikdy jsem se nezamýšlel nad tím, jak budu vypadat, až mi bude čtyřicet. Nebo šedesát. No, teď to zjistím.“

Vlaštovka nedokázala unést fakt, že na to pohlíží jako na zajímavý experiment. „Jsi blázen! A já se po celou tu dobu starala o tu tvou odpornou dcerušku! Kdybych to tak věděla!“

„O Kyan ani slovo! Právě jsem jí dal svůj život. Jenom je mi líto, že jsem to neudělal dřív, abych s ní mohl být, když vyrůstala. Místo tebe jsem ji měl vychovávat já.“

Vlaštovka vybuchla čerstvým vztekem. „A teď ode mě odcházíš – kam? Tvoje hnusné hry promarnily moje nadání! Jednou budu pro vás Eszaje jen vybledlá vzpomínka – ba co hůř! Stará guvernérka! A ty už nebudeš poslouchat mou hudbu.“

Blesk se usmál a uhnul pohledem. Natáhl ruku a zmáčkl několik kláves, zabrnkal úvodní takty nějaké skladby. Vlaštovka strnula. „*Neodvažuj* se hrát mou árii.“

Blesk se přidal i druhou rukou a hudba se projevila v celé své nádheře.

„Přestaň s tím!“

Otočil se ke klávesnici. „S tímhle? Ty vytváříš svou nesmrtelnost každou svou dokonalou operou. Jsi největší skladatelka na světě, Vlaštovko. Co doopravdy chceš? To, o co doopravdy stojíš, ti možná nedopřeje ani nesmrtelnost. Mně to nedopřála. Zeptej se sama sebe a buď upřímná. Už máš slávu. Dosáhla jsi uznání. Tvá hudba vyvolává obrovskou odezvu a přivádí ti spoustu přátel. Ale ty pořád opakuješ stejnou písničku, že chceš do Kruhu. Nejsi si vědoma velikosti svých úspěchů, vidíš jen věci, kterých jsi nedosáhla.“

„Pokud jsem pořád smrtelná, nestačí to. Já nechci umřít.“

„Všichni kromě Sana umřou. Eszajům to jenom trvá déle. Proč bys měla být ušetřena?“

„Pokud budu moct věčně skládat hudbu, budu šťastná.“

„Ne, Vlaštovko. Nesmrtelní jsou ti, kdo si cení úspěchů a slávy víc než štěstí. To málo štěstí, které zakusí, čerpají z úspěchů. Lační po dokonalosti a pohání je strach, že je někdo překoná. Já si nesmrtelnosti v tomto směru už necením a neměla bys ani ty. Vezmi si ze mě příklad. Uteč. Nemusíš se zříkat eszajské cílevědomosti. Já nedopustím, aby se mi něco postavilo do cesty, ani kdyby tou překážkou byla sama nesmrtelnost."

Vlaštovka si znechuceně odfrkla. Stáhla si zásnubní prsten a vztekle jím mrštila. Prsten narazil do zvednutého víka klavíru, dopadl na struny a všichni jsme uslyšeli zazvonění.

„Já jsem tě opravdu miloval, Vlaštovko."

„Lháři!" zaječela. Otočila se ke mně. „Jante, ty mi pomůžeš, že ano?"

„Jakkoli budu moci, ale obávám se, že to k ničemu nebude. Teď je to na tobě."

„Říkal jsi, že jsem jako tvoje sestra!"

„Já Hrad nezměním, Vlaštovko."

Sklopila hlavu a povzdechla si. „Někdy mám pocit, že mám na dosah nějakou velkou pravdu. Vzruším se. Začnu čmárat noty do rukopisu. Vidím zář, okraj jasného světla, kde přebývají géniové. Nikdy se k němu nedokážu přiblížit. Možná slábne mým vzrušením. Prudké bílé světlo se stahuje, uniká mi. Chladnu. Zůstávám na břehu. Dnes v noci nedošlo k žádnému geniálnímu průniku, jen vznikla další symfonie a mě bolí oči. Poslední dobou se to děje čím dál častěji. Stárnu a už neskládám ze srdce. Já stárnu, Jante, a přijdu o svého génia. Pořád utíkám; čas pořád spaluje mosty k věcem, kterých jsem mohla dosáhnout." Z očí jí vytryskly vyděšené slzy.

„Nikdo z nás nezmění Hrad," zopakoval jsem.

„Vy nesmrtelní existujete jen proto, že vám to my dovolujeme," vzlykala. „Jestli pro mě… budeš překážkou… já ti život v opravdovém světě osladím."

Nato se ozvala Eleonora hlasem, který měl zvyku velet bitvám a soudním dvorům. „Ušetřete nás těchto vulgárních hrozeb, *guvernérko* Awndynská. Nesmrtelných není ani stovka a vy jste měla o jednu příležitost víc se k nim připojit než my ostatní. I tuhle jste si však odepřela a prohrála obě. Vraťte se ke své hudbě. Těšíme se na další váš koncert."

Vlaštovka se rozhlédla po místnosti s výrazem nelíčené nenávisti, udělala krok, zaváhala, otočila se na patě a vyrazila ven. O svém postupu chodbou dávala každých několik metrů vědět roztříštěnou vázou. Za chvilku jsme uslyšeli klapot a skřípot, když tryskem vyrazila v kočáru parkem. Opět se rozhostilo ticho.

Blesk si povzdechl. „Zrovna jsem je nechal vyměnit. Už potřetí."

Usmál jsem se. „Nepochybuji, že si můžeš dovolit je opravit. Nebo

nechat udělat repliky.“

„Myslím, že tentokrát už se obtěžovat nebudu. Je čas na nový výraz.“

„Blesku, jsi si jistý?“

„Nikdy jsem si nebyl jistější. A vy všichni si budete muset zvyknout říkat mi Rarohu.“

„Myslím, že lidi ti budou pořád říkat Blesku,“ podotkla Eleonora. „A, Blesku, já opravdu chci uniknout.“

Kapitola dvacátá sedmá

Následujícího rána jsem posnídal v oranžérii. Seděl jsem u kulatého leštěného stolu a tlačil prsty nohou do měkkého mechu, který pokrýval podlahu jako koberec. Velkým otvorem uprostřed stolu prorůstal pomerančovník, s větvemi obtěžkanými plody. Stůl byl obložený veškerým jídlem, které se v Ptacce pokládá za vhodné ke snídani, v mnohem větší pestrosti, než jsem mohl doopravdy sníst. Neměl jsem chuť, v myšlenkách jsem se neustále vracel k událostem předešlého večera. Pořád jsem nedokázal pochopit Bleskův obrat. Cítil jsem v nitru otevřenou ránu, jako bych byl už po smrti.

Slunce zářilo skleněnou stěnou, která se stáčela nahoru k tabulkám stropu. Po složitých rámech se klikatily černě natřené květy a úponky z tepaného železa, jako by skleníkové vzpěry byly součástí místní vegetace. Další pomerančovníky a citroníky s hladkou kůrou kořenily v čistém hlubokém mechu všude kolem mě. Vzduch byl prosycený vůněmi.

Hned za mnou spojovalo oranžerii s palácem balkonové podloubí. Vpředu jsem shlížel přes trávníky na třpytící se jezero. Na bližším konci jezera vyčnívaly koruny vysokých araukárií z hustého lesíka, táhnoucího se ke břehu do míst, kde bylo vidět malé molo.

U skleněného portálu se objevila ptacká královna, odkopla střevíce a bosa se vydala mechem. Jako obvykle vypadala přímo úchvatně, elegantně kráčela v semišových šatech smetanového odstínu a přitom ji do stehen pleskala pochva s mečem. Ale pod měkkým peřím, porcelánovou tváří a sépiovýma očima mi připadalo, že je to jen další necitlivá coura. Posadila se vedle mě, aby jí v pohledu na mě nebránil pomerančovník. Okamžitě se objevil sluha a začal jí vršit na talíř dušenou rýži s rybou, vejci a zeleninou.

„Hosté odjeli," řekl jsem. „Kdy odjíždíte vy?"

„Já?" Eleonora se zasmála. „Ach, kdepak. Já se tu chvíli zdržím,

na to mám jako královna právo. Udělám všechno, co je v mých silách, abych na něho zapůsobila. A toho jsem docela dobře schopná.“

Uvažoval jsem, jak bych ho mohl varovat. Nenapadlo mě však, jak to provést, abych se nevystavil podezření. Sarkasticky jsem podotkl: „Drezúra a bičování na něho zapůsobí přímo nevídaně.“

„Myslíš si, že se neumím změnit? Když to dokáže Blesk, zvládnu to samozřejmě i já. Eleonoru, kterou jsi viděl ty, on neuvidí. Právě naopak, mám v úmyslu se za něj provdat.“

„Cože?!“

„Ale úplně všechno ze své… chlípnosti před ním skrývat nebudu. Pokud se budu snažit chovat jako panna, možná zjistím, že on panny nerad, a to by byla obrovská škoda, ne?“

„Vaše nadání spočívá v něčem jiném.“

Potlačila úsměv. „To by ses divil. Není lehké prorazit jeho romantickou pózu, ale pod ní se skrývá skutečný muž. Nikdy jsem nepotkala jiného, v němž by se v takové míře mísila síla, inteligence a dokonalá sebejistota. Muže, který se mi zcela vyrovná.“

„O tom nechci nic vědět.“

„A je lépe vybavený než ty. Poznám to ze záhybů na jeho kalhotách.“

„O tom taky nechci nic vědět! Nemůžu tomu věřit! Jen ta představa: prodej všechny starožitnosti, Blesku, a obluž si pokoje zrcadly – stěhuje se k tobě Eleonora! Všichni sloužící musejí nosit kožené postroje a svorky na bradavkách!“

Rozesmála se. „Tak hrozná nejsem.“

„Pořád sakra nerozumím, proč se rozhodl prohrát tu Výzvu.“

„Já myslím, že odchod z Kruhu je z jeho strany velice chytrý tah. Až se vezmeme, dojde ke spojení dvou největších ptackých rodů.“

„Panebože…“ Začínalo mi to docházet.

„Uvažuj, co dělá. Když se Kyan stane Eszajkou, nebude moct zdědit sokolské panství, protože Císař už nedovoluje nesmrtelným vlastnit půdu. Blesk si ponechá Sokol a tím znovu spojí všechna roztroušená území svého původního panství, což bylo vždycky jeho cílem. Až se se mnou ožení, získá znovu i Avernvod a oběma nám budou patřit všechna ptacká panství s výjimkou Karnissu a Tepnu. Blesk tak nejenom scelí své panství, ale i celou Ptakku. Bude králem, jak jím měl být před čtrnácti staletími. Bude moct splnit svou úlohu a sehrát roli, kterou musel opustit, když vstoupil do Kruhu, a přivede mikavodský rod zpátky na trůn, který v jeho nepřítomnosti zůstával tak dlouho prázdný. O tohle vždycky stál. Je to dlouhé čekání. Budeme mít jedno velké panství a Ptakka dosáhne takového stupně stability, jakou svět nikdy neviděl. Nikdy!“

„Zakládáte první absolutní monarchii v Ptacce.“

„Přesně tak, Jante. Alespoň jsi pochopil můj cíl.“

Tak skvělé mi to zase nepřipadlo.

Eleonora dodala: „Císař by byl rád."

„Opravdu?"

„Samozřejmě. Všechna panství budou v zaskajských rukou."

„Kromě Tepnu."

„S Alkou si hlavu nedělej. Myslím, že i Sanovi by to vyhovovalo. Byl by rád, kdyby si Hrad uchoval nějakou kontrolu nad zbrojíři. A když Blesk a já povedeme ptacké vojsko, jen si představ, jaké dostanou zakázky! Pokud Tepen něco ohrozí, obrátíme se na Hacilit."

Při pohledu do budoucnosti nové dynastie se mi točila hlava. Představa Eleonořiných a *Bleskových* budoucích generací, které budu muset pozorovat a kterým budu muset jako Eszaj sloužit stovky let po nich, mi naháněla hrůzu.

„Z těch časových úseků na mě jde závrať," řekl jsem. „Kdo ale ví, co se stane?"

„Ať se stane cokoliv, ty jsi před tím chráněn. Vy nesmrtelní, které střeží hradní zdi, ve srovnání s námi vnímáte šípy osudu jako pouhé šimrání. Dokonce byste si tuhle zkušenost mohli užívat, protože víte, že budete žít dostatečně dlouho, abyste viděli, jak se kolo štěstěny zase otáčí k dobrému. Dokonce byste mohli pozorovat, jak se zase mění řád věcí, štěstí se odvrací od našeho rodu – i když já doufám, že se to nestane."

„Co když bude Kyan poražena a Blesk se bude chtít vrátit do Kruhu?"

„Tak přivede do Kruhu i mě. Mohli bychom spolu zůstat věčně a já bych byla taky nesmrtelná. Vždycky se mi tahle představa zamlouvala."

„Ale potom byste musela abdikovat."

„Ano, ale královnou bychom učinili Kyan. Kyan by místo nás znovu obnovila mikavodskou dynastii. Blesk v podstatě nemůže prohrát."

„Za předpokladu, že Kyan vyhoví jeho přáním."

„Já si myslím, že se v Kruhu naučí pokoře. Myslím, že by z ní byla dobrá královna."

„Nemůžete vědět, co se stane, Eleonoro."

„To ne. Ale my nejistotu vítáme! Ptakka má teď možnost se změnit. Může se změnit i role Lučištníka! Raroh už je nijak nebrzdí." Eleonora si nabrala plnou vidličku dušené rýže. „A má tak úchvatné tělo."

Podíval jsem se na ni – oči jí jen zářily. Mohla to být láska, a mohly to být všechny ty mořské plody.

Kyan měla pravdu; navzdory veškerému zdání nezávislosti byl pro mě Blesk jako otec. Teď, při této vizi věcí budoucích, mě konsternoval ještě víc. „Kde je? Musím s ním mluvit," řekl jsem, ačkoli se mi tato

představa příliš nezamlouvala.

„V kůlně na čluny.“ Ukázala předními okny ven. U dveří do oranžérie jsem si nazul boty a vyšel ven. Cestou k jezeru jsem se vyzvracel v nahodile vybraném koutě břečťanem zarostlého kamenného schodiště. Paráda, pomyslel jsem si; blijící Kometa je zpátky.

Země se otáčí. Páni. Už se neotáčela několik let. Cítil jsem se skvěle a nedělal jsem si starosti. Myslím, že jsem se naučil se skolopendiem žít. Dlouhé měsíce jsem ho pil, aniž jsem zvyšoval dávky, takže jsem si byl jistý, že takhle můžu žít.

Tohle bylo skolopendium, které jsem si vzal z toho člunu – drogy, které koupila Kyan. Od svého drsného přistání jsem usrkával každý den; drogu rozpuštěnou ve víně v polní láhvi. Jak jinak si myslíte, že jsem mohl fungovat po tom Vermiformině útoku? Vím, že jsem řekl Kapce, že jsem ho hodil do ohně, ale lhal jsem jí. Lhal jsem i vám.

Ale to byla moje jediná lež. Věřte mi.

Nádherné průčelí paláce se jasně rýsovalo na pozadí oblohy. Vypadalo stejně fantasticky jako nějaká budova z Přesunu. Ale pak mě napadlo, že náš svět je taky součástí Přesunu, jedním z tisícovek v kontinuu, a je stejně podivný a nádherný jako všechny ostatní.

Pátral jsem po okně naší ložnice, se zataženými závěsy v druhém patře Jestřábího křídla. Představoval jsem si Alku, jak tam ještě spí a pěstěnými prsty nevědomky hladí pokrývku.

Dvě patra pod naším oknem Eleonora sama snídá s chodidly na chladivé mechové podlaze. Najednou se cítí nepopsatelně šťastně. Na jezeře se zatřpytí paprsek světla, probleskne okenními tabulkami a prozáří skleník. Její země! „Tohle místo je úžasné!“ zvolá nadšeně, odloží šálek s kávou a rozhodne se, že se projede na koni.

Cestou míjí úložnu luků, kde Moták smutně ukládá luky svého pána zpátky na stojany. Zklamání ho nechalo vířit v proudu; Bleskovy dovednosti pro něho byly základem víry, protože sám byl kdysi Vyzyvatelem. Zarazí se, potom vyjme z pouzdra vlastní dlouhý luk, podrží ho v obou rukách a přitiskne si ho k hrudi, uvažuje: proč bych se neměl jít připojit k lučištníkům, kteří se budou brzy stavět do fronty, aby Vyzvali Kyan? Začne luk čistit.

O sto kilometrů dál Kyan s Kapkou ve svém kočáru vyjíždějí z Ptakky. Kyan střídavě pláče a tváří se vzdorovitě. Děsí ji, co provedla otci, ale nevidí žádné východisko. Dovede to až do konce. Co jiného by mohla dělat? Za spletitě vyřezávanými přepážkami se prodlužují ozdobné stíny. „Táta prohrál schválně,“ opakuje pořád dokola.

„I mě to drti.“ Kapka se kouše do rtu. „Ale dal ti šanci vystoupit z jeho stinu a rozvinout vlastni život. Udělat si jmeno a založit

totožnost. Copak jsi o to nestala? Nepoddavej se zvyklostem a sile minulosti. Ty ho zpracuješ, i když mně se to nikdy nepodaří… Ja na něho budu myslet, někdy v daleke budoucnosti.“

Až Kapka přijede na Hrad, navštíví Mžence Střízlíka, který v této chvíli leží v nemocnici a želí ztráty nohy a přítele. Vzhlédne, když dovnitř vejde Mlha Racek a přinese pivo a koláčky. Mlha ho povzbudí, když mu říká, že pořád může uchopit kormidlo karavely *Poštolky,* na jasném oceánu za Tangarou.

Mlha se přes střešní lávku na Kapraďovém křídle vrací do svého pokoje a rozhlíží se přes parapet po pláních. „Alespoň že jsem ještě tady,“ říká. „Na tomhle skvělém místě.“

V síni pod ním masíruje Tornádovy nohy jeho nová přítelkyně. Ledovka ve svém pokoji je zaneprázdněný leštěním zbroje, ale vzhlédne a spatří je, drobné postavičky v okně protilehlé budovy. Tornádo a jeho přítelkyně zmizí, skutálejí se z postele a stáhnou s sebou pokrývky.

„Co to bylo za ránu?“ zeptá se Kuchař a vzhlédne. To nic. Podívá se na hodinky; nemá mnoho času. Popadne kabát a pospíchá do přízemí Kapraďového křídla přes kuchyně. Hradní hodinový stroj neúnavně tiká, tlačí léta kolem ciferníku; malá ručička – staletí.

Kuchař si pověsí kabát a s odporem se pustí do přípravy hostiny pro Kyan – Bleska. Jeho kuchyni stíní mohutný Trůnní sál. Až bude Kyan dosahovat nesmrtelnosti, Eszajové se shromáždí uvnitř, kde do skonání věků sedí na svém trůnu Císař San.

Kapitola dvacátá osmá

Blesk, s rukávy vyhrnutými k loktům, tlačil pramici přes trávu ke skluzu a přístavnímu molu vyčnívajícímu do jezera. Všiml si, že se k němu blížím, narovnal se a otřel si ruce. „Dobré ráno, Jante. Pomůžeš mi s tou loďkou?“

Dotlačili jsme plavidlo k hornímu okraji skluzu a nasunuli je na železné válce. „Co to děláš?“

Zpod lavic vytáhl bidlo. „Jedu na ostrov. Víš, podívat se za Jiřičkou. Jedu ji naposledy navštívit a vysvětlit jí, co se stalo. Rozloučím se s ní. Myslím, že už nikdy nebudu potřebovat ji navštěvovat.“ Smutně se usmál.

„Já se musím vrátit na Hrad, kvůli oslavě,“ řekl jsem. „Ovšem. Za dny, až ucítím, že mě Kruh vylučuje, myslím, že to bude významný okamžik… Budu potřebovat být sám.“

„Dávej si pozor na Eleonoru. Je to… víš, ona…“ Nadzvedl obočí.

„Myslím, že ona… ty, é… říkala…“

„Já ji zvládnu. Dala mi důvod k naději, zatímco Vlaštovka ne. Rád bych předstíral, že jsem si jí nikdy nevšiml, když jsem byl zasnoubený s Vlaštovkou, ale čas je pro mě teď příliš drahocenný, abych před sebou něco skrýval.“

Opravdu bude schopný zanechat svůj palác náhodě a budoucím generacím, ať už jeho rodu, či nikoliv? Zvedl jsem ruku. „Představ si, že je v rozvalinách, všechny poklady jsou pryč, střecha se propadá. Jak poznáš, že ho nerozfofrují?“

„Myslím, že Kyan se o něj postará. A jestli ne… Podívej, Jante; kdo ví, jaké změny provede a s jakými vylepšeními přijdou další Bleskové? Kdo ví, jak se vyvine lukostřelba? Jen uvaž, ta tvoje Vermiformie se našim zbraním dokonce smála.“

Chápal jsem, ačkoli mě to děsilo. Budoucnost bez pout Bleskovy autority bude nejistá, ale bude svobodnější.

„I já mám možnost se změnit.“ Zajiskřilo se mu v očích. „Musím se adaptovat a vyrovnat se s těmito těžkými časy. Těším se na příchod novodobého světa.“

„Mohl by ses vrátit do Kruhu,“ naléhal jsem na něho. „Když ne jako Lučištník, tak jako Mečíř. Střízlík je zmrzačený a ty jsi oficiálně druhý nejlepší.“

„Ale mně se nechce Vyzývat svého přítele. Už necítím vábení Hradu. Není to úžasné?“

„Moc tomu nerozumím.“

Přes pozemky k nám zavanul vítr a ochladil mi tvář; následovalo ho tiché hřmění nad Donaise. Raroh se zadíval na zčeřenou vodu. „Jante, vzpomínám si, když jsi vstoupil do Kruhu. Bál jsem se tě.“

„Ne!“

„Ano. Žil jsem tady a už sto let jsem neudělal nic nového. Pohyboval jsem se v jediné koleji. Kapka mi poslala dopis: ’Přijeď se podívat na toho muže, co umí létat!‘ Ale je nemožné, aby někdo létal. Vtrhl jsi do Kruhu jako velká voda. Vzpomínám si, jak jsi stál na věži, abys nám všem ukázal, co umíš. Vrhl ses dolů a my jsme zalapali po dechu. Mysleli jsme, že se jistojistě zabiješ. Ale tys udělal oblouk nad ohněm a zmizels na obloze. Byl jsem šokovaný, otevřely se mi oči! Myslel jsem, že jsem už viděl úplně všechno, ale tys mi připomněl, že existují ještě další věci. Vždycky budou existovat další věci. Díky, Jante. Doufám, že jsem ti otevřel oči stejným způsobem.“

Beze slova jsem přikývl. Doufal jsem, že se z téhle ohromenosti nestane zvyk.

„Potom jsem viděl, že jsi rozčarovaný, a my víme, jak se teď chováš, když bereš drogy. Nesnaž se zbavit iluzí; to je horší osud než smrt. Dokázal jsi, že všechny tvoje jiné světy existují. San celou dobu věděl, že tvoje drogové fantazie jsou skutečné.“ Užasle zavrtěl hlavou.

„Přesun?“ Ano, chtěl jsem si s ním o tom promluvit. „Pamatuješ na Jespáka?“ zeptal jsem se.

„Posledního z Ostnovodů?“

„Tak ten je v Přesunu. Neptej se mě jak, protože to je na dlouhé vyprávění. Ale jestli zestárneš a na úplném konci života nebudeš chtít umřít, tak se můžeš Přesunout. Vezmeš si skolopendium – já ti ho připravím – a můžeš se dostat na druhou stranu a připojit se k Jespákovi. A pokud utrpíš smrtelné zranění v boji s Hmyzem, můžu požádat Kapku, aby ti k Přesunu podala dost skolopendia. Tohle se víceméně stalo i jemu.“

Nastala dlouhá pauza. Blesk zamyšleně pronesl: „Jante, znáš svou sílu?“

„Cože?“

„Rhydani jsou tak zvláštní lidé. Jste tak bystří, ale nikdy nevnímáte širší perspektivu.“

„Co? Přesun? To jsou jenom jiné světy, trochu odlišné od toho, který máme my.“

„Ne. To jsem nemyslel… Není divu, že tě San nechce zahnat do kouta… ale copak si neuvědomuješ, že Císař má z Přesunu hrůzu? Tohle ti říct můžu. Ví o věcech, které nechce, abys přivedl nazpět, ani kdyby tě následovaly neúmyslně.“

„Co? Tlachařeht?“

Blesk pokrčil rameny. „To mi neřekl. Kromě toho vím, že San nechce, aby pravda vešla ve všeobecnou známost, aby se lidé třeba nezačali snažit dostat se tam, místo aby zůstali tady a bojovali s Hmyzem.“

„Hmyz je ale i tam. A v horší podobě.“

„No vida, kolik nových tajemství se ještě nedozvím – je to úplně nový svět… Udělal bys pro mě něco, Jante?“

„Ano.“

„Budeš dávat pozor na Kyan? Až získá nesmrtelnost, povedeš ji tak, jak jsem vedl já tebe? Už jsi zažil tolik potíží, že bys měl věděl, jak ji před nimi uchránit.“

„To je velice chytré. Ona dědí tvoje místo v Kruhu.“

„Ano. Až se octne v Kruhu, stane se součástí organizace a už se nebude moct bouřit.“

„Kyan se vlastně podrobuje mnohem větší autoritě, aby unikla té tvojí,“ poznamenal jsem.

„To si ještě neuvědomila. I kdyby to mělo být jen nakrátko, prospěje jí to.“

Blesk se naopak Císařovy autority zbavil. Tohle byla *jeho* mladická vzpoura a San věděl, že je načase, aby ho nechal na pokoji. Nikdy nepůsobil tak silně a sebevědomě.

„Dobrá,“ kývl jsem. „Na Kyan dohlédnu.“ Hodil mi tu holku na krk, dal mi na starost nevyzpytatelnou podřízenou. Teď už se s ní vyspat nemůžu, co?

„Děkuji ti, Jante.“

Bylo to neuvěřitelné, ale za posledních deset let se objevilo devět nových Eszajů. Už jsem byl jedním z těch služebně starších a musel jsem dávat rady novým nesmrtelným. To se mi příčilo, ale s unavenou odevzdaností mě nenapadalo nic, co by se s tím dalo dělat. „Teď se součástí organizace stávám i já,“ řekl jsem.

Blesk se zazubil. „To je nevyhnutelný proces.“

„Nikdy jsem si nepomyslel, že se mi to přihodí, ale nakonec se to děje. Já bych rozhodně neměl odvahu odejít. Moc tomu nerozumím.“

„Ani nemůžeš. Jsi příliš mladý.“ Vstoupil na krytou záď a já mu podal bidlo. „Až tě bude od tvé minulosti dělit dalších tisíc let, pochopíš to.“

„Já z Kruhu nikdy neodejdu, Rarohu,“ řekl jsem přesvědčeně.

Usmál se. „Dohlížej na Kyan. Bude to potřebovat.“

„Dohlédnu.“

Podržel bidlo a zhoupl se dopředu tak, aby pramici dostal do skluzu. Loďka se rozjela, roztočila válce a šplíchla do jezera, až se před ní udělala vlna. Z bahna se zvedlo mračno třpytících se kapek.

Blesk zabodl bidlo. Stál hrdě na zádi, a aniž se ohlédl, klidně odrazil od břehu. Já upíral oči k ostrovu ještě dlouho poté, co odjel.

Steph Swainstonová
(1974 –

Britská autorka fantastiky, narozena 14. 2. 1974 v severoanglickém Bradfordu. V roce 1995 dokončila studia archeologie, po třech letech praxe se zaměřením na kamenné nástroje paleolitu získala magisterský titul a oboru se věnovala i nadále. Pracovala například na vykopávkách nejstaršího pohřebního místa v Británii. Poté v rychlém sledu vystřídala hned několik zaměstnání. Předtím, než se začala plně věnovat psaní, pracovala jako informatik na ministerstvu obrany.

Debutovala s velkým úspěchem románem **The Year of Our War** (2004, č. Rok naší války/Laser-books 2005), což je ve své podstatě tradiční militaristická fantasy, ovšem napsaná zcela svěžím způsobem v duchu probíhajícího hnutí new weird. Právě tato kniha učinila z tolik diskutovaného literárního pojmu v očích řady kritiků skutečně něco hmatatelného, ke knihám Chiny Miévilla se s hrdostí přihlásil nový neotřelý hlas. Román si vysloužil pověst jednoho z nejoriginálnějších literárních debutů posledních několika let a Swainstonové otevřel cestu nejen k dalším pokračováním, ale stal se patrně prvním stupínkem v doufejme zářivé profesionální kariéře. Jde o úvodní svazek plánované trilogie Castle Mythos (Hradební mýty), popisuje nezdařený pokus o protiútok obyvatel tzv. Čtyřzemí, federace ovládané Císařem a bránící se neustávajícímu přívalu agresivního Hmyzu.

Na drogách závislý, křídly a schopností létat obdařený císařský posel Jant se objevuje rovněž v pokračování nazvaném **No Present Like Time** (2005, č. Čas jako dar, Laser-books 2007), kde se stává členem expedice pokoušející se přesvědčit obyvatele nově objeveného ostrova k připojení se k císařství a jeho boji.

V závěrečném svazku trilogie nazvaném **The Modern World** (2007, č. Novodobý svět/Laser-books 2009), jenž byl ve Spojených státech vydán pod názvem **Dangerous Offspring**, je po dalších pěti uplynulých letech budován na válečné frontě neobvyklý stroj určený k válce proti Hmyzu. Kruh si je jistý jeho účelem, nepředpokládá však, že jde o nástroj, který na nesmrtelné hrozí přivolat netušenou katastrofu. Zatímco vše zdánlivě směřuje vstříc novodobému světu, situace se pozvolna vymyká kontrole. Dokonce ani císař, ač obdařen schopností předvídavosti, netuší, co zemi čeká, přesto však ví víc, než dává najevo.

Nyní se Swainstonová věnuje práci na dalších dvou románech, které by měly událostem trilogie předcházet. V prvním z nich se pod pracovním názvem **Carniss Keep** (2009) setkáme o celých sto dvacet pět let dříve s mladším a drzejším Jantem, ještě než ho drogy, manželství a Shira Dellin změnily. Ano, konečně se dozvíte, kdo to vlastně byla Shira Dellin,

ale nejen to, román osvětlí i další z budoucích událostí. Víc se o autorce dozvíte na internetových stránkách www.stephswainston7o.uk.

Martin Šust

Steph Swainstonová

NOVODOBÝ SVĚT

Obálka Edward Miller
Překlad Milan Žáček
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LATEXU
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
www.laser-books.cz
v edici Laser jako 368. publikaci
Edice New Weird 16.
Plzeň 2009, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 279 Kč

Strhující závěr trilogie **Hradební mýty** nás zavede do doby vzdálené pět let od událostí z předchozího svazku.

Na válečné frontě je budován neobvyklý bojový vynález, jenž by měl znamenat tolik očekávaný zvrat v boji proti neustále útočícímu Hmyzu. Kruh nesmrtelných si je jist jeho účelem, nepředpokládá však, že jde o nástroj, který na svět hrozí přivolat netušenou katastrofu. Zatímco vše zdánlivě směřuje k nastolení osvíceného věku, situace se pozvolna vymyká kontrole.

Dokonce ani Císař obdařený schopností předvídat netuší, co vlastně na Čtyřzemí čeká. Přesto však ví mnohem více, než dává najevo...

Steph Swainstonová opět dokazuje, že patří k nejvýraznějším novým spisovatelkám fantastiky.

Dramatický a strhující děj spolu s nápaditými a přesvědčivými popisy vyzvedávají Novodobý svět nad běžnou produkci současné fantasy. PUBLISHERS WEEKLY

Kombinuje akční dobrodružství s nádherně surreálným přístupem k obrazům a popisům... Nekonečně uhrančivé. REALMS OF FANTASY

Třetí román Steph Swainstonové je impozantním dokladem toho, že fantasy nemusí být jen tolkienovskou imitací. THE GUARDIAN

Swainstonová píše s vervou a elegancí. THE TIMES

Swainstonová píše krásnou prózu, plynulou a ladnou, s chytrými popisy, a mistrovsky zvládá veškeré technické aspekty; je zřejmé, že patří k těm talentům, jež mohou vtančit do prakticky jakéhokoli žánru, který si vyberou. THE SYDNEY MORNING HERALD

Kombinuje surreálný, vizionářský styl s realistickými, nesmlouvavými popisy a charakterizací a vytváří pocit, jímž se nepodobá žádnému jinému autorovi. THE AGONY COLUMN

Novodobý svět je dalším vítaným pohledem do fantasy světa tak agresivního, že by autorka většinu konkurentů v tomto žánru dokázala roznést na kopytech. Doporučujeme všemi deseti. SFX

NEW WEIRD

CENA: 279,- Kč

ISBN 80-7193-270-3

9 788071 932703